

Korkuların arkası

Hamdullah Öztürk 2008.01.13

Alevi iftarı kronik korkuları yeniden gün yüzüne çıkardı. Korkuları aşabilmenin imkânlarını da tabii ki...

İyi niyet ve kararlılıkla sürdürülen çabaların netice verdiğini bir kere daha nispeten gördük. İftar öncesi katılımı engellemeye yönelik çabaların etkisi küçümsenemeyecek derecedeydi. Ama önemli değil.

Bir şeyin aslından olanla ona sonradan eklenenlerin durumu aynı olmaz. Asıl yeni süreçlere adapte olurken ekler yani arızı olanlar yerini başka şeylere bırakır.

Aleviliğin aslı insaniliği, kültür ve değerlerimizin mayasında yer alan misafirperverliği gerektiriyor. Büyüğe saygı, küçüklere sevgi ve hoşgörü millet olarak bizim tabiatımızda var. Yaşı ve başı ne olursa olsun, yöneticilerimizi büyük görürüz biz. Önemli olan taraf, milletimizin tüzel kişiliğini temsil etmeleridir.

Bence Aleviliğin aslı, bu programa katılmayı gerektirirdi. Aleviliğe birtakım tarihî olaylar neticesinde arız olanlar ise katılmamayı...

Çoğunluk arızı olanın etkisini üzerinden atamadı. Bu da son derece normal bir durum. Çünkü Hacıbektaş'ta yapılan törenlere resmi katılımın çok daha ötesinde bir adım atıldı. İnancın, oruçla birleşerek incelen gönül dünyasında bir buluşma denendi. Ve bu adım Alevilerin ummadığı bir yerden geldi. Dolayısıyla, ilk anda uyanan şüphe ortamını yadırgamamak gerekir.

Ne var ki, tartışmaların yönlendirildiği cihet tesirini gösterdi ve çoğunluk şüpheleri aşamadı. Yani, birtakım korkuların davranışlar üzerindeki yönlendirici etkisi bir kere daha görülmüş oldu. Ve bu etki ne yazık ki, bizi biz olmaktan uzaklaştırıyor. Bundan yararlananlar, çıkarlarını korumanın yolunu, korkuları körüklemekte görüyor.

Reha Çamuroğlu, demokrasi açısından yaklaşarak, bazı Alevi derneklerinin katılmama kararını "normal" olarak değerlendirdi. Acımasızca tenkit edilmiş olmasına rağmen...

Önayak olanların yapıcı davranması ne kadar önemliyse, tenkit edenlerin yıkıcı olmaması da o kadar önemli değil midir? Yıkıcı olunmamalı ki tenkit, gelişmeye katkı sağlasın. Güzel şeyleri tahrip etmenin meşru aracı haline dönüşmesin...

Bir de şöyle bakalım.

Aleviler öz değerlerini öne çıkararak iftara katılsaydı ne kazanırdı?

Öncelikle problemlerin çözümü için atılan yakınlaşma adımı daha geniş yankı uyandırırdı. Aleviler kendilerine doğru atılan adımı geri çeviren taraf olmazdı.

Eğer AKP'nin çözüm getiremeyeceğine inanıyorlarsa, AKP'nin adımını çözüm bekledikleri partiye örnek göstererek, onlardan daha fazlasını isteyebilirlerdi.

Arka bahçe olmadıklarını, çözüm istediklerini daha açık bir şekilde deklare edebilirlerdi.

'AKP'ye güvenmiyorsunuz, güvendiğiniz partiler de devr-i iktidarlarında problemlerinizi çözmedi. Siz de bir parti kurmuyorsunuz. O zaman problemi nasıl çözeceksiniz?' türünden istismara açık sorulara muhatap olmazlardı.

Bir de "düşkün" ilan etme meselesi var.

İlk defa seçimlerde denendi bu baskı. AKP'ye oy verenlerin düşkün ilan edileceği duyuruldu. Aynı baskı iftar programında da denendi. Türkiye'nin tartışması bol bir ülke olduğu hatırlanırsa bu tutum nerelere varır?

Bugün Alevileri öz değerlerine uygun davranmaktan alıkoymak üzere korkuları körükleyenler yarın ne yapar?

"Düşkün" ilan etmenin Alevi halk üzerinde kurulan "dinî baskı" olduğunu söyleyerek bu sefer de Alevilerin aleyhine ortamı germeyeceğinin bir garantisi var mıdır?

Eğer, 'Problemi çözen taraf AKP olursa Alevi oyları oraya kayar' korkusu Alevileri sorunlarıyla baş başa bırakma sonucunu doğuruyorsa, böyle bir korku ne işe yarar?

Problemlerin çözümü de, milli birlik ve beraberlik içinde güçlü bir devlet olmamız da korku simsarlarını aradan çıkarmamıza bağlı.

Ve görünen o ki, artık bu yol açılmıştır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ergenekon'a bir de bu tarafından bakalım

Hamdullah Öztürk 2008.01.27

Bir ülkenin en önemli zenginliği insandır. Eğer insan unsuru işlenememişse, yer altı ve yer üstü kaynakları itibarıyla ne kadar varlıklı olsa da o ülkeler gerçek manada bir devlet olamıyor. Milyarlarca doları inşaat yapma yarışında harcayarak kartondan kule görüntüsü verebiliyor en fazla.

Türkiye, İslam ülkeleri arasında farklı bir yere sahip bu açıdan. Bizim insanımız milletin bekası, devletin "ebed müddet" payidar olabilmesi için her türlü fedakârlığı ve feragati gösterebiliyor.

"Size ölmeyi emrediyorum." komutu ancak kumaşı sağlam askerler varsa bir mana kazanabiliyor.

İsterseniz burada bir papaz tarafından Rus çarına gönderilen mektubu hatırlayalım. Osmanlı'nın son dönemlerinde Türkleri anlatan papaz "İyi liderler bulurlarsa her türlü fedakârlığı yaparlar." diyor muydu?

Maalesef işte bu noktada ciddi problemler yaşanıyor. Milletin içinden temayüz edenler bir şekilde yıpratılıp, sıkboğaz ediliyor. Geriye kurucu unsur olarak asker kalıyor. Eski ifadesiyle söyleyecek olursak "tearuzlar ve tesakutlar" arasında örselenmekten orası da kendisini kurtaramıyor. İşte bu yüzden "TSK'yı yıpratmak isteyenler" türünden serzenişler en fazla duyulan cümleler arasında yerini alıyor.

Bir meslektaşın şu satırlarını okuyunca acı bir tebessüm yerleşti dudaklarıma. Diyor ki meslektaşımız: "Biz gözbebeğimiz olan ordumuzun yıpranmasına razı olamayız. Asker ortama doğrudan müdahale ederek yıpranmasın. Suflörlük yapsın."

Ankara'nın güzide gazetecisi vatani tiyatro sahnesi zannediyor. Olanlar da oyundan ibaret...

"Tearuz ve tesakut" yani, eksilerin artıları götürdüğü ortamlarda elde sadece sıfır kalıyor. Seviye sıfıra vuruyor. Durumdan vazife çıkartanlar devleti temsilen ortalıkta dolaşmaya başlıyor.

Bugün Veli Küçük, Zekeriya Öztürk...

Yarın bir başkası olur. Öbür gün de başka biri...

Biz asker milletiz. Asker, devletin kurucu unsuru. Haklı olarak millet askerine güveniyor. Oradan gelen şeyleri, devletin âli menfaatleri açısından elzem görüyor. Kendisinden istenen bir şey olursa "vatan borcu" sayıp elinden geleni yapmaya çalışıyor. Gerektiğinde her şeyini ortaya koyuyor. Her şeyi göze alıyor.

Çünkü askerine inanıyor. Asker elbisesini sırtından çıkarmış olsa da TSK adına bir şeyler söylediği zaman itimat eden birçok kimse çıkıyor.

"İnansın inansın da hiç mi düşünmüyorlar?" diyenler olacaktır.

İnsanlar çeşit çeşit. Kimileri düşünür kimileri yapar. Hatta bazıları düşününceye kadar bazıları karşı kıyıya geçer bile...

Zaten bu yüzden liderlik önemlidir.

Değil bir emir, ufak bir işaret gördüğü zaman karşı kıyıya geçecek bol miktarda insanımız var bizim. Eğer doğru istihdam edilirse toplumun dinamik tarafını oluşturacak bu kesim, maalesef ehliyetsiz eller tarafından ziyan ediliyor bugün.

Mesela bir Keriñsiz'den hoşlanmayabilirsiniz. Ama onun yaptığı gibi, peşinden koştuğu şeyler uğruna her meydanda boy gösteren, boş şeyleri bile cesaretle savunmaktan geri durmayan kaç kişi çıkar?

Ya bir de doğru şeylerin savunucusu olsa?

Liderlik parçalanıp, parçalar arasındaki boşluk, kendini kurtarıcı zannedenler tarafından doldurulunca nice vatan evladı ziyan olup gidiyor.

Keriñsiz ve arkadaşlarının ruh halini ve yapmak istediklerini anlıyorum. Ergenekon örgütlenmesinde anlamakta zorlandığım tek şey Sevgi Erenerol Hanım.

Bir hanım, hem de "Bir yanağına vururlarsa öbür tarafı çevir" kültüründen gelen, üstelik bir de kilise sözcülüğü yapan bir hanım, Ergenekon içinde ne arar ki?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Türban ve Cumhuriyet'in temelleri

Hamdullah Öztürk 2008.02.03

Asıl mesele hanımların başını örtmesidir. Adına ister türban denilsin, isterse başörtüsü. Dinin istediği örtünme gerçekleşikten sonra isim önemli değil. Bir dönem kız öğrencilerin örtü sebebiyle yaşadığı problem "türban" formülüyle aşılmıştı. Şimdi ise "türban problemi", çene altından bağlanan başörtüsüyle aşılmak isteniyor.

Yani bir taraf sürekli problemle karşılaşılıyor, mahrumiyet yaşıyor; hakkını alabilmenin yollarını araştırıp duruyor. Diğer taraf problem çıkartıp mahrum ediyor. Sonra da çıkardığı problemleri savunabilmek için söylem üstüne söylem geliştiriyor.

Sadece başörtüsü değil, problemin cinsine göre iki taraftan biri değişiyor, diğeri sürekli aynı kalıyor. Mesela, Alevilik meselesi...

Aleviliği inanç olarak adlandıran Aleviler, inançlarını yaşama konusunda karşılaştıkları problemleri aşmak istiyorlar.

Başörtüsü de bir inanç meselesi. Sünni, Alevi ya da başka inanç sahibi insanlarımız inandığı gibi yaşayabilme hürriyeti konusunda sıkıntı çekiyor.

Yasağı savunanlarsa, delillerin yetersiz kaldığını hissedince konuyu Cumhuriyet'in temel niteliklerine bağlayarak "tartışılmazlar klasörüne" dâhil ediyor.

Böylece hak aramak, rejimi tehdit etmekle eşdeğer hale geliyor.

Yeni bir anayasa ihtiyacı da, öğrenim hakkını, inancını yaşayarak elde edebilme isteği de, Alevilerin talepleri de neredeyse rejimi yıkacak faaliyetler durumuna düşürülüyor.

Burada Sayın Bülent Arınç'ın bir tespitini hatırlamadan geçmek mümkün değil. Demişti ki, Bülent Bey: "Türkiye'de rejim sorunu yoktur. Rejimi sahiplenme sorunu vardır."

Yani "Ne yapıyorlar?" ya da "Ne istiyorlar?" diye sorulmuyor soru. "Kim yapıyor?", "Kim istiyor?" şeklinde soruluyor.

Anayasa'ya göre Türkiye Cumhuriyeti, demokratik, laik, sosyal hukuk devletidir. Devletin nitelikleri bunlarsa, hangi soru daha doğrudur; "Kim istiyor mu?" yoksa "Ne istiyor?" sorusu mu?

Demokratik, laik, sosyal hukuk devletine vatandaşlık bağıyla bağlıysak ve de vatandaş olarak eşitse, kimliğimiz mi önemli olur yoksa taleplerimizin hukukiliği mi?

İnanma ve inandığını yaşama gibi temel insan haklarını ilgilendiren bir talep, Türkiye Cumhuriyeti vatandaşları tarafından dile getiriliyorsa, laikliğin fonksiyonu ne olur? Vatandaşın inancını, baskılara maruz kalmadan yaşayabilmesini güvence altına almak mı? Yoksa inançları engellemek mi?

Maalesef, bazı rektörlerin ve bazı Üniversitelerarası Kurul üyelerinin yaptığı açıklamalar, rejimin gerçekten tehlikede olduğunu gösterdi.

Düşünelim bir kere. En yüksek seviyede eğitim almış, eğitim kurumlarının yönetimini üstlenmiş insanlar, tıkanan noktalara bilimsel çözümler üreterek, problemin aşılmasına yardım etmeyi bırakıp, devletçilik oynamayı tercih ediyorsa bilimi kim yapacak?

Aklı ve bilimi esas alan cumhuriyet, laiklik yorumlarından sadece birisi üzerinden ideolojilerini dogmalaştırarak tartışamaz kılanlarla nasıl "ilelebet" var olacak?

Türban tartışmalarında rektörlerimizin ortaya koyduğu bazı yaklaşımlarla konuyu bağlayalım.

Prof. Yücel Aşkın Bey diyor ki: "Türban takan kızlarımızla görüştüm. Onları anlamaya çalıştım. Gördüm ki, büyük bir bölümü aile baskısından dolayı başını örtüyor. Önemli bir kısmı da burs alabilmek için örtünüyor."

Prof. Mesut Parlak Bey de şöyle diyor: "Hakkımız olmadığı halde Cumhuriyet ilkelerinin kıyafetine uymadığı için türbanlıya hak ettiği notu veremeyebiliriz."

Prof. Aşkın'ın araştırması doğru olsa, baskı altında örtünen kızlar, aileden uzaklaşıp, okula gelince başını açabilir. Ailesi yanında nöbet tutmuyor ya. Kaldı ki, bu öğrencilerin çoğu ailesinin ikamet ettiği ilin dışında eğitim görüyor. Burs için türban takandan da korkmaya gerek yok. Okul bitince başını açar nasıl olsa!

Garip değil mi?

Baskı altında örtündüğünü söyleyen kızlar, gençlik isteklerini frenleyerek ailelerinin huzurunda örtünüp, onlardan uzaklaşınca açılma gibi bir tutarsızlığa düşmüyor. Ama en üst seviyede, belki de yurtdışı imkânlarından yararlanarak eğitim alan rektörümüz kendini tutamayıp, haksızlık yapabileceği için türbanın olmaması gerektiğini savunabiliyor!

Bazıları da "Yasak mutabakatla kaldırılсын" diyor. Sadece soruyorum: Yasak mutabakatla mı konulmuştu?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

"Hurafe"lerin korkulu rüyası olarak İslam

Hamdullah Öztürk 2008.02.10

Milletin tüzel kişiliğini temsil makamında ya da o tüzel kişiliğin önemli noktalarında bulunan bazı zevatın, son yıllarda "hurafe" vurgusu yaptığına şahit oluyoruz.

Bu 'bir zihniyetin yansıması mıdır, yoksa sistemli olarak uygulanan bir planın parçaları mıdır?' gibi sorgulamalara girmeyeceğim.

Açık ve açık olduğu kadar da ilmî bir gerçeğin üzerinde kısaca durmaya çalışacağım. O da şudur:

Cinsi ve türü ne olursa olsun, hurafelerin gördüğü zaman çılgınlık atarak kaçışacağı şey, İslam'ın aydınlık dünyasıdır. Çünkü İslam ile hurafelerin münasebetini açıklayacak en güzel örnek, yarasa ile güneş ışığı arasındaki münasebettir.

İslam, Kur'an gibi bir kitapla gelmiştir. Hz. Muhammed Mustafa (sas) gibi bir peygamber tarafından insanlara ulaştırılmış ve hayata tatbik edilerek sonuçları ortaya konulmuştur. İlk kuşak müminlere kazandırdığı inanç ve dinamizmle 23 sene içinde inkılâp içre inkılâplar yapıp, bir devri sona erdirmiştir. Çölün kumlarına kadar işlemiş bulunan cehalet ve ona bağlı olarak her yanı sarmış hurafelerin karanlık çağı manasına, İslam öncesi döneme "câhiliyye" denilmiştir.

Hz. Peygamber, Veda Hutbesi'nde "Hacılara su dağıtma ve Kâbe örtüsünü değiştirme âdeti hariç, cahiliye devrine ait ne varsa hepsi kaldırılmıştır." cümlesiyle, inkılâbın boyutlarını ortaya koymuştur.

23 sene gibi kısa bir sürede, cahiliye toplumunun bütün kötü âdetlerinden sıyrılıp, en yüce ahlakî esaslarla donanması İslam'ın insan tabiatına uygunluğunu göstermeye yeter.

Hz. Peygamber'in getirdikleri sadece âdetleri değiştirmekle kalmamış, akıllara ve duygulara istikamet kazandırmış, bedenî özellikleri meşru sınırlar içinde tatmin edip, ruhu yüksek ideallere yönlendirerek insan hayatına vicdanî ufuklar kazandırmıştır.

İnsanlar, kazandığı ufuk ve dinamizm sayesinde varlık ve hadiseleri adeta bir kitap gibi okumayı başarmışlardır. Aynı zamanda Hz. Peygamber ve O'nun güzide ashabından devraldıkları dini, kendilerinden sonraki kuşaklara ve diğer milletlere olduğu gibi aktarabilmek, Cenab-ı Hakk'ın maksadını doğru anlamalarına yardımcı olmak için her sahaya ait birer usul geliştirmişlerdir.

Kur'an tefsirinin, hadisın ve İslam'ın ana kaynaklarından hüküm çıkarmak üzere fıkhn ayrı ayrı usulleri ortaya konulmuş; insan ruhunu gerçek derinliğine ulaştırmanın yolları açılarak sistemleştirilmiştir.

Aynı dinamizm bilim ve felsefe sahasında da kendisini göstermiştir. Batı, İslam felsefecilerinin izlerinden geçerek eski Yunan'a ulaşabilmenin yolunu bulmuştur.

İster dinî isterse lâdinî olsun, hiçbir sistem, insanı bütün yönleriyle kavrayıp, kemale yönlendirme, ihtiyaçlarını karşılama, varlık ve hadiseleri açıklayıp, temel sorularına tatmin edici cevaplar verme açısından İslam'la boy ölçüşemez.

Dinimizin kazandırdığı dinamizm ve mücâhede potansiyelini Kurtuluş Savaşı'nda tecrübe eden Atatürk, onun akla uygunluk gibi sadece bir yönünü, son din olması için yeterli önemde görmüştür.

Oysa şimdi, "Atatürk'ün Cumhuriyeti"nde, devletin en önemli koltuklarına oturanlar, onun akla en uygun bulduğu esasları "hurafe" olarak adlandırabiliyor. Ne gariptir ki, bunu bir de Atatürkçülük adına yapıyorlar.

İslam, temel kaynaklarıyla sapasağlam durmaktadır. Hurafelerden korkanların yapması gereken şey "söylev ve demeç"lerden ibaret olmamalı. Gerçekten hurafelerden şikâyetçi olunuyorsa bunun devası ilimden başka bir şey değildir. Bir taraftan din kültürü dersini bile laiklik gerekçesiyle problem edip, diğer taraftan hurafecilikten şikâyet etmek inandırıcı olmuyor. Bir de bunun üzerine gayet modern ve bilimle teçhiz edilmiş Müslüman insanları da daha farklı kılıflarla problem ilan edince bu inandırıcılık hepten kayboluyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bizim günlerimiz

Hamdullah Öztürk 2008.02.17

Sızıntı dergisi, otuzuncu hizmet yılına "bizim günlerimiz"i hatırlatarak girdi. On beş aydır başyazısız çıkan dergi yine bir şubatta kavuştu gönül ziyasına, akıl nuruna. Tıpkı yetmiş dokuz yılının şubatında yayın hayatına başladığı gibi.

Hem hüznüldük hem de ümitlendik...

Gözlerimiz başyazıların arkasından gelecek orta sayfaları beklemeye koyuldu; mahcup, mahcup...

Utandım, kendi adıma...Ve sordum: "Başyazıları orta sayfa yazılarıyla mezcederek, şerbet gibi yudumlayabilseydim "bizim günlerimiz"in üzerine kasvet bulutları çökebilir miydi?"

Sonra Yeni Ümit ve Yağmur başyazılarını düşündüm.

Yazılarda resmedilen dünyaya ulaşmak için, o yazılar aynı zamanda refüjleri çekilip, asfaltı döşenmiş bir otoban gibiydi. Lambaları ıslık ıslık bir otoyol gibi...

Yine başyazılarda buldum aradığımı: "... Derbederliğimizi çekilmiş bir meşakkat ve gösterilmiş bir ceht ölçüsünde değerlendirerek" kayıpları kazanca çevirebileceğimi öğrendim.

Ümit ve beklentilerimi istiğfar atlasına sarıp, geleceğe bakmaya koyuldum.Yeni yazıların hakkını vererek okuyabilmek için, eski yazı ve sohbetlerin toplandığı elli beş kitaplık külliyatı didik didik etmeyi benim için istiğfar.

Bizim günlerimiz ve bizim insanlarımız...

Bizim günlerimiz ışıktandır. Işığ, zamanı halk edenin teveccühünden gelir. Ve o günlerde "... Zaman zaman bir kısım olumsuz yanlarımızdan ötürü hafifçe hırpalansak da, ekseriya özel iltifatlarla günler hep güler.. bizler de dolu dolu sevinçlerle köpürürüz; köpürür ve liyakatlerimizin kat kat üstünde ne sürpriz inayetlere şahit oluruz. Ne görünmezleri görür, ne erişilmezlere erişir ve ne paha biçilmez mazhariyetlerle pâyelendiriliriz..."

Sağanak sağanak ötelerden gelen değişik dalga boyundaki lütuflar ve yalnız olmadığımızı haykıran ak alınlı hadiseler hiç mi hiç eksik olmaz o günlerde...

Ara sıra ruhlarımızda bir gurbet hissi belirse de bizi yalnız bırakmayan Dost'un yüzlerce hadise ile yakınlığını duyurması ve ufkumuzun enginliği ölçüsünde maiyetini hissettirmesi sayesinde atmosferimiz yeniden aydınlanır ve gönüllerimiz şâd olur.

Hadiseleri yakından takip edenler için O'nun iltifatları mütemâdi ve teveccühleri de kesintisizdir o günleri yaşayabilenler için. Öyle ki, her zaman ufuklar aydın, mağripler de maşrıklar gibi pırıl pırıldır...

Gündüzler ayrı bir kazanç kuşağı, geceler ayrı... Ve "bizim günlerimiz"i "bizim insanlarımız" yaşayabilir.

Bizim günlerimizin insanları sürekli kendisini yenileyerek yenilenmenin zembereğini oluşturur. Yeni bir rönesansla yepyeni ufuklar açmanın peşindedir.

Hamle ve atılgnlık, şiarıdır o insanların; kuvveti iman ve hakikat şuurundan gelir.

Aşk u şevkin ilham ve bereketinden faydalanır; akıl ve mantığın emniyet telkin eden sağlamlık ve resanetine yaslanırlar... Hürriyet ve kendimiz olmanın istikrar ve insaniliği onlar için çok önemlidir.

Sanat ve felsefelerinin esası olan incelik, derinlik, tecrit buudu, mantık ekseni ve vahiy ruhuyla adeta dünyayı cennete çevirmek için uğraşırlar.

Bu uğraşta ne siyasi rant talebi ne de iktidar hazzının peşinden koşmak vardır. Hedef, sadece Allah rızasıdır. O razı olunca da günlerin nâsiyesi ışıdamaya başlar.

O insanların ruhu bedeninin önündedir; nefsi kalbin idaresine vererek temel dinamik haline getirirler.

Vazgeçilmez tutkuları, insanı ve ülkelerini sevmektir. Ahlakiliği vazgeçilmez bir yol azığı bilirler. Her meselede, kalıptan sıyrılarak öze, şekilciliği terk ederek ruha yönelmeye çalışırlar...

İnançta yakine, amelde ihlâsa, duygu ve düşüncede ihsana yönelirler... İnançlarını akıl, vicdan, ruh, ceset ve latifeleriyle yaşayarak Allah'ın ilk ihsanı olan İslam'ı temsile liyakat kazanmak için uğraşırlar.

Bu yüzden, "Allah'ım istidatlarımıza onları aşan inkişaf ver" duasını dillerinden düşürmezler. Günler bizim günlerimiz... İnsanlar bizim insanlarımız...

Ve biz, şubat Sızıntı'sına bakarken, bir elimizde Yeni Ümit bir elimizde Yağmur...

Orta sayfaların hasretini bitirecek bir teveccüh bekliyoruz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kod adı gazeteci

"Kullanılmak", sezilmediği sürece rahatsız etmez insanı. Fark edildikçe hissettirir sızısını inceden inceye. Ne zaman "Falanca kullanılıyor." denilse, ilk akla gelen "Kullanan kim?" sorusudur, genelde.

Sonra birtakım servis isimlerinden başlanarak, muhtemel listeler sıralanır zihinlerde. Akla hiç gelmeyen bir ihtimal daha var ve bence ondan daha tehlikelisi yoktur: Kendi nefsinin ajanı olmak.

Yani akıllı, mantıklı, kalbi ve vicdanı susturacak kadar nefsin bir kişi üzerinde hâkimiyet kurmuş olmasıdır. Acı ama nefsinin kontrolünde kalmış, kendi parçası karşısında istiklalini kaybetmiş insanlar sayılamayacak kadar çoktur.

Bu durumu kafamda resmederken biri dizi olmak üzere iki film geliyor aklıma: Emret Başbakanım dizisi ve rahmetli Kemal Sunal'ın Propaganda filmi...

Her ikisinde de, bilmiş bir memur, amirini kendi istekleri doğrultusunda yönlendirerek sayısız yanlışlar yaptırıyor. Hakkı olmayan yetkileri kullanmanın menhus hazzını yaşarken ona güvenen, sözlerine kanan amirini iki paralık ediyor.

"Ayıp değil mi bu yaptığın?" türünden sitemli hatırlatmalar bir şey ifade etmez nefis için ve nefsin kontrolünde kalmış kişiler için...

Bu türden insanlar bir de muhabir, yazar veya televizyon programcısıysa nefsin önüne açılan imkânları bir düşünelim...

Hazzetmediği ya da şahsi intikam ve kin duygularını tatmin etmek istediği zaman ekranları, köşeleri ve gazete sütunlarını keyfince kullanır. Konuyla ilgisi olmayan binlerce insan nazarında önyargılar oluşturur. Kitleleri birbirleriyle çarpıştırmak isteyenlere bedavadan hizmetkârlık eder. Hatta Müslüman kanı döktüğü için karşı çıktığını iddia ettiği (...)ların değirmenine seve seve su taşıyanlar bile çıkıyor bunların arasından!

Ne için?

Sadece nefsin hasis arzularını tatmin için...

Bu durumda "Senin yaptığın akıl kârı mı?" türünden sorular sormanın hiçbir manası kalmıyor. Çünkü nefis denen ajan, aklın sırtına binip, dizginleri eline almıştır artık.

Köşesinden büyük şeytana her gün lanet okuyan "milli duygulu" insanlar, şeytanın, nefis denilen ajanı vasıtasıyla büyük şeytanın hizmetkârı durumuna düştüğünün farkına bile varmaz...

Nefsin emrini yerine getirip, rahatlamaktan daha milli ne var ki!...

Aslında Amerikalı bir akademisyenin, Fethullah Gülen Hocaefendi hakkında yazdığı Medeniyetler Diyalogu konulu kitabı yazacaktım bugün. Kitapta Hocaefendi'nin bazı fikirleri Doğu'dan ve Batı'dan beş filozofun fikirleriyle karşılaştırılıyor. Nefis bir kitap ve ben bu nefis kitabı ertelemek zorunda kaldım.

Acı ama sık sık yaşadığımız bir gerçek var. Kuyuya atılan taşları çıkarmaktan iş yapmaya fırsat kalmıyor. Bir Amerikalı akademisyen, fikirleriyle Hocaefendi'yi anlayabilmek için aylarca çalışırken, bizim "gerçekleri kamuoyuna ulaştırma" görevini üstlenmiş gazetecilerimiz, okumadan yazma âdetlerini sürdürerek, ortamı karartmaya devam ediyor.

Araştırmak, anlamak ve açıklayarak aydınlatmak yerine, ortaya bir iddia atıp, "Değilsen ispat et." tarzını gazetecilik mesleği adına usanmadan icra ediyor!

Irak savaşının mimarı Cheney, Türkiye'ye geliyormuş. Güya bazıları da Müslümanları birleştirmek için ondan yardım istemiş.

Birisi bu iddiayı atıyor, birileri de "Hadi inkâr edin" diyor. Bense bu olayda düşünce­nin en küçük kırıntısını bile göremiyorum.

Hakkında ileri geri atışlar yaptıkları insanları az bir şey tanısaldı zaten bunları akıllarından geçirmeye bile utanırlardı; ama heyhat!..

Böyle bir iddiayı benim için atmış olsaldı cevap verme gereği duymazdım. Sadece "Nerede bu haberin 5 N'si ve 1 K'sı?" diye sormakla yetinirdim. Bunları düşünürken "İspat etmek iddia edene düşer" manasındaki hukuk kaidesi geldi aklıma. Gayri ihtiyari "Gazeteci işte" demişim; "Hukuk ne ki!"

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fikirlerin diyalog eksenini (Doğu'dan Batı'ya, kadimden bugüne)

Hamdullah Öztürk 2008.03.02

Bir gün geriye dönüp baktığımızda derinden bir ahhh çekeceğimizi görür gibi oluyorum. Dünyadayken kaçırılanları fark edip telafi etmek; telafi imkânı bulamasak bile helallik dileyerek öteye rahat gitmek de bir kazanç. İnşallah onu da kaçırmayız.

Yukarıdaki düşünceler, Jill Carroll'ın Fethullah Gülen Hocaefendi'nin görüşleri üzerine yaptığı inceleme çalışmasını okurken aklımdan geçti.

Biz kendi içimizden çıkmış değerleri karalayan, hatta mücrim durumuna düşürmek için elinden ne gelirse yapanlarla uğraşırken yabancılar bizim içimizden çıkmış ve bir yabancıdan daha bed muamelelere maruz kalmış istisna şahsiyetlerimiz üzerine enfes çalışmalar yapıyor. "Biz buna alışmış bir milletiz. Büyüklerimizi överken bile onlardan menkul bir medih cümlesi bulamazsak içimiz rahat etmez. 'Ne var ki bunda' diyenler çıkabilir."

Bence bu, hiç de iyi bir şey değil. Bizi birbirimizle uğraştırarak zaman kaybettirenleri affedemiyorum. Ne var ki affetmekten başka çare de bulamıyorum. Dilerim her birimiz kendi nefis muhasebemizi yaparız. Yapar da, kucaklaşmanın yollarını buluruz. Yoksa tarih, riskler kadar fırsatlarla dolu günleri kısır çekişmelere ve birbirine çelme takmak için uğraşmalara feda edenleri hiç de iyi anmayacak. Tabii ki gelecek kuşaklar da affetmeyecek...

Biz önyargıların sisli penceresinden birbirimize bakarken; Texas eyaletinin Houston kentinde bulunan Rice Üniversitesi öğretim üyelerinden 'karşılaştırmalı dinler' hocası Jill Carroll; Fethullah Gülen Hocaefendi'nin fikirleri üzerine çalışmış ve "Medeniyetler Diyalogu: Gülen'in İslamî Öğretisi ve Hümanist Söylem" adlı enfes bir eser yazmış. Ufuk Yayınları tarafından Türkçeye çevrilen eser "Beni bir solukta oku" diyor.

Her eser gibi Carroll'ın çalışması da eleştirilebilir olmaktan masun değil. Erbabı tarafından eleştirel okumaya tabi tutulursa söylenecek şeyler mutlaka çıkar. Ama henüz fikrî konulara meraklı insanların haberi olmamış gibi...

Bence Carroll'ın ne dediğinden daha önemli olan şey, uyguladığı tarzıdır. şahısları ve zamanları aşarak fikirleri diyaloga sokmayı deniyor.

Bizler gibi, memleket üzerine konuşmayı iki asırdır bitirmemiş kişileri şahıslardan, olaylardan koparıp fikirlerin dünyasına ve de oradan da ötesine davet ediyor.

Caroll ne yapmış?

Kant gibi J.S. Mill Aydınlanma döneminin filozofları ile Eflatun ve Konfüçyüs gibi kadim filozofların fikirlerini alıp Fethullah Gülen Hocaefendi'nin fikirleriyle karşı karşıya getirmiş; ve yaptığı şeyle önümüze müthiş bir alan açmış. Çalışma, üzerine bir yazı yazılıp geçilecek gibi değil. Şimdilik bazı hislerimi ifade etmekle yetinmek durumundayım.

Doğu'dan Batı'ya, kadimden bugüne müthiş bir beyin fırtınasına tutuluyor insan kitabı okurken. Zaman ve mekân bir girdaba tutulmuş gibi dönmeye başlıyor.

Geçmiş, bu günün içine giriyor. Doğu, Batı'yla tokalaşmaya başlıyor. Sanki uzun bir zamandan beri uzuv uzuv hazırlanan muhteşem bir eserin parçaları numaralarına göre montaj işlemine tabi tutulmaya başlanıyor. Jill Carroll, birkaç tanesini alıp, yerleştirmiş. Yaptığı işle, daha yapacak çok iş olduğunu bizlere göstermeyi başarmış.

Sanki her filozof hakikati bir pencereden seyretmiş ve gördüğü açığa bakarak ona bir isim vermiş. Sıra, parçaları birleştirerek bütünü inşa etmeye gelmiş. Merkezî nakış yerine tıpkı bir güneş gibi oturunca parçalar gezegen gibi etrafında dönmeye ve mükemmel bir sistemi işletmeye başlayacak.

Ya da uzuvları tamamlanmış heykele bir ruh üflenecek ve hayat bütün canlılığıyla kendisini sergilemeye başlayacak.

Teşekkürler Jill Carroll.

Birbiriyle uğraşanlara ancak birlikte yapabileceğimiz işleri gösterecek bir kapı araladın...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Türkiye'nin fay hatlarında dolaşmak

Hamdullah Öztürk 2008.03.09

Türkiye, adına yakışan bir yere doğru ilerliyor. Her şeye rağmen bu ilerlemenin süreceğini öngörebilmek, insanın kalbini umutla dolduruyor.

Geleceğin umut vaat eden dünyası, aynı zamanda ağır bir sorumluluk yüklüyor omuzlarımıza. İşte o zaman şu soru çok önem kazanıyor: Bilenle bilmeyenin, görenle görmeyenin, hissedenle de hissetmeyeninin durumu aynı olur mu hiç?

Elbette olmaz...

Ne var ki, bu farkı koruyabilmek her şeye rağmen dimdik durabilmeyi gerektiriyor.

Sevgili meslektaşım Serdar Akinan'ın, manevi ortamlardan uzak yetişenlerin dünyasını resmeden yazısı vicdanımı sızlatmış ve şu cümleyi iliklerime kadar hissettirmişti:

Haklı olmak yetmiyor... Hele bir de yazıyorsan!

Tedailer 2000 yılının Ocak ayına götürdü zihnimi... Herkesin milenyum türküsü tutturduğu günlerde Fethullah Gülen Hocaefendi, "Bir sorgulama" başlıklı yazısında şunları söylemişti:

"Ey nefis! Her zaman yiğitçe davran ve hep babayiğitlik arkasında ol! (...) Yanlışlıklarla meşgul olmak hoşuna gidiyorsa, bu hobini kendi günahlarına karşı kullan ki, âlemin küçük lekeleri sana, senin yağlı karalarını unutturmasın!"

Türkiye'nin geleceğine bakarken "Bir sorgulama" yazısı, önemini iyice hissettiriyor. Çünkü imkânlar kadar tehlikelerle de karşı karşıyayız. Coğrafyamızdaki deprem fayları nasıl uyanık durmayı gerektiriyorsa, milli bütünlüğümüzü tehdit eden sosyal fay hatları da öyle; hatta daha fazla dikkat istiyor...

...Ve bu fay hatları üzerine yapılan çalışmalar en az bir asır öncesine dayanıyor. Yenik düştüğümüz zamanlarda, önümüze konulan Sevr Haritası'nın da öncesine...

Bu durumda, milli birlik ve beraberliği önemseyenlerin "şahsî ve hissî" duyarlılığın çok ötesine uzanan sorumlulukları ortaya çıkıyor. "Alevi, Sünni, Ermeni ya da Kürt.. Biz bunların hepsiyiz." gibi genel yaklaşımlar yahut "Biz gazeteciyiz, haberimizin arkasındayız." gibi kaynağa güven ifade eden açıklamalar, problemi çözmiyor. Hakkaniyete dikkat etmek gerekiyor. O da hiç zor değil. Alınan bir duyumu, orada adı geçenlerle de görüşerek doğruluğundan emin olduktan sonra yayınlamayı gerektiriyor. Önce yayınlayıp, sonra savunmayı değil...

Biz, yani gazete çalışanlarının sorumluluklarını göstermek bakımından şöyle bir faraziyede bulunalım:

Bir kişi hakkında yüz haber yapsak ve bu haberlerin doksan dokuzu o kişinin yaptığı şeylerin ne kadar güzel olduğunu ortaya koysa, sonra "çift taraflı kontrolle", doğruluğu yeterince test edilmemiş bir haber yayınlayıp, aslında bütün o güzelliklerin "tamamen başka bir şey" namı hesabına yapıldığını ifade etsek durum ne olur? O bir tek duyum, yapılan doksan dokuz haberi sıfırlar mı sıfırlamaz mı?

Fazla düşünmeye gerek yok aslında... Her gazeteci bu durumu bilir. "Haberde doğruluk önemlidir. Lehte ya da aleyhte haber olmaz." der.

Fakat ne yazık ki, uygulamada bu tür hatalar çok yapılıyor.

Aklıma yine sevgili Akinan'ın yazdıkları geliyor ve "Bir sorgulama" yazısıyla nefis muhasebesine çağırıldığım dünyaya dönüyorum...

O dünyada Türk, Kürt, Ermeni, Alevi, Sünni hatta Amerikalı, Avrupalı, Japonyalı... Hepsi Allah'ın kulludur. Onları, farklılıklarıyla tanıyıp, saygı duymak kültürel bir olgu veya şahsi bir erdem değil, inancın gereğidir. Aynı şekilde ayrımcılık yapıp aşağılamak da Allah'ın yarattığına karşı saygısızlığın ifadesidir.

Yine o dünyada en büyük kötülüğe maruz kalınsa bile -hukukî hakların korunması devlet teminatı altında olmakla beraber- affetmenin daha güzel olduğu vurgulanır. Sadece vurgulanmakla da yetinilmez; tasavvufi disiplinlerle eğitimi de yaptırılır.

Hele bir konudan bahsederken, "falancalar, filancalar" gibi kendisini oraya ait hisseden herkesi içine alacak şekilde konuşup-yazmanın "gıybet cürümü" olarak nasıl iflah olmaz bir günah olduğu anlatılır.

Beyazın zenciye köle olarak kullandığı günlerde, benim dünyam, "İnsanlar tarağın dişleri gibi eşittir." ve "Saçları kuru üzüm gibi başına yapışmış bir zenci de olsa başındakine itaat edeceksin." gibi esaslar üzerine inşa

ediliyor; köleye zirvelerin yollarını açıyordu.

Şükürler olsun... Burası benim dünyam. Türkiye'nin ileri yürüyüşüne mani olmak için, sosyal fayları harekete geçirmek isteyenlerin önündeki en büyük engelin "bu dünya" olduğunu biliyorum. Biz dünyamıza sahip çıktıkça -Allah'ın izniyle- bu millet "kendisine biçilen kefenleri gömlek yaparak", Sevr meraklılarının hevesini kursağında bırakır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İki Türkiye

Hamdullah Öztürk 2008.03.16

AKP'yi kapatma davasını yazmayacağım. Çünkü maksadı da belli, neticesi de... Parti kapatmalar ne işe yaradı ki! İster Kürt partisi olarak kurulanlara bakalım ister dindar insanlar tarafından kurulanlara...

Parti kapatmak insanları soğutmuş mu?

Hayır.

MNP kapatılmış MSP doğmuş. MSP iktidar ortağı olmuş. MSP kapatılmış RP doğmuş. RP, iktidarın büyük ortağı olmuş. RP'nin üzerine 28 Şubat'la gidilmiş ve sonunda RP de kapatılmış. Bu sefer SP ve AKP doğmuş.

Ve AKP, iki dönemdir tek başına iktidar. İktidarın tüm yıpratıcılığına rağmen oylarını artırmaya devam ediyor. Muhaliflerin ağızından söylenecek olursa "AKP daha on yıl orada. Siyasî proje yapmaya gerek yok."

İşte böyle bir algının üzerine kapatma davası geliyor.

Böyle bir dava ne işe yarar?

Cuma akşamı açılan davanın nelere sebebiyet verebileceğini düşünerek cumartesi sabahı TUSKON'un 2. Olağan Genel Kurul toplantısını takip etmek üzere Lütfi Kırdar Kongre Salonu'na gittim.

İyi ki gitmişim. Hayatın, Ankara'nın ağır havasıyla sınırlı olmadığını iliklerime kadar hissettim.

Başkan Rızanur Meral'in çizdiği vizyon, Türkiye'nin, geleceğin dünyasını kucaklayabilecek yönünü ortaya koyuyordu. Tespitler, teklifler, umutlar ve fırsatlarla birlikte riskleri de içine alıyor; ama Türkiye'nin küresel vizyonuna işaretler çakıyordu.

Bir kere daha gördüm ki, iki Türkiye var. Birincisi devletin ideolojisini zaman, mekân ve hayattan, hatta insanlardan soyutlayarak zihni bir dünyaya kilitlemiş bürokratik Türkiye. İkincisi de zamanı, mekânı ve hayatı milletin gönül genişliği, teşebbüs ruhu, cesaret ve kararlılığı ile elde edip şekillendirmeye çalışan millî Türkiye.

Millî Türkiye, küreselleşen dünyada ben de varım ve ben olarak varlığımı sürdürmek istiyorum, diyor. Bunun için hedefler koyuyor. Alabileceği risklerin gerekirse maksimumunu hesaplıyor. Genç nüfus potansiyeli ve imkânlarıyla Türkiye'nin gelişmiş ülkelerle yarışabileceğini görüyor. 2013, 2017 ve 2023 planlarıyla ekonomik olarak gelebileceğimiz en iyi yeri bulmaya uğraşıyor. 2050 yılında en gelişmiş beş ülkeden birisi olmanın hesaplarını yapıyor.

Bu hesapları gerçekleştirmenin önündeki engellere bakınca en büyük engel olarak bürokratik Türkiye çıkıyor ortaya.

Bakan Mehmet Şimşek, Türkiye'nin ekonomik durumunu ve kriz riskini yabancılar tarafından yapılmış çalışmaları da dikkate alarak sunarken haklı olarak sözü şu cümleyle noktaladı:

Türkiye'de kaynak sıkıntısı yok. Türkiye'de zihniyet sıkıntısı var.

Salon bir anda alkışlarla çınladı. Bu, aynı zamanda Bakan Faruk Özak'a bir meslektaşın sorduğu sorunun cevabını oluşturdu.

Meslektaş, Sayın Özak'a soruyor: Efendim kapatma kararını nasıl karşılıyorsunuz?

Özak'ın cevabı: Bunu bana değil, millete sorun. Yani millî Türkiye'ye.

Sayın Hilmi Güler'in, Sayın Veysel Eroğlu'nun konuşmaları, Masum Türker'in öbür taraftan bakışı, hepsi ayrı ayrı ümit esintileriyle dokundu kapatma davasıyla uğraşan zihnime.

Sayın Zafer Çağlayan'a gelince, o tam hayatın içinden seçmişti örneklerini, 27 yılını sanayiye vermiş birisi olarak: "5 işçi çalıştırmamış, onların sigorta primlerini yatırmanın, vergi ayı geldiği zaman vergi ödeyebilmek için çırpınmanın ne demek olduğunu bilmeyenlerin verdiği kararlar (...)" dediğinde, alkışlara salonun duvarları da ses vermeye başlamıştı.

Rızanur Meral'in kuşatıcı konuşmasının ardından İTO Başkanı Murat Yalçıntaş'ın kapatma kararını, iş dünyası perspektifinden; ama politize etmeden ele alış biçimi en çok alkış alanlardandı.

Bir şey özellikle dikkatimi çekti. Başkasını alkışlayan TUSKON'a bağlı işadamları, kendi yaptıklarından övgüyle bahsedilince tek bir kere bile alkışlama teşebbüsünde bulunmadılar.

'İşte millî Türkiye' bu dedim içimden. Devasa işler yapar; ama övülmekten utanır. Başkasını alkışlamakta cömert davranır; ama kendisi için öyle bir beklentiye girmez...

Millî Türkiye yoluna devam ediyor. Davaların da hayatın gerçeklerinden olduğunu bilerek...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Görünen, bilinmesi istenendir' (Girdap ve Tuncay Güney)

Hamdullah Öztürk 2008.03.23

Olan ve görünen aynı ise bir problem yoktur. Olanla görünenin arası açıldıkça, biri iyi diğeri kötü olmak üzere iki durum ortaya çıkar. İyisinde, olan görünenden daha mükemmeldir. Yüz olup, on görünmek gibi. Tevazu, mahviyet ve gösterişten uzak durmayı ifade eder.

Kötüsünde, görünen, olandan daha mükemmeldir. On olup, yüz görünmek gibi. Bu durumda tevazu ve mahviyetin yerini gösteriş ve insanları aldatma alır. Görünen, olandan tamamen farklıysa dinî terminolojide buna nifak denilir. Bir de gösterilen vardır. Günümüzde sinema ve medya "gösterilen" için sınırsız mecralar açmıştır.

Şimdi gerçeğe uymayan biçimde "gösterilen" iki konuya kısaca temas edelim. Yazının, "Girdap" filminin afişinden alınan başlığını "Gösterilen, bilinmesi istenendir." şeklinde değiştirmek daha uygun olacak. Çünkü "Görünen, bilinmesi istenendir." cümlesi, gizli ajandası olanları, yani olduğundan farklı görünmeyi strateji olarak benimseyenleri ifade ediyor.

Filmi yapanların bu maksadı taşıdığını düşünmek bile istemiyorum. Sonuçta milliyetçi camia içinde bulunuyorlar ve bulundukları yer "Birbirinden çok farklı anlayış ve yorumlar ihtiva etse de İslam, -haşa- teröre ve intihar bombacılığına götürür." tezini işlemeye müsaade etmez. Bilindiği gibi bu tez küreselleştiricilerin tezidir. Milliyetçi ve hürriyet meftunlarının, onlara böyle bir fırsatı altın tepside sunabileceğini düşünemiyorum. Eğer sunuyorsa bu durum "olma" ile "görünme" arasındaki farkın kötü yönde açılmaya başladığının göstergesi olur.

İyi niyetle bakılırsa filmin tanıtım sayfasında yer alan yönetmen görüşünden bir cümleye gidilir: "Bilgi bombardımanı beraberinde bilgi kirliliğini de getirmiştir." Bu durumda senaristin, İslami anlayışları yeterince bilemediği için birbirinden çok farklı şeyleri ayırt edemeyip, karıştırdığını düşünerek anlayış gösterilebilir.

İyi niyetle bakılmazsa yine yönetmen görüşünde yer alan başka bir cümleye çıkılır. O cümlede yönetmen şöyle diyor: "Çağın en güçlü silahı olan propaganda her politik düşüncenin başvurduğu ajitatif yöntemlerle bireyleri, gönülleri ve beyinlerinden esir alabilmektedir." Aslında bireylerin en rahat esir alındığı nokta nefisleridir. Nedense yönetmen nefisten esir edilenleri problem görmemiş. Sinemayı da propaganda aracı olma yönünden gösterecek bir yaklaşım getirmiş ve "Girdap"ın gösterdiği yerden bakınca Müslümanlar, çok yanlış bir propagandanın hedefi haline gelmiş.

Sinemanın propaganda aracı olarak İslam'ın imajının aleyhine kullanılması yeni bir şey değil. Aksiyon dergisi geçen haftaki nüshasında (sayı 693) "Dinin imajı sinemaya teslim: Hepsi senaryo" başlığıyla Yeşilçam'dan çıkan örnekleri işledi. Hollywood sinemasında bu örnekler çok daha fazlasıyla mevcut. Sadece İslam'ın imajı değil Hristiyanlığın imajı da aynı durumla karşı karşıya. Fark şurada ki, İslam'ın insanları motive edici gücü terörle eşleştirilerek çok daha farklı noktalara çekiliyor. Yahudilikle ilgili ise bu anlamda bilinen fazla film yok. Son yıllarda gösterilen "Tutku" onun da sinemanın elinden kaçamayacağını gösteriyor.

"Gösterilen, bilinmesi istenendir." konusunun en son örneği Tuncay Güney meselesidir. Kuruluş döneminde STV'de yayınlanan bir programında ufak bir rol aldı diye ne ilişkilendirmeler yapılıyor. Medya patronlarına küçük bir soru sorup geçelim. Doğrudan ya da dolaylı olarak çalıştırdığınız tüm personelin, bütün ilişkilerine kefil olabilir misiniz? Soruyu biraz daha özelleştirip tekrar soralım. Bendeki bilgilere göre Veli Küçük'le ilişkili olduğu dönemde Tuncay, Akşam Gazetesi'nde çalışıyordu ve o dönemde bazı saygın kişilerin fotoğraflarını Abdullah Çatlı ile montajlayarak şantaj yapıp para almaya çalıştığı için gazeteden kovuldu. Şimdi ne olacak? Zamanlamayı da dikkate alarak bakarsak, Tuncay'ı Gladyo'nun bir numarası olarak gösteren Aydınlık ne yapmış oldu? Habercilik mi yoksa tam bir karıştırma mı?

"Gösterilen"e değil, "olan"a bakmak hepimizin görevi. Belki de o zaman Tuncay gibiler de fakir ailelerin inanılmaz şekillerde istismar edilen çocuklarının dramını görüp utanacağız. Tabii ki istismar edenleri de...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

(İS x 42) + (HÇ x187) = 0 denkleminde görünen Türkiye

Başlıktaki denklemi matematik açısından yanlış, hatta fantastik bulabilirsiniz. Haklısınız. Öyle şeyler oluyor ki, garabeti ancak başka bir garabetle dile getirme gereği duyuyor insan. Anormallikler dünyasında normaller eğri, yanlış ve suçlu kategorisine alınıyor.

Bu durumda yapılması gereken şey nedir? Tüm doğruları eğritip, eğrileri rahatlatmak mı, yoksa eğrileri düzeltmek mi? En iyisi formüle dönelim. İlhan Selçuk Bey'in 20 Mart 2008 "Türbanla Topuklu Giyilebilir mi?" başlıklı yazısını Sayın Selçuk'a yakıştıramadım. 'Seksen üç yaş gibi, neredeyse bir asra şahit olmuş insanlar neden daha sorumlu davranmıyorlar?' derken bir taraftan da küçük bir arşiv taraması yaptım. 1 Ocak 2007 tarihine kadar gittim; yani yaklaşık 450 gün. Bu zaman zarfında İlhan Bey 42, gazetesinin yayın kurulunda yer alan Hikmet Çetinkaya ise tam 187 yazı yazmış Fethullah Gülen Hocaefendi hakkında. (Bu sayıya isim vermeden yazılan dolaylı yazılar dâhil değildir.) Bir kelimeyle olsun olumlu bir ifade ya da ima aradım bu yazılarda... Ne gezer! Düşmandan bahsedilirken bile mertlik icabı güzel yönlerinden bir iki tane olsun söyleme gereği duyulur. Haftada iki gün yazmadıklarını düşünsek 450 gün 346'ya iner. Yani Selçuk ve Çetinkaya her üç yazıdan ikisinde Fethullah Gülen Hocaefendi'nin ismini zikrederek aleyhinde olmuşlar. Siz buna diğer köşe yazılarını, haberleri ve ikinci sayfa makalelerini de ekleyin ve düşünün. .

Bu nasıl bir şeydir?

Bir kişi hakkında bir kere, olmadı, bir daha yazılır. Hadi insanlar unutuyor diye yeri gelince bir daha hatırlatılır. Ama sadece iki insanın, her üç yazıdan ikisini, bir tek şahsa vurmak için yazmasının manası nedir?

Bu sistemli uğraş nedendir? 20 Mart yazısında Selçuk diyor ki: "Hocaefendiler ne diyorlar?... Feto (Fethullah Gülen) Efendimiz bu konuda ne buyurur?" Bazı yazı başlıkları da şöyle: "Feto ile Apo", "Nakşi, Alevi'yi kandırıyor... mu?..." ve daha niceleri... Eğer İlhan Bey, bulunduğu camiada bir seviyeyi ifade ediyorsa, işte o seviyenin üslubu bundan ibaret.

Ve âlemi "takiyecilikle" itham etmekten yorulmayan İlhan Bey'in gazetesi, kapatma davası için başvuru yapıldığı günün hemen ertesinde, Savcı Abdurrahman Yalçınkaya'nın soy kütüğünden girip, dedelerinin Nakşi olduğundan, atalarının ulema oluşundan dem vurdu. Bunlar asla "takiyye" olmadı! Nakşilik birden kutsandı. Memet Faraç hızını alamayıp "Zaten Urfa ulemasının farklı olduğunu, Şeyh Saffet Efendi'nin Atatürk'e destek verdiğini..." yazdı. Eh, artık Urfalı kızlarımız üniversiteye başörtülü girebilir, hatta kamu kurum ve kuruluşlarında türbanlarıyla çalışabilirler! Bunlar Cumhuriyet'in bilinen tavırları. Asıl yadırganacak şey, Faraç'ın yaptığını, Cumhuriyet'in ardından, Hürriyet gazetesinin neredeyse tam sayfa tekrarlamaşydı.

27 Mart Perşembe günü, Doğan Medya organlarından Tempo'da, aceleyle toparlandığı her halinden belli olan bir şeyin yayına sokulması her şeyi söylüyordu aslında! Şey diyorum, çünkü ne haber vardı ortada ne de yazı... Kaleme alan kişi kimse, imzasını atmaktan imtina etmiş. Çünkü devlet kurumlarında çalışan kişilere ait internet ortamında yer alan ne varsa toplanıp, Hikmet Çetinkaya'dan nakille, delil ve ispat aranmaksızın yayına sokulmuş. Şahısların ismini koymaktan utandığı bu 'masum insanların üzerine yıkma gazeteciliğini' Doğan Medya kurumsal olarak üstlenip bir de kapağa taşımış. Dergi yayınından bir gün önce Aydın Doğan tarafından Selçuk'a yapılan ziyaretin bir hayli aydınlatıcı olduğu anlaşılıyor!

Sayın Selçuk'u biraz takip edenler üslubunu hemen çözer. Sonra "Ergenekon'un fikrî lideriymişim. Gülerim." açıklamasının itiraz değil, keyif almanın ifadesi olduğunu anlar. Selçuk demek istiyor ki, 'Ne fikrî lideri çocuk. Benim bir de eylem tarafım vardır. Yönlendiririm. Gerekirse yaparım.'

Linçten de öte bu sistemli faaliyet karşında Fethullah Hocaefendi ne demiş? Hiç... Üslubunu bir kere bile bozmamış. Bu orantısız duruma gönlüm isyan etti ve sözün sonunu şairin mısralarına bıraktım:

"Hâin demedik kimseye lâin demedik./ Vurdun bize ey el ne bu halin demedik./ İnsanlık için dua dua yalvardık./ Tel'ine ve bedduaya âmin demedik."

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Borç ödeme zamanı

Hamdullah Öztürk 2008.04.06

Milletten oy alarak iktidar nimetlerini tadan tecrübeli politikacıların millete borcunu ödemesi için en uygun günleri yaşıyoruz.

Hatırlayalım. Süleyman Demirel altı kere gidip yedi kere geri gelmekle maruftur. İktidardan gidiş sebepleri arasında muhtıra ve darbe vardı; darbe ardından siyaset yasağını da getirmişti. Yasağın kaldırılmasının ardından tekrar dönüp, siyasi kariyerini cumhurbaşkanlığı nimetine nail olduktan sonra noktalamıştı Demirel. Köşk hayatı, başbakanlık dönemlerinin aksine siyasete müdahale edenlerin âkil adamı yapmıştı Süleyman Bey'i. Hatta 28 Şubat sürecinin elektrikli günlerinde çağdaşlık gösterisi olarak bir senfoninin ardından ellerini iki yana açarak "İşte çağdaş Türkiye bu" demişti Sayın Demirel, İslamköy geçmişini unutarak.

Sular durulduktan sonra, diğer 28 Şubatçılar gibi o da bazı açıklamalar yapmak zorunda hissetti kendisini. Her zaman olduğu gibi Yavuz Donat'a konuştu. Demokrasi kalesinin Menderes'ten sonraki mümessili olarak, darbelerle karşı karşıya kaldıktan sonra siyasete müdahale edenlere orkestra şefliği yapmanın sebeplerini uzun uzun anlatmaya çalıştı.

Donat'ın çektiği fotoğraflarda üst üste dizilmiş mavi klasörler ve o klasörlerin içinde Türkiye'nin kötüye gidişini ispatlayan gazete kupürleri vardı, delil yerine... Demirel o tür haberlere hiçbir zaman konu olmamışçasına davranıyordu. Türkiye gerçeklerini bilmeyenler için son derece normal gibi... Gazeteciler görevini yapmış, gidişatı iyi yakalayarak belgelemişti. Zaten olması gereken de bu değil miydi? Ne yazık ki, öyle değildi.

O dönemde koparılan kıyametler MGK toplantılarından önce uç verir, toplantı boyunca gazetecilerin heyecanlı bekleyişleri an be an ekranlara yansıtırdı. Toplantının uzunluğuna göre daha görüşme sonuçları açıklanmadan, toplantıya tekaddüm eden günlerde medyaya yansıtılan konular üzerinden yapılan yorumlar ağırlaşmaya, gerginliği tırmandırıcı üsluplara bürünmeye başladılar.

Yani tam bir psikolojik harekât yürütülürdü. Önce malzeme medyaya gider, sonra oradan toplanarak MGK gündemine gelir ve toplantı sonunda heyecanla bekleyen gazeteciler marifetiyle bir kere daha gündemi etkilemek üzere yayına konulurdu.

Demirel belge olarak işte bunları koymuştu ortaya.

Ne denir? Geçen geçti. Şimdi bu güne ve geleceğe bakma zamanı.

İktidardaki partiyi kapatma davasıyla herkesi bağlayan bir durum oluştu. İnsanlar tedirgin; "Şimdi ne olacak?" sorusuna cevap arıyor.

Kısa yoldan, "Bu iktidarın çözmesi gereken bir problem" denilebilir belki ama hükümeti yargıyla baş başa bırakan bu yaklaşım ne kadar doğru olur?

Krizin bir tarafında Baykal var. Siyasi kıdemi Demirel'den aşağı değil... Politikayı bırakıp gittiği halde ısrarla CHP'nin başına geçmesi istenecek kadar değerli bir insan, partililer için.

Her ne kadar "Bizans'ın çocukları" teşbihini yakıştırsa da diğer tarafta kıdemli bir politikacı ve Milli Görüş çizgisinin temsilcisi olarak Erbakan var. Onun darbelerle ilave olarak bir de Demirel'i karşısında bularak yaşadığı 28 Şubat sürecinden kazanılmış eşsiz bir tecrübesi var. Devr-i iktidarında şaha kalkan "Anadolu kaplanları"nın post modern müdahale ve "havada yakıt ikmaline" izin vermeyen karşı tecrübenin etkisiyle düştüğü durum, vicdanında derin izler bırakmış olmalı. Aynı kıdeme sahip olmasalar bile siyasetçi olmanın cilvelerine acı acı mazhar olmuş Tansu Çiller ve Mesut Yılmaz var...

Bu gün yeni bir kriz yaşamak istemeyen, aşına, işine ve evladının istikbaline bakan insanlar ismini zikrettiğimiz beş lidere de oy verdi. Şimdi aynı insanlar siyasetçi olarak yaşadıklarından çıkardıkları dersi, devlet krizine yönelme sinyali veren bu kritik dönemde kullanmayacaksa o tecrübe ne işe yarayacak?

Milletin seçtikleri tarafından yönetilebilen bir ülke olma yolunda mesafe alabilmek için gayret etmek yerine parlamentonun alanını daraltmak isteyenler lehine ağırlıklarını koyarlarsa tarih onlardan nasıl bahsedecek?

Milletten oy alanların vicdanında millete karşı ödemesi gereken borcun sızısı yok mudur?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Biraz vefa biraz da cesaret

Hamdullah Öztürk 2008.04.13

Darbelerle maruz kaldıktan sonra tekrar iktidarı elde edebilmiş tecrübeli siyasetçilerimizin "borç ödeme" konusunda millete vefalı davranabileceği çok inandırıcı gelmedi.

Onlardan böyle bir beklentiye girmenin gerçekçi olmadığını dile getirenler, "Gerçekten inanıyor musun?" diyorlar.

İnanmak ya da inanmamak neyi değiştirir ki?

Önemli olan, onların milletin iradesini hâkim kılmak üzere oy talep etmiş olmaları değil miydi? Sistemin sıkıntıya girme eğilimi gösterdiği zamanlarda tecrübelerini, milli iradenin hâkimiyetini Parlamento'nun dışından yollarla gerçekleştirmek üzere tecrübelerini amade kılarlarsa, bu durumda kendi geçmişleri kocaman bir soru işaretine dönüşmeyecek mi?

Eğer Türkiye'de siyaset yapanların ulaşacağı tecrübenin azami noktası kendilerini alaşağı edenlerin haklılığını onaylayarak onların yanında yer almaksa neden siyaset yapılıyor ki? O zaman çıkıp, altmış yıldır yanlış yaptıklarını açıklayabilirler. Türkiye'nin darbelerle kaybettiği zamanın kendi kusurlarından kaynaklandığını açıklayarak millettten özür dileyebilirler. Belki de bu, sessiz kalarak demokrasi konusunda milletin hâlâ rüşünü ispat edemediğini düşünenlere, çeteler vasıtasıyla siyasi iradeyi baskı altına alanlara destek sağlamaktan daha iyidir.

Bunları düşünmenin faydası yok. Onlar kendi geçmişlerinin yükü altında ezilirken bir de bugünün problemleriyle yüzleştirmeyelim demek de mümkün değil. Bugünümüz gökten inmedi ki. Dünün devamı olarak geldi. Yarınlar da bugünlerin devamı olacak. Yarınları tesiri altına alması muhtemel hadiselerin geliştiği anlarda onları ilgilendiren bir durum yokmuş gibi davranmaları ne kadar doğru olur.

Halbuki bir akil adamlar grubu oluşturarak gidişatı etkileyebilir, şetelerden arınmış bir demokrasinin gelişmesi lehinde gayret gösterebilirler.

O zaman tarih onları, darbelere maruz kalsa da demokrasi bayrağını teslim etmemiş gerçek liderler olarak kaydeder.

Aksi takdirde onlar itiraf etmese de tarih hükmünü verirken acı gerşeği ortaya koymaktan şekinmeyecektir.

Türkiye'nin demokratikleşme tarihinde rahmetli Menderes ve zal zikredildikten sonra Tayyip Erdoğan'a geşilecektir. Aradaki yıllar ise kayıp senelerin failleriyle birlikte yd edilecektir.

İnsanlar kendi tarihlerini kendi tercihleriyle yapıyorlar neticede.

Ve zaman, hayatta olduğumuz müddetçe yolların kavşak noktalarını sürekli önümüze çıkartıyor. Bazen fert olarak, bazen millet olarak, bazen de topyekn dünya olarak yol ayırımında buluyoruz kendimizi. Dünya çapında inkılpların yol ayırımına ulaşılınca kaderimiz birbirine bağlanıyor. Tercihi doğru yönde ve birlikte yapmak gibi bir mecburiyet çıkıyor ortaya. İşte bu noktada yanlış bile yapmış olsa tecrübe sahiplerinin bir kere daha tekrarlanmasına fırsat vermemek için yanlışlarını itiraf etmesi bile çok kıymetli oluyor.

Tecrübeli siyasilerden beklentiye girmemek gerşeğin bir yüzü ise bu da öteki yüzü...

İki yüzü birleştirmek biraz vefa biraz da cesaret istiyor.

Cepheleşmeyip, birleşmek için, birlikte yeni dünyada kendimize yakışır bir yer elde edebilmek için biraz beklentiye girsek çok şey mi ummuş oluruz?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

are 28 şubat'a yaslanmakta

Hamdullah ztrk 2008.04.20

Kapatma davası demeçler ve icraatlara istinat ettirilse de kapatma iradesi AKP'nin kuruluşundan öncesine dayanır. O iradeye göre AKP gibi bir parti hiçbir zaman olmamalıdır.

Nitekim ortaya çıkan vesikalar daha ilk senesini doldurmamış bir partinin darbe planlarıyla karşı karşıya kaldığını gösteriyor. Hem de 1 Mart tezkeresi ve ABD'nin Irak'a girişi gibi devasa dış problemler olmasına rağmen...

AKP'nin karşı karşıya kaldığı irade sadece hükümeti değil devlet kurumlarının mevcut yapısını da tehdit ediyor; devleti yeniden kurmak istiyor. Bu tarafından bakınca AKP kadar CHP'nin de tehlikeyle karşı karşıya olduğu açıkça görülüyor. Baykal'a yapılan "ekil" ağrıları da bunun göstergesi aslında. Baykal bir taraftan direnirken diğer taraftan da AKP'ye karşı baş mücadeleci rolünü yürüterek tehlikenin üstesinden gelebileceğini düşünüyor.

Devlet ve hükümet kurumlarının tamamını hedefleyen iradenin, kendisini dışa vurduğu yayınlar iyi takip edilirse, tasarının içinde Soğuk Savaş döneminin derin yapılanmalarının da "muhtemel yenidoğyaya" uygun ve yeni yapılarla bağlantılı olarak ele alındığı ortaya çıkıyor.

Meselenin farkında olduğunu, hatta fikir babalarından biri olduğunu ifade etmekten çekinmeyen bir yazar arkadaş, ganimeti başkalarına kaptırma telaşına düşüp, yer yer 97'li yılları hatırlatarak, bugün için "malum olan

yapının" ilk fikirlerini Attila İlhan'la birlikte o senelerde geliştirdiklerini yazıyor. Yani bugün konuştuğumuz konuların 28 Şubat'ın müteakip versiyonu olarak daha o günlerde tasarlanıp, uygulamaya konulduğunu söylüyor. Ardından da ekliyor: Bu yapı ademi merkeziyetçi bir anlayışla kurgulandı; kimse çökertemez!...

Yargı sürecine rağmen çekinmeden yazılan itiraf yazıları aynı zamanda Şamil Tayyar'ın bir numara türünden, örgütün liderlerini ifade eden tabirlerin boş çıkacağına işaret ediyor. Söylem dili ulusalcılık, derinliği Ergenekon olarak kurgulanan örgütlenmenin güvenliği, devlet kurumlarına sıkı sıkıya yapışarak sağlama alınmış. İlhan Selçuk'un ifadesine başvurulmasının ardından Cumhuriyet'e atılan "Hedef ordu ve yargı" manşetleri bu durumu açıkça ortaya koyup; yargının bağımsız gidişine bir şekilde müdahale edilmezse ikinize kadar uzanır mesajı veriliyor. Kol kırılсын yen içinde kalsın düşüncesinde olanlar bilsin ki, kırılan kol yen içinde kalmaz tehdidi rahatlıkla yapılabiliyor. Diğer taraftan da mesele sulandırılarak ciddiyeti örtölmeye çalışılıyor.

Cumhuriyet'in "Gülen Humeyni gibi" manşetiyle yeni bir uç ortaya çıktı. Michael Rubin'in, editörlüğünü kendisinin yaptığı dergide değil, bir başka derginin internet sitesinde yayınlanan makalesini büyük bir delil yerine koyup, Humeyni benzetmesini başlığa taşıyor. Emperyalizme ve özellikle de ABD emperyalizmine karşı olma iddiasını, bir insanın ABD'de ikamet etmesini bile ABD'ye çalışmakla eş değer görecekt kadar ileri götüren anlayışın sarıldığı ip bu işte...

Bunların kayıtsız şartsız bağımsızlık gibi hoş söylemleri, kendi ülkesini ve kendi insanını diğer ülke insanlarından ayırt edebilecek doğru bilgileri ortaya koyup, araya yabancıları sokmayacak dereceye hiçbir zaman ulaşamayacak galiba. Tam bağımsızlık sevdalarını bile Rubin gibilere bağlamadıkça içleri rahat etmeyecek!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Beş buçuk trilyonluk belgesel ve örgütlenmeler

Hamdullah Öztürk 2008.04.27

Anayasa'ya göre Türkiye "Demokratik, laik ve sosyal bir hukuk devletidir." Hukukun önünde Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin vatandaşı olan herkes, prensipte eşittir. Laiklik karşıtı fiil ve eylemlerin odağı olmak gibi, hukuk devletinin ilkelerine karşı işlenmiş fiillerin odağı olmak da mümkündür.

Ama...

Hukuk devletinin tam teessüs etmiş olması lazım ki, hukuku ihlal edenler, laikliği hukuksuzlukla eşleştirenler, dünyanın en haklı insanları gibi davranmasın; müstehaseler gibi sosyal hukuk devletinin teşkilatlarına yapışıp beslenme fırsatı bulamasın.

Türkiye bunu da başarır. Her ne kadar "Kırk katır mı kırk satır mı?" türünden lugazları çözmekle meşgul edilse de bugünlerin geçeceği muhakkak.

Şimdilik kayıp trilyonlar konusu var gündemde. Aslına bakılırsa kaybolan bir şey yok. Kanunen, televizyon kurması ya da bir televizyon kanalına ortak olması mümkün olmayan CHP, yeni kurulan bir kanala beş buçuk trilyon para aktarmış. Tam da kuruluş aşamasında aktarılan bu paranın faturalandırılan bir trilyonluk kısmı "Atatürk'ün kurduğu parti" belgeselinin bedeli olarak görünüyor. Son günlerde ortaya çıkan bilgilere göre, geriye kalan dört buçuk trilyon da aynı belgesel için ödenmiş. Kanal sahibinin açıklamalarına bakılırsa belgesel tamamlanıp, partiye teslim edilmiş. Ama nedense beş buçuk trilyonluk dev bütçeyle yapılan eserden tek emare bile yok ortada.

Parti, tecrübe aramadan, yeni kurulan ulusalcı kanala beş buçuk trilyonluk jestler yapsa da kanal sahipleri jesti görmüyor. Baykal ve CHP aleyhine en ağır ithamlar jest yapılan yerden geliyor. Tuncay Özkan'la birlikte program yapan Vatan yazarı Mine G. Kırıkkanat'ın şu cümlelerine bakalım: "Deniz Baykal ve ekibi, ne yapıyor laikliği, hukuk devletini ve demokrasiyi savunmak için? Türkiye'de iktidara dava açıyor. AKP yargıdaki kadrolaşmayı tamamlayınca hangi mahkemede neyin davasını gördürecek? (...) Ey Deniz Baykal bu ülkeyi biraz seviyorsan önce kendinden kurtar! Gerisi kolay." (Vatan, 'Karnından konuşan adam', 26.3.2008)

Düşünebiliyor musunuz? Beş buçuk trilyon "Sarı Zeybek"e imza atmış, altyapısı sağlam Can Dündar gibi birisine verilseydi nasıl bir belgesel çıkardı ortaya!

Oysa şimdi, bölümü elli bin liraya harika dizilerin çekildiği bir ülkede, beş buçuk trilyonluk bir belgesel konuşuluyor; ama ortalıkta tık yok!

Bu durumda şaşıyor insan!

Baykal bu sürecin aktörü mü yoksa mağduru mu?

***

"Bir yazar arkadaş" geçen haftaki yazıdan hareketle, ulusalcılığı, 1997 yılında Cumhuriyet yazarı Attila İlhan'la beraber tamamen bir fikir hareketi olarak başlattıklarını, çetelerle, örgütlerle ilişkilendirilmelerinin iftira olduğunu yazdı. Ben kimsenin adını vermedim. "Adem-i merkeziyetçi" yapılanmanın yeni dünyadan ve 28 Şubat'tan bağımsız olmadığına dikkatleri çektim. Bunda ısrarlıyım. O arkadaş birçok isim saymış!

Ne denir?

Zaten adem-i merkeziyet, ilişkili olmayı değil, tamamen ilişkisiz olmayı gerektirir. Son durumdan vazgeçtik, 2001 yılında ortaya çıkan dokümana baksalar, gazetecilerden, mafyadan, suikast timlerinden, akademisyenlerden, bu maksatla kullanılan kadınlardan.. çok sayıda "cıngıl" oluşturulduğunu görürler. Cıngıllar "köprü eleman" vasıtasıyla sapa bağlanıyor. Taneler en fazla köprüyü görüyor.

Fikir adamıyla hazırı tüketen burada birbirinden ayrılıyor işte... Hazırı tüketen cıngıla tane oluyor. Fikir adamını ise taşımaya köprüler yetmiyor.

Attila İlhan'a bir şey diyemem. Ölünün arkasından konuşmak bize yakışmaz. Arkadaşa tavsiyem: Sauna, Atabeyler, Danıştay cinayeti, rahip cinayetleri, Başbakan'a bir örgüt tarafından düzenlenen oyuncak arabalı suikast gibi hadiselerle bakıp, yazılanları okuyarak cıngılları saymasıdır. İşte o zaman fikretmeye başlayacağından eminim. Gözün görmediğini akıl görebilir...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Asıl gerçek bu

Hamdullah Öztürk 2008.05.04

Bazen yaşanan bir an insana her şeyi yeni baştan düşündürmeye yetiyor.

Kendimce çok önemli konular seçmiş ve yazı konusunu belirlemiştim. Ali Bey'in -Allah rızasını tahsile muvaffak kılsın- teklifi her şeyi değiştirdi. Memleketin maruz kaldığı ağır psikolojinin içinden bir kapı aralayıp, öyle bir

dünyaya taşıdı ki bizleri, orada zulmetten eser yoktu; "işte hayat bu" dedirtecek, coşkularla dolu pürnûr bir âlem.

İnsanlığın İftihar Tablosu Hz. Muhammed Mustafa (sas)'nın dünyayı teşrifleri miladi sene itibarıyla 20 Nisan'a denk geliyor. Peygamber sevgisiyle yoğrulmuş milletimiz 20 Nisan tarihini içine alan haftayı Kutlu Doğum Haftası olarak değerlendirip, Hz. Peygamber'in sevgisini kalbinde hissedecek ameller işlemeye çalışıyor.

Ali Bey, İnsanlığın İftihar Tablosu'nun sakal-ı şeriflerini ziyaret imkânı sundu bizlere. İnsanlar toplanmış, öğlen namazı sonrasında Efendimiz'in sakal-ı şerifinin ziyarete açılmasını bekliyorlardı. Öyle bir huşu ve huzur vardı ki, sanki mihrapta O (sas) belirecek, zamanları aşır, mekânı bizzat şereflendirecekmiş gibiydi.

Derken salavât başlayınca kalabalık gayri ihtiyari ayağa kalktı...

Destimaller bir bir açılırken kimi heyecanla başını uzatıyor, kimi hicabından al al olmuş yüzüyle ürkek bir ceylan gibi duruyordu.

Neler düşünüp neler yaşıyorlardı bilemeyeceğim, ama daha salavât başlar başlamaz gözyaşlarına boğulanların sayısı hiç de az değildi.

Onların ılık ve feryatları zihnimi aldı götürdü. "Adem Nebi, şahsi hayatında açtığı bir gediği, ceyhun ettiği gözyaşlarından meydana getirdiği ummanlar içinde yüze yüze aşabilmişti." tespitini terennüm ettirdi.

Umutlandım. "Onlarla aynı mecliste bulunan mahrum kalmaz" mealindeki hadis umutlarımı daha da coşturdu.

"Atatürk varken Peygamber gibi lider arıyorlar" diyen CHP Denizli İl Başkanı gibi insanların da bu hazza aşına olmasını ne kadar arzu ederdim. Keşke tadabilseler ve iki farklı şeyi birbirine karıştırma durumuna düşmeseler!

Bu nasıl bir şey ki, aradan on dört asır geçmiş olmasına rağmen ona ait bir tel görünce insanların yüreği göğüs kafesine sığmıyor...

İşte en büyük gerçek bu!

Zamanları, mekânları aşan...

Kalplerin kapılarını açıp, gönülde med-cezirler yaşatan...

Gönle akan lezzetlerle akli sermest kılan...

Fani dünyanın perdesini bir an kaldırıp, cennet lezzetlerini seyre daldıran gerçek!

İnsanlar salavât eşliğinde muğy-i mubareki öpüyor, sürme gibi gözlerine çekiyorlardı. Öyle bir cazibe vardı ki, ziyareti tamamlayanlar mekânı terk edemiyor; ellerini saygıyla bağlayıp salavat getirmeye devam ediyorlardı.

Derken vakit tamam oldu. Destimaller bir bir kapanmaya başladı. Kalabalık bir anda sehpaye doğru hareketlendi. ılıklar kopuyor, yürekler yarılacak gibi oluyordu. Sanki O'nun (sas) ayrılma vakti gelmişti ve insanlar ayrılığın acısıyla inliyorlardı.

Süleyman Hoca -Allah ihlâs-ı etemme ulaştır- yüreklerin feryadını muhteşem bir dua ile taçlandırıp, gönülleri Cenab-ı Mevlâ'ya yönlendirdi.

Ali Bey, "Çok ziyaret gördüm ama böylesi ilk oldu." demişti.

Artık perde kapanmış ve biz yine fani dünyanın cilveleriyle baş başa kalmıştık.

Ama yüreklerde O'nun sevgisinin sıcaklığı vardı.

İnsanlar O'nun sevgisiyle tanıştığı zaman işte bu gerçek, peçesini kaldırıp, yüzünü tüm dünyaya gösterecek. Bizi ölümsüzlükle tanıştırp, nefreti unutturacak!..

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yer-yurt meselesi

Hamdullah Öztürk 2008.05.11

Türkiye'de ne zaman ortam gerilse ve gerginlik bir tarafından tırmandırılmak istense gazetecilerin ilk durağı Çarşamba olurdu. Şimdi adres değişti, Çavuşbaşı oldu. Değişikliğin sebebi Mahmut Efendi'nin oraya taşınmış olmasından başka bir şey değil.

İki haftadır Çavuşbaşı'nın sokaklarından lokanta isimlerine kadar ne varsa hepsi sorgulanarak, Mahmut Efendi'nin, yani hastalıkları ve ilerleyen yaşıyla hayatını idame ettirmeye çalışan bir ihtiyar insanın üzerine yıkılıyor.

Haberler netleştikçe hayret uyandırıcı durumlar bir bir ortaya çıkıyor. Mahalle sakinleri "Cumhuriyet Çıkmazı" sokağının 12 kilometrelik Cumhuriyet Caddesi'nin sonunda yer aldığını ve yıllardır bu isimlerin aynı olduğunu ifade ediyor. Oruç lokantası da 1950 yılından beri Çavuşbaşı'nda oturan lokanta sahiplerinin soyadıymış. Mahmut Efendi ise oraya taşınalı henüz birkaç ay olmuş...

Daha da elim olan durum mahalle sakinlerinin şahadetiyle ortaya çıktı. Muhabirlerin fotoğrafladığı çarşafli kadınlar daha sonra çarşaflarını çıkartıp, muhabirlerle aynı otomobile binip uzaklaşmışlar!...

Bu olayları neden tekrarlıyorum?

AB cenahından gelen açıklamalar üzerine Ertuğrul Özkök Bey sordu: "Benim yerim neresi?"

Hakkını çiğnetmemek önemlidir. Ertuğrul Bey'in sorusu da bu açıdan son derece normal. Ama hak aramak kadar başkasının hakkını çiğnememek, gaspına yardımcı olmamak da önemli değil mi?

Şimdi Mahmut Efendi'nin durumunu düşünüp aynı soruyu tekrarlayalım: Mahmut Efendi'nin yeri neresi? İlegal işleri olmamış, bir suça bulaşmamış, birçok insana yaşantısıyla tesir edecek kadar etki uyandırmış ve haklı bir sevgi kazanmış bir insan olarak yeri neresidir?

Çarşamba kendisine çok görüldü. Çavuşbaşı'nda bir yere taşındı, peşi bırakılmadı. Duvarlarına tırmanıldı, balkonundan-bacasından sarkılarak rızası olmadığı halde özel hayatı görüntülenmeye çalışıldı. Olmayınca kadınlara çarşaf giydirilip gerçek dışı fotoğraflar alınmaya çalışıldı...

Mahmut Efendi ne yapsın? Nereye gitsin?

Rahat edebilmek için etrafına duvarlar çekiyor. Açık hava hapishanesi gibi dört duvar arasında kendince yaşamak istiyor; olmuyor. Duvarlarına tırmanıyorlar!..

Sadece Mahmut Efendi de değil bu konunun mağduru. Milyonlarca insan var. Mesela, binlerce Anadolu gencine eğitim kapılarını açacak icraatlara rehberlik etmiş Fethullah Gülen Hocaefendi'nin durumu... Gülen Hocaefendi binlerce kilometre uzaklara gitti, gene olmadı. Orada da peşi bırakılmıyor.

Ertuğrul Bey de biraz uğraşsa...

Mahmut Efendi'ye ömrünün sonunu rahatlıkla yaşayabileceği bir yer bulsak. O zaman eminim Ertuğrul Bey'in yer aramasına hiç gerek kalmayacak. Mahmut Efendi allanıp-pullan an villasını gönül rahatlığı ile Ertuğrul Bey'e hediye eder. Sadece villası değil, elinden gelse dünyanın tamamını ona tahsis eder.

Bunda benim hiç şüphem yok.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Seviye

Hamdullah Öztürk 2008.05.18

"Kişi kendini bilmek gibi irfan olmaz." derler. Ne acı ki bizim nesillerin belki de an az bildiği şey kendisidir.

İnsan tabiata açıldıkça kendinden uzaklaştı.

İktisadî öğrendik, yerküreye, altındaki madenlere, elementlere aşına olduk; magma tabakalarına kadar malumat alanımız genişledi.

Uzayın derinliklerinden fotoğraflar getirmek üzere uydular fırlattık. Binlerce ışık yılı mesafeler aşp, uzayın karanlık dehlizlerine açıldık.

Kendi bedenimizi de tabiatın bir uzantısı gibi araştırıp, hücrelere, hücre çekirdeğine, stoplazmalarına kadar daldık. Tıpkı atomun çekirdeğine girip, elektronlarıyla oynadığımız gibi...

Ama bizi diğer canlılardan ayıran, insan yapan derinliğe kaç kişi inebildi?

Saymaya ne gerek var?

Benim için en önemlisi benim irfanım değil midir?

Mesela, Bakara Sûresi'nin 284. ayetinde yer alan "... içinizdekini açığa vursanız da gizleseniz de Allah ondan dolayı sizi hesaba çeker..." ifadesinden, kalbimi tertemiz yapabilme imkanına sahip olduğumu anlayıp, harekete geçtim mi? Eğer içimde gizli bir fenalık kalırsa onun bir gün zayıf bir anda ortaya çıkacağından korkup, tedbir aldım mı?

Ya Kalbin Zümrüt Tepeleri'nde yer alan şu cümlenin fısıldadıkları:

"... Sultanlar Sultanı kurbet, vuslat ve ünsüyle kendini tam hissettirdiğinde hürmet, hudû' ve huşû gibi şeylerle donanımı ve şuuraltı müktesebâtı tam olmayan hiç kimsede kendini ifade etmeye, kendi olarak görünmeye mecal kalmaz."

Demek ki, aile ve çevreden aldıklarımı ayıklama imkânım varmış. Kendimi bildikten sonra, bende olmaması gereken ne varsa hepsini bir bir ayırıp, bende mutlaka olması gereken şeyleri edinerek farklı bir derinlik kazanabilir, hatta şuuraltıma yer etmiş hadiseleri bile hudû', huşû ve hürmete göre, tedbir ve temkin esası üzerine yeniden düzenleyebilmişim. İşte o zaman değil ekonomik krizler, savaşlar, darbeler.. yerlerin ve

göklerin Rabbi şuurlatımı altüst edecek derecede yakınlığını hissettirse bile pozisyonumda milimlik bir sapma olmazmış.

Yani kıyamet kopmaya başlasa, kendimi ve yerimi bilmekten kaynaklanan şuurla, 'Alemlerin Rabbinden gelen arş emriyle kainat manevraya başladı.' der, kudret ve azametinin resmi geçidini seyretme keyfi yaşamışım.

İşte o zaman Efendiler Efendisi'nin buyurduğu gibi kıyametin kopuşuna aldırmadan, elimdeki fidanı dikmekten başka şeyleri düşünmeyecek seviyede bir mümin olabilir, bu hadis-i şerifi sadece çevre ve orman günlerinde hatırlama durumuna düşmezmişim...

Amerika'da çıkan ekonomik kriz daha Türkiye'ye ulaşmadan korkuya kapılmaz, asıl korkulacak şeyin insanlığını aşındıran tesirler olduğunu iliklerime kadar hissedermişim.

Zaten ben insan olduktan sonra ekonomik krizleri de, siyasi krizleri de, kültürel krizleri de bir murabıt gibi gözleyip, daha ilk alametleri belirmeden tedbir almayı insanlık vazifem bilirmişim. Zaten krizler, korkular neden kaynaklanıyor ki?

İnsan olmak için canhıraş gayret göstermekten mi, yoksa insanlıktan firar etmişçesine har vurup harman savurmaktan, bir taht bulup iktidar konuşurma sevdalarından mı?

Ben hangi seviyenin peşindeyim?

Dünyevî "en"lerin mi?

Yoksa şuurlatımı bile kendi ellerimle dizayn edip, kalbimin derinliklerine irademden izinsiz bir tek hayalin bile giremeyeceği derecede kendi kendimin hakimi olma seviyesinin mi?

Kendini bilmek ve kendine hâkim olmaktan daha üstün bir seviye var mı ki?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Üçüncü yol

Hamdullah Öztürk 2008.05.25

"AK Parti kapatılacak mı kapatılmayacak mı?" sorusu son günlerde üçüncü yol tartışmalarına kapı açtı. Üçüncü yoldan maksat da partiyi kapatmadan yola devam edecek bir formülün bulunması şeklinde anlaşılıyor. Dolayısıyla da bu fikri ortaya atan kişilerin, aslında, partinin başına geçmek, kendilerine fırsat oluşturmak peşinde olduğuna dair yorumlar yapılıyor.

Bu fikre katılmak mümkün değildir.

Çünkü böyle bir girişim, partinin başına geçebilmek için siyasi hırsına mağlup insanların, karşı tarafın isteklerini bitamâmiha yerine getirmeye razı olmasından başka bir mana ifade etmez. Yani üçüncü bir yol değil, sadece bir tarafın şahsi ihtirasları uğruna karşı tarafa iltihak etmesinden ibarettir. Bu durumda AK Parti'nin millet nezdinde itibar kazanmasına vesile olan şeyler terk edilmiş, cumhurbaşkanlığı seçimi öncesinde Meclis'e girmeyerek, millet iradesinin dışında yol arayan ANAP ve DYP'nin durumuna düşülmüş olur ki, ilk seçimde milletin bu duruma ne cevap vereceği meçhul değildir.

Ayrıca vatan, millet ve devletin geleceği konusunda hassasiyetlerinden şüphe edemeyeceğimiz tarafların, hak bildikleri konuda ısrar etmesinden kaynaklanan çekişme, hiçbir müspet gelişmeyi doğurmamış olur.

Hâlbuki üçüncü yol, istikametleri farklı iki kuvvetin gerilimini, bileşke kuvvet haline getirerek daha büyük bir enerji elde edebilmektir.

Dışarıdan gelen demokrasi yanlısı açıklamalar dünyanın bakışını göstermesi bakımından önemli olsa da, bileşke kuvvetin doğuşuna yardım etmez. Aksine Türkiye gerçeğini yansıtmayan ulusal-küresel konseptine, mevzunun iyice yerleşmesine yarar. Zaten ulusalcılığı kimseye bırakmadığı halde, bir taraftan da AK Parti zihniyetinin AB ile temelde uyuşmadığı iddiasıyla AB ve ABD nezdinde, "bizi destekleyin" turları yapanların varlığı aşikârdır.

Uluslararası ilişkilerde çıkarların önemli olduğu hatırlanırsa, dış desteğin gerektiğinde yön değiştireceği ihtimal dışı tutulamaz.

Bu durumda problemi çözerek bileşke kuvvete ulaştıracak ihtimal ancak içeriden, yani kendi içimizden çıkabilir.

Karşılıklı restlerle gerilen tarafların geriye adım atması zorlaştığı için -her ne kadar Sayın Başbakan "Türkiye kazanacaksa biz kaybetmeye hazırız." demiş olsa da- bu netice ancak üçüncü bir tarafın müdahalesiyle gerçekleşebilir. O da memleketimizin yetiştirdiği temayüz etmiş, âkil ve entelektüel kişilerin tam bir aydın cesaretiyle konuyu ele almasıyla mümkün olabilir.

Yer tutma ve kazanacak tarafın yanında yer alarak, geleceğini garanti altına alma gibi şahsi çıkar hesapları yapmadan, milli menfaatleri esas alarak...

AK Parti'nin Türkiye'ye kat ettirdiği mesafeyi de, karşı tarafta yer alan kurum ve toplum kesimlerinin endişelerini de görerek...

Psikolojik havayı ağırlaştırıp, etrafa korku yaymak suretiyle, hedefine ulaşmak isteyenlerin pompaladığı vehimleri ilim ve düşüncenin sağlam neticeleriyle dağıtarak...

Gerilimi, vatanın bölünmezliği ve devletin bekâsı için gerekirse tüm dünyaya kafa tutan vatanseverler ile -haşa- siyasi geleceği için bölücülerin emellerine hizmetten ve ülkeyi dış güçlere peşkeş çekmekten sakınmayan AB'ci vekiller gibi asılsız ayrımlardan kurtararak...

Her iki tarafı da hatalarında ısrar edemez hale getirecek ilim ve düşünce aydınlığını parıltatıp toplumu aydınlatarak...

İçeriden ve yüzde yüz bizden bir müdahale ile memleketin çıkarları ve bekâsına uygun bir üçüncü yol elde edilebilir.

Sivil toplum vasıtasıyla milletin kendisini doğru ifade etmesi sağlanabilir.

Bence bu adımı atmak, bilen ve düşünebilen her vatandaşın tarihî vazifesidir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bunlar da bizim İncili Çavuş'lar

Alnının teri, yüzünün akı ve vicdanının sesiyle hareket eden, harıl harıl çalışan vatandaşlarımızı hazmedemeyenler her gün yeni bir alarm veriyor. "F tipi", "cemaat", "malum tarikat" gibi isimler üretilip, hayali ihracat yapanlar gibi vehimle örgülenmiş ne kadar senaryo varsa o isimlere fatura ediyor.

Ne yazık ki, CHP de bu hazımsızların taşeron partisi durumuna düştü ve bu yüzden her gün yeni bir skandalın merkezi haline gelmekten kurtulamıyor. "F tipi tele-kulak" yaygarası, skandallar zincirinin sadece son halkası...

Bu hazımsızların çıkardığı gürültüye dikkat kesilenlerse şaşırıp kalıyor. Koparılan kıyametle, ortaya çıkan hadise arasında en küçük bir uyum bile yok çünkü...İlle de bir münasebet bulmak için kendimizi zorlasak "münasebetsizlik" münasebetinden başka bir şey bulamayız.

Fakat, bunca münasebetsizliği fütursuzca tekrarlayan geniş bir kitlenin varlığı düşündürüyor insanı. Siyasi partisinden gazetecisine, akademisyeninden sendikacısına, kadın hareketinden çevrecisine kadar geniş bir kitle var ve bunlar "F tipi" yakıştırmasına neler isnat ediyorsalar, hepsini bizzat kendileri yapıyorlar!

Mesela, gazetecileri örnek olarak ele alsak ortaya şöyle bir tablo çıkıyor: Bunlar bir medya grubunun gazetecisi değil; farklı gruplarda bulunmalarına rağmen eşzamanlı ve aynı şeyleri söylüyorlar. Bir amfiye bağlı çok sayıda hoparlör gibi. Her biri ayrı bir noktadan duyulsa da ses aynı...

Üslupları, ağır hakaret içeren maksatlı öğelerden arındırılrsa, elektriği nakleden kablolar kadar masum hale gelecekler. Noktasına, virgülüne kadar benzeşiyorlar çünkü...

Peki bunlar kimin gazetecisi?

Bu arkadaşların kendilerine verdiği süse bakarak derin devlet desen "derinliğe" hakaret olacak. Yaptıkları şey selin üzerindeki köpükten farksız çünkü...

Kendimce değerlendirmeler yaparak bunların bağlı bulunduğu santrali tespiti çalıştığımda "Tanımlanamayan Süper Güç" diyorum. Benim dünyamda bu "Nefs-i Emmare İmparatorluğuna" tekabül ediyor. Nefs-i emmarenin kulları milliyet, mukaddesat, vatan, devlet.. ne varsa hepsini kendi arzuları istikametinde istismar eder; dünyanın her yerinde aynı sesi verir, aynı reaksiyonu gösterirler.

Şimdi büyük bir gazetenin namlı şanlı yazarlarından birinin şu cümlesine bakalım: "Bu okulları Türk saymak ve onlara 'düşman' olmamak mümkün mü?"

Bahsettiği okullar dünyanın dört bir tarafındaki Türk okullarıdır. Düşman saydığı da ekmeğinden artırarak o okulları açan Türk halkıdır.

Bu ülkenin insanını, eğip-bükmeden, doğrudan doğruya düşman ilan edenler, dolayısıyla vatanımızı savaş meydanına çevirmek isteyenler bu ülkenin "derin devletine" mensup olabilir mi?

İşte o yüzden bunlar, devlet-millet tanımaz nefis imparatorluğu mensuplarıdır, diyorum.

Bunları önemseyen, İncili Çavuş'u ciddiye alan padişahın durumuna düşer.

Erzurum'da ikamet eden İncili Çavuş duymuş ki padişah İran'a elçi gönderecek. "Bu sefir ben olmayayım." düşüncesiyle atına atlayıp, İstanbul'un yolunu tutmuş. Öyle bir telaşla sürüyormuş ki yol boyunca dört tane at çatlayarak ölmüş. İncili, hemen yeni bir at bulup yola devam ediyormuş. Durumdan haberdar olan padişah telaşlanıp İncili'yi kapıda karşılamış:

- Hayırdır İncili? Kırım tarafından bir düşman saldırısı mı var?

- Yok padişahım!..

- Ne oldu? Yoksa İran tarafından bir sefer mi var?

- Yok, padişahım; hele bir soluklanayım.

- Söyle be adam! Benim soluklarım tükendi...

- Duydum ki İran'a sefir gönderecekmışsınız.

- Eeee?

- Aklınızdan ben geçiyorsam, ben böyle bir şey düşünmüyorum da bunu bildireyim dedim...

Şimdi, Önder Sav'ın açık bıraktığı telefonda bir "F tipi tele-kulak" fırtınası kopartan Baykal ve bir kısım medyanın İncili Çavuş'tan bir farkı var mı?

Farkları varsa, utanır, zan altında tuttukları insanlardan özür dilerler!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Devleti 'kurucu felsefe' ile yıkmak

Hamdullah Öztürk 2008.06.08

Memleketi felç eden malum sürecin "bir bileni" Sabih Kanadoğlu, olup biten şeylerin mantığını "devletin kurucu felsefesi" ile açıklıyor.

Ne kadar akla sığmaz iş varsa, hepsi devletin kurucu felsefesine bağlı olarak gelişmiş. Anayasa Mahkemesi'nin verdiği türban kararı da bu serinin son halkasını oluşturdu.

Bir hukuk adamı, yani, kırk yıl boyunca hukukla uğraştığı için hukuk felsefesi ile yoğrulmuş olması gereken bir insan, hukuksuzluğu devlet felsefesiyle açıklamaya kalkarsa sormak gerekmez mi "Nedir bu devletin kurucu felsefesi" diye?

Ve yine sormak gerekmez mi, Anayasa'sında "...sosyal bir hukuk devletidir" yazan Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin kurucu felsefesi, hukuk felsefesine nasıl ters olabilir diye?..

Biz ne sorarsak soralım. Anayasa Mahkemesi, Anayasa'ya uymayan bir hükme vardı. Bu hükmün gerekçesini de "devletin kurucu felsefesi" oluşturuyormuş.

Sabih Kanadoğlu'na soralım: Devletin kurucu felsefesi nedir?

Cevap gelir mi?

Mümkün değil.

Hareket alanını tamamıyla muğlaklıklardan alan, terör gibi müşahhas bir konuda mücadele kanunu çıkartmaya çalışırken bile terörü tanımlamaktan kaçınan zihniyet, devletin kurucu felsefesinden ne kastettiğini söyler mi hiç?..

Söylerse bir daha onu da kullanamaz! Çünkü Türk milleti zekidir. Mutlaka ona uygun bir tarz geliştirir ve devletini incitmeden yoluna devam eder.

Akılları firara zorlayan kararlara "devletin kurucu felsefesi" kılıfı giydirildiği anda, hukukun, devlet için feda edilebileceği söylenmiş oluyor. Diyeceksiniz ki söylenmesine ne hacet, zaten oluyor!

Doğru; ama yine de söylenenlere kısaca bakmakta fayda var. Bakmalı ki, zihniyetin sadece "bir bilen" adamlarla sınırlı olmadığı da görülmüş olsun.

Sayın Öymen'in sözünün ne manaya geldiğini açıkça görmek için önce Önder Sav'ı hatırlayalım. Sav, önce İslam'ın beş şartından biri olan hac ibadeti hakkında olmayacak sözler sarf etti; ardından kendi gafletini telekulak skandalına çevirerek toplumun bir kesimine iftira etti. Baykal'ın da gayretleriyle haklarında soruşturma başlatma sevdasına düştü. Gerçekler ortaya çıkınca Sayın Öymen'den şu cümle geldi:

"Önder Sav devlet adamıdır; saygı gösterilmeli." Yukarıdaki evsaf devlet umuru görmüş saygın insanların profiline benziyor mu hiç? Hatasından dönüp özür dilemedikçe, dinine hakaret ettiği insanlardan saygı beklemek abes bir istek değil midir? Kaldı ki saygıdan önce vicdanların onu affetmesi gerekir. Ayrıca, Ö.Sav siyaset adamı değil mi ki? Yoksa CHP'de siyaset yapanlar devlet adamı statüsünde mi çalışıyor?

İkinci örnek en üst düzey bir devlet adamından...

Diyor ki; Türkiye Cumhuriyeti'nin yasal organları, Türkiye Cumhuriyeti'nin önüne birtakım sıfatlar takmaya çalışanlara asla izin vermeyecektir.

"Türkiye Cumhuriyeti'nin yasal olmayan organları mı var?" sorusu gelmez mi bu cümlelerin ardından? Devletin kurum ve kuruluşlarıyla bunların işleyişi yasalara göre değil midir ki, defalarca gözden geçirilen konuşma metinlerinde bu tür boşluklar ortaya çıkıyor?

Yoksa kurucu felsefenin etkisi mi devleti zan altına alıcı beyanlara kapı açıyor?

Bu durumda 9 kişi, kurucu felsefenin etkisiyle, 2 kişi de hukuk felsefesinin etkisiyle karar vermiş oluyor. Kurucu felsefenin "dokuza iki" üstün olduğu bir yerde bizim için kurucu felsefenin ne olduğu meçhul. Şimdilik "Sabih Kanadoğlu ne diyorsa odur" demekten başka bir cevap yok.

Türkiye Cumhuriyeti'nin kurucu felsefesi hukuka ters olamayacağına göre bunları neyin kurucu felsefesi olabilir ki?

Neyi kurmaya çalıştıkları meçhul olsa da, devleti taş taş çökerttikleri son derece açık!..

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Devletin çivisi

Hamdullah Öztürk 2008.06.15

"Devlet ideoloji dayatmaktan vazgeçip, vatandaşın problemlerini çözme gayreti içinde olsa ne olur?"

Bu soru Samanyoluhaber televizyonunda yayınlanan Açık programı süresince zihnimde dolaşıp, durdu.

Mahir Kaynak Hoca "Devlet zarar görürse Irak gibi oluruz." diyor, emekli paşalarımızdan Tümğ. Oltan Evren "Özel hayatlara girip, belden aşağı vurmanın kötülüğünden" bahsediyordu. Bu gerçeklere katılmamak mümkün

değil.

Toktamış Ateş Hoca'nın değerlendirmeleri ise dikkatli, temkinli ve tek kelimeyle harikaydı.

Tartışmanın konusu, son günlerde art arda ortaya çıkan Paksüt-Başbuğ buluşması, Org. Saygun'a ait hastane raporları ve Anayasa Mahkemesi Başkanı Haşim Kılıç hakkında ortaya atılan iddiaları değerlendirmektir.

Tartışmanın, Açı gibi seviyeli programların dışında cereyan eden kısımları da dikkate alınırsa, konuların taraflar arası mücadele konseptine bağlı olarak ele alındığı çıkıyor ortaya. Tabii, bu durum insanı ürpertiyor. Çünkü bu tür tartışmalar, konuları aydınlatmaya değil, tarafları belirlemeye yarıyor. Tarafların belirlenmesinde kötü olan şey, devlet ve karşındakiler gibi kabul edilmesi mümkün olmayan bir sonuca ulaşma isteğinden kaynaklanıyor.

Bu durumda devlete en saygılı kesimler bile, kendisini bir anda karşı tarafta bulabiliyor ki bu asla doğru değildir.

Şimdi taraflar arası mücadele bakışını bir kenara bırakıp, olanları soğukkanlılıkla gözden geçirelim:

Ali Osman Paksüt, AK Parti'den koparak AK Parti'ye karşı mücadele yürütenlerle birlikte hareket eden Turhan Çömez ve İlker Başbuğ görüşmeleriyle gündeme geldi. Paksüt gündeme gelişini, her iki olayda da "takip edildiğini" söyleyerek, yani görüşmeleri açıklama değil, ortaya çıkartanları suçlayarak cevaplama yolunu tercih etti.

Aynı tarz Önder Sav olayında CHP tarafından da uygulandı. Ortaya çıkan şeyi güzelce açıklayıp, iddiaları boşa çıkarmak varken, neden konu "biri bizi takip ediyor" gibi taraflar arası mücadele formatına çekiliyor ki?

Haklı adam güçlü olur.

İlker Başbuğ görüşmesine gelince, ne Kara Kuvvetleri ne de Anayasa Mahkemesi "geçerken bir çay içelim dedik" türünden ziyaretlerin gerçekleşeceği yerler değildir herhalde. Devletin en üst düzey görevlerini yürütenler arasında ziyaretin bir usulü olmalı. Bir taraf randevu istemiş, diğer taraf randevu saati belirlemiş, ziyaret protokol görevlileri tarafından programlara işlenmiş olmalı. Program açıklanır ve sisler bulvarında avlanmak isteyenler açıkta bırakılır. Ama nedense soğukkanlılık korunamıyor ve ortalığı bir anda telaş kaplıyor.

Bu durumda, önünde iktidar partisini kapatmak gibi bir dava bulunan Paksüt'ün daha dikkatli ve şaibelerden uzak davranması gerekmez mi?

Org. Saygun'un hastalığıyla ilgili raporlar konusunda şifa dilemekten başka söylenecek bir şey yok.

Ama Sayın Haşim Kılıç hakkındaki iddiaların derinlemesine incelenmesi gerekiyor. Çünkü Paksüt gibi sıcak bir gündem üzerine değil, otuz küsur yıl öncesine gidilerek arşiv araştırması yapılmış ve ortaya bir iddia atılmış. Ortaya atılan iddia her ne kadar Tuncay Özkan'ın dile getirmesiyle meşhur olsa da Tuncay Özkan onu Aydınlık dergisinden almış olmalı. Önce orada yayınlandı çünkü.

Ergenekon davasıyla ilişkili olarak cezaevine konulan Doğu Perinçek'in dergisinde bir iddia ortaya atılıyor ve bu iddia vasıtasıyla Anayasa Mahkemesi'nin Başkanı, İbda-C isimli örgütün üyesi olarak damgalanmaya çalışılıyor.

Otuz küsur yıl önce böyle bir örgüt var mıydı? Hayır. O örgütün lideri en fazla üniversite öğrencisi olmalı o yıllarda. Ama bugün o örgüt var. Ve o örgütün Baran isimli bir de yayın organı var. Merak edip, Baran dergisini gözden geçirenler orada kimlerin resmigeçit yaptığını görecek ve hayretler içinde kalacaklardır.

Açı programı boyunca düşündüm durdum ve sonunda kendi soruma şöyle bir cevap buldum: Milletin içinde taraflar, etnik, dinî, kültürel açıdan farklı toplumlar bulunabilir. Ama devlet taraf olamaz. Çünkü devlet bütün bu tarafları kuşatan, onları bir arada yaşatmak üzere var olan bir şeydir. Devleti taraf haline getirerek toplum kesimlerini suçlamak isteyenler devletin çivileriyle oynuyor. "İlelebet var olma" ülküsünü içeriden çatlatarak işler yapıyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Taraf olmak

Hamdullah Öztürk 2008.06.22

Taraf olmamak, var olmamak gibi bir şey. En basitinden söylenecek olursa, insan, taraf tespiti yapmadan bir adım bile atamaz. Gideceği tarafı seçtikten sonra da attığı her adımda diğer taraflardan uzaklaşır.

Aktüel tartışmaların "ya benimlesin ya da karşımda" noktasına doğru hızla sürüklendiği bir zamanda aktüalitenin dışına çıkıp, taraf olmanın ilk anına bir göz atmak geldi içimden.

Bütün tarafları cem eden "mutlak hakikatten" kopuş ve karşısına ilk dikiliş manasında şatânetin, yani, "benin izafi hakikatinden" bir cephe oluşturup, mutlaka galebe çalmak adına verilen beyhude uğraşın hikâyesi bu aynı zamanda... Ya da "akıbetin takva sahiplerine ait" olduğu iyice görünsün diye, ömürlerini bir inat uğruna heder edenlerin ilk örneği...

Acı bir gerçeği ifade etmeden burayı geçmek zor: İnsanlar dünya aşırı zamandan kopup, hayatı doğumla ölüm arasında yanıp-sönen bir ışıktan ibaret görmeye başlayınca mutlakattan da koptu. Kendi akli, fikri, iz'anı ölçüsünde hakikatten bir parçacık koparıp, işte her şey bundan ibaret demeye başladı.

Böylece ve biraz da postmodernce söylenecek olursa insanların sayısınca hakikat parçacıkları çıktı ortaya ve şatânetten beslenme oranına göre, insanlar kendi hakikatlerini mutlaklaştırmaya, kabul etmeyenleri zorlamaya ve hatta gerekirse öldürmeye başladılar.

İzafi hakikatler kendisini müesseseleştirip, grup hakikatleri haline getirmeye hatta farklılıkları dümdüz ederek tüm dünyayı bir tek parçanın içine sığdırma sevdasına da kapıldı.

Bugün, kendi izafi hakikatlerine boyun eğmeyenleri hizaya getirebilmek için dünyayı defalarca yok edecek güçte silahların depolanışı, şatânetin merhametsizliğini açıkça resmediyor ki, bunun da ilk örneği Hz. Adem'in çocukları arasında ortaya çıkmıştı.

Şatânetin ağına düşen çocuk "Seni öldüreceğim." dedi kardeşine.

Mutlaka dilbeste olan çocuk, "Sen beni öldürsen de ben elimi kana bulamayacağım." dedi.

Ve şatânet ilk cinayetini kardeş kanı dökerek gerçekleştirdi.

O günden beri cana kıyanların, insan kanı dökenlerin, düşman tanımları yapmaktan kardeşlik ve dostlukları düşünemez hale gelenlerin adı değişse de özü hiç değişmedi.

Eğer bu öz, mutlak hakikat karşısında serkeşlik yaptığında özür dileyebilse, pişman olabilse bu durumlara düşmeyecekti.

Zaten Hz. Âdem, yasak meyveye elini uzattıktan sonra bin pişman olup, "gözyaşları içinde yüze yüze" göstermişti çocuklarına sonsuz merhamete nail olmanın, şatânetin ağına düşmekten kurtulmanın yollarını...

Bu durumda taraf olmanın manası nedir?

Mutlak hakikate değil taraf, onun içinde eriyip yok olmak isteyenlerin tarafı neresidir?

Ve onlar, bütün taraflarda hakikatin bir parçacığını görüyor, hakikate hürmetlerinden o parçaları ziyan etmeden merkeze raptetmek üzere her yere gidiyor, herkesle diyalog yolları arıyorsa şatânetin ruhu çıldırmaz mı?

Çıldırırsa, çılgınca işlere kalkışsalar bile mutlak hakikate taraf olmak, öfke ve düşmanlığın doğurduğu reaksiyonu sineye gömüp, parçanın bütünü, izafinin mutlakı fark edebilmesi için afif davranmayı, gerektirmez mi?

Neticede taraftan tarafa fark var. Bütün tarafları câmi bir mutlak var...

Benim meselem de bu zaten:

Ben hangi taraftayım?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Atatürk ve Gülen testi

Hamdullah Öztürk 2008.06.29

Atatürk, Kurtuluş Savaşı'yla yurdumuzu düşmanlardan arındırdı. Fakat yaşanan olaylar gösteriyor ki zihinler esareten kurtulamadı. Yedi düveli ülkesinden kovmuş, muzaffer insanların ruh halini yaşamak nasip olmadı bir türlü.

Aksine, sömürge ülkelerin insanları gibi, sömürenlere karşı bir hayranlık duygusu taşıyor her taraftan. Onların her işinde keramet ararken, milletimizi küçük görmekten; kendimizin farklı olduğunu gösterebilmek için ülkemizi ve milletimizi aşağılamaktan kurtulamadık bir türlü.

Belki de o yüzden Birinci Dünya Savaşı'nın galipleri cenahından yapılan ufak bir etki Türkiye'de fırtınalar koparmaya yetiyor. Belki de o yüzden kendisini o cenaha beğendirmeyi çok önemseyenler, umduğunu bulamayınca hezeyanlara giriyor.

Amerika'da yüzlerce yazardan birisi Türkiye, ya da Türkiye'deki taraflardan birisi hakkında iki satır yazsa gündemin tam ortasına oturabiliyor. Neden böyle olsun ki? Onlar sekiz bin kilometre uzaktan bakıp, bizim ülkemizde cereyan eden olayları bizden çok daha iyi mi görüyorlar?

Foreign Policy dergisi yaşayan yüz entelektüel kişi arasında bir anket düzenledi. Anket sonuçları Fethullah Gülen Hocaefendi'nin "açık ara" önde olduğunu ortaya koydu. Açık ara diyorum, çünkü anketi çok önemseyen fakat sonucu hazmedemeyenler "müritler uçurdu" demeye başladı. Bir Türk'ün birinci olmasına kahrolacak hale geldiler. Orhan Pamuk'un dereceye girmiş olması da bu arada kaybolup gitti...

Bir de Hocaefendi'ye bakalım. Hocaefendi yüz entelektüel arasında birinci seçilmiş olmayı önemsemiyor, "Onların birinci seçmesiyle insan birinci olmaz." diyor.

Hocaefendi'nin birinciliğinden rahatsız olanların dedikleri, on yıl önce yapılan bir başka anketi hatırlattı. Yer yine Amerika ve anketi yapan da Time dergisi. Dergi yüzyılın devlet adamlarını seçmek üzere anket düzenlemişti. Ankette Atatürk'ün de yer alabilmesi için Hürriyet gazetesi bir haber yapmış: "Haydi oylar Atatürk'e" kampanyası başlatmıştı. Anket sonuçlarına göre Churchill'in önde gittiğini gören Hürriyet, ikinci bir haber daha yapmış ve haberin sonucunu okurlarına şöyle duyurmuştu:

"Hürriyet'in yayınıyla harekete geçen vatandaşlarımızın oyları sonucu Atatürk, Time Dergisi'nin kampanyasında rakiplerine yeniden fark atmaya başladı. Atatürk, devlet adamları listesinde Churchill'in, kahramanlar listesinde ise Mandela'nın açık ara önünde."

Şimdi düşünelim bir kere. Time dergisi Atatürk'ü aday göstermeseydi, ya da Hürriyet kampanya yaparak oyları artırmasaydı Atatürk küçülmüş mü olacaktı?

Neden İzmir'den denize döktüğümüzü, Lozan'da haklarımızı söke söke aldığımızı döndüre döndüre anlattığımız dünyadan birilerinin bizi seçmesini bu kadar önemsiyoruz ki? Dergi Gülen Hocaefendi'yi aday göstermeseydi koskoca bir realite yok mu olacaktı? Hem o kadar büyük bir insan değilse neden bu kadar önemseniyor ki?

Bu köşeden bir kere duyurmuştum. İlhan Selçuk ve Hikmet Çetinkaya'nın bir senede yazdıkları yazının toplamının üçte ikisi Hocaefendi'ye ayrılmış durumda. Madem Hocaefendi o kadar büyük bir insan değil, o zaman aleyhinde neden bu kadar yazıyorlar ki? Atatürk'ü listeye sokabilmek ve birinci çıkartabilmek için kampanya düzenlenirken, Hocaefendi'nin birinciliğini "müritlerin uçarmasına" bağlayanlar tarih boyunca hep aynı hatayı yaptılar.

En son Şerif Mardin'in "Hoca, öğretmeni yendi" yaklaşımında da aynı hataya düştüler. Hoca ile öğretmeni çarpıştırırken bilgiyi parçaladıklarını fark etseler, bunu yapmayacaklar. Aynı şekilde İstiklal Harbi'yle kazandığımız bağımsızlığın, hür düşünce ve o düşünce tarafından üretilen bize özgü projelerle tamamlanarak "ilelebet" var olabileceğini anlasalar, devlet için deyip, dünyanın dört bir tarafına dağılan eğitim sevdalılarını yok etmeye kalkmayacaklar.

Çünkü bağımsızlığını kazanarak yeniden kurulan Türkiye Cumhuriyeti'nin, dünyaya arz ettiği en önemli projelerden biri Hocaefendi'nin önderlik ettiği eğitim seferberliğidir. Kemalizmi dondurarak, iktidar aracı haline getirmek isteyenler Gülen testinden geçiyor.

Kurtuluş Savaşı'na rağmen zihnini esaretten kurtaramayanlar bakalım bu testten nasıl çıkacak!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Olanlar ve bilinenler çarpışması

Hamdullah Öztürk 2008.07.06

Ne olduyorsa 1983'ten sonra oldu. Ergenekon soruşturmasını, AK Parti'yi kapatma davasına karşı bir rest gibi göstermek isteyenleri anlamak için, yakın tarihe kısaca göz atmakta fayda var.

Hatırlayalım. O tarihten sonra toplum dışı açıldı. Tekelleşmiş yapıların hepsi sarsılmaya başladı. TRT'nin yanına eklenen radyo ve televizyon sayısı yüzleri, binleri buldu. Siyah-beyaz ekran renklerin istilasına uğradı. Bugün kim geriye dönüp de siyah-beyaz televizyon seyreder ki?

Yeni Asır gazetesinin sahibi Bilgin'ler İzmir'den İstanbul'a taşınarak Sabah gazetesini kurdu. Bölge gazetesi çıkarmaktansa Türkiye'nin geneline hitap etmeyi tercih etti. Simavi'ler basın dünyasından çekildi. Hürriyet gazetesi Bayburt'tan çıkıp gelmiş bir insana, yani Aydın Doğan'a geçti.

Böylece İzmirli Bilgin ailesi ile Bayburtlu Doğan ailesi medyanın iki anakolunu oluşturdu. Uzanlar Star Televizyonu ve arkasından Star Gazetesi'yle medya arenasına dâhil oldu. Çukurova Grubu da Show Televizyonu ve Akşam Gazetesi'ni satın alarak sahaya indi.

Bu arada mütedeyyin kitlenin sesi-soluğu olabilme ümidiyle Zaman, mütevazı adımlarla yerini aldı medya dünyasında. Ardından Vakit ve Yeni Şafak gazeteleri geldi dindar kitlenin farklı seslerini duyurmak üzere...

Artık Türkiye çok renkli ve çok sesliydi. Köyden kente göçenler kentten de dünyaya açılmış, parayla tanışmış, böylece sermaye de çok renkli hale gelmişti. Dünyanın yuvarlaklığını ve Ümit Burnu'nu keşfettikten sonra, batıya giderek doğuya ulaşacağını keşfeden Avrupalıların bu seyahatler sayesinde servete kavuşması gibi bir süreçti bu ve sermayenin sağladığı özgüvenin reform ve Rönesans kapılarını açması kaçınılmazdı.

Nitekim yeni yapı iktidarın rengini değiştirdiği gibi, darbelerin şeklini de değiştirdi. 12 Eylül darbesi ile 28 Şubat post-modern darbesi bu farkı açıkça ortaya koydu.

Gelişmelerin vaat ettiği genişliği enine boyuna kullanmak varken siyah-beyaz dünyanın kerametini saymakla bitiremeyenler de vardı. Ve bunlar rengârenk dünyayı iki renge indirmek için harekete geçtiler. Yeni dünyadan habersiz görünmemek için isim değişikliğinin kifayetine inandılar. Siyah ve beyaz skalasında siyah yerinde durdu, beyaz yeşile büründü. İki renkli dünyaya dönüş nostalgisi siyah dışındaki tüm renkleri yeşil klasörüne doldurarak kamufle edildi. Böylece sermayenin yeşiline ambargo konuldu, medyaya akredite uygulandı, bürokrasi kadrolaşma ithamı ile tasfiyeyle karşı karşıya getirildi.

Bu arada gözden kaçan bir şey vardı. Renklenen ve çeşitlenen dünyanın medyası, olanları tek elden ulaştırarak kamuoyunu şekillendirme imkânını ortadan kaldırmıştı. Olanların bir kısmını bildirip önemli bir kısmını saklayarak hedeftekini yıpratıp, yoldan çekme dönemi bitmişti. Eskiden sadece siyasetçilerin açıkları, yolsuzlukları, ahlak dışı davranışları ortaya çıkardı. Kazara devlet kurumlarında çalışanlardan birisinin böyle bir şeyi çıkarsa, hemen yıpratmayalım çağrıları başlardı. O kadar kanıksanmıştı ki bu durum, adalet bakanı çıkıp, "Yargıyı yıpratmayalım. Siyasetçinin yedeği vardır ama yargının yoktur." diyebiliyordu.

Sanki siyasetçi insan değildi. İnsanlık onuru es geçilip, "sıradaki" diyerek bir başkasıyla 550 rakamını tamamlamak düşünülüyordu sadece! Meclis'teki milletvekillerinin dokunulmazlığını kaldırarak iyice yıpratmak isteyenlerin, devlet memurunun yargılanmasını izne bağlamaktan feragat etmemesi her şeyi söylüyordu aslında...

Siyasetçi ile devlet kurumlarında çalışanlar aynı toplumdan çıktığına göre tüm bozukların siyasete, tüm dürüstlerin de devlet kurumlarına gitmesi zaten imkânsızdı.

Haber kanallarındaki çoğalma bu gerçeği gün yüzüne çıkardı. Olanlar asla gizli kalmıyor, ayrıca siyah dışındaki tüm renklerin "yeşil" olmadığı iyi biliniyor artık. İşte o yüzden kavgacılar hangi ismi takarsa taksın, bence milletin Rönesans'ı başlıyor. Kâbus senaristlerine aldırmamakta fayda var.

Büyükkanıt klasörü ve Balbay'ın gazeteciliği

Hamdullah Öztürk 2008.07.13

"Ümraniye-Ergenekon" sürecinde geline aşama, bir şeyi gözler önüne serdi: Her tarafa eli uzanan bir grup var ve bu grup hem vurup hem de ağlıyor.

Bu grup, önce birilerini ağlatacak darbeleri indiriyor, sonra da kendisi mağdur rolü oynayarak ağlattıklarının sesini duyulmaz hale getirerek zulmü çift kat işliyor.

Büyükkanıt klasörü ve Balbay'ın gazeteciliği bunun sadece iki örneğinden ibaret.

Şemdinli sürecinin müzahrefatını, masum insanların üstüne yıkabilmek için yazılan doğrudan ve dolaylı yazılarla dışa vurulan niyetin, masum insanları devlete kastetmiş "terör örgütü" kapsamına aldırma ve terörün çirkin yüzünden yararlanarak bu masumları tüm dünyada öcü haline getirebilme hedefine kilitlenişini hatırlayalım.

Sonra "silah" olmadığı için "bir cemaatin" terör kapsamına aldırılamayacağını görünce "silahsız terör" icadında bulunup, masum insanların iyi eğitim almışlığını "korkunç bir durum" gibi gösterme gayretlerindeki inanılmaz hırsı iyice hatırlayalım. Şemdinli sürecinden yararlanarak Org. Büyükkanıt'ı "bir cemaate" karşı kışkırtanların argümanlarını alt alta dizelim...

Şimdi bu insanlar "terör" suçuyla itham edilince "Hani ya silah nerede?" diyorlar. Ya başkalarını suçlu duruma düşürebilmek için çevrilen dolaplar tutsaydı, Terörle Mücadele Kanunu'na "cebir ve şiddet" unsurları ilave edilmediği için "silahsız terör" kanuna girmiş olsaydı, o zaman ne diyeceklerdi? Allah'tan ki memlekette vicdanlı ve gayretli insanlar var. Onlar gelip geçici havalardan etkilenmeden hukukun gereğini yapıyorlar.

Şimdi Büyükkanıt klasörüne dönelim.

Güya Büyükkanıt'ı yıpratmak için "bir cemaat" olağanüstü çaba gösteriyordu. Gün geldi, devran döndü. Dün Büyükkanıtçı kesilip, birilerini hedef göstermeye çalışanlar tam bir "Kral öldü yaşasın yeni kral" tablosu sergiledi. 'Şûra erkene alınsın, İlker Paşa'nın ataması bir ay önceden yapılsın' türküleri söylemeye başladılar. Bu arada Tayyip Erdoğan-İlker Başbuğ görüşmesi gerçekleşince, beklentiler şoka dönüştü ve şuurlarının altında ne varsa dökülmeye başladı.

İlk çıkış Fikri Sağlar'dan geldi. Sağlar, Büyükkanıt hakkında bir klasör bulunduğunu ve bu klasörü göstererek Başbakan'ın Büyükkanıt'ı etkisiz hale getirdiğini söyledi. Tolon ve Eruygur içeri alınınca bir de ne görelim, Fikri Sağlar'ın bahsettiği klasör her iki eski komutanın da arşivinde varmış. Bildiğine göre aynı klasör Sağlar'da da olmalı!

Peki, bu klasörün sahibi kim? Genelkurmay Başkanı hakkında ya da bir başkası hakkında böyle bir klasör neden hazırlanır? Veleve ki, birileri hazırlamış olsun, iki komutan kendilerine ulaşan böyle bir dosyanın üstüne gitmek yerine neden arşivleyip emekli olunca da yanında götürür ki? Ve kritik bir zamanda, bu klasör üzerinden Genelkurmay Başkanı'na saldıranlar kimlerdir?

Balbay'ın gazeteciliğine gelince... Balbay'a sorguda neler soruldu, bilgisayarından ve odasından neler çıktı bilinmez. Bilinen şey, Balbay'ın tutuksuz yargılanmak üzere saliverilince basın kartını göstererek, "Gazeteci

olarak alındım ve gazeteci olarak çıktım. Ben Uğur Mumcu'nun köşesinde yazıyorum. Ahmet Taner Kışlalı ile aynı odayı paylaşıyordum." sözleridir.

Balbay, ne demek istedi belli değil... Ama zikrettiği her iki gazeteci de faili meçhul cinayet kurbanı ve her iki cinayetten de "irtica tehdidine karşı laikçi cephe oluşturma" maksadıyla fazlasıyla yararlanıldı. Balbay'dan bir beklentim var. Konu gazetecilikse, adını andığı iki arkadaşını katledenlerin peşini bırakmasın. Hazır faili meçhul dosyalar açılıyorken buyursun destek olsun.

Küçük bir hatırlatmada bulunayım. Ali Kırca'nın programında Fethullah Gülen Hocaefendi'yi linç etmek üzere yayınlanan montaj kasetlerin neden 18 Haziran 1999 tarihine denk getirildiğini düşünürken bir şey dikkatimizi çekmişti. 23 Haziran'da Abdullah Öcalan'ın karar duruşması vardı. Belli ki birileri 24 saat üzerinden bir hafta boyunca, aralıksız sürdürülen kampanyayla dikkatleri başka tarafa çekmek istemişti. Bu hatırlatmanın önemi şudur: Ahmet Taner Kışlalı'nın katledildiği günlerde, yanılmıyorsam, Öcalan'ın dosyası Yargıtay'da görüşülüyordu. Belki Balbay için bu bilgi bir şey ifade eder!..

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

"Müesses Nizam"ın Ergenekoncası

Hamdullah Öztürk 2008.07.20

Derin yapılanmaların bozulan imajı, yeni kelimeler bulmayı zaruret haline getirdi. Yapılmak istenen şey, şirketlerin tabela değiştirip yola devam etmesinden ibaret.

Ergenekon'u savunmanın imkânsızlığını gören "akıllı" insanların "müesses nizam zarar görüyor" demeyi tercih ederek, işi devlet meselesi haline getirme çabası bunlardan sadece biri. Müesses nizam; anayasası, kurumları, kurumların işleyişini düzenleyen kanunu, tüzüğü, yönetmelikleri ve her şeyden önce hukuku üstün tutmasıyla devlettir. Devlet nizamına yapılan köklü müdahalelerden biri 27 Mayıs 1960 tarihini taşır. Her ne kadar 12 Eylül 1980 tarihli müdahale yeni bir anayasa yaptıracak kadar kökten girmişse de 27 Mayıs'ın yeri başkadır.

27 Mayıs'ı alkışlayanlar 12 Eylül'ü yerden yere vururken, 28 Şubat 1997 tarihli post-modern darbeyi fevkalade önemsiyor, Ergenekon'un da geçştirilmesini istiyor. Hatta Ergenekon'u hükümetin siyasi atraksiyonu ya da "karşı devrimciler" tarafından, hamle üstünlüğü sağlamak üzere geliştirilmiş bir kurgudan ibaret göstererek inkâra çalışıyor.

Bu durumda Ergenekon meselesine, 27 Mayıs'la "müesses" hale getirilen "nizam" açısından göz ucuyla olsun bakmak gerekiyor. Gerçekte "müesses nizam" cumhuriyetten demokrasiye, tek partili hayattan çok partili hayata doğru gelişimini sürdürürken birtakım olayları karşısında buldu. Üniversiteler karıştı; genç subayların rahatsızlığı dillendirilmeye başlandı. Derken rahatsızlananlar sadece sivil yöneticilere karşı değil aynı zamanda Genelkurmay başkanına karşı bir darbe girişiminde bulundular. Darbe başarılı olduğunda Genelkurmay başkanı da indirilmişti. Rahatsız darbeciler, içlerinden birini Genelkurmay koltuğuna oturttuk, komuta kademesini gençleştirmek yerine, o koltuğu, Gümüşpala'ya cumhurbaşkanlığını da Cemal Gürsel'e lütfetmeyi uygun buldular.

İşte müesses nizamın çivisi burada yerinden çıktı. Artık ummadığı bir anda Genelkurmay koltuğunu önünde bulmuş bir komutan ve arkasında ona koltuk bağışlayan "genç subaylar" vardı. "Müesses nizamın" temsilcileri silah zoruyla indirilip, yargı gücüyle dize getirilmişti. Ve cumhurbaşkanlığı makamının önemi, -her ne kadar

Abdullah Gül'e karşı çıkanlar tarafından "Orası gazinin makamı" cümlesiyle ifade edilse de-, komutanını indiren gençlerin kurduğu "nizamın" işleyebilmesi açısından başka bir mana kazanmış, güç merkezini kaydırabilmek için pasifleştirilerek "gazinin makamı" olmaktan fazlasıyla uzaklaştırılmıştı. Nizam öylesine bozuldu ve hiyerarşi öyle zarar gördü ki, elinde harbiye öğrencileri bulunan Talat Aydemir, kendince "nizam tesis etmek üzere" iki kere ayaklandı.

İşte 12 Eylül, darbe de olsa hiyerarşik olması, yeni bir anayasa koyarak güç merkezini kısmen de olsa Cumhurbaşkanlığına taşınmasıyla bu garip nizam üzerinde ilk restorasyonu yapmış oldu. Şimdi birileri çıkıyor. Hükümeti tehdit ederek, kanunların verdiği yetkiyi kullanması halinde başına gelecekleri sıralıyor. Menderes yok ama Demirel hayatta, Genekurmay başkanının atanması hususunda müdahil olursanız neler olacağını ondan öğrenebilirsiniz, diyorlar. Bu da yetmiyor, "Şurayı erkene alarak atamayı vaktinden evvel yapın ki, kötü niyetli olmadığınızı inanalım." manasına gelecek sözler sarf edebiliyorlar. Ve bunlar aynı zamanda Kenan Evren'i sevmiyorlar!..

Tehditlere maruz kalan tarafın, meşruiyetini seçimden ve yasalardan alan "müesses nizam"ın temsilcileri olduğu açık... Ya tehdit edenler? Yeri geldiğinde Hilmi Paşa'ya yaptıkları gibi 27 Mayıs'ta indirilen Erdelhun Paşa'yı hatırlatarak güreleyebiliyor, yeri gelince de Büyükanıt Paşa'ya yaptıkları gibi hakkında dosya tutup, sonra Fikri Sağlar vasıtasıyla kamuoyuna ilan ederek hükümetle pazarlıklara girdiğini iddia edebiliyor.

Bunlar hangi "müesses nizam" adına Genekurmay başkanı ile hükümetin uyumundan rahatsız olabilir ki? Ve orası gücünü nereden alıyor ki, Genekurmay başkanlarını tehdit dâhil, "müesses nizam"ın tüm temsilcilerine meydan okuyabiliyor? Bu durumda, yargı Ergenekon'un üzerine giderse hangi nizam zarar görür "müesses" olan mı, yoksa oturduğu yerden müessesesi kontrol etmek isteyen mi?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İki bitiş iki başlangıç

Hamdullah Öztürk 2008.07.27

Bir tarafta AK Parti'yi kapatma davası devam ediyor, diğer tarafta da terör örgütlerine benzer bir yapılanmayla, anayasal nizamı tehdit eden derin unsurların mahkemesi sürüyor.

Nefesler tutulmuş; sanki final maçının son dakikaları ve her an her şey olabilir...

Meseleye iki güç merkezinin mücadelesi açısından bakınca görünen manzara böyle...

Ve zaten insanların çoğu da meseleye bu tarafından yaklaşıyor.

Hâlbuki ne dünya başıboş, ne de orada yaşayanlar serazat... Öyle bir âlemdeyiz ki, her şey milimi milimine kontrol ediliyor, karanlık denizlerin dibindeki tek hücreli canlıların sesi duyuluyor; ihtiyaçları akıl almaz bir sürat ve kolaylıkla karşılanıyor.

Karanlık denizlerin dibindeki sesleri duyup imdada yetişen el, insanları sahipsiz bırakır mı hiç?

İnsanlar arası ilişkilerin örnekleriyle olaylara bakmaktansa, yaratanın insanlarla münasebetini düzenleyen kaide ve kuralları açısından bakmak daha doğru ve aydınlatıcı olabilir.

Oradan bakınca hadiseler, ayakta kalabilmek için verilen kıyasıya bir kavgayı değil, ilahi elin, layık olanı lütuflarıyla yükselten, vasıfsızlaşanları mahrum eden müdahalesini gösteriyor.

Bu müdahaleyi görebilmek için de insanın gerçekten insan olması gerekiyor. Modern çağların insanı ne yazık ki derinliğini kaybederek, önce kendisine yabancılaştı; sonra da bütün varlığa... Öyle yabancılaştı ki, bu yabancı hayatı devam ettirebilmek için kendi vicdanının sesini bastıracak her türlü aksesuarı hayatın vazgeçilmez ihtiyaçları arasına soktu. Hatta bu şekilde yaşamayanları yok sayacak, gerektiğinde imha edecek kadar ısrarcı oldu.

Hâlbuki insan varlığın özü olarak yaratılmıştı. Bir tarafıyla âlemin fiziğine, diğer tarafıyla metafiziğine, bir başka ifade ile bir taraftan tabiata diğer taraftan da "mâ ba'de't-tabiata" yani tabiat sonrasına sıkı sıkıya bağlıydı. Tabiattan ve mâ ba'de't-tabiattan gelenleri kalp denilen müstesna alet vasıtasıyla birleştirip, vicdanda öyle bir kültür oluşturma imkânı vardı ki, insanı insan yapan ve her şeye aşına kılan da işte bu yönüydü. Ne yazık ki insanların çoğu bu tarafını unuttu; unutmayanlar da nasıl yapılacağını bilemez hale geldiği için gerçek insanların hikâyeleriyle avunmaktan başka bir şey yapamadı.

Eğer gerçekten insan olabilseydik her şeyi çok farklı görebilecek, gecelerin içinde gündüzler yaşayabilecek, gündüzün ortasında da geceyi hatırdan hiç çıkarmayacaktık.

Kâmil manada insan olabilmek herkes için önemli bir meseledir ama nasıl olunacağını bilemiyorsak hiç olmazsa kâmil insanların yakınında bulunup, onların nasıl baktığını görebilmek için uğraşmak lazımdır. O da olmuyorsa, onların nefeslerinin ulaştığı mesafenin dışına düşmemek için çırpınmalı ki, yanlış tefsir ve tevillerin ağında komplocuların esiri olmayalım.

Böyle bakınca AK Parti'yi kapatmak için açılan dava ile Ergenekon davasının iç içe geçişi, insanın hayal ufkunda bir şafak resmi çiziyor; ışıkla karanlığın iç içe geçmeye başlamasıyla ufkun kızarmaya başladığı bir şafak...

Ve bir günde iki şafak vardır. Biri güneşin doğuşunu, diğeri de karanlığın çöküşünü haber verir. Her iki şafakta da bir bitiş vardır bir de başlangıç.

Sizin etrafınızdan gelen nefesler şafağı nasıl tefsir ediyor? Fecrin şafağı olarak mı yoksa mağribin şafağı olarak mı? İlahi el ihsanlarıyla kimin bahtını açacak? Işığın çocuklarının mı yoksa karanlık acuzelerinin mi?

Kum saati işlemeye başladı. Ve tabiatla mâ ba'de't-tabiati birlikte görenler için gecenin ayrı hikmeti var gündüzün ayrı...

Veren o olduktan sonra...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gelecek için geriye bakma şartı

Hamdullah Öztürk 2008.08.03

AK Parti kapatılmadı ama... Kapatma davasını açtıran bir süreç var. Bu süreç AK Parti değil ama millî manevî değerlerin yükselişini dikkate alarak hareket eden ve bütün alanlarda ortaya çıkacak yeni durumları hesaba katarak ilerliyordu.

Medya üzerinden yürütülen yıpratma kampanyaları, adliye koridorlarında sürdürülen davalar, MGK kararları, açığa almalar, irticacı olarak damgalanan belediye başkanının 29 Ekim resepsiyonunda bir bayan tarafından dansa kaldırılmakla imtihan edilişi bu sürecin sadece bazı ipuçlarını oluşturuyor.

Ergenekon iddianamesinde Uğur Mumcu cinayetinden Gazi olaylarına doğru uzanan taraflara rastlandı. Şimdi ortaya çıkan bilgi ve belgeleri görünce, insan ibret almak için bir gözünü geçmişe dikme mecburiyeti hissediyor. Adına ne dersek diyelim; önemli değil. Önemli olan şey şudur: Uğur Mumcu, Bahriye Üçok, Turan Dursun, Muammer Aksoy cinayetleriyle devam eden, Madımak olayıyla ayrı bir kulvara giren olaylar serisinde ortaya çıkan tek şey irticaın tehdit olarak ortaya konulması ve laik-antilaik kamplaşmasının sağlanması oldu.

Aynı kamplaşmanın başka bir örneği de Türk-Kürt ayrımında ortaya çıktı. Düzce-Bolu-Adapazarı hattında cesetlere rastlandı ama failer bir türlü bulunamadı. Sonuç ise vahimdi. Her ne kadar 28 Şubat'la irtica öne çıkartılıp, PKK tehlikesinin bertaraf edildiği söylene de, aynı yıllarda Güneydoğu'ya giden herkes "Bölge kaybedilmiş." demekten kendisini alamıyordu.

Geriye dönüp bir göz atınca görünen o ki, bir taraftan Aleviler hedef haline getirilerek ajite edilmiş, diğer taraftan Kürtler PKK saflarına itilmiş, bir başka yandan laiklik hassasiyeti üzerinden farklı bir cephe oluşturulmuş. PKK'nın terör eylemleri üzerinden de milliyetçi cephenin hassasiyetleri harekete geçirilmiş. Bütün bu cepheleşmeler Türkiye'nin içinden yükselerek dışa açılan, bir yönüyle Sayın Bahçeli'nin "AB'ye girelim ama onurumuzla girelim" sözünde olduğu gibi kendine özgü milli zenginlikler içeren hareketlenmeyi abluka altına alma istikametinde yönlendirilmiş. Çok yönlü yapılan bu çalışmalar NATO'nun yeni konseptine uyum mudur? Ergenekon konusunda olduğu gibi devlet imkanlarını kullanma fırsatı bulmuş kişilerin zamanla farklılaşarak ve NATO dışı olduğunu iddia ederek ortaya çıkan örgütlenmeleri midir?

Adı ne olursa olsun. Ortaya çıkan tek şey var. Bütün bunlar aynı hedefe doğru yürüyor. Ve bu yürüyüş AK Parti'yi kapatıp kaos oluşturarak nihai amacına yürümeyi planlıyormuş. Ama olmadı. Anayasa Mahkemesi maruz kaldığı tüm baskılara rağmen kapatmaya "Evet" demedi. Kararın açıklanması öncesinde yapılan konuşma aslında birçok ipucunu ihtiva ediyordu. Sürecin AK Parti'yi kapatamamakla noktalanması yeni bir başlangıç noktasına getirdi Türkiye'yi. Bu noktadan sonra geçmişten ibret alarak yürümek ve asla durmamak gerekiyor. Kürtlerin de Alevilerin de laiklerin de dindar insanlarımızın da fazlasıyla canı yandı. Can havliyle sağa sola saldırmayı bırakıp, canımızı yakanlara bir kere daha fırsat verecek yanlışlıklara düşmezsek her şey çok daha güzel olacağı benziyor.

Dikkat ve temkinle yürümek çok önemlidir. Zira Muhammed İkbal'in dediği gibi "Bizleri takip eden avcı tecrübelidir."

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hece hece çizgimiz

Hamdullah Öztürk 2008.08.10

Tarihte derin izler bırakmış şanlı bir milletin çocukları olarak, yaşanan her büyük hadiseden sonra, bugünün dünyasındaki eksikliğin bize ait renkler ve çizgiler olduğunu tekrar tekrar hissediyoruz.

Dini, milli kültürü, gönül hanesinde şekillenmiş mantığı, muhakemesi, kuvveti, adalet ve hakkaniyeti ile bir kere daha milletimizin dünya sahnesinde yerini alması halinde olabilecek güzellikleri sıralamaya çalışırken bir taraftan da önümüzdeki engeller mesuliyetin ağırlığını ince ince hissettiriyor.

Cedlerimizin atlarını Tuna'dan suladığı günler geride kaldı. Bir mektupla Fransa Kralı'nın serbest kalmasını sağlayan iktidar günleri tarihin sayfalarını şenlendiriyor; -kayda geçirilebildiği kadarıyla- nereden geldiğimizi göstererek gideceğimiz istikamete ışık tutma vazifesini yapıyor. Aynı tarih Tuna'dan geri dönüşün akıbetini de anlatıyor acı acı...

Avrupa'dan, Amerika'dan gelen mektup ve telefonların ülkemizde meydana getirdiği tesirleri, hatırlatıyor ve bugün bile biz tarihin tersine dönmüş yüzünü iliklerimize kadar yaşıyoruz.

Ama bu içinde bulunduğumuz günler tarihi akışın yeni bir oluşuma doğru gittiğini de gösteriyor. Yarının yeni bir gün olması için yapabileceğimiz çok şey olduğunu hissettiriyor bize. Savaşlar ve menfi propagandalarla oluşmuş asırlık önyargıların yıkılıp, tüm insanlığı kuşatan "Yaradan'dan ötürü" bir sevgi medeniyeti kurma imkanını...

Yeni Ümit dergisi yaklaşık on beş sene önce tarihi devr-i daimlerin bizleri getirdiği noktaya dikkatlerimizi çekerek "Kendi çizgimize doğru" demiş ve çizgimizi bulabilmek için el atılması gereken "olmazsa olmaz" konulara dikkatlerimizi çekmişti. Bu ay da Sızıntı dergisi katıldı aynı kervana. "Kendi çizgimizi heceleme yolunda" bulunan engellere dikkatlerimizi çekti.

Sızıntı'nın başyazısında işlenen konuları okuduktan sonra Viyana'da bulunan Arsenal Savaş Müzesi'ni gezdik. 1683 senesinde askerimizin ric'atini gösteren resimlerden başlayıp 2. Dünya Savaşı'nın milyonları kahreden ölümcül silahlarına kadar, tarihin önümüze serdiği harp silah araçları üzerinden, tarihin akışını canlandırmaya çalıştık zihnimizde. Ardından sokaklarda bugünün Viyana'sına nazarlarımızı attettik.

"Kendi çizgimizi heceleme yolunda" önümüzü kesmek için var gücüyle çalışan içimizdeki gulyabaniler aşılabilsen yepyeni bir dünyada çok özel bir yere sahip olabilmek için birçok sebep görünüyordu.

Tarihten aldığı ibretle, ileriye bakan "Yeni insan"ın, mamurelere ruh üfleyerek, harabeleri de taş taş imar ederek inşa edeceği yepyeni bir dünya tülleniyordu uzaklarda.

O dünyada, gönül bir ehadiyet otağı gibiydi. Kalp beş duyu ve latifeler kanalıyla temin ettiği malumatı yoğurup bir ruznameye çevirerek arza çıkıyor; mantık ve muhakeme, gönül ışığının gösterdiği sınırsız bir dünyaya bakarak harıl harıl çalışıyordu.

Bu tatlı hayal ve öngörü olmaktan çıkıp, ucunu göstermeye başlamış olan yakın gelecekle aramıza giren dikenler "Çizgimizi heceleme yolunda" yazısının hatırlattığı sapı bizden kazma ve küreklerden ibaretti.

Elbette ki, kazmanın da küreğin de işe yarayacağı sayısız yerler vardır. İmar başlayıp, kuruluş heyecanı her tarafı sarsın...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hazımsızlık

Hamdullah Öztürk 2008.08.15

Sayırsız ırktan insanları asırlarca idare etmiş bir milletin ne Ermeni problemi olur, ne Rum ne de Sabetaycı...Biz İspanya'da zulme uğrayan Musevileri "Bizi ilgilendirmez" demeden, gemilere doldurup getirmişiz. Museviler gördükleri iyiliğe karşı şükran duygularını bugün bile Beşyüzüncü Yıl Vakfı'yla göstermeye çalışıyorlar.

Mazlumun yardımına koşmak, milletimizin tabiatından kaynaklanan değişmez bir durumdur. Dün yapıtığını bugün de yapar, yarın da... İspanya'dan getirdiğimiz Museviler arasında, on yedinci yüzyılın ortalarına doğru meydana gelen bir çatlaktan Sabetaycılık yükseliyor. Museviler arası faydan yükselen oluşum, kimi doğru, kimi yanlış birçok efsaneyle karışarak bugünlere kadar gelmiş bir konu. Son yıllarda ise özellikle karıştırılarak içinden çıkılmaz hallere sokulmak isteniyor. Kısaca söylenecek olursa Sabetaycılık, Müslüman olduğunu söyleyen ama

gerçek anlamda Müslüman olduğuna inanılmayan bir topluluğun adı. Eskiden de bu topluluğa "avdeti", yani dönme denirmiş.

Aslında, Ermeni, Rum, Musevi ya da başka bir şey olmak önemli değil; çünkü hiçbirimiz milletimizi ve ailemizi seçerek dünyaya gelmedik.

Önemli olan, çeşitli kisveler altında ortalığı karıştırarak çatışma zeminleri hazırlayan; asıl kimliğini gizleyerek pirincin içindeki beyaz taşlar gibi "diş kıranlar". Bu türden kimseler son zamanlarda Sabetaycılarla ilgili de bazı çalışmalar yaptılar ve birçok saygın ismi Sabetaycı olarak kayda geçirmeye çalıştılar. Nasıl olduysa, aynı konuda çalışmalar yapan İlğaz Zorlu'nun maruz kaldığı kıyamet, bu malum kesimden olanların bir tanesine bile uğramadı!

Aynı zamanda bu kişiler birbirini lanse edip, teşekkürlerle yâd ederken, Şemsi Efendi'nin de Sabetaycı olduğunu iddia eden İlğaz Zorlu'nun adını bile zikretmediler. Ve aynı çevreler yaptıkları her faaliyetin ardından birilerini hedef gösterip, ısrarla isimlerini tasrih ederek damgalamaya çalışırken, azınlık durumunda olanları asla ayırt etmediklerini "Biz Rum'uz, Ermeni'yiz, Alevi'yiz, Sabetaycıyız..." cümleleriyle açığa vurmaya erdem saydılar.

Nedendir bilinmez, aynı "insancıl" tavrı, bu milletin sadrı, sinesi geniş asıl evlatlarının hepsi hakkında sergileyemediler.

Bir sebebi vardır mutlaka. Bu sebeplerden birisi son zamanlarda Ergenekon tipi örgütlenmelerle kendisini gösterdi. Ergenekon ortaya çıkınca anlaşıldı ki, bu türden yapılanmalar her kesimden belli tipte insanlarla çalışarak ortalığı karıştırabiliyor. Taraflar arasında gerginlik çıkartarak münaferet duygularını körükleyebiliyormuş. Musevi yazar Rifat Bali, bundan birkaç yıl önce verdiği bir röportajda Sabetaycılardan "uçuk" yaşayan ve halkı açıkça küçük görenlerin tepki çektiğini, onların yüzünden Musevilerin de tepkilerin hedefi olmaktan kurtulamadığını söylemişti.

Bu küçümseme olmasa, akı kara gösterebilmek için akıl almaz faaliyetler icra edilmese, "halıcılar, dershaneciler" gazeteci olmak için canhıraş gayretler gösterme gereği duyar mıydı? Ama maalesef... Başka çaresi yoktu.

Din, "İnsanlar tarağın dişleri gibi eşittir" dese de, hukuk devletleri -ki Türkiye de sosyal bir hukuk devletidir- vatandaşlarının hukuk karşısında eşit olduğunu söylese de, hele Türkiye yakın tarihini anlatırken "teb'adan vatandaşlığa" gibi beylik cümlelerle iftihar etmiş olsa da, bu örgütlenmelere mensup olanlar her şeye rağmen bildiklerini okumakta, hatta bunu kendilerine ait bir ayrıcalık gibi görmekte devam ettiler... Aydınlik ve Cumhuriyet'e uğrayarak törpülenmemiş, kimyası değiştirilmemiş kişileri gazeteciden saymamak bunların açıkça ortaya koyduğu tavırlardan birisidir. O iki kanaldan geldiği halde değişimi takip edebilen, kendisini yenileyebilen insanlara "liboş", "dönek" gibi yaftalar takıp, damgalamak da âdetlerindendir. İşte bu acımasız ayrımcılık halıcıyı da dershaneciye de gazeteci yaptı. Hatta okuma bilmeyenleri bile gayrete getirdi... Halıcıya, dershaneciye gazetecilik sorgulaması yapanların ne kadar gazeteci olduğuna gelince, o başlı başına bir konu...

Fiili durum ise gazeteciliğin tapulu mal gibi babadan oğula geçmediğini gün be gün daha fazla gösteriyor.

Hazmedilemeyen de bu zaten...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yapacak çok işimiz var

"Müze şehir" diyorlar Ahlat'a. Zaman tüneline girip, bugünden asırlar öncesine gitmiş gibi hissediyor insan kendisini. Her tarafta buram buram tarih var, nereye baksan ecdadın izleri görünüyor. İnsan köşe başında ashab-ı güzın efendilerimizden ya da Selçuklu ve Osmanlı ulularından birisiyle karşılaşacağını zannediyor.

Bir tarafta Selçuklu mezarlığı, bir tarafta Kayı Boyu mezarlığı...

Selçuklular gibi Osmanlılar da bu muhteşem diyardan geçmiş. Selçuklu mezarlığını gezerken Bülent Bey bastığımız yerin altında saklı bir kentin bulunduğunu ifade ediyor. Mahalle isimleri bile tarih öncesine kadar tüm zamanları kucaklayan bir mekanda olduğumuzu düşündürüyor.

Harabe şehrin arkasındaki mahallenin adı "Taht-ı Süleyman."

Bu mahalleden çıkıp Hasan Kalesi'nin Korucuk köyüne hicret edenler olmuş. Fethullah Gülen Hocaefendi de o soydan neş'et etmiş. Hocaefendi'nin açtığı çığıra bakınca Ahlat'ın geçmişle gelecek arasında nasıl bir altın halka oluşturduğu anlaşılıyor.

Sadece tarihi değil, insanıyla da gönülleri fetheden bir yer Ahlat...

Esnaftan Ömer Bey ve ağabeyi Mahmut Bey'in esprili misafirperverliği, belediye başkanının mütevazı ve tam bir halk adamı oluşu ve görüşmemiş olsak da kaymakam ve diğer devlet erkanının da halkın içinden birisi olarak davrandığını öğrenmemiz Ahlat'ı daha da sevdirtiyor.

Değerli insan Cahit Ağabey'in balkonunda çay içerken bir taraftan da başlıyorum hayal kurmaya...

Sapasağlam duran kümbetler barajlar altında kalan camilerin "batık minare"lerini andırıyordu. Su yerine toprak basmıştı bu yerleri. Herkes biliyordu bastığı yerlerin altında hayali cihanlar degecek bir medeniyetin bulunduğunu...

Bir gün temel problemleri çözüp zihinlerimizi basan kara kuralardan kurtulunca medeniyetimizin kalıntılarını da toprağın istilasından kurtarmak üzere özenle kazmaya başladım hayalen... Kalıntıları güzelce belirleyip, varlıklı insanlara topraktan satar gibi sattım. Sonra oradan gelen para ile taş taş restore edip, içine sahiplerini yerleştirdim. Gurbetten dönüp baba ocağına yerleşmiş oğullar gibi geldi bu tablo bana...

Aynı hayali iki yer için daha kurmuştum ve bana hiç de pahalı gelmemişti. Birincisi Mescid-i Nebevi, ikincisi de İstanbul'un Suriçi'ydi.

Mescid-i Nebevi'nin ışı ışı parlayan bugünkü binası aynen kalmak üzere Efendimizin mescit olarak imar ettiği yeri ayırıp, toprak ve hurma ağaçlarıyla orijinalinde olduğu gibi yeniden yapmak isterdim. Cennet bahçesi olarak bilinen yerde namaz kılmak isteyenler modern yapıdan açılan bir kapıyla o toprak mescide girse asırları aşarak onun mütevazı hayatına misafir olmuş gibi hissetmez miydi kendilerini? Namazlarını da asrı saadet insanların namazları gibi kılmazlar mıydı o halet-i ruhiye ile?

Suriçi'ni de eski eserleri bırakmak şartıyla tamamen yıkıyorum hayalimde... Sonra açılan alana cumbalı evleriyle tam bir Osmanlı İstanbul'u inşa ediyorum. Yolların tamamını yer altına alıyorum. İnsanlar yer altından gelip, evlerinin altına arabalarını park ederek yukarıya çıkıyorlar. Yukarıda sadece yayalar ve atlı arabalar bulunabiliyor. İmkani olanlar şehirlerin kıyısında özel yapılmış sitelerde sükunet arayacağına burayı tercih eder, diyorum ve bu proje de bana hiç pahalı gelmiyor.

"Kökü mazide olan bir ati için" cedlerimizin mirasına hayatımızda bu kadar yer vermek çok mu?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Büyük hata

Hamdullah Öztürk 2008.08.24

Bazı insanlar kendisini her şey zanneder. Sonra yaşanan olaylar gösterir ki, her şey sadece Âlemlerin Rabbi'ne isnat edilebilir. İnsana düşen bu gerçeği idrak ederek "Her şey O'ndan biz faniyiz./ Onun ile olduk aziz." demektir. Bu mananın Yunusça ifadesi, "Yaratandan ötürü"dür.

Her şey O'ndandır; O'nunla varlığa erilir; hiçlikten hayat sahnesine O'nunla çıkılır. O'nun lütuflarıyla ölüm engeli aşarak ebedi varlığa erişilir. Eksikler ve kusurlar O'ndan ötürü hoş görülür. O azizdir; yoluna girenler izzet sahibi olur. Ona yönelmiş görünerek aldatmaya kalkanlar içinse "Hayru'l-makirîn"dir. Böylesine akıl dışı bir yola girip de başarılı olmuş bir tek fani gösterilemez. İnsanlar çeşitli perdeler arkasından tuzaklar kurarak "akıllılık" yapmaya kalkarsa, aklının gramajı bir tuzağa düşürülerek alınıp, önüne konulur. Bu aynı zamanda kaderin adaletidir. İstenen şey, o insanın başına gelenlerden ibret alarak aynı hatalara bir daha düşmemek üzere kendine gelmesidir.

Çevremizi şöyle bir gözden geçirsek, din olarak İslam'a samimiyetle gönül verenlerin her şeye rağmen itibar kazandığını görürüz. Her iki cihanda güzellikler vaat eden İslam, samimi müntesipleri için dünyayı da ahireti de mamur eden sırlı bir anahtardır. Bu anahtardan Yaşar Nuri Bey de istifade etti. Akademik kariyerini onunla elde etti. Halk içindeki itibarını onunla kazandı. Dünyası maddeten mamur olmuştu ama konjonktürün sağladığı rüzgar daha da ötesini vaat ediyordu. O da bunu değerlendirdi.

Bir zamanların "gerçek din adamı" siyaseti denemek isteyince işler değişmeye başladı. Dinin sağladığı itibarı siyasi avantaj haline getirmek hassas bir noktaydı ve bu hassasiyetin Yaşar Nuri Bey için kaldırılacağını düşünmek iyimserliğin çok ötesinde bir şeyler isterdi.

Yaşar Bey farklıydı farklı olmasına... İslamcılara da siyaset dışı dini oluşumlara da mesafesi ve sert tavırları vardı. İfadeleri net, üslubu inciticiydi... Her şeyiyle "Ben onlardan değilim." mesajını veriyordu. "Allah ile Aldatmak" kitabını yazdığında bir siyasi partinin genel başkanı idi. İçinde hiçbir şey olmasa bile kitabın ismi her şeyi söylüyordu.

Kendisine uygun görülen "gerçek" ve "aydın" din adamı sıfatıyla Prof. Dr. Yaşar Nuri Öztürk, Allah'ı anlatarak elde ettiği itibarı CHP milletvekili olarak hizmete sokmak istedi; olmadı. İkinci denemesini CHP'den ayrılıp kendi partisini kurarak yaptı; beklediği oyları alamadı.

Şimdi yeni bir durumla karşı karşıya... Siyasi hırsların, seçimde varlık gösterememiş bir partiyi ele geçirebilmek için bile neler neler yaptırdığını yaşayarak görüyor. Öğrendiklerinin kıymetini ifade etmek için "Keşke daha evvel siyasete girseydim." cümlesini sarf ederek, karşı karşıya kaldığı durumun siyasi komplodan ibaret olduğunu ifade ediyor.

Yaşar Bey daha evvel de "Liberal medyanın komplosuyla karşı karşıya olduğunu" söylemişti. O zaman Avni Özgürel, Yaşar Bey'in kitaplarını didik didik ederek bazı tespitlerde bulunmuştu. Özgürel'in tespit ettiği hususlar Yaşar Bey'in hedeflerini ve beklentilerini açıkça ortaya koyuyordu. Kitaplardaki hedeflere doğru ilerlemeyi sağlayan ana dinamik Kur'an, yol ise İslam'ın tasavvufi yorumunun sağladığı zenginlikti. O zaman Aksiyon dergisi "Mehdilik" konusunu kapağına taşımış, tespitlerin çok da abartılmaması gerektiğini söyleyerek Sayın Öztürk'e dolaylı destek vermişti.

Öztürk Hoca, bizzat yaşadığı iki hadiseyi "komplo" olarak adlandırmak suretiyle başka komploların varlığına da işaret etmiş oluyor. Maalesef böyle bir gerçek var. Küçük bir hakikatin üzerine kocaman komplolar bina

edilebiliyor. Samimi dindarlar bunları çok defa yaşadı ve alınlarının aklıyla çıkmayı başardı.

Öztürk Hoca'nın savunma esnasında imdadına yetişen yine dini kariyeri oldu. Hoca "Allah'ın settar olduğunu, kusurları örttüğünü" anlattı televizyonda.

Evet Allah settardır; kusurları örter. "Allah ile aldatanlar" için de "Hayru'l-makirîn"dir. Ve Allah adalet eder; kulları arasında ayrımcılık yapmaz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

"Beyaz Diplomasi"

Hamdullah Öztürk 2008.08.31

"Önce söz vardı"; sonra "Sözün düşüşü" gündemi işgal etmeye başladı. Bu serinin sonu "sözün bittiği yer"de noktalıyor. Sözü bitirmeden devam edebilmek çok önemli bir meseledir.

"Başlangıçta söz vardı ve söz Tanrı'yla beraberdi." cümlesi, Yuhanna İncili'nin ilk satırında çıkıyor karşımıza. Söz ya da beyan hangisini alırsak alalım "anlayabilme", anladığını başkalarına da anlatarak, "anlaşabilme" Allah'ın insana lütfettiği en büyük nimetlerdendir.

Rahman Sûresi, Allah Teala'nın "Rahman" oluşunun, "Kur'an'ı öğretme, insanı yaratma ve ona beyanı öğretme" açısından tecellilerini anlatarak başlar... 'Beyan âlemi'nin nihai sınırlarını Kur'an çizer.

Sözün kıymetini ifade açısından Fethullah Gülen Hocaefendi'nin şu satırlarına bir göz atalım: "İlk yaradılış; yokluğun bağrına atılan iki harf ve bir heceden ibaret olan "Kün" sözüyle başlamıştır. Tekten çoğa, vahdetten sonsuza uzayıp giden yollar sözle açığa çıkmış ve kelimelerle aydınlanmışlardır. Söz, gönüllerde yankılanmadan önce, insanın hayvandan, hayvanın da taştan, topraktan farkı yoktu.

Kalem ilk yaratıldığında neyi yazacağını bilememiş ve hayrette kalmıştı. Neden sonra kulağına "söz"ün sırrı fısıldanınca, o feryada, mürekkep de ağlamaya başladı. Ve o gün-bugündür, kalem söze ulaşınca hep çığlık koparır, mürekkep de yaş döker..."

"Önce söz vardı" cümlesi, yorum bilimi ile ilgili bir kitabın adıdır. İlahî kelam başta olmak üzere bizden binlerce yıl önce yaşamış olsa bile insanların söz ve yazılarını, onların kastettiği maksada uygun olarak anlayabilme çabalarını inceliyor.

Sözün kadrini bilenler, onu sarf ederken en kıymetli hazinesini harcıyor gibi davrananlar, söz sarraflarının ne dediğini anlayabilmek için yıllarını verebiliyor. Harıl harıl çalışıyor...

"Sözün düşüşü" de bir kitap ismi. İsim ilk anda olumsuz manalar ilham ediyorsa da asıl anlatmak istediği şey, görsel anlatımın söz ve yazıyı çok gerilerde bırakacak şekilde geliştiğidir. Söz, eğer amacına çok hızlı ulaşmak istiyorsa görselliği enine boyuna kullanmak zorundadır.

Ya sözü bitirenler...

İşte onlar aslında her şeyiyle iflas etmiş olanlardır. Devletse savaşa, insansa kavgaya tutuşmaktan başka bir şey yapamazlar.

"Beyaz Diploması" kitabında* Taceddin Kayaoğlu Bey, Vatikan'la ilişkilerimizi inceliyor. Dinler arası diyalog çalışmalarından dolayı kıyametler koparan, bugünlerde de İlker Başbuğ ve Işık Koşaner paşaların konuşmalarından türlü manalar çıkartıp sözü bitirmek üzere yaslanacak kuvveti bulduğu için "sevindirik" olanlara güzel bir fırsat sunuyor. Dünyaya ışık tuttuğumuz dönemlerde atalarımızın ilişkileri ve bu ilişkilerde kullandıkları dile bakarak soy ağacımıza uygun bir dal olup olamadığımızı sorgulama fırsatı...

Sağ olsun Mehmet Y.Yılmaz, Hocaefendi'den bahsederken sadece ön adını kullanıp, Fethullah demenin nezaketsizlik olduğunu ifade etmiş. Ya özellikle olumsuz şeyleri onunla irtibatlandırma istekleri!.. Sayın Yılmaz yapmıyor ama sağına soluna bir göz atsa onlarca örneğini bulacağı bir anlatım biçimi var. Mesela Erzurumlu birisi yolsuzluk yapsa, güzide medyamızın bir kısmında haber şöyle yer alır: Fethullah Gülen'in de hemşehrisi olduğu ortaya çıkan filancanın yolsuzluğu belgelendi!

Zaten bu tür yaklaşımlar bazılarının sözü çoktan bitirdiğini açıkça gösteriyor. Sayın Yılmaz'ın sorusunda yer alan Tuncay Güney'e gelince o konuda bir yazı çoktan farz oldu...

*(KAYAOĞLU, Taceddin, Beyaz Diploması: Arşiv Belgeleri Işığında Osmanlı-Vatikan İlişkileri, Fide Yayınları, İstanbul 2007)

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Böl, çarpıştır ve kurtul

Hamdullah Öztürk 2008.09.07

Org. İlker Başbuğ, tıpkı Cumhurbaşkanı Abdullah Gül gibi makamına oturduktan hemen sonra Güneydoğu turu yaptı ve halkın arasına karıştı. Gördüğü sıcak ilgi karşısında asker sertliği yerini insanî hislere bıraktı. Sayın Genelkurmay Başkanı çok duygulanmıştı.

Bölücü örgüt yahut ardındaki güçler, devletin halkla kucaklaşma isteğini gösteren bu türden sahneleri pek sevmez. Sayın Gül'ün devlet başkanı olarak yaptığı Güneydoğu turu ve başkomutan sıfatıyla sınır birliklerini ziyaret ederek moral vermesi, örgüt ve bağlantılarını çileden çıkartmaya yetmişti. Dağlıca ve Tütüncü karakolu baskınlarını hatırlayalım. Örgüt üzerinden anında cevap verilmişti Sayın Gül'ün ziyaretlerine...

Bir taraftan devlet-halk kucaklaşmasının ilk adımlarına şahit oluyoruz, diğer taraftan da yıllarca halkı tedirgin edip, devleti zan altında bırakan fail-i meçhullerin arkasındaki derin yapılanmalar ortaya çıkıyor. Günlerdir bir annenin, kendi oğlunu kullanarak 90 küsur insanın öldürüldüğüne dair açıklamalarını ve Nuriş çetesinin görüntülü itiraflarını seyrederiz. Anne, konuşmalarının ardından ekliyor: "Oğlum da onların öldürdüğünden adım gibi eminim!" Önce kullandılar, sonra yok ettiler...

Ve bu süreç karşımıza iki problem çıkartıyor. Birincisi, devlet-halk kucaklaşması, devletin, devlet gücünü istismar edenlerden kendisini arındırarak ilerlediği bir zamanda karşımıza çıkan ve Genelkurmay adına yapıldığı duyurulan cezaevi ziyaretidir. İkincisi de kanunsuz yollardan güya devleti koruyan derin çetelerin, kullandıkları kişilerin hepsini öldüremeyeceğine göre hayatta kalanlarının problem olmasını nasıl engellediğidir.

İkinci soru Sayın Mehmet Y.Yılmaz'ın merakını ihtiva ediyor. Sayın Yılmaz, Tuncay Güney'in Ergenekon'la ilgili ifadeleri yayınlanırken, gönüllüler hareketi hakkında söylediklerine neden itibar edilmediğini soruyordu.

Ergenekon tipi yapıların soğuk savaş döneminde uyguladığı sağlı sollu çatıştırma usulü malumdur. Daha sonra bu yapıların sağdan ve soldan kendi içlerinde bölünüp karşı karşıya getirilerek nasıl bitirildiği de bilinir. Bölerek içten tüketenler yerlerini korumuş, inandığı ideoloji uğruna elini taşın altına koymaktan çekinmeyen insanlar ise sırtlarındaki suç kamburu ile belini doğrultamaz hale getirilmişti.

Doğu blokunun çökmesi ve artık sakız haline gelen ifadesiyle tek kutuplu dünya kurma sevdalarının ayyuka çıktığı zamana gelince, yeniden yapılanma dönemi başlamış oldu. Bilinen adıyla "Yeni Dünya Düzeni" kuruluşunu başlatmıştı. Bu arada Ergenekon tipi yapılar sağ ve sol kanatlarını merkezde birleştirip, Türk Ortodoks Kilisesi'nden, dindar yelpazedeki siyasî oluşumların ve bazı tasavvufi yapıların içine kadar girerek "re-organize" olurken bir ucundan yakayı kanuna kaptırdı. Şimdi devletin savcısı, devletin kanunlarıyla kendisini devlet zanneden birtakım oluşumları yargılıyor. Tuncay Güney, bu yapılardan Nurişlerin de, bağıri yanık annenin de verdiği isim tarafından kullanılırken bir polis baskınıyla alınıyor ve o malum ifadeleri veriyor. Sorgu, Adil Serdar Saçan'lı organize şubede yapıılıyor.

Süreci iyi takip edebilenler o senelerde gönüllüler hareketiyle ilgili alternatif lider arayışlarının medya sayfalarına fazlasıyla yansıdığını bilirler. Yani klasik içeriden alternatif çıkart, çatıştır ve çökert taktiği... Güney'in ifadelerine bakılınca alternatif lider adaylarını inceleyen medya haberleri ile bire bir örtüştüğü görülüyor. Ama gönüllüler hareketinin öyle bir örgütlenmesi yok ki tutsun. Nitekim tutmadı da...

Ergenekon belgelerinin, Organize Suçlar'ın baskını ile Tuncay'dan çıkışını değerlendiren Doğu Perinçek, Aydınlık dergisinde Ergenekon'u Tuncay'ın üzerine yıkarak sulandırma yöntemini kullanmak isteyen ilk isim oldu. Hâlbuki o belge daha birçok yerden çıkmıştı. Doğrusunu söylemek gerekirse Tuncay'ın eline geçecek kadar yayılmıştı. Buna karşılık Tuncay da, "Beraber çok işler yaptık. 'Doğu Abi' beni konuşturmasın." restini çekti ve bu bahis kapandı. Konuşsa ne olurdu acaba? Bu ayrıntılar Mehmet Bey'in ilgi sahasına girmemiş olabilir.

Sonuçta sağ-sol çatışmalarından, faili meçhullerden mafya hesaplaşmalarına kadar her yerden ucu çıkan derin çetelerin kullandığı bir şahsın ifadelerini değerlendirenler, yıllanmış taktiklere alet olmamak için Tuncay'ın çete tarafından kullanıldığı zamanda söylediklerine değil, çeteyi ele veren açıklamalarına bakıyor. Bunda şaşılacak hiçbir şey yok. Bu konuda asıl şaşılacak şey, çetenin evine baskın yapan Adil Serdar Saçan'ın nasıl bir mutasyon geçirerek karşı tarafta kendisini bulduğudur. Zannediyorum bu konuyu da en iyi bilenlerden birisi, o yıllarda Doğan Grubu'nun televizyonlarından birisini yöneten diğer Tuncay'dır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sezon erken başladı

Hamdullah Öztürk 2008.09.14

Final raunduna girilmiş gibi bir hal var. Herkes elinden ne geliyorsa bir an önce yapma telaşında sanki. Sıcak ve zor bir yazı henüz bitirmeden Ergenekon zanlısı paşaların cezaevinde ziyaretiyle perde açıldı.

Ardından Deniz Feneri fırtınası koptu ve Doğan'a ait medya organlarında çıkan haberleri maksatlı bulan Başbakan, Aydın Bey'e yüklendi.

Bu arada Cumhuriyet gazetesi yıllarca "kanlı pazar"larla adını andığı "İslamcı yazar"ın köşesinden öyle bir haber servisi yaptı ki, "Eğer böyle yazmaya devam ederse, İlhan Bey bu muhterem yazarın geçmişini bir çırpıda

unutup, Cumhuriyet'e transfer etmeyi kesinlikle düşünür." dedim.

Tam da ulusalcı cenahın dindarları hedef gösterebilmek için ürettiği, Doğan Grubu'ndan sayın Yılmaz'ın da onlarla aynı derekeye düşmekten çekindiği için "Rockefeller Times" şeklinde kenarından dolaşarak ifade ettiği hususları, güya "içerden birisi gibi" yazarak muhteşem bir pas attı! İlhan Selçuk'un Cumhuriyet'i de tabii ki, pası havada kaptı. İlhan Bey her ne kadar Kemalist-sol dese de bu tür konularda "pragmatizmi" Amerikalılara nal toplatacak kadar iyi kullanır; Machiavelli'i de kara kara düşündürür...

"İslamcı yazar"ın elinden, adrese teslim edilen ulusalcı kurgu, aynı oyunun Fatih versiyonunu hatırlattı. AK Parti'ye cumhurbaşkanı seçtirmek istemeyenler her zaman olduğu gibi "hükümet-cemaat" türküleri söyleyerek mitingler düzenlerken, bir taraftan da ikili ilişkiler hususunda özel çalışmalara başlamışlar; bir kanal bulup Fatih muhitinde ikamet eden, müessir bir alimin yanına gitmişler. Alimin ikili sohbetinde bulunup feyz almak isteyen (!) ziyaretçiler sözü evirmiş, çevirmiş küresel güçlere getirmişler! Kendisini Dünya Kiliseler Birliği'nin Ortadoğu ve Türkiye sorumlusu olarak gösteren şahıs bombayı patlatmış: "Hükümetin de cemaatin de arkasında biz varız..!"

"Nasıl olur?" demiş, alim zat!

Bir yalanı bin dereden getiren "sözde" kilise temsilcisi eğilmiş, bükülmüş, ikna için takla üstüne takla atmış. Fakat yapılan küçük bir araştırma öyle bir kişinin asla olmadığını ortaya çıkartıvermiş. Güya o saygıdeğer alimin diliyle İslami camiayı hükümete ve cemaate karşı şartlandırıp, fitne tohumları ekeceklermiş!

Zaten geriye doğru bakınca şöyle bir manzara çıkıyor ortaya: Önce, "hükümet meşru olmak istiyorsa" cemaat ve tarikatları karşısına almalıdır. Bu olmayınca, parti içindeki farklı unsurlardan çatlatılarak bölünmelidir. Bu da olmayınca hükümet, cemaat ve tarikatların hepsini aynı sepete koyup, meşhur cumhuriyet mitingleriyle başlatılan "al renkli" devrimle problemi kökten çözmek. Bu da olmadı ve şimdi yeniden başa dönüldü.

Genelkurmay'ın akredite gazeteler konusundaki yeni düzenlemeleri de "Meşruiyyetini alıp, odak olmaktan kurtulmak istiyorsan cemaat ve tarikatlarla arana mesafe koy öyle gel" tezini işlemeye hevesli olanlara ilaç gibi geldi. Çünkü yine önümüzde seçim var ve bir İslam alimine sahte kilise temsilcisi gönderecek akıl inceliklerine sahip cenahlar böyle bir siyaset izlerlerse, hükümet-cemaat ikilisini kökten çözeceğine inanıyorlar.

Ne diyelim?...

Yaz demeden, Ramazan demeden üst üste binen bunca olayın bir de dış çarpanlarını merak edenler varsa editörümüz Mehmet Yılmaz Bey'in cuma günü yayınlanan "Deniz Feneri tartışmalarına 'farklı' bir bakış" yazısını mutlaka okumalı. Deniz Feneri olayı hangi yabancı bandıralı gemilere işaret çakıyormuş bir de oradan görmeli...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ramazan ve pazar payı

Hamdullah Öztürk 2008.09.21

Başı rahmet, ortası mağfiret sonu cehennemden azad olan Ramazan ayı manevî kazanç açısından on bir ayın sultanı olarak adlandırılmış. Özellikle içinde Kadir Gecesi'ni bulunduran son on gün, itikaf sünnetinin vakti olarak müstesna bir kıymet kazanmış; tamamen uhrevileşmenin remzi haline gelmiş.

İnsanların manevî duygularındaki şahlanış, bir taraftan mukabeleler, zekat, sadaka, infak gibi ibadetlerle dışa yansırken, diğer yandan da dinî konuları daha fazla dinleme ve öğrenme isteği olarak kendisini gösteriyor.

Ortamı radar gibi tarayan medya organları insanların bu talebine iftar ve sahur programlarını arz ederek karşılık vermeye çalışıyor. Tabii ki, her bir yayın organı seyirci ilgisini en fazla kendisi çekmek istiyor. Reklam sektörünün marifetiyle de bu ilgi yayın organlarının masraflarını karşılayarak kâra geçirecek gelir kalemlerinden birisi haline geliyor.

Bu arada renkli cam, dinini insanlara ulaştırmak isteyen "tebliğ sancısı çeken" insanlar için de kitlelere başka türlü ulaşamayacağı kadar geniş imkanlar sunuyor. Bilgisini televizyon dilini kullanabilerek anlatanlar daha fazla seyirciye ulaşarak ilgi odağı ve aranan insan oluyorlar. Doğrusu bu işi başaranlar en derin alimlerdir demek mümkün değil. Aksine ilim ve fenlerde fevkalade mütebahhir olduğu halde televizyon diline bir türlü aşına olamayan, dolayısıyla da seyirci ilgisini çekemeyen çok kıymetli insanlar vardır ki, seyredilme oranlarına kilitlenmiş televizyonlar onları aramaz. Bu durum onların kıymetini düşürmediği gibi çok seyredilenlerin de daha bilgili olduğunu göstermez.

Ramazan'ın televizyonlara yansıyan bu yönü, ilahiyatçı ve sosyolog olarak otuz yıldır toplumumuzu gözleyen, konuşmaları ve yazılarıyla dinî hayatın gelişimine katkıda bulunmak için uğraşan Ali Bulaç Bey'i endişeye sevk etti. Dini anlatımın kıssalara indirgenmesi ve kıssaların da tiyatral bir formatla sunulması seyircilere duygulu anlar yaşıyor ama dinî bilgi adına bir şey vermiyordu Ali Bey'e göre.

Dinî bilginin televizyon dilini de doğru kullanarak en faydalı biçimde insanlara aktarılmasının nasıl olabileceği hususunda faydalı bir müzakere başlatması beklenen bu endişe izharı ne yazık ki, "Ramazan'da en çok onlar kazanıyor." türünden konuyu magazinleştirerek pasta diliminin ebatlarına indirgendi. Konu Nihat Hatipoğlu Bey'in Ramazan programı vasıtasıyla kazandığı paranın astronomik boyutlarına kayarak rahatsız edici noktalara sürüklendi.

"Öylesine bir haber" aslında ve asla kötü niyet taşımadığından eminim. Ama yayınlanınca ok yaydan çıkmış oluyor.

Keşke "haber işte" denileceğine hiç olmazsa olayın ekonomik boyutu incelenseydi de Nihat Bey'in kaç lira kazandığını bildirmekle sınırlı kalmasaydı. Mesela "Bir kanal ne kadar kazanması gerekir ki Nihat Bey'e o parayı verebilsin?" sorusunun da cevabı aransaydı. Nihat Bey'in kendisine refakat eden hanende ve sazandeleri destekleyerek musikin gelişimine katkı sağlamak isteyebileceği, gözyaşları ile anlattığı konularla ilgili araştırmalar için kaynak temin etme arzusu taşıyabileceği düşünülseydi de gerçekten hassasiyetle tartışılması gereken bir konu bir kişinin kazandığı paraya dikkatleri kilitleyerek zayi edilmeseydi...

İtikaf günlerindeyiz. Zamanımızın mümkün olan en fazlasını uhrevî amellere ayırarak kıymetlendirmemiz gerekirken dünya yine bir tarafından giriyor ve "Benim üzerimden ahiretinizi kazanacaksınız. Beni ahiret bilmezler bırakmayın." diyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Son iki gün

Hamdullah Öztürk 2008.09.28

Birkaç gündür aralıklarla devam eden yağmur, Ramazan'ın yirmi yedinci (Kadir) gecesini sabaha kadar nazlı nazlı yağdı. Rabbimiz yağmur vermeyince kuraklıklar, kıtlıklar gelmeye başlıyor.

Bol verip, bardaktan boşanırcasına yağdırınca âfât ve sel baskınlarına yol açarak bir türlü azap oluyor. Biz yağmuru rahmet olarak biliriz. Onunla canlara can katar Rabbimiz. Sonbaharla birlikte ölümü tadan bitkileri ilkbaharda onunla yeniden diriltir. Yağmur can demek, diriliş demek; ölümsüzlüğü tatmak isteyenlere hayatın kaynağından gelen ilahi ikram demek...

Âlemlerin Rabbi, Ramazan'ın son günlerine doğru yağmurla rahmetini hissettirdi bize. İnşallah oruçlarımızın makbul olduğunu, af ve mağfirete mazhar olduğumuzu, zekâtlar, fitreler, sadakalar ve karşılıklı iftarlarla hoşnutluğuna mazhar olduğumuzun sevincini de ahirette yaşatır bizlere...

Şeytanların zincire vurulduğu, nefsin, oruçla sesinin kısıldığı günlere elveda demek üzereyiz. Ramazan hayatımızı tatlı tatlı etkilemeye ne kadar devam edecek acaba? Bayram sabahı ilk kahvaltıyla yeniden başa mı döneceğiz? Yoksa Ramazan'da tattıklarımızdan sonra asla eskisi gibi olmak yok. Bir dahaki Ramazan'ı da -Allah nasip ederse- kulluk çitasını daha da ilerletmek ve her Ramazan'ı yeni bir sıçrama rampası yapmak üzere kararlı mı davranacağız?

Şevval ayının altı gün orucu ve her haftanın pazartesi-perşembe oruçlarıyla Ramazan hissiyatını yıl boyunca devam ettirip, gelecek Ramazan'a hazırlıklı girebilecek miyiz?

Kalıcı olan bunlar aslında... Ramazan her birimize inceden inceye hissettiriyor hayatın gerçek olan taraflarını. Fânîyât ve zâilâtın hiçlik ve yokluk acılarını ruhumuza içirerek bizi terk edip gidişini... Sabırlı davranıp, iyice ihtiyaç duyunca yediğimiz nimetlerin aslında ne kadar leziz olduğunu... İsrâf ve damak tadıyla sınırlı alışkanlıkların o lezzetleri nasıl da hissedilmez ve farkına varılmaz hale getirip, sıradanlaştırdığını... Tabii ki, sıradanlaştırmamanın da şükür ölüdürüp, nankörlüğü yaygınlaştırdığını...

Ama nefis var işte...

Mevlânâ'nın dediği gibi "Nefis sinek gibi bulaşık kaplara konmaktan hoşlanmasaydı, göklerde pervaz eden Zümrüdüanka olurdu."

Nefsten Zümrüdüanka çıkarma imkânı varsa o da bizim vazifemiz olsa gerek. Nefis elimizden tutup bizi uçuracak değil ya!

Evet, son iki gün ve son iki gece...

Bizi nimetleriyle donatan, ikramlarıyla rahmet ve merhametini gösteren, her türlü nankörlük ve umursamazlığa rağmen nimetlerini kesmeyen, hayatı elimizden almayan, geçmiş kavimlerde olduğu gibi bizi toptan helak etmeyen Rabbimize yönelmek için iki gün ve iki gece...

Kendimiz için istemiştizdir. Atamız ve evlatlarımız için de istemiştizdir O'ndan... Ya O'nun için... O'nun değer verdiklerini değerli kılmak, yanlış olarak bildirdiklerinin önünü almak için ellerimizi açtık mı?

Allah'ım sen vermek istiyorsun, ben de rahmetinin enginliğinden umuda kapılıp, ihsanlarını kullarına ulaştıran bir ulak olmak ve senin rızandan başka hiçbir şeye ram olmamak istiyorum. Senden habersiz, mağrur ve mütekebbir yaşayanların yaptıklarından utanıyor; inanmış birisi olarak kendi gaflet ve günahlarını hatırladıkça yerin dibine geçecek gibi oluyorum. Senin adını, hakkı, dini yüceltmek; imandan, İslam'dan, ihsandan geçip rızana uzanan yolda sarsılmadan yürümek istiyorum. İrademe kuvvet ihsan eylemezsen, kalbimin kapılarını ağyara kapatacak ciddiyet lutfeylemezsen benim başarabileceğim bir şey yoktur. Yeryüzüne rahmetinle teveccüh buyurduğunu gösteren yağmur damlalarını getiren meleklerine ihtiyacımı arz ediyor, dünyayı şükürlerle dolu hale getirerek, cennete çevirmekte istihdam ettiğin kullarının arasına girmeyi umut ediyorum, gibi dualarda bulunduk mu?

İki gün ve iki gece daha var. Ve bu iki güne çok şey sığdırmak mümkün...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Cin külahtan çıkmaya görsün

Hamdullah Öztürk 2008.10.05

Yer yarılsa, semalar yırtılsa bile bizde bazı çevrelerin kılını kıpırdatamaz. Sanki onlar bu dünyanın dışındadırlar ve hiçbir şeyden etkilenmeden, konforlarını bozmadan, harikalarla donatılmış tam bir hayal âleminde yaşamaktadırlar.

Ya da dünyayı sarsan tüm küresel oluşumların arkasında bir el vardır ve bunlar o ele tutunmuş olmanın emniyetiyle huzur içindedirler!..

Kaderin çarkları işlemeye başladığı zaman ne hayal kurtarır halbuki, ne de birtakım eller.

Amerika'daki banka krizinden küresel 28 Şubat çıkartacaktır bu beylerden bazıları... Türkiye'de parti kapattırmak isteyen irade ile Amerika'daki banka krizini planlayan(!) iradeyi ikiz görüp, umuda kapılanlar bile olacaktır. Her şeyin malum bir strateji dahilinde yürüdüğünü söyleyip, arkadan gelecek hamlelerle dünyaya verilecek yeni şekli kademe kademe sayacaklardır bu insanlar.

Birtakım güçler abartılarak, her şeyin en ince detaylarına kadar kontrol edildiği vurgulanacak, onlardan izinsiz en küçük şeylerin bile olamayacağına dair tezler sık sık tekrarlanacaktır. Doğruluk payı olabilir bunların ama bir doğru daha var. Bazen küçük bir hareket, olayları öyle bir tetikler ki, o hareketi verenleri de alır, götürür. Birtakım güçleri farkında olarak ya da olmayarak şirke düşecek kadar abartanlar şirketin nasıl çöktüğünü işte o zaman görmeye başlarlar.

Amiyane tabirle söylenecek olursa, "Cin şişeden çıkmaya görsün...", çıkarsa ne olacağını kestirmek imkânsız hale gelir.

Dinî literatürümüz bu tür olayların tekabül ettiği noktayı şöyle koyar karşımıza: "Öyle bir fitneden sakının ki, eğer bir patlarsa hepimize birden isabet eder; sadece zalimlerinize değil..."

Yakar, kavurur her birimizi yani... Alır elimizden tüm oyuncaklarımızı ve hepimiz kendi derdimize düşeriz.

Ergenekon kapsamında yargılanan bazı insanlar, mortgage'la başlayan kriz dalgalarının, parti kapatma ile birleşerek tsunamiye dönüşüp, hükümeti götüreceğini hesap ederek "umutlanmamış mıydı"!

"Hükümet gidecek! Dertler bitecek!" Türkiye bulutların üstüne çıkacak ve dünyayı saran buhran bittikten sonra yumuşak bir inişle tekrar yerine yerleşip, keyfine bakacak!..

Maalesef bazı kafalarda problem bu kadar basite indirgeniyor...

Ve de mevcut düzeni bozmak üzere elden ne gelirse yapılıyor. Adeta Rus ruleti oynanıyor.

O kadar da basit değil. Olayı basitleştirenler belli bir sıralama takip ediyorlar denilebilir.

Doğrudur; ama çivi yerinden çıkmaya görsün.

Bir kere bakalım; bu memlekette yıpranmayan ne kaldı?

Terör gibi yürekleri dağlayan bir musibet bile, belli hesaplara zemin hazırlama aracı olarak görülür oldu; inandırıcılığını yitirdi.

Dün Aktütün karakolu basıldı. Bir yıl önce de Dağlıca baskınına yaşamıştık. Cumhurbaşkanı seçimiyle ilgili referandum gününe denk getirilen Dağlıca baskının amacı neydi? Terör örgütü dış güçlerin piyonu ise dış güçler cumhurbaşkanını halkın seçmesinden neden rahatsız olmuştu ki? Ve gerçekten terörün arkasında dış güçler varsa o zaman teröriste taviz vermeyenlerin tek ses, tek yürek olup, inadına cumhurbaşkanını halkın seçmesini desteklemeleri gerekmez miydi? Ama öyle olmadı!

Ankara'da algı başka türlü işliyor. Şimdi de Aktütün'de yaşanan müessif olayın ardından gelen açıklamalara bakıyorsunuz, muhalefetin çıkışlarını gözden geçiriyorsunuz garaibin bini bir para. Sanki Türkiye ilk defa terörle tanışıyor. Bu işin otuz yıl gibi uzun bir geçmişi yok!

Sanki geçen sene tezkere çıkmadı. Uçaklarımız teröristleri doğduğuna pişman etmedi. Sanki ordularımız karda kışta sınır ötesi operasyon yaparak dünyaya parmak ısırttırıp, teröristi darmadağın etmedi!.. Ankara'da rüzgâr farklı esiyor. Gözü iktidar oyunundan başka bir şey görmeyenler terörden yağ çıkartma kurnazlığını bırakıp, samimiyetle işini yapmazsa yarın çok geç olabilir. Bu memlekette yıpranmayan bir şey kalmadı çünkü...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Golfçü Paşa' olayında sorulmayan sorular

Hamdullah Öztürk 2008.10.12

4 Ekim Cumartesi günü Milliyet'te yer alan golf haberi tam bir "tadını çıkarma" hareketi gibiydi. Çünkü Hava Kuvvetleri'yle ilgili iki haber yan yana verilmişti. Birincisinde uçaklarımızın Kandil'i bombaladığı duyuruluyordu, ikincisinde de komutanın golf oynadığı...

Emrindeki uçaklar teröristlerin başına bomba yağdırırken komutan da işin tadını çıkartıyordu yani...

Milliyet mutfağı, 3 Ekim Cuma günü bu haberleri çalışırken Aktütün'de karakolumuzun basıldığını muhtemelen bilmiyordu. Ama 4 Ekim'de karakol baskını duyulunca golf haberi tam tersine dönerek komutanın başına patladı.

Uçaklarımız Kandil'i bombaladığına göre havacılar işini yapıyordu. Baskın yiyen karakol da havacıların değildi. Acaba Org. Babaoğlu "Golf bitinceye kadar beni asla rahatsız etmeyin" gibisinden bir talimat mı vermişti? Yoksa perşembe gününden başladığı sonradan anlaşılan Aktütün baskını devam ederken Hava Kuvvetleri'nden destek istenmediği için mi haberi olmamıştı?

Eğer Hava Kuvvetleri'nden destek istenmediyse farklı bir kuvvete ait karakolun başına gelenleri Org. Babaoğlu'nun bilmemesinde bir anormallik olmaması gerekir. Ama öyle olmadı. Kimlerin ihmali ve kusurlarından dolayı bu hallere düştüğümüz tam olarak bilinmezken, golf turnuvasına katıldığı bilinen Org. Babaoğlu'na faturanın tamamı kesildi.

Hâlbuki İkinci Başkan'ın açıklamasındaki çelişkilerden de anlaşıldığı gibi Genelkurmay bile ne diyeceğini tam olarak bilemiyordu. Bunca bilinmeze rağmen bütün şimşekler Org. Babaoğlu'nun üzerine çekildi ve Milliyet'le aynı grupta yer alan Vatan gazetesi paşayı istifaya çağırdı.

Golf haberiyle başlayıp, istifa çağrısıyla neticelenen süreç, Aktütün baskınını düzenleyenlerin "sınır ötesi hava harekâtlarının başarılı komutanını yemek üzere" uyguladığı kusursuz bir psikolojik harekât olabilir mi?

Aktütün haberlerini hatırlayalım. Bir köylünün cep telefonuyla kaydedip, televizyonlara ulaştırdığı görüntüler, arkadan bir başkasının suflesiyle yapılan ses kaydıyla bütünleştirilip, Türk askerini acınacak hallerde gösteren tam bir psikolojik harekât kasetine dönüştürülmüştü. Haber bültenlerinde ısrarla üzerinde durulan nokta şu idi: Psikolojik unsurları da dâhil olmak üzere bu kapsamda bir harekâtı PKK'nın yapabilmesi mümkün değildir!

Eğer böyleyse, kerhen evet demek zorunda kaldıkları sınır ötesi harekâtın rövanşını Aktütün baskınıyla almayı planlayanlar, baskını PKK'ya ihale ederken, golf haberiyle başlatılan psikolojik harekât vasıtasıyla da, Org. Babaoğlu'nu zorlayıp istifa ettirerek amacına ulaşmış olmayacak mı?

Böylece Aktütün'ün planlanma amacı, "TSK'yı yıpratıp, kuvvet komutanını istifa ettirecek güce sahibiz. Ayağınızı ona göre denk atın" mesajı vererek diğer komutanlara tam bir gözdağı olmayacak mı?

Gelelim bu olayda sorulmayan soruya:

Her fırsatta ABD karşıtlığı yapıp, ne zaman TSK'yı yıpratacak bir haber çıksa hemen içeride taşeron arayışına girişerek masum insanları zan altında bırakmaya çalışan kurum, kuruluş ve medya çalışanları, golf haberiyle başlatılan kelle alma operasyonunun iç uzantılarının üzerinde neden durmuyor? Baskın yiyen karakolun, Hava Kuvvetleri ile hiçbir alakası olmadığı halde neden ilgililerinin değil de Org. Babaoğlu'nun istifaya çağrıldığını soruşturmuyor? Her fırsatta askercilik yapan meslektaşlardan hiçbirisi Org. Babaoğlu'nu sahiplenmedi. Garip değil mi?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Terörle mücadelede yeni dönem

Hamdullah Öztürk 2008.10.19

"Beli kırıldı; bitti" denilen PKK, son zamanlardaki eylemleriyle güçlü olduğunu gösterebilmek için her şeyi yapıyor. Sanki beş yüz kişiyle Şırnak tugayını basıp, tuğgeneralimizi şehit ettikleri zamana dönmüş gibi davranmaya çalışıyor; ama nafiye...

Artık kanlı örgüt istese de istemese de bölge halkına vaat ettiği şeyleri gerçekleştirebilmekten çok uzaklaştığını fiilen ispat etmiş durumda. Dağ kadrosuyla da bu böyle, siyasî kanadıyla da...

Her ne kadar eylem gücünün varlığını gösterip, tehdit sopası sallasa da devrinin tamamlandığını iyi biliyor. Artık "özgür Kürdistan" için değil, belli odakların ihtiyaç halinde kullanmak üzere yedekte tuttuğu taşeron örgütlerden birisi ya da birkaçı olarak varlığını sürdürebilir ancak. Tıpkı DHKP-C gibi... Parayı verenler adına düdük çalmaya devam eder. Bölge devletlerinin dayanışma ve komşuluk ilişkilerini geliştirme iradesini engellemek isteyenlerin emrine amade olur.

Türkiye, yaklaşık otuz yıldır teröristle mücadele ediyor. Terörle ve terörün arkasındaki merkezlerle mücadele etmedikçe, o alanlarda üstünlük sağlamadıkça ovayı da dağı da eşkıyadan arındırmanın imkânsızlığını tecrübeyle gördü.

Aktütün hadisesinin ardından arka arkaya yapılan terör zirveleri ve İçişleri Bakanlığı bünyesinde oluşturulması kararlaştırılan yeni yapı, terörle mücadelede sadece güvenlik güçlerimizin değil, siyasî iradenin sorumluluk

alması ile devlet kurumları ve milletin topyekûn bir mücadeleye girişmesi aşamasına gelinmiş olduğunu gösteriyor.

Artık bir taraftan diplomatik ataklar, diğer taraftan ekonomik adımlar, demokratik açılımlara paralel, sivil toplum hareketlerinin bölgeye daha fazla ilgi göstermesi Türk-Kürt çatışması çıkarmak isteyenlerin rağmına kaynaşmayı daha da artıracak gibi görünüyor. Kaynaşma diyorum, çünkü hısımlık ve akrabalık bağlarıyla birbiriyle sıkı sıkıya bağlanmış ve terörün en şiddetli olduğu zamanlarda bile yeni hısımlıklar kurmaktan geri durmamış insanlardan bahsediyoruz. İnançlarımız ve kültürümüz, bizi adeta yekvücut haline getirmiş. Kültürel tabanın birliği, terörün açtığı yaralara rağmen, kısa zamanda teröre karşı sıkı bir dayanışmanın imkânlarını işaretliyor.

Mesut Yılmaz'ın "AB'ye giden yol Diyarbakır'dan geçer" söyleminin dışında, bölge halkı üzerinden siyaset yapmak isteyenler iki alternatif yol denediler şimdiye kadar. Birincisi terör örgütünün kurdurduğu partiler, ikincisi de Erdal İnönü döneminde (SHP) CHP üzerinden siyasî entegrasyonun sağlanarak, ayrılıkçı hareket arzularının önünün alınması girişimiydi. Fakat her iki deneme de başarılı olamadı. Şimdi yerel seçimlerde siyasî zaafının ortaya çıkmaması, dolayısıyla örgütün halk üzerindeki nüfuzunun azaldığının görünmemesi için DTP'nin kendisini kapattırmaktan başka çaresi görünmüyor.

Diğer taraftan terör örgütü, Diyarbakır'da polis otobüsünü taradığı gibi, polise ve halka yönelik eylemleri sürdürerek baskı oluşturup, Doğu ve Güneydoğu halkının siyasî katılımını AK Parti üzerinden gerçekleştirmesini engellemeye çalışıyor. Çünkü AK Parti alternatifi, bölge halkının etnik ayrımcılıktan ziyade kültürel birliği önemsedığını açığa çıkardı.

Bundan sonra, eğer AK Parti doğru adımları peşi peşine atmakta hızlı davranırsa ne Ankara'daki tereddütler ne de örgütün kanlı planları göz kırpmaya başlayan millî birlik ve beraberliğin önünde engel oluşturabilir.

Komşu ülkelerle ilişkilerde sıfır düşman politikası, içeride ise millî birlik ve beraberliğin sağlanabilmesi için atılması gereken çok yönlü adımların hızlandırılması, bir partinin siyasî yatırımına indirgenemeyecek kadar hayattır. Belki de bu zaruret, siyasî hırsların insanları sarhoşla çevirdiği bir çağda, tazyikin etkisiyle siyasetçiye kendisini aşma şartlarını hazırlar...

Çözüm bulmakla çöküntünün altında kalmak arasında sıkışmak kaderdir ve kader, kulaklarımıza sürekli yeni dersler fısıldar...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Susurluk Ergenekon'a benzer mi?

Hamdullah Öztürk 2008.10.26

Susurluk olayında tavrını temizlikten yana koymakta tereddüt etmeyen bazı medya mensupları Ergenekon'da tam tersini yapıyor. Tereddütler geçiriyor; basit ayrıntıları öne çıkarıp işin ciddiyetten uzak olduğunu gösterme gayretine girerek el altından destekleme görüntüsü veriyor.

Bu çelişkiyi fark edenler tabii olarak soruyor: "Susurluk'ta gösterdiğiniz net tavrı Ergenekon'da neden sergileyemiyorsunuz?"

Bu sorunun altında ezilmek istemeyenler şöyle diyorlar: Ergenekon'a karşı tavır koyamıyoruz; çünkü yargılanma tarzında içimize sinmeyen şeyler oluyor.

Cephane evler ortaya çıktığı andan itibaren geçirilen tereddüt ve fotoğraflarla ortaya çıkan net görüntülerin bile yayınlanmamasını "yanlış haberler yaparız korkusuyla gösterilen" hassasiyet iması açıklamaya yeter mi?

Aynı yayın organlarında nalına mihına yapılan haberler bu soruya müspet cevap vermeyi zorlaştırıyor.

"Tereddüt geçirenleri" anlamak için iki olayın köklerine inmek daha aydınlatıcı olabilir. Zamanla ortaya çıkan bilgi ve belgeler Susurluk olayı ile Ergenekon örgütünü karşılaştırma imkânı veriyor artık.

Ve bu iki husus, tarihî bağlamları dikkate alınarak incelenebilirse, Susurluk olayına karşı net tavır koymak ile Ergenekon örgütlenmesini kollayıcı tavırlar takınmanın bir çelişki oluşturmadığı fark ediliyor.

Susurluk aktörlerinden Ayhan Çarkın'ın son günlerde yaptığı sürpriz çıkışta söylediklerini hatırlayalım: "Abdullah Çatlı birtakım yanlışların farkına vardığı için öldürüldü." dememiş miydi?

Bu sözün yanına Uğur Mumcu cinayetini ekleyelim. Mumcu'nun da Güneydoğu'da yaşanan olaylar arasında uyuşturucu-terör-mafya gibi konulara dair çarpıcı bilgi ve belgelere ulaştığı için öldürüldüğü söylenmemiş miydi? İsterseniz bunların yanına Ahmet Taner Kışlalı cinayetini de ekleyelim. Sonra da 1996'da öldürülen gazeteci Kutlu Adalı'nın eşi İlkay Adalı'nın çağrısına kulak verelim. İlkay Hanım, katillerinin bulunması için Ergenekon davasından umutlu olduğunu söyleyip, Güldal Mumcu ve Şengül Hablemitoğlu'na "Susmayın. Sustukça faili meçhuller devam edecek." çağrısında bulunmamış mıydı?

Bu durumda şöyle bir düşünce yürütelim. Uğur Mumcu, Abdullah Çatlı ve daha birçok kimse Ergenekon türünden yapılanmaların içinde bilerek veya bilmeyerek yer alıyordu. İçinde bulundukları yapının, vatan ve millet aşkıdan başka asla bir gayesinin olmadığına tam inanıyor ve o yolda ne istenirse tereddütsüz yerine getiriyordu. Ama bir gün, -mesela Çatlı'nın Suriye'de Apo'yu öldürme fırsatı yakalamışken geri çevrilmesi gibi söylentileri hatırlayalım- içinde bulundukları ağın tutumu ile vatanseverlik duygularının aynı paralelde olmadığını fark ettiler. Kuşku onları araştırmaya sevk etti, araştırdıkça kuşkularında haklı olduklarını gördüler. İşte bu bilgi, network açısından zararlı bir unsur haline geldiklerini gösteriyordu.

Ve network bütün ağ bağlantılarını kullanarak virüs temizliğine girişti. Medya da bu temizlikte üzerine düşeni eksiksiz yerine getirerek network bağlantısının kusursuzluğunu göstermiş oldu.

Susurluk'un ardından gelen dış sesin "Türkiye bağırsaklarını temizliyor." demesi manidar değil miydi?

Mumcu cinayetinin tam bir irtica kampanyasına çevrilmesi, maksat hâsıl olduktan sonra da failleri aramaktan sessizce vazgeçilişi networkün profesyonelliğini gösterdiği gibi medyadaki gücünü de göstermiyor muydu? Şimdi ise Susurluk tarzı bir kazayı değil, networkün "sehven" paçasını hukuka kaptırışından kaynaklanan tamamen farklı bir olayı konuşuyoruz. Ve bir kısım medya susuyor!..

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hamdolsun

Hamdullah Öztürk 2008.11.02

Politik rekabette dini istismar etmenin birçok yolu var. İnancı insanların kanunlar, yönetim prensipleri ve laiklik ilkesi gibi konulara dikkat ederek ama inançlarını da yaşayarak siyaset yapabilmesini "din istismarı" ile imkansız

hale getirme isteği bunlardan biridir mesela...

Ama bizde sadece bir tarafı konuşulur bu meselenin. Konuşulmayan tarafı ise sonuçlarda ortaya çıkar.

Bu bakımdan seçim sandıkları halkın kendinden gördüğü insanlara yöneldiğini açıkça gösteriyor. Kendisini halktan biri gibi değil de daha seçkin, daha yukarda görerek tepeden bakanlar, ders verici üsluplar takınanlar dar bir kesimle sınırlı kalıyor; o da iktidar yollarını açmaya yetmiyor.

İktidara ulaşamamaktan kaynaklanan hırçınlık, bu sefer de aklın yolunu kapatmaya başlıyor. Çözüm üretme kapasitesi dumura uğruyor ve bir de bakıyorsunuz ki halkın değerleri bile siyaset arenasında kavga konusu yapılmış.

"Hamdolsun" polemiği bunun en bariz örneklerinden biridir.

"Laiklik karşıtı fiillerin odağı" olmakla suçlanan AK Parti'yi, "hamdolsun" kelimesiyle vurmak son zamanların en gözde taktiği.

Hamd kelimesi, şükür ve teşekkür gibi şükran duygularını ifade eden kelimelerden daha kapsamlıdır. Bizim insanımız nimetlere erdiği zaman şükreder. İyilik gördüğü insanlara teşekkür eder. Hayatı, dünya ve içindeki nimetlerin tamamını biz insanlar için yaratanı idrak ettiği zaman da hamd eder.

Dolayısıyla hamdolsun kelimesi krizlerin, problemlerin altında kalmayıp, sabır ve metanetle mücadele ederek, üstesinden gelebilme yollarını görmüş olmanın şükürünü ifade etmesi açısından doğru kullanılmıştır.

Belli bir kesimin "odak" kararından hareketle "hamdolsun" kampanyası başlatması siyaseten çok şey kaybettiriyor. Her şeyden önce bu tip siyasetçilerin varlık sebebini milletin ihtiyaçlarını karşılamak üzerine değil, kurumların anlayışını dayatmak üzerine kurduğunu gösteriyor.

Hâlâ insanımızı cahil kabul ederek kampanya yürütenlerin, siyaseti kelime oyunlarına indirgemesini önemsemeyebiliriz. Ama kurumlar üzerinden gelen dalga, rahatlıkla geçelim deme imkanı vermiyor. İlişkileriyle Sezer'in cumhurbaşkanlığı döneminde fazlasıyla müessir olan İlhan Selçuk'un yazıları bu alandaki fikri tehlikenin göstergelerinden sadece birisidir. Bakın Selçuk ne diyor:

"Peki, üniversitede türban yasağının mantığı ne?.. Cami inancı işlediği zaman cami olur... Üniversite inancı dışladığı zaman üniversite olur. Cami inançtır... Üniversite akıldır... Bilimsel araştırmalarda kılavuz ne İslam şeriatının mantığıdır, ne de Musevi ya da Hristiyan inancı üniversite kapısından içeri girebilir. Türbanla üniversite kapısına dayanan kız öğrenci daha baştan bilimsel mantığı -başka deyişle üniversiteyi- reddetmiş demektir..."

Mugalatayı görüyor musunuz? Din ile bilimi birbirinin zıddı gören mantık dindarların bilimsel araştırmalar yapamayacağı sonucuna varıyor. Maalesef kurumlarda işletilen anlayış da bu mantığa dayanıyor.

Halbuki çağdaş devletlerde haham da papaz da üniversiteye giriyor. Türkiye'de bu "müstesna!" anlayışın mahrum ettiği başörtülü kızlarımızdan imkân bulabilenler çağdaş devletlerin üniversitelerine örtüsüyle giriyor; son derece başarılı da oluyor.

Başarısızlık dindarların bilimsel araştırmalar yapamayacağı ön kabulüne dayanan baskılardan kaynaklanıyor. Kemal Gürüz YÖK'ünde rektörler canlı yayında ağlatıldı; inekler ve kediler bile fişlendi. Kemal Alemdaroğlu üniversitesinde sadece dindarlara değil her kesimden hür düşünceli bilim adamlarına kök söktürüldü.

Hamdolsun biz Müslüman'ız... Hamdolsun, bilimsel araştırmalar olmazsa dinin topal kalacağını çok iyi biliyoruz. Hamdolsun hangi tarafından olursa olsun inançlarımızı istismar etmeye kalkan siyasetçileri tanıyacak ferasete sahip bir milletin fertleriyiz.

Hamdolsun...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Boş koltuğun dersi

Hamdullah Öztürk 2008.11.09

Öyle bir koltuk ki;En ince hikmetler...En tatlı sohbetler...

En derin tefekkür mahsulleri...

Gönül dünyasına sağanak sağanak inen rahmet yağmurları hep o koltuktan ulaştı müştaklarına...

Akılları durduran yenilikler...

İnsanlık için atılabilecek dev adımlar...

En karmaşık problemlere anında üretilen çözümler de hep o koltuktan vasıl oldu muhataplarına...

Kararlılık, metanet ve en zor zamanlarda ümit bir meş'ale gibi o koltuktan ışıldardı her zaman.

Zıtların aslında bir bütünü tamamlayan parçalar olduğu o koltukta ortaya konulan terkiplerden anlaşılırdı.

Koltuk son günlerde sahibinden mahrum kalmanın hüznüyle boş boş bakıyor çevresine...

O kuşatıcı ses koltuktan değil içimizden geliyor artık... Aramızdan, bizi uyaran bir vicdan gibi derinden...

Yine müşfik...

Yine çok tatlı...

Ama ıstıraplı...

Görüyor, hissediyor ve bekliyor...

Görenleri, duyanları, hissedip bir yay gibi gerilenleri görmek istiyor.

Yeni bir tarz, yeni bir üslup diyor...

Hissiyat ve düşünce dünyasını formatlayacak; ibadet hayatını hareketlendirecek yeni bir okuma biçimine işaret ediyor...

Gerektiğinde ırgalıyor, sarsıyor, sıkıyor.. sonra yeniden şefkatle kucaklayıp ümitle doldurarak yola koymaya çalışıyor.

Bir türbılanstan geçiyor insan, bir hortum tarafından yerinden sökülüp bambaşka diyarlara bırakılmış gibi hissediyor kendisini...

"Nedir bu?" dedirtiyor, "Nice haldir?"

Vicdan ses veriyor bu sefer... Hem de sidre-i müntehadan süzülür gibi:

"Gerçeğin ta kendisidir." diyor. "Maruz kaldığımız hastalıkların bir bir tespitinden başka hiçbir şey değil..."

"Devası nedir?" diye soruyorum.

"Görmedin mi?" diyor; ipuçlarını verdi ya!... Perhiz yerine hastalığı kökünden kesecek iyi bir istiğfar. Sonra sağlam bir talep...

Zira "Müşterisiz meta zayıdır..."

Vermek isteyen talebi görmek ister... Sonra test edip, ciddiyetinden emin olmak ister.

İstiğfar konusuna gelince bazen hastalıklar umumileşir. Hastalığın umumiyeti insanı yanıltır da hasta olduğunu asla kabul etmez; normal görür her şeyi. Uyarıları "batını" tefsirlere yorar. Musa (AS)'ın kavmi gibi aklını cerbezede kullanıp, nefesine kullukta ısrar eder. İşte bu türden dertlerin üstesinden ancak istiğfarın Ninovacasıyla gelinebilir... Hani bir ayet vardır ya, helak sebepleri gelip çattığı halde tövbesi kabul olan sadece Yunus (AS)'ın kavmidir, der. İşte öyle toptan bir istiğfar gerekir.

Kalp ve idrakin gafletle kuşatılmışlığını balık tarafından yutulmuşçasına hissedip "nuru tevhid içinde sırrı ehadiyete yapışmak" gerekir ki, Hz. Yunus'u denizin dibinden çıkartan kudret bizleri de gaflet okyanusunun karanlık dehlizlerinden kurtarsın... Gözlerimiz koltuğu yeniden sahibiyile birlikte görsün...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Göstere göstere istismar

Hamdullah Öztürk 2008.11.16

Fethullah Gülen Hocaefendi hakkında yayımlanan son asılsız haber, belli bir zümrenin niyetini iyice açığa çıkardı. Habere göre Ankara Cumhuriyet Savcılığı, Gülen Hocaefendi hakkında dava açmak üzere araştırma başlatmıştı.

Aslında bir ihbar üzerine yapılan araştırma tamamlanmış ama dava açmayı gerektirecek bir şey bulunmadığından konu kapanmıştı. Haber ise sanki yeni bir dava açılmış gibi veriliyordu.

Bir haber neticede doğru çıkmamış olsa da asıl önemli olan başkaydı. O haberi ganimet bilenler neler yazdı neler. Eski defterler raftan indirildi. İddialar bir bir sıralandı. Mahkeme sürecinde çıkan bir kanundan yararlanıldığı için davanın ertelendiği yazıldı. Beraat kararına başsavcının itirazı yazıldı. Ama gerçek bir türlü yazılmadı. Gülen Hocaefendi'nin, hakkındaki tüm isnat ve iftiralardan beraat etmiş olması, Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı'nın beraate itirazının ardından toplanan Yargıtay Ceza Kurulu'nun beraati onadığı açık bir gerçektir ama o kalemler bu gerçeği bir türlü yazamadı. Bir asılsız habere, hüsnü zandan mahrum duygularını bina ederek, Gülen Hocaefendi'yi af çıkarmasaymış mahkumiyeti kesinleşecek bir insan gibi göstermekten çekinmediler.

Bu insanlar zaten hüsnü zandan mahrumiyetle kendilerine en büyük kötülüğü yaptıklarından bekli de onlara acımak gerekir. Ama kalplerindeki art niyeti dışı vurup eyleme geçirmek istedikleri için dikkate almak gerekiyor. Mesela Ergenekon'dan tutuklu Muzaffer Tekin'in söylediklerine bakalım. Adam ifade verirken savcığı tehdit ediyor. "Bozulan dişiler onarılır." diyor.

Sadece Gülen Hocaefendi ile ilgili değil bu art niyetler. Ergenekon örgütlenmesiyle de sınırlı değil. Mesela Alevi örneğini ele alalım. Aleviliğin felsefesi gönül dünyasına dayanıyor. "Elinden, dilinden, belinden emin insanlar" yetiştirme iddiası taşıyor. Ama diğer taraftan bakıyorsunuz, Alevi nüfus üzerinden siyasî amaçlarına ulaşmak isteyenler o felsefeye hiç de uymayan işler yapıyor. Kendi amaçları doğrultusunda Alevi halkımızı kontrol edebilme telaşına düşüyor. Madımak ve Gazi olaylarının bir de bu açıdan incelenmesinde fayda mülahaza ediyorum.

Fütüvvet, Ahilik ve alperenlik ruhuna sahip aksiyoner Türkmen Aleviliğini yok sayıp, Marksizm'in etkisiyle asi ve reaksiyoner muhalefetin kaynağı gibi göstermeye çalışanlar çıkıyor böylece ortaya. Aleviliğin Orta Asya ve Türklükle ilişkisini kesip, Alevilik Anadolu'nun ortak kültürünün adıdır, diyebiliyorlar. Böylece Hititlerden başlayan, Ermeni, Rum ve diğer milletlerin karışımından doğan bir kültürün halkına Alevi diyorlar. Alevilik böyle kabul edilince rahatlıkla "Ali'siz Alevilik" gibi, "Alevilik, İslam'ın dışında bir inançtır" gibi iddialara kapı aralanıyor.

Kendi amaçları doğrultusunda Alevi nüfustan yararlanmak isteyenler, sıra problemlerin çözümüne gelince farklı seçenekleri ortadan kaldıracak sertliklere giriyorlar. Reha Çamuroğlu tarafından verilen iftar, bu açıdan tam bir gösterge oldu. Çünkü AK Parti'nin Alevi problemlerini çözme umudu uyarmasından endişelenenler iftara katılanları "düşkün" ilan etmekle tehdit ettiler. Alevileri kardeş bilip, tebessüm eden kesimleri art niyetlilikle, Alevileri asimile etme isteğiyle suçladılar.

Bu da yetmedi Gülen Hocaefendi hakkında Prof. İzzettin Doğan'ın nispeten olumlu birkaç cümlesini diline dolayıp, Sayın Doğan'a olmadık isnatlarda bulundular.

Neden?.. Toplumun kaynaşma temayülü neden birilerini tarifi imkânsız derecede rahatsız ediyor?

Bu sorulara çeşitli açılardan cevap verilebilir. Fakat, Alevi haklarını dile getirerek miting yapan federasyona Reha Çamuroğlu'nun teklifi problemin can damarına parmak bastırıyordu. "Önce Marksizm'le hesaplaşın" diyordu Çamuroğlu... Alevilik bir inanç işidir. Irk değil ki doğuştan Alevi olunsun. İnançtan yoksun olanların cem gibi, dedelik gibi inanç değerlerine tekabül eden sembolleri meydanlarda dalgalandırması siyasî amaçlarına Aleviliği alet etmekten başka ne ifade ederdi ki?..

Güzel olan taraf şu ki; artık bunlar herkes tarafından biliniyor. Doğru ve yanlış her gün biraz daha net olarak seçiliyor. Ve biliyoruz ki, iyi insanlar istismarcılardan daha çok... Doğruyu söylemeye dilleri varmayanlar olsa da gerçek kendisini her gün biraz daha fazla ortaya koyuyor...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Reva mı?

Tarihin yükü omuzlarımızda bütün ağırlığıyla duruyor. Asırlık problemlerle boğuşmaya mecbur kalıyoruz. Osmanlı Devlet-i Âliye'sini istila hareketleri, farklı etnik kökenden insanlar üzerine kurulmuş bölme ve tasfiye planları hâlâ tesirini icra ediyor.

Burada durup, Aleviler ve Kürtler gibi bu vatanın aslî unsurlarıyla bazı hususları paylaşma, samimiyetle dertleşme ihtiyacı doğuyor.

Mesela şöyle bir soru soralım: Tarihi ağır bir yük ve iflah olmaz kavgaların arenası gibi sırtımızda taşımaktan vazgeçip, geleceğimizi sarsılmaz temeller üzerine bina etmekte faydalanacağımız bir ibret kitabı, bir şuur kaynağı gibi okuyabilme zamanı gelmedi mi?

Kavga çıkarmak isteyenlerin bahane aradığı gibi, asırlar öncesinde yaşanmış olaylardan birini, bağlamından kopartıp, bu günkü tartışmaların ortasına atarak gürtlü çıkarmanın, geleceğimizi geçmişte yaşanmış çatlakların ipoteği altına sokarak karartmanın kime ne faydası oluyor ki?

Halbuki tarihin de bir usulü var. Eğer tarihten bahsedeceksek, hadiseleri cereyan ettiği dönemin şartları içinde ele alarak anlamanın yollarından gitme mecburiyeti var. Yirmi birinci asrın ortalarına doğru ilerlerken ilmî usullerden uzak, felsefî temellerden yoksun söylemlerle ilerlemeye çalışırsak yem olmaktan başka ne olabiliriz ki?

Gün bu gün olmuş hâlâ Osmanlı-Safevi devletleri arasında yaşanmış savaşların, o savaşlarda yürütülen nüfuz mücadelesi ve psikolojik hareketlerin etkisinden kurtulamıyoruz. Türkçe ve milliyetçilik adına, Safevi Hükümdarı Şah İsmail'in Türkçe şiirler yazmış olmasını, salt Türkçe sevdasıymış gibi ele alıp, Osmanlı Türklerine nüfuz siyaseti yokmuş gibi takdim etmeye devam ediyoruz! Hem de Şah İsmail'in, devleti ele geçirebilmek için kız alarak saraya girmiş, sonra da kayınpeder ve dayıları olan Akkoyunlu hükümdarlarıyla üç kuşak savaşmış bir aileden geldiğini göz ardı ederek...

Yavuz Selim Han'ın ise Arapça-Farsça şiirler yazmasını sanki Türklüğü hakir görüyormuş da ondan Farsça yazıyormuş gibi sunarak! Üç kıtaya yayılmış bir devletin "İslam birliğine" kendisini adanmış bir hükümdarı oluşunu unutarak.. bir tartışmadır sürdürüp, gidiyoruz. Safevi hükümdarları Türkçe sevdalıydı, Osmanlı hükümdarları ise Arapça-Farsça sevdalı derken, öyleyse "Nasıl oldu da Türkçenin en gelişmiş, en harika ağız Safevi diyarında değil de Osmanlı'nın başkenti İstanbul'da gelişti?" türünden bir tek soru bile sormayarak devam ediyoruz ideolojik nutuklara!..

Tarihte yaşanmış nüfuz mücadeleleri bitmediğine göre, devletler arası mücadelelerin dili ve üslubu da değişmedi. Şimdi bakıyoruz Alevi kardeşlerimizin Avrupa merkezli faaliyet gösteren federasyonları ile Türkiye merkezli faaliyet gösteren vakıfları arasında ciddi bir tartışma yaşanıyor. Devletiyle bir problemi olmayan Kürt kardeşlerimizle Avrupa, Kuzey Asya, Güney Kıbrıs ve Ermenistan havalisinde büroları bulunan terör örgütü arasında da bir gerilim yaşanıyor. Neden ki?

Kürt kardeşlerimizin önemli bir kesimi Türkiye partilerinde siyaset yaparak bakan olabiliyor, siyasî mücadele verebiliyorken, dar bir kesimi Kürt partisiyle siyasette, terör örgütüyle de bölgede ve varoşlarda gerilim çıkarma siyaseti güdüyor. Bunun arka planında hangi amiller olabilir ki?

Bütün bunları toplayınca görüyorum ki vatandaş olarak hepimizin yaşadığı ortak problemlere çözüm bulunursa Alevilik, Kürtlük ve dindarlıkla ilgili problemler lokal hale geliyor ve çözümü çok daha kolaylaşıyor. Ve işte o zaman şöyle bir soru çıkıyor ortaya: Tarihten ibret almak üzere ilmî usullerle çalışmak varken "kavgada ben haklıyım" mücadelesiyle istikbalimizi karartmak gelecek nesillerimize reva görülecek şey midir?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sıra dışı zamanlar ve sıra dışı insanlar

Hamdullah Öztürk 2008.11.30

Sıra dışı zamanlar ve sıra dışı insanlar vesilesiyle monotonluğun kısır döngüsü kırılıyor. Alışılmışlığın görülmez hale getirdiği bin bir güzellik yeniden keşfediliyor.

Yeni bir heyecan yeni bir atılımı tetikliyor ve her şey adeta yeni baştan kuruluyor. Bir tefekkürnâmede yıldızların dilinden ifade edildiği gibi, "Kör olası insan gözü, görmez oldu yüzümüzü" serzenişleri yerini semaların dibini bulma sevdasıyla uzaya açılan insanların araştırma aşkına bırakıyor.

Yeni gelişmeler mevcut yapının direnciyle boğuşarak var olabiliyor. Ya da şöyle söyleyelim: Bir zamanlar yeni ve gerçekten ileri olan şeyler kendisini sürekli yenileyerek geliştiremediği için donuyor, durgunlaşıyor. Donduğunu fark etmekten kaynaklanan tükenme korkusu yenilikleri boğarak yaşayabilme umuduna dönüşüyor. Bir zamanlar direndiği, uzun mücadelelerle değiştirdiği yapıların baskı, yıldırma, suçlu duruma düşürerek yok etme adetlerini aynen tekrarlıyor bu sefer... Hem de bunların hiçbir faydasının olmayacağını bile bile...

Karalıyor, çarpıtıyor, insanları yanıltıp, yeninin temsilcilerine düşman ederek gelişmeleri engelleyebileceğini zannediyor...

Allah'a şükürler olsun ki, Kadir Gecesi, Ramazanlar, bayramlar, Arafat vakfesi ve seher vakitlerinde manen sıçrama rampaları ihsan ettiği gibi, özel donanımlı insanlar vasıtasıyla da beşeriyete mesafe aldırıyor. İradenin, azmin, mâzeret tanınamamacasına çalışmanın nelere kadir olduğunu, bir ya da birkaç örnek üzerinden bizlere gösteriyor.

Şimdi, dünyanın dört bir tarafından müminlerin hac maksadıyla "Ümmü'l kurâ"ya yönelip, telbiye ve tekbirlerle yol aldığı günlerden geçiyoruz. Bazı tefsirlere göre Rabb'imizin üzerine yemin ettiği on geceye girmiş bulunuyoruz. Yani zaman, sıra dışı sonuçlara uzanabilecek fırsatlar sunuyor adem oğullarına... Azaları haramdan koruyarak; kalpleri mâsivadan arındırarak, istiğfar ve dua kanatlarıyla pervaza niyetlenmenin tam zamanı...

Böyle zamanları "sıra dışı" insanları anlamak ve onlara ulaşabilmenin vesilesi kılarak dua etmek isteyenler için Faruk Mercan Bey'in Doğan Kitap'tan yayınlanan "Fethullah Gülen'in Sıra Dışı Hayatı" adlı eseri çok yönlü faydalar sağlayabilir. Dünyanın dört bir tarafına açılan insanların dinamizm kaynağını görmek, meyvelerini dört bir taraftan vermeye başlayan hizmetlerin nelere rağmen gerçekleştiğini fark etmek Türkiye'nin yakın geçmişini anlamaya yardım edecek aynı zamanda...

Baskıları, zulümleri, keyfilikleri serecek gözlerimizin önüne... Yıldırma faaliyetlerini, yıpratmaları, işlenmemiş suçlardan yargılayarak, hatta yargı kanalıyla engelleyebilmek için suç icat ederek sürdürülen manasız engellemeleri, derli toplu açacak önümüze bir albümün sayfaları gibi...

Böylece bir kere daha görmüş olacağız ki, toprağa su yürümüşse baharı engellemek imkânsızdır. İnsanlar geri kalmışlığın, içe kapanmışlığın, yıkılma, bölünme, yok olma korkuları verilerek aza razı edilmişliğin zincirlerini bir bir çözüyorlar her şeye rağmen... Komploların, tuzakların, akıl almaz ittifakların havayı karartmak, toprağı yaşanmaz hale getirmek için el ele verdiği zamanlarda, ilahi ihsanların, şubat ortasında yazdan kalma günler yaşattığı gibi imdada yetişip, nefes aldırıyor; "Endişelenme, Allah bizimle beraberdir." hakikatini iliklere kadar hissettiriyor.

Faruk Bey, yüz bir insanın şahitliğine başvurmuş. Gülen Hocaefendi'nin yazılarını didik didik etmiş. Hakkında çıkan yirmi bin kadar haber ve röportajı inceleyerek tamamlamış eserini.

Akıcı bir dil ve üslupla yazılan eser sıra dışı bir zamanda kâmil manada insan olmaktan kaynaklanan sıra dışılığı görmek, anlamak ve elde etmek üzere dua dua yalvarmak isteyenler için iyi bir vesile...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Büyük yürüyüş

Hamdullah Öztürk 2008.12.07

Birkaç milyon (beş milyon olduğunu söylüyorlar) insan yürüyüşe geçti. Niyetler aynı; hedefler bir... Dünyada bir başka örneği bulunmayan, kendine has ve taklidi imkansız bir yürüyüş bu. Ne sendikaların nümayişine benziyor ne de siyasi mitinglere...

Slogan yok; şikayet yok; hırçınlık yok...

Simalarda tarifi imkansız bir sükunet var ve heyecan dorukta.

Herkes kendi yarışıyla baş başa. Hiç kimse bir başkasına rakip değil. Aksine herkes kendi kendisinin rakibi. Ve bu yarışa katılan beş milyon insan Alemlerin Rabb'inin marifetine ererek kendisini aşma mücadelesi veriyor. Kesrette cüzleri görünen vahdetin hakikatine ermek istiyor. Kaybedeni yok bu müsabakanın. Arafat'ta günahlardan arınmak umumi bir ihsan ve bu ihsandan istisnasız herkes faydalanacak. Fark bundan sonrasında... Onu da sadece ihsan eden bilecek.

Kâbe'den başlayan ve Kâbe'de noktalanan bir seyr-i süluk gibi... Mutlak kast manasına gelen hac ibadetini ifa etmek üzere Mekke'ye gelenler Arafat'a doğru uzanan yolculuğun sonunda kim bilir nelere mazhar olup, neler hissedecekler? Arafat'ta marifet isteyecekler, "menasik"i, "şeair"i hikmetlerini kavramaya çalışacaklar, kendileri için takdir edilmiş faydalara mazhar olacaklar...

Arafat'ta bulunup, ısrarla dua dua istedikleri şeyler sanki şuurlarına yüklenmiş de Müzdelife'ye ulaşıldığında, şuuru erdikçe hayretlere varılacak ve orada kim bilir bazıları ne istisnai haller yaşayacak. Tabii, pek bir şey hissetmeyen, yol yorgunluğunu istirahatle geçirme telaşından başka derdi olmayanlar da bulunacak!...

En basit bir müsabaka için bile insanlar idman yapıyorlar. İdmansız maça çıkanlar ya sakatlanıyor ya da tıkanıp kalıyor. Hac gibi ömürde bir kere yapılacak ibadetten de azami istifade edenler elbette ki idmanlılar arasından çıkacak. Namazı cemaatle kılmanın sırrını bilenler, cumalardaki hikmetin farkına varanlar ömürde bir defa katılmaları farz kılınmış, dünya çapında bir toplanmayı ifade eden "cemaat-i uzma"ya dahil olmanın esprisini fark edecek. Farklı renkler, farklı diller, farklı mizaçlardan oluşan İslam milletinin bir ferdi olarak bütün bir dünyayı içine alabilecek bir perspektiften bakabilmeyi deneyecek.

Ve mümkünse hac dönüşü, bakış açısını, düşünce ufkunu dünyanın tamamını içine alan perspektiften aşağı düşürmeden yaşamaya çalışacak. Küreselleşmenin küçülttüğü dünyada, sahip olduğu değerleri daha alt seviyede temsili, evrensel değerleri köyümüzün sınırlarına mahkum etmekten başka manasının olmadığını fark edecek. İmkanlar kadar problemlerin derinliğini müşahade edecek, şükür kadar sabra, bir o kadar da gayret ve iradeye sahip olmanın lüzumunu görecek.

Kâbe'den başlayan ve yine Kâbe'de noktalanan bu kutlu yürüyüş bir gün'e benzetilirse Meş'ari'l Haram "teheccüt"e denk geliyor. İnsanlığın ömrüne benzetilirse Efendimiz'in miracını temsile benziyor. Tasavvufi açıdan bakınca tam bir seyr-i süluk gibi...

Hac Suresi açısından bakınca ise Kâbe ile kıyametin ilişkisi açıkça görülüyor. Surenin "insanlara" hitapla başlaması, sonra "insanlardan bazıları" diyerek, üç ayrı kategorinin yaptıklarını sıralaması hacıların bakması gereken noktaları, onarması gereken çatlakları işaretliyor.

İnşaallah bu muhteşem yürüyüş maksadına ulaşır. Hacıların duası krizler içinde yuvarlanan dünyamızın selamet sahillerine ulaşmasının bir vesilesini teşkil eder.

İnşaallah...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hac: Manevra içinde manevra

Hamdullah Öztürk 2008.12.14

Arafat'tan Müzdelife'ye doğru yürüyüşe geçen hacıların yaptığı şey tam da seyrine doyulamayacak bir manevrayı andırıyor. Eşsiz bir manzara oluşuyor.

Kıyafetler tek tip. Farklar tamamen ortadan kalkmış. Herkes sadece kul.. ve bunu yüksek sesle ilan etmenin iftiharını yaşıyor: Lebbeyk Allahümme Lebbeyk...

Vadilerden aşağıya doğru insan seli akıyor adeta. Gecenin karanlığını yararak ilerleyen kalabalığın rengi beyaz. Sanki gökten melekler iniyor... Kadir Gecesi'ni anlatan surede olduğu gibi iniyor da iniyorlar... Ama, hayır bunlar melek değil. Süt beyaz örtüler içinde akın akın ilerleyenler, günahlarını Arafat'ta bırakarak yürümeye başladığı için melek gibi görünen müminler. Sefer görev emrini alır almaz gelmiş gibiler... Önce Mekke'de toplandılar, Mescidü'l Haram'da, Hacerü'l Esved'i ellerini kaldırıp, yüzlerini tam cepheden okutturarak selamladılar. Güvenlik sebepleriyle, vize işlemlerinde iki kulağın da görüldüğü, cepheden çekilmiş fotoğraf istenmesi, pasaport işlemleri yapılırken on parmağın onunun da izinin alınması geliyor insanın aklına oracıkta...

Sefer görev yerinde toplananlar önce yüzünün, göz retinasının, iki elinde bulunun bütün izlerinin ve "Bismillahu Allahuekber" demek suretiyle ses frekansının Hacerü'l Esved tarafında okunarak kayda geçirilmesinin ardından hareket ettiriliyorlar. Önce Mina'ya gidiliyor. Orada beş vakit namaz kılınıyor. Ardından Arafat'a doğru hareket başlıyor. Öğlene kadar Nemire Mescidi'ne ulaşp oradaki hutbeyi dinlemek lazım. Ardından vakfe başlayacak; güneş batıncaya kadar geçecek zamanın her bir saniyesi paha biçilmez kıymetlere sahip. Efendimiz, vakfe duasında, bir eliyle devesinin yularını yakalamaya çalışırken öbür elini indirmeden duaya devam etmişler...

Güneşin batmasıyla birlikte hareket başlıyor ve Müzdelife'de karar kılınıyor. Sabah olunca yeniden harekete geçiliyor. Bu sefer Müzdelife'yi Mina'dan ayıran dar boğazdan geçilerek hiç durmadan hedefe doğru ilerleniyor. Dillerde tek bir cümle: Lebbeyk Allahümme Lebbeyk...

Geldim, her şeye hazırım demiştin; işte hedef belli oldu: Önce büyük şeytanın tepesine bin, ardından da hemen kurban kes ki, içindeki arzulardan seni yakalayamasın! Düşmanın üstüne yürürken onun istismar edebileceği

zaaflarını sakın unutma. Aksi takdirde hücumla kalktım derken içerden çökebilirsin!.. Çıkınca ikisini birden bitir ve ondan sonra geriye çekilip, çadırlara girmeyi düşün!..

Birbiri adına dizilmiş üç adet şeytan var. Küçük, orta ve büyük şeytanlar... Bunları fert, bölge ve dünya çapında ele alırsak, fertten dünya çapında işlere doğru büyüyen giden tuğyanlar, serkeşlikler peş peşe dizilir. Ferdin küçük, orta ve büyük şeytanından, bölgenin küçük, orta ve büyük şeytanından, dünyanın küçük, orta ve büyük şeytanına kadar iç içe daireler oluşmaya başlar. Bir de bakarsın ki ortada küçük diye bir şey kalmamış...

Şeytan taşlama mahallinde yapılan yeni inşaatlar izdihamı sıfırlamış. Kapalı ortamda çalışan klima sesleri, hacıların hızlanarak sertleşen ayak vuruşlarına karışınca "Kös" seslerini andırıyor. Bir de taşlama başlayınca insan bambaşka duyguların seline kapılıyor. Gazi Muhtar Paşa'nın dediği gibi, "Gafil ne bilir neşvey-i pür şevk-i vegayı / Meydan-ı celaletteki envâr-ı safayı." Kurban bitince yeniden Kâbe'ye gidiliyor ve aynı şekilde yüz, göz retinası, ellerdeki izler ve ses frekansı ile tekrar bir giriş yapılıyor. Belki de yapılan faaliyet sonrasında alınan puanlar dosyaya aktarılıyor!..

Geriye çekilip kendimce bir değerlendirme yapıyorum: Renkleri, dilleri, milletleri, yaşları, cinsiyetleri birbirinden farklı birkaç milyon eğitimsiz insanı, bir mekânda toplayıp, kırk sekiz saat içinde dört defa kondurup-kaldırarak elli kilometre yürütebilmek başarılabilecek bir iş midir? Bu muhteşem manevrayı dünya çapında gerçekleştirebilen saik kim bilir daha neler yaptırmaya muktedir? Yeter ki, bir taraftan şeytan taşlarken bir taraftan da kurban emrinin hikmetlerine bağlı yaşama kararlılığı gösterilebilsin!..

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gözler Ermeni aydınlarda

Hamdullah Öztürk 2008.12.21

Türk aydınlar 1915 olaylarından dolayı özür dileyerek büyük bir risk aldı. Devletler arası olayların, örgütlenmiş güçler tarafından gerçekleştirilen eylemlerin vicdana sığmayan taraflarına iyi niyet çerçevesinde tepki verdiler.Şimdi gözler Ermeni aydınlarının üzerinde...

Ermeni çetelerinin topraklarımızı işgal eden düşmanlarla el ele yaptıkları katliamlardan dolayı özür dileyebilecekler mi? Ahırlara, camilere doldurularak yakılan insanların acılarını hatırlayacaklar mı? Alevler arasında cayır cayır yanan çocukların feryatlarına yüz yıl sonra da olsa ses verecekler mi?

Bekleyip göreceğiz...

Umuru devlet ile insanların vicdanları arasındaki gerilim Türk aydınlarını vicdanlı davranmaya itti. Ermeni aydınların vicdanında bir kıpırdanma olacak mı?

Diasporanın Ermenilere ne kadar hizmet ettiği her zaman tartışılacak politikalarıyla Ermenilerin geleceği ve huzuru arasına sokulan engellere tavır alabilecekler mi?

Ermeniler ve Türkler, Türkiye ve Ermenistan istesek de istemesek de aynı bölgede ve iç içe...

Komşuluk münasebetlerinin gerektirdiği sıcaklığı yakalayabilmek üzere diasporanın "soykırım" politikalarına Ermeni aydınlar tavır alabilecekler mi?

Bir arada yaşayabilme iradesine katkıda bulunmak üzere ABD'de bir toplantıya katılmak isteyen Mesrob Mutaftyan'a diaspora Ermenilerinin reva gördüğü muameleyi reddedebilecekler mi? Ermeniler arasından çıkan farklı yaklaşımlara hayat hakkı tanımayan baskıcı ve tek tipçi tutumu protesto edebilecekler mi?

Türkiye ile Ermenistan arasında gelişen yeni durumları...

Türkiye'nin aralarında savaş durumu bulunmasına rağmen Azerbaycan ile Ermenistan'ı bir araya getirecek adımlar atmasını, bölgesel barışı tesis için içeriden ve dışarıdan gelen tüm baskıları, protestoları ve tehditleri hiçe sayarak ilerleyişine vicdanları ne diyecek?

Türk aydınları büyük bir risk aldı.

Ermeni aydınlar da aynı irade ve cesareti gösterirler mi?

Göreceğiz...

Eğer göstermezlerse Türk aydınları uyurgezer gafiller durumuna düşecek. Ermeniler kendi davalarını halkından, diasporasından aydınına kadar et-tırnak ilişkisi içinde sürdürürken Türk aydınları halkından, halkının acılarından bihaber durumuna düşecek.

Olumlu bir adım atarken Ermeni aydınların aynı adıma karşılık verip vermeyeceğini anlamadan yola çıkmış körebeler durumuna düşecek. Bu "vicdani" kampanyaya katılanların yaptığı şey Türk-Ermeni problemleriyle hiçbir alakası olmayan, sol-liberal okumuşların devlet karşıtı, anti-militarist reaksiyonundan ibaret kalacak.

Ermeni aydınlar da karşı adımı atarlarsa, "Memleketin dört bir yandan işgale uğradığı bir zamanda işgalcilerle işbirliği yaparak Türkleri katledenlerden dolayı özür diliyoruz. Acınızı vicdanımızda hissediyoruz." derlerse, bizim aydınlar o zaman çok büyük bir iş çıkarmış olacak.

Ermeni aydınlar büyük bir sınavın tam ortasına düştü. Eğer "Biz bu sınavda yokuz. Yola çıkarken bize mi sordunuz?" derlerse işte o zaman bizim özür dileyen aydınlar Ermeni diasporasının Türkiye'deki mağası durumuna düşecek. Gözlerimiz Ermeni aydınların üzerinde...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Her şeye rağmen sadece şeytana vurmak

Hamdullah Öztürk 2008.12.28

AK Parti iktidarına cumhurbaşkanı seçtirmeyiz diyenler, bu sefer de mahalli seçimleri yaptırmayız havasına girdi. Olumsuzluktan medet umma mantığı aynı zamanda büyük bir vatanseverlik ve hürriyet aşkı olarak takdim ediliyor.

İktidarı kitlelemenin vatanseverlikle alakasını kuramayan, tam tersine vatana ihanet gibi görenler olabilir. Küresel kriz tehdidini patlatıp, memleketi iflasın eşiğine getirecek büyük bir sorumsuzluğun ısrarla devam ettirilmesine başka türlü mana veremeyip reaksiyon gösterilebilir. Burada biraz durup, temkinli yaklaşmakta fayda var.Evet, bu tavrın anlaşılması zordur. Ama belli bir kitle, hür düşünebilen, geleceği görerek hareket etmeye çalışanlar açısından imkânsıza inanıyor; hatta o inancın etkisiyle şizofrenik haller yaşıyor.

Onları anlayışla karşılamak ve fazla yadırgamamak lazımdır. Çünkü neredeyse yüz yılı aşan bir süredir kesintisiz sürdürülen telkinler var. Zihinler bu telkinler altında formatlanıyor ve başka türlü düşünemez hale geliyor. Telkini düşünce zannedenlerin ulaştıkları en üst nokta ise memleketin bölüneceği korkusuyla tir tir titremekten ibarettir. Öyle bir tehdit değerlendirmesi yapılıyor ki, buna inananlar dış güçlerin iliklerimize kadar girdiğine tam inanıyor. Her gelişmeyi dış güçlerin yeni hamlesi olarak değerlendiriyor. Telkinde bulunanlar dışında bizim milletimizden birilerinin sadece ve sadece milletimizin imkânlarıyla yaptığı şeylerden bile kuşkuya düşüyor. Ardında dış güçlerin parmağını arıyor. Bu haleti ruhiye telkincilerin arayıp da bulamadığı bir fırsat olduğu için onlar da hemen topa girip, milletimiz ya da hükümetlerimiz tarafından yapılan açılımları, cesur çıkışları dış güçlere yamayarak hedef gösteriyor.

Aynı telkinler, dış düşmanların hamlesine paralel olarak, içerideki uzantıların harekete geçip devlete karşı isyan başlatacağı kurgusuyla, devlet adamlarımızı da esir almaya çalışıyor. Bu noktada öyle bir illüzyon meydana getiriliyor ki, tarihte isyan geçmişi olanlar temize çıkartılıp binlerce yıllık geçmişimizde bir kere bile devlete karşı başkaldırmamış, milletin özünü teşkil eden kesim tehlike olarak takdim ediliyor. Yıllardır tam bir kısırdöngü haline gelen iç-dış düşman korkusunun ateş çemberi gibi dönerek bizi kötürüm haline getirmesi, hac esnasında kafama takıldı. Galiba Mina'da bir ışık gördüm. En azından farklı bir açıdan bakma fırsatı buldum. Şeytan taşlama ile kurban kesmeyi yan yana getirdim ve şablona yerleştirdim. Şeytan dış düşman, nefsimin vazgeçemediği tutkular da iç düşman oldu. Menasik-i hacca göre Müzdelife vakfesi biter bitmez harekete geçip doğrudan şeytanlara yönelmek, küçük ve orta şeytanı geçerek toplanan taşları en arkadaki büyük şeytana atmak gerekiyordu. Sonra iç düşmana tekabül eden nefsimin kopamadığı şeyleri yine kendi elimle kesmek üzere kurbanların yanına gidecektim.

İşte zihnimde parlayan ışık buradan geldi. Biz hep iç düşmanı önceleyen telkinleri dinledik. İç düşmanın tepesine binmek üzere kendi milletimizi birbirine karşı bileyleyen faaliyetlere şahit olduk. Sol-sağ çatışmalarında, Maraş, Çorum, Sivas ve Gazi olaylarında böyle oldu. Güneydoğu'daki terör vasıtasıyla Türk-Kürt kamplaşmasını arzu edenler de aynı şeyi yaptı. Şimdi PKK'yı bertaraf etme girişimleri hızlanmaya başlayınca yeniden zihinleri otuz yıl önceye götürmek üzere Maraş'ı canlandırmaya çalışanlar da bilerek ya da bilmeden aynı şeye alet oluyor. İç tehdit mantığı kendi milletimizdeki farkları düşman ilan ettikçe yeni farklar ortaya çıkıyor. Aslında hayatın akışından doğan tabii zenginlikler sürekli iç düşman mantığı tarafından yok ediliyor. Halbuki hac menasikine göre, önce dış düşmana vurmak lazım ki içerdekini kurutmak kolay olsun.

Denemeye değmez mi? Milletin seçtiği iktidarı dış güçlerin maşası gibi göstermeye çalışarak, millet için yapacağı hizmetleri kilitlemek, sistem gereği yapılması gereken seçimleri bile engelleyerek tıpa vazifesi görmektense son zamanların moda tabiriyle "proaktif" davranılsa... Sanki insanların yüzüne bakar bakmaz arkasındaki dış gücü görebilen keskin bakışlılar bir de dış düşman üzerine yürüse olmaz mı? Yani hep kurban kesenler, bir kere de şeytan taşlasa ne kaybederler?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İsrailoğulları'nın kaderi

Hamdullah Öztürk 2009.01.04

İsrail'in Gazze'ye düzenlediği hava saldırısı her şeyi altüst etti. İşaretler kara hareketinin da başlayacağını gösteriyor. Bölgeden gelen haberler dakikaların bile önemli olduğunu, katliamın akıl almaz boyutlara ulaşmadan durdurulması gerektiğini gösteriyor.

Ne var ki, İsrail uluslararası konjonktürün verdiği fırsatı değerlendirerek güç gösterisi yapmak istiyor. Bu durum sürpriz değil, yeni bir şey de değil; neticesi de meçhul değil. Fatura kabarık olabilir ama sonuç bellidir. Tarihi tecrübeye bakmak bu konuda fazlasıyla fikir verir. İsrail Hz. Yakub'un ismi olduğu için onun neslinden gelenlere İsrailoğulları deniliyor. İsrailoğulları, ölsün diye kardeşleri Yusuf'u kuyuya atmaktan çekinmemişlerdi. Ölmediğini öğrenince onu kervancılara satıp Mısır'a göndermişler, babalarının üzüntüden gözlerini kaybetmesine rağmen özür dileyerek yanlıştan dönme yolunu seçmemişlerdi.

Hz. Yusuf, Mısır hazinelerinin başına geçtikten sonra kardeşleriyle karşılaşmış, onların huyunu çok iyi bildiği için konuşmayı değil, kardeşi Bünyamin'in çuvalına, altından bir su tası koyarak hırsız durumuna düşürme yolunu denedi. Aksi takdirde yine bir kısım yalanlarla babalarını oyalama yolunu seçebilirlerdi. Hz. Yusuf güzel bir siyasetle onları huzuruna getirtti ve tüm aile efradının huzurunda kimliğini açıkladı. İşte o zaman mecbur kalıp "Yemin olsun ki, Allah seni bizlere tercih edip üstün kıldı." diyebildiler.

Hz. Yusuf'un ardından onun güzel ahlakı, insanlara sunduğu basiretli yönetim tarzıyla oluşturduğu imajı yerle bir edip, Mısırlıların hışmını üzerlerine çekecek işler karıştırdılar. Sonunda öyle kötü bir konuma düştüler ki, erkek çocukları öldürülür, kız çocukları ise istismar edilirdi. Onlar azabın en alçaltıcısını yaşarken aynı kavmin bir ferdi olan Karun, ulaşılmaz servetiyle zalimlerin sofrasından ayrılmıyordu. Firavunların zulmü gayretullaha dokunacak seviyeye ulaşınca Allah (cc) Hz. Musa'yı gönderdi. Vazife çok açıktı: İsrailoğulları'nı al ve Mısır'dan çıkar.

Mısır'dan çıktılar; zulümden kurtuldular ama sızlanmayı bırakmadılar. İçlerinden çıkan Samiri isimli birisi altından bir buzağı heykeli yaparak "Bakın Musa'nın ilahı -haşa- işte bu, giderken onu götürmeyi unuttu." diyebildi ve Hz. Harun'un bütün gayretlerine rağmen diğerleri de ona inandılar. Sonunda lanetlenip, çöllerde süründüler. Cenab-ı Mevla merhamet edip, Hz. Davut ve Hz. Süleyman eliyle onları zilletten kurtarıp izzete kavuşturdu. Muhteşem bir medeniyetin sahibi kıldı. Buna rağmen değişen bir şey olmadı. Onlar Hz. Süleyman'ın ulaştığı kuvvet ve kudreti onun Belkis'a uyguladığı muhteşem yöntemlerin yerine koyup, talan ettiler. Sonunda yurtlarından sürülüp vatansız kaldılar. Gittikleri yerlerin hepsinde aynı akıbetlere maruz kalıp, horlandı, hakaret gördüler.

Çünkü rahat durmuyor, dip dedelerinin Hz. Yakub'a yaptığı şeylerin benzerlerini gittikleri yerlerde tekrarlıyorlardı. Mesela, Medine civarında üç tane Yahudi kabilesi vardı ve onların desiselerinden dolayı akraba olmalarına rağmen Evs ve Hazreç kabileleri birbirine düşmekten kurtulamazdı. Ne zaman ki, Hz. Peygamber Medine'ye hicret etti, Evs ve Hazreç arasındaki kavga o zaman bitti, Yahudilerle anlaşmalar yapıldı. Fakat onlar yine rahat duramadılar. Münafıkları örgütledi, Hz. Peygamber'e suikast düzenledi ve müşriklerle ittifaklar kurdular. Böylece Medine civarından da hor ve hakir olarak ayrıldılar. Halbuki, Abdullah b. Selam (ra) da onlardan birisiydi ve alim bir insandı. Hz. Peygamber'i görür görmez "Bu yüzde yalan yok" diyerek iman etmişti. Fakat onu da yalanlamış, eğrilerini doğru göstermekten vazgeçmemişlerdi.

Şimdi yeniden güçlendiler. 1948 yılında devletlerini kurdular. Bilime, teknolojiye, paraya hükmeden birinci kuvvet oldular. Ama çevreleriyle uyumlu yaşamının yolunu bulamadılar. Hamas'ın sapan taşından farksız roketlerine en ağır silahlarla mukabelede bulundular. Sivillerin katline, masumların kanlarının akmasına sebep oldular. Halbuki, imkan ve kapasitelerini Hz. Süleyman gibi değerlendirebilirlerdi; olmadı. Kaba kuvveti seçtiler. Türkiye'nin barış girişimlerini baltalayıp, bölgeyi savaş durumuna getirdiler. Bakalım kader nakışlarını nasıl örecektir? "Tarihi tekerrürler devr-i daimi" nasıl tecelli edecek?

Pratikten teoriye Ergenekon

Hamdullah Öztürk 2009.01.11

Jandarma'ya yapılan bir ihbarla Ümraniye'de bombalar ele geçirilmiş; izleri takip eden savcılar Ergenekon'un eşğine gelmişti. Ümraniye davası Ergenekon'a dönüştüğü andan itibaren de tansiyon birden yükselmişti.

Önce, "Bunlar mı darbe yapacak?" türünden küçümseme cümleleri atıldı ortaya. Sonra iddia ile sanıklar arasındaki uyumsuzluk gerekçe gösterilerek, "bu davadan bir şey çıkmayacağı" söylenmeye başlandı. Kısacası Ergenekon davası "fasa fisodan" ibaretti; sonucu da "fos" çıkmaya mahkûmdu! Henüz kazın ayağı görünmüyordu. Veli Küçük ve diğerlerinin alınması fena da olmazdı. Zaten Susurluk'ta adı çıkmış, deşifre olmuştu. Mahkeme aleyhine hüküm verirse Ergenekon'un tırnaklarını kesmiş, temizliğine yardım etmiş olurdu. Ya da sanıklardan birinin mahkemede söylediği gibi "bit silkeleme" işlemi yerine geçerdi.

İlhan Selçuk, Kemal Alemdaroğlu, Doğu Perinçek ile birlikte emekli orgenerallerden Şener Eruygur ve Hurşit Tolon alınınca işin rengi birden değişti. Davanın ciddiyeti, mahkemenin kararlılığı ortaya çıktığı gibi, "Bunlarla mı?" cümlesinde küçümsenen insanlar üzerinden asla küçümsenemeyecek noktalara ulaşılabildiği görülüyordu. İlk tepki tıpkı onuncu dalgada olduğu gibi Sayın Baykal'dan geldi. Baykal, "Her şey en ince noktasına kadar hesaplanmış." diyordu. Aslında Baykal'ın bu cümlesi, adaletin Ergenekon'a iltimas geçmeden, herkesi ve her yapıyı eşit görerek hükmünü icra etme iradesini siyasal zemine itmek üzere sarf edilen ilk cümleydi. Ardından Doğu Perinçek ve sahibi olduğu Aydınlık dergisinin Ergenekon'u Tuncay Güney ile irtibatlandırıp, tamamen başka mecralara itme girişimleri başladı. Güney, ekranlardan eksik olmuyordu artık, hatta röportajları kitap bile oldu.

Nitekim devlet kurumlarının ortak tavrı, ilk zamanlarda davayı küçümseyenleri şaşkınlığa itmiş; bu noktadan sonra tepkiler de tavırlar da ciddileşmeye başlamıştı. Çünkü illegal ve pratik taraflar değil, legal ve teorik taraflar da ortaya çıkmıştı. Zaten terör örgütlerinin bile legal ve illegal yapılanmaları varken Ergenekon gibi ahtapotları kıskandıracak şekilde yapılmış dahilî ve haricî bağlantılarıyla bünyeye sıkı sıkıya yapışmış örgütlenmelerin teoriden yoksun olması düşünülemezdi.

Bu aşamadan sonra her şey çok daha ciddileşti. Mahkemenin arkasına bir cemaat yerleştirip, siyasî çıkar sağlayacağı iddiasıyla AK Parti'yi ve eğer Ergenekon davası bu şekilde devam ederse şeriata teslim olmuş bir Türkiye ile karşılaşacağı için gafletin ağır faturasını ödeyecek taraf olarak da Avrupa Birliği'ni hedef alan söylem ve çalışmalar ağırlık kazanmaya başladı. Hükümet itham ediliyor, adalet bakanı ve müsteşarına, "Falan tarihte İstanbul'a geldin mi?" türünden sorular yöneltiliyordu. Gaye hükümetin siyasî çıkarları için mahkemeye baskı yaptığını göstererek, devlet kurumlarını "bu bir siyasî davadır" tezine inandırıp, hükümete tavır almaya zorlamaktı. Denklem şöyle kurulmuştu: Ergenekon davası AK Parti'nin, kapatma davasının rövanşını almak ve karşı devrimi tamamlamak üzere başlattığı bir karşı ataktır. Bu durumda devlet kurumlarının ve özellikle de TSK'nın artık duracağı yeri netleştirmesi kaçınılmazdır.

Onuncu dalga işte tam da böyle bir zamanda geldi. TSK, iki emekli orgeneral ve çeşitli rütbelerdeki muvazzaf subayların sorgulanması isteğine muvafakat ederek "hukuk devletine saygı duyma kararlılığını gösterdi". Org. İlker Başbuğ, açıklama yapmadı, Başbakan ve Cumhurbaşkanı'nı ziyareti tercih etti. Onuncu dalgada İbrahim Şahin, Kemal Gürüz, Sabih Kanadoğlu gibi isimlerin bir arada olması pratik-teori halkasına bir kere daha ve çok üst düzeyde dikkatleri çekti. Şimdi şöyle bir düşünelim. Org. İlker Başbuğ görüşmelerinde devlet başkanı olarak Sayın Gül'den ve başbakan olarak da Sayın Erdoğan'dan davaya ağırlıklarını koymasını istemiş olsa ve onlar da muvafakat etse durum ne olur? Koro, 'siyaset yargı bağımsızlığından elini çeksin' şarkısını söylemeye devam eder mi?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gazze, Ergenekon ve uzun secdeli namazlar

Hamdullah Öztürk 2009.01.18

İsrail'in açıkladığına göre, Gazze'ye giriş maksadı " Hamas'ın altyapısını çökertmek"ti. Şimdi gelinen nokta gösteriyor ki, "altyapı" ile kastedilen Gazzeliler imiş.

Çünkü savaşı Hamaslılardan kaç kişinin öldüğü belli değil; ama ölenlerin ekseriyetinin tüyü bitmemiş çocuklar olduğu kesin. İsrail sivilleri vuruyor, hastane vuruyor, cami vuruyor, gazetecilerin bulunduğu binayı ve Birleşmiş Milletler'e ait yerleri vuruyor. Ve bugüne kadar görülmemiş silahlar kullandığına dair bilgiler geliyor!

Hamas'ın altyapısını çökertmek bu mu? İsrail ne demek istiyor?

Yaptıklarına bakınca şunlar anlaşılıyor: Gazzeliler Hamas'a oy vermeyecek, gazeteciler İsrail'in katliamlarını haber yapmayacak, hastaneler İsrail'in vurduklarını tedavi etmeyecek, BM de İsrail'in yaptıklarına muvafakattan başka herhangi bir adım atmayacak!

İsrail, kuvvetin sarhoşluğunu yaşıyor. İslam ülkelerinde ve dünyanın güçlü ülkelerinde çıldırtan bir sessizlik var. "İslam dünyası diye bir şey yok. Dünyanın çeşitli yerlerinde yaşanan kültür Müslümanlığı var" tespiti, doğruluğunu acı acı hissettiriyor. İslam ülkelerinde yaşayan Musevi cemaat tedirgin; İsrail'in ve Siyonist ideolojinin tetiklediği öfkenin kendilerine yönelmesinden çekiniyorlar. Endişelerini dile getiriyor ama İsrail'i itidale çağırarak bir ses veremiyorlar; iki makas arasında sıkışmış gibiler. Başbakan Erdoğan, On Emir'i okuyarak İsrail'in sadece Gazze'yi değil, Museviliği de katlettiğini ifade ediyor...

Bu arada Ergenekon sanıklarının ajandalarından bölgeyi barış havzasına çevirmek için yoğun bir diplomasi yürüten Türkiye Cumhuriyeti'nin Başbakan'ına yönelik suikast planları çıkıyor. Başbakan'ı lav silahıyla vurmak isteyenleri doğrudan veya dolaylı yollardan koruyanlar, polisi hedef tahtasına koyup, habire atış yapıyorlar. Ya polis olmasaydı ve İsrail'in Gazze'yi dümdüz ettiği bir zamanda barış için çırpınan başbakan öldürülseydi? Türkiye'nin içi ne hale gelirdi; düşünebiliyor muyuz? Güya suikast planlayan Ergenekoncular Başbakan'ı "Musa'nın çocuğu" saydığından bu işe yelteniyor!.. Ergenekon sanığı Ergün Poyraz'ın kaleminden döktürülmüştü bu isimlendirme!..

Diğer taraftan bir Tuncay Güney kasırgası aldı başını gidiyor. Ergenekon davasını Tuncay Güney'in üstüne yıkarak karıştırmak Perinçek yapımı bir operasyondur ve Doğan Grubu balıklamasına dalmıştı. Şimdi pirincin taşını ayıklamak yerine içine düştükleri operasyonda hata yapmadıklarını ima eden "terleme" haberleriyle sıyrılabileceklerini zannediyorlar. Hürriyet'in tüm köşelerini Tuncay'ı psikopat ilan etmek için ayırıyorlar. Zanlarının içinde bocalayanları kendi haline bırakmaktan başka ne yapabiliriz ki? Doğan Grubu elindeki imkanlarla suçluları açığa çıkarma çabalarına destek olmak yerine, Ergenekon'a sütte olup, masumları zan altında bırakacak roller üstlenmeyi sürdürmekle çok büyük veballer alıyor.

Devletlerin ebkem olduğu bir ortamda, insanlar güçleri yettiğinde ses vermeye çalışıyor. Dinleri, ırkları ve coğrafyaları farklı kimselerin vicdanlarından kopan çılgılık, İsrail'in dikkatini çekmese bile politize olmamış Musevilerin içini sızlatıyordur. Onlar arş-ı Rahman'a ulaşan bu çılgınlıkların zulüm irtikabından vazgeçmeyenlere nasıl döneceğini bilirler. Hele bir de protesto eylemleri uzun secdeli namazlarla tamamlanıyorsa!

Haz. Peygamber'in buyruğundan hareketle Allah'a en yakın olduğumuz secde halini dualarla uzatanlar varsa, karşı koyacak silahlardan ve örgütlü güçlerden mahrum kalmanın aczini, utancın en ağır tabakası halinde yaşayarak kıvrananlar varsa... Ve bu insanlar zillet ve meskenet gömleğini yırtıp, izzet urbasını giydirecek yegane gücün Allah olduğunu derinden hissediyorlarsa... İşte o zaman içimizde uyanan barış güvercinlerinin zulmün kartallarını yere indirebileceğini ümit edebiliriz...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Binnaz Hanım'ın vicdanı, Ahmet Hakan'ın dili

Hamdullah Öztürk 2009.01.25

İnsanların dili bir şeyler derken vicdanları onun tam tersini söylüyorsa orada işlerin gerçekten çok zor olduğu anlaşılıyor. Bu durumda nasıl ilişki kurulacak? Vicdanların fısıltısı mı esas alınacak yoksa dilin bas bas bağıarak söyledikleri mi?

Diyelim ki, "vicdan yalan söylemez" dedik ve insanların sözleriyle oluşturduğu aşılmaz mesafeleri bazen teleskopa, bazen de mikroskopa aşarak vicdanların sesini aradık; Kaf dağının ardındaki Zümrüd-ü Anka'ya ulaşmak için her türlü zahmete katlanıp yola çıktık. Ya dilin organlarıyla boğazı sıkılan vicdanlar biz dağları tepeleri aşarken hayata elveda derse!...

Değer mi bunca zahmete? Her insan kendi sorumluluğunu bilsin. Yazıp söyledikleriyle kendi imajını kendisi oluşturuyorsa, ona göre kurulacak ilişkilerden de rahatsız olmasın diyebiliriz. Ya da her şeye rağmen "Vicdanlar sakat çıkmadan yarına; iyiliklerle gel, güzelliklerle gel ademoğullarına." dualarıyla dillerin dikenlerine aldırmandan yolumuza bakabiliriz.

Ahmet Hakan'ın bağlanmamayı meziyet saydığı anlayış bana hep ikincisini fısıldadı. Her şeye rağmen "Aç herkese açabildiğin kadar sineni ummanlar gibi olsun. İnançla geril ve insana sevgi duy, kalmasın alaka duymadığın bir mahzun gönül" dedi. İşte o yüzden bilimden ve entelektüel cinliklerden ilmek yapıp boynumuza geçirenlere ve onlarla kol kola gezenlere bir taraftan cevap yetiştirirken diğer taraftan da vicdanlarının sesini duymak için çabalama zarureti doğuyor. Çünkü herkes kendisine yakışanı yapmak zorunda.

Mesela, Binnaz Hanım, ülkenin fevkalade gerildiği bir zamanda, bilim kadını olarak ortaya bir anket attı. Kopan gürültünün ardından da çıkıp yaklaşık olarak şunları söyledi: Ben beklerdim ki, tespit edilen olumsuzluklar dikkate alınsın, onları giderici adımlar atılsın. Bu anketten önce Fethullah Gülen'in fikirlerine sahip kişilere olumlu bakıyordum. Verdikleri tepki beni şaşırttı.

"Ben onlardan, yanlışları düzeltmelerini beklerdim" cümlesini duyduktan sonra söylenebilecek pek çok şey sükutun ağırbaşlı atmosferine emanet ediliyor artık. Sadece İlhan Selçuk'un düşman yazısına baksanız, değil ötekileştirmek, "düşman"laştırmak için nasıl bir mantığın çalıştığını görürdünüz. Biraz derinlemesine baksanız, çizmelerini çekip, Anadolu'yu arşınlayarak salonlarda toplanan insanlara açıkça isimler verip, her şeye rağmen hoşgörülü davranmaya çalışan kesimlere karşı nasıl kışkırtmalar yaptıklarını fark ederdiniz. Sonra onların ajite ettiği gruplara gidip, görüşme yapmanızın bilimselliğini ve o verilerin sizi götürdüğü "işler çok zor" sonucunu bir kere daha gözden geçirirdiniz, demek manasız hale geliyor. "Tepkiler beni şaşırttı, halbuki ben onlara yakın birisiydim." diyorsunuz ama siz yazdığınız raporda zaten kafanızdaki moderniteye göre "yakın gördüğünüz" yaklaşımların "olmaması gerektiğini" yazmışsınız; 'rapor yazılırken tepkiler yoktu ki' demek faydasızlaşıyor. Geriye sadece bir tek şey kalıyor: "Ben onlardan yanlışları düzeltmelerini beklerdim."

Ergenekon'un 11. dalga operasyonundan sonra Ahmet Hakan Bey de bir "açık mektup" yazdı. "Özgür ve bağlantısız" insanlar diyarından, Gülen Hocaefendi'ye yazılan mektubu okuyunca "Nezaketin o yerde namı yok mu? Özgürlük ve bağlantısızlık, sorumluluk ve nezaket duygularıyla bir arada bulunması imkansız kavramlar mıdır?" demekten kendimi alamadım. Bir sürü söylentiye sıralayıp, sonra da itham dolu cümlelerle, "Bu komplolara son verecek bir şeyler yapın" çağrısına, "Özgürlük diyarının sakinleri 'her şeyin tadını çıkarmakla' mı yetinir? Komplolara maruz kalan bir insana çağrı yapmak yerine 'İddia eden ispatla yükümlüdür' kaidesine uyup, komplocuları ispata zorlamak daha doğru olmaz mı?" demeye gerek duymuyorum. Çünkü Ahmet Bey'in cümlelerini sıkınca ondan geriye kalan şey de aynı oluyor: Bu gidişatı normalleştirecek bir şeyler yapın!

Vicdanların sesini duyduktan sonra geriye sadece bir şey kalıyor: Dillerin yağlı ipi, vicdanları boğmadan önce Kaf dağını aşabilmek...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Susurluk, Ergenekon ve ülkücüler

Hamdullah Öztürk 2009.02.01

Ergenekon davasını ve yer altından çıkan silahları Susurluk'la birleştirmek isteyenlerin olağanüstü çabasını görünce arşivleri karıştırdım. Doğu Perinçek'in güller takdim ettiği, Yalçın Küçük'ün PKK kamplarında seminerler verip, Apo'ya yönelik operasyonları posta güvercini gibi uçurduğu zamanlara gittim. Yani PKK'nın şiddet üstüne şiddet uygulayarak hızla büyüdüğü tarihlere...

Yalçın Küçük'ün devlet yönetmenin gizli sırları ve Apo'yu teslim alanların, bölgenin kontrolünü tamamen İsrail'e bıraktığına dair açıklamaları gözümün önünden gitmiyordu. Bir taraftan Kara Kuvvetleri Komutanı olarak Org. Atilla Ateş'in Suriye sınırına giderek yaptığı konuşmadan sonra, Apo'nun Şam'dan çıkmak zorunda kalışını düşünüyordum; diğer taraftan da zamanın Genelkurmay Başkanı Org. Hüseyin Kıvrıkoğlu'nun karşı tavırlarından dolayı ABD'ye asla gitmeyeişine dair söylentileri hatırlıyordum. Önemliydi bunlar; çünkü rivayetlere göre Apo'yu paketleyip Türkiye'ye teslim eden ABD'den başkası değildi. Bunu yapmakla ABD kendisine karşı olanları akıllara ziyan bir gaflete düşürmüştü. Küçük'ün sözlerine bakılırsa, zamanın genelkurmay başkanı ve kara kuvvetleri komutanının bu gafleti, ayrılıkçı Kürt hareketini Apo vasıtasıyla kontrol eden Türkiye'nin oyununu bozmuş. Küçük-Apo-Perinçek üçlüsü genelkurmay başkanı ve kara kuvvetleri komutanının bile aklının eremeyeceği büyüklükte devlet hizmetleri görüyorlarmış da kimsenin haberi yokmuş. Bu nasıl bir şeyse!...

Bu arada Perinçek'in güller takdim ettiği Apo, emrindeki teröristlere bölge halkını canından bezdirecek, devlete güvenlerini sarsacak eylemler yaptırıyordu. Ülkücü olarak takdim edilen Cem Ersever ve arkadaşları ise teröriste anlayacağı dilden cevap verebilmek üzere gayr-i nizami harp usullerine göre dağ-bayır gezip terörist kovalıyor; terörle mücadelede uygulanan stratejilerdeki anlaşılmaz tarafları gördükçe delirecek hale geliyorlarmış. Ergenekon davasında adı geçince intihar eden Abdülkerim Kırcı da onlardan birisi imiş. Bilindiği gibi bu örgütlenmenin adı JİTEM'di ve Ersever de JİTEM'in efsane ismi idi. Ersever'li JİTEM ile Korkut Eken ve İbrahim Şahin'li Polis Özel Harekât, teröristlerin korkulu rüyası olarak biliniyordu.

İşte o yıllarda Perinçek, 2000'e Doğru dergisi ve daha sonra yeniden Aydınlık ismiyle çıkan yayın organları vasıtasıyla Apo'nun teröristlerine korkulu rüyalar gördürenleri adım adım takip edermiş. Onlar da dağ-bayır demeden Ersever'in izini sürerlermiş. İz sürme işini yine ordu içinde görevli subaylardan yararlanarak yaparlarmış. Mesela Soner Yalçın'ın verdiği bilgiye göre bir kurmay albaya gitmişler; Ersever'i bulma konusunda

yardım istemişler. Albay, zamanında kendi astı olarak çalışmış, o günlerde Jandarma Personel Dairesi'nde görev yapan bir yüzbaşını aramış. Yüzbaşı, "İstihbaratta çalışıyor." demekle yetinmiş. Soner çok hayıflanmış. Bu nasıl bir iş ki, ordu mensubu bir kurmay albay bile Ersever'i bulamıyor, diye şaşkınlığını kayda geçirmiş... Eğer bulabilselermiş 2000'e Doğru dergisinin kapağına resmini basıp, Ersever'i çalışacaklarmış!...

Perinçek'in yayın organlarında kapağa çıkartılacak önemde insanların 12 Eylül 1980 öncesinde bir bir öldürüldüğü dilden dile dolaşan bir efsane gibidir. Ersever öldükten sonra o şerefe nail olabildi. JİTEM'in faaliyetleri "Ersever'in itirafları" olarak kayda geçirildi. Ne kadar faili meçhul ve kirli işler varsa JİTEM'in üzerine küründü ve Perinçek grubu da bu kirli işleri adım adım takip eden "temizlik işçisi" rolündeydi. Ersever'den sonra JİTEM'in başına Abdülkerim Kırca geçmiş; Kırıcı, ensesinden değil ama belinden aldığı kurşunlarla tekerlekli sandalyeye mahkûm olmuş. Adı Ergenekon davasında JİTEM'in faili meçhulleri ve asit kuyularıyla gündeme gelince de hayatı sona erdi. Perinçek, Kırıcı'yı kahraman ilan etti ve kahramanları intihar etmek zorunda kalan bir milletin hali pür melalinden duyduğu üzüntüyü mahkeme salonunda haykırdı! Ya Kırıcı da bu günleri göremeden Ersever gibi elleri arkadan bağlanıp, ensesine bir kurşun sıkılarak kireç kuyularına atılsaydı! O zaman ne denilecekti? "Kahraman" mı?

Şimdi Karargah Evleri ve o evlerle irtibatlı subayların Perinçek'le irtibatı gündemde. Şimdi terörün Susurluk öncesi yılları, Perinçek'lerin yaptıkları açısından iyi bir araştırmayı hak ediyor. Belki de o zaman gerçek kahramanları gün yüzüne çıkarma imkanı bulacağız...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Millî ruh ve ülkücüler

Hamdullah Öztürk 2009.02.08

Bir milleti millet yapan değerleri o milletin ruhu kabul ederek, sırtını geçmişe dayayıp, milli değerleriyle bugünün şartlarına göre yaşayabilmek ve gelecekte de diğer milletlerin önünde yürüyebilme kararlılığını milli ruh düşüncesi olarak kayda geçiriyorum.

Milletimizin geleceği açısından genç kuşaklara, müsbet ilimleri tâlim ediyor gibi, iniş ve çıkışları, tırmanış ve düşüşleriyle bütün bir geçmişimizi öğretmenin önemini; zirvelerde dolaştığımız devirleri destanlaştırarak onların aşk ve heyecanlarını kamçılayıp onlarda yeni yeni kahramanlık duygu ve düşünceleri geliştirmenin bir ihtiyaç olduğunu; hasımlardan gördüğümüz ihânet, gadir ve maddî-mânevî her türlü tahribatı gençlerimizin metafizik gerilimleri hesabına değerlendirerek, pozitif hareket edebilmelerini sağlayacak bir ruh gücüne kavuşturulmalarının şart olduğunu da kayda geçiriyorum.

Ülkücülere gelince, ben onları, milli olmanın ifade ettiği her mevzuda hassas, duyarlılık açısından adeta sinir uçları vazifesi görür gibi yaşayan insanlarımızın, dokuz ışık anlayışında bir araya gelen kesimi olarak görüyorum. Alparslan Türkeş, partisine ülkücü hareket değil, milli hareket adını uygun görmüştür. Dolayısıyla ülkücülük, milli ruhun gayrete getirdiği hareket versiyonlarından birisidir. Nitekim, Necmettin Erbakan Bey de milli ruha çok ehemmiyet verdiği halde, tarz olarak ülkücülükten tamamen farklıdır. Milli ruhun günümüzde temsilini ülkücülük ve milli nizam anlayışının dışında yorumlayıp uygulayan ve dünyanın birçok ülkesine o ruhu taşıyan gönüllüler hareketi gibi başka hareketlerimiz de vardır. Bu farklar zenginliğimizin göstergesidir.

Bölücü teröre karşı mücadelede en fedakâr gayretleri gösterenlerin -askerlerimiz başta olmak üzere- milli ruha sahip insanlarımız olduğunda ısrarlıyım. Geçen hafta bazı kaynaklara dikkat çekip, PKK terörünün azarak yükselişe geçtiği yıllara yeniden ve dikkatlice bakma gereği duyduğumu ifade etmiştim; bunu önemişiyorum.

Çünkü, PKK ile kol kola poz verenlerin, ulaşmak istedikleri hedefe doğru ilerlerken, aynı zamanda terörle kahramanca mücadele eden askerlerimizi hafiye gibi takip ettiklerini kendi yayınları gösteriyor. Yayınların incelenmesi, terörle mücadeledeki kahramanlıklarla kanunsuz gaddarlıkları birbirine karıştırıp, Güneydoğu'da yaşayan insanımızı devletten soğutmak için neler yapıldığını görme fırsatı veriyor. Geçen hafta mişli geçmiş zaman kullanarak aktardığım konuların hepsi Aydınlık ve Soner Yalçın'ın "Cem Ersever'in İtirafı" kitabındandı.

ETÖ sanığı Doğu Perinçek'in mahkemedeki karıştırıcı tutum ve davranışlarını gördükten sonra o yıllara mutlaka dönülmesi gerektiğine iyice inandım. Çünkü Gladio konusunda ilk kitabı, Perinçek grubu galiba 1978 yılında çıkarmıştı ve o kitaba göre Türk Gladiosu ülkücülerdi. Perinçek'ten on yıl önce CIA'nın taşeronu olarak ülkücüleri yazarların başında "Komando" yazılarıyla İlhan Selçuk gelirdi. Aynı insanlar, Ergenekon'un Soğuk Savaş sonrasına uygun olarak yeniden organize yıllarında ülkücüler üzerine çok hesaplar yaptı; bunun için türlü yazılar yazdı. Köprüyü geçebilme ihtiyacından kaynaklanan bu değişiklik, İlhan Selçuk'un Demirel'e gülücükler göndermesinde de açıkça görüldü ki, tam bir menfaat hesabına dayanır. Aynı hesap için Selçuk, Aleviler üzerine de birçok yazı yazdı.

Milli ruhla değerlerine, devletine, vatanına sahip çıkmak isteyen insanlarımızın, oyun kurarak enerjisinden faydalanan, sonra da başka bir oyunla onları suçlu duruma düşürerek tasfiye eden karanlık yapı, ilk defa Ergenekon davasıyla yakayı ele verdi. Ülkücülere Gladio diyenlerin, asıl derin Gladio olduğu ortaya çıkıyor şimdi. Ve onlar yakayı kurtarabilmek için yeni bir oyunla İbrahim Şahin üzerinden işi Susurluk'a taşıma gayretindeler. Sonrasında mahkemeyi uyutabilirlerse işi ülkücülerin üzerine yıkarak, sıyrılma adımlarının geleceği aşikâr. Aynı çevreler bir taraftan mikro milliyetçiliği körükleyerek bölünme sürecini hızlandırıyor, bir taraftan ülkücü gençliği kullandırmadığı için Bahçeli'ye ateş püskürüyor, Hrant cinayetinde olduğu gibi Muhsin Bey'e bir şeyler bulaştırmaya çalışıyor, bir taraftan da Kıvrıkoğlu ve Encümen-i Daniş'i ortaya atarak TSK'yı işin içine çekmeyi hesaplıyor. Doğrusu bu konuda tartışılmaz bir maharetleri var. İşte o yüzden yakın tarihimizin çok dikkatli incelenmesi gerekiyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ergenekon'la nereden nereye!..

Hamdullah Öztürk 2009.02.15

Ergenekon davasının ortaya çıkardığı tutumlar, dibine derin korkular sinmiş ortak bir kökü çıkardı piyasaya: "Kirlenmişliğim ya gün yüzüne çıkarsa!" korkusu... Bir mekanizma düşünelim şimdi; içine aldığı insanı yükseltiyor. Bazılarını dokunulmaz kılıyor, bazılarını da ulaşılamaz...

Ama bu insanlar aynı zamanda çok korkuyor. Çünkü bindikleri dönme dolap, onları yukarılara taşıırken aynı zamanda kirlenmiş. Perdenin önünde saygınlıklarını alkışlarken, perdenin arkasında kirlenerek itiraz edemeyecek hale getirmiş.

Sistemin üyelerini kirlenmesi, kendi güvenliğini sigortalama gereğinden doğuyor. Bir gün paçayı ele verirse, birkaç kişiyi kurban edip, yakayı kurtarıyor böylece... Ergenekon sanıklarından birisinin dediğinden ibaret bütün hadise yani: "Bit silkeleniyor." ve dosya kapanıyor!.. Ergenekon gibi sistemlere dâhil olanların, sistemin güvenliği açısından kıymetleri –acı ama- "bit" kadar... Perdenin önündeki fiyakalılar arasına girebilmek için –ne yazık ki- "bit" muamelesine razı olan çok sayıda insan var! Tabii, eğer buna insanlık denirse...

Bu tür mekanizmalar gizli bir iktidar oluşturmak için kuruluyor. Amacına ulaşma yolunda birçok usulsüz ve kanunsuz işler yapıyor. Onların ortaya çıkma ihtimali belirlediği zaman yeni kanunsuz oyunlarla kendisini korumaya çalışıyor. Temeldeki suçun oluşturduğu korku ve tedirginlik, sürekli suç işleyerek, masumları suçlu gösterecek tertipler oluşturarak güvenliğini sağlıyor. Doğu Perinçek'in içeriye alınırken söylemeye başladığı ve halen ısrarla tekrarladığı "Ergenekon tertibi" sözü bu açıdan manidardır: Yapan bilir çünkü. Ama bu dava başka. Adaletin, suç mekanizmasını paçasından yakaladığı belki de ilk dava... Yanlışların yanlışları doğurması üzerine kurulmuş saltanat, doğrulardan tabiatı gereği nefret ediyor. Doğruyu görünce yok olma korkusuyla hezeyanlara giriyor. Şimdi, Ergenekon davasının çok değil, birkaç ay öncesine gidip, Türkiye'de konuşulanlara bakalım, sonra tekrar günümüze dönerek Ergenekoncuların neleri değiştirme derdine düştüklerine dikkat edelim.

Zamanın genelkurmay başkanı "Karanlık Savaş" tabirini atmıştı ortaya ve "silahsız terör"den bahsetmişti. Türkiye gibi terör tehdidi altındaki ülkelerin çok uyanık olması gerekiyordu. Teröre yarar endişesiyle "fikir ve ifade" hürriyeti kapsamında, insanların düşüncelerini açıklamasına bile "Karanlık Savaş"ın araçları açısından yaklaşılmalıydı. Terörü önleyebilmek için bir dizi "önleyici tedbir" yasal hale gelsin diye TCK'da değişiklik isteniyordu. Bu tedbirlere göre, bir evde üç kişi yaşıyorsa, mutfaklarında bir piknik tüpü, banyolarında da deterjan varsa bu insanların bombalı eylem yapmak üzere bir araya geldikleri iddiasıyla içeri alınması mümkün oluyordu. O zaman Ergenekon canibinden hiç itiraz yoktu. Belki de memnun oluyor, ellerini oğuşturuyorlardı. Tertip üstüne tertip yapmak kolaylaşacaktı! Ama şimdi Ergenekoncuların marifetine bakın. Sanki Türkiye terör tehdidinden kurtuldu. Ülkemiz üzerinde karanlık savaş yürüten süper güçler emellerinden vazgeçti. Bir anda öyle güçlü, öyle sağlam bir ülke olduk ki, kasa kasa bombalar, suikast krokileri, eylem planları ve lav silahları çıkıyor; "Aman canım! Ne olacak ki!" dememizi bekliyorlar. "Çocuklar onlarla kovboyculuk oynayıp eğleneceklermiş" sanki!

ETÖ mensupları kendilerinden o kadar emin ki, telefonda her şeyi konuşmuşlar. Ve aynı vurdumduymazlıkla adli dinlemelerin delil olmaktan çıkartılmasını sağlayarak, kurtulmayı deniyorlar. Nereden nereye!.. Türkiye, terör tehdidi altında değil miydi? PKK denilen kanlı örgüt, döşediği mayınları ve bombaları cep telefonu ile patlatmıyor muydu? Ve bu örgüt daha çok kan dökmek üzere eylemlerini büyük şehirlere, kalabalık alışveriş merkezlerine kaydırma kararı almamış mıydı?

Öyle ama bir gerçek daha var... ETÖ mensuplarının, özel ilişkileri ortaya çıktıkça kamuoyu önündeki saygınlıkları tehlikeye giriyor. Ve onlar tertemiz bir Türkiye için "Gerekirse cezamızı çekeriz" diyebilecek yüreğe sahip değiller. O yürek Sayın Hasan Celal Güzel gibi devlet adamlarında var. ETÖ'cülerle gerçek devlet adamlarını mukayese edebilmek için Hasan Celal Bey'in, Radikal gazetesinde 13 Şubat 2009 günü yayınlanan "Yazıklar olsun size" başlıklı yazısını okumak yeter de artar bile...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Diyalogda ısrar

Hamdullah Öztürk 2009.02.22

İnsanlarla yüz yüze görüşmenin yerini tutabilecek başka bir ilişki biçimi bulmak mümkün değil. Gönüldeki sıcaklığı gözler ulaştırır muhabata; yüzdeki ifadeler, ses tonunda duruma göre meydana gelen değişiklikler, kelimelere dökülmeyen binlerce mesajı bir anda taşır...

Samimiyetin ruhuna Fatıha okuyup, kitlelerin bir cihete kanalizesi murat ediliyorsa, ilkin yüzleri saklamak gerekir o zaman; göz göze gelmemek lazımdır. Yerkürenin batısında, Müslümanlarla ilgili kara imajlar

oluşturmak isteyenlerin 11 Eylül'ü gibi! Birkaç yanlış adamın üzerinden koskoca bir dünyayı cani göstermek ya da insanları şartlandırarak, kurgulanmış gerçeklerden başka bir şey düşünemeyecek hale getirmek isteyenler önce yüzlerini saklıyor, sonra yüz yüze gelme imkânlarını ortadan kaldıracak kalın duvarlar örüyorlar.

Gelişen teknoloji, iletişim açısından dünyayı küçülttüğçe, tarihî olaylarla örülen duvarlar tek taraflı geçilmeye başlanmıştı. Batı uygarlığın adresi, Batılı adam da model insan olmuştu. Batıcılık "Uygar Batı"nın doğusunda yer alan ülkelerin kızıl elması haline getirilmişti. Aynı zamanda Berlin Duvarı'ndan daha geçilmez ve Çin Seddi'nden daha kalın duvarlar Doğu'nun iç âlemini de odalara ayırmıştı. Bu ayrımlar, komşuları birbirinin kapısını çalamaz hale getirirken, Dersim'lerden, Maraş'lardan, Sivas'lardan, Konya'lardan... geçen duvarların arkasına Batı adamının rahatlıkla ulaşabilmesini asla engellemiyordu.

Ne zaman ki, Doğu'dan bazı insanlar duvarları aşacak yollar denedi; Batılı insanla ve yan odalardaki kardeşleriyle insan insana görüşmek istedi, işte o zaman içeride bir hareketlilik başladı. Saklı yüzler o noktaları işaretliyordu. Ekmeğini, duvarları korumaktan çıkartanlar da bir zamanlar Berlin Duvarı'nı aşmak isteyenleri arkadan vuran kule nöbetçileri gibi telaşlanıp bağırışmaya başladılar. Vâveylayı duyup kapılara, pencerelere koşanlar, ortalıkta dolaşan söylentileri taşıdılar kulaktan kulağa! Kule nöbetçilerinin işlemeye hazırlandıkları cinayeti haklı göstermek üzere yaydığı söylentilere alet olduklarını bilmeden!..

Fakat duvarları geçenler kaçmıyor; aksine kabına sığmaz hale gelen iç inkişafı gösterip nöbetçilere tebessüm ediyorlar; pencerelerden sarkanlara el sallıyorlar. Ve bu durum bana Berlin Duvarı'nın yıkıldığı günlerde yaşadığım bir hadiseyi hatırlatıyor. Asya'nın ortalarında bir köy evindeyiz. Yaşlı dede, Türkiye'den gelen misafirleri ağırlamanın heyecanıyla yer yer taşmalar yaşıyor. Bu arada bir cümle sık sık dökülüyor dudaklarından: "Biz kendimizi dünyanın en rahat insanları bilirdik. Türkiye'de insanların açlıktan öldüğünü, hatta ölülerini yemek zorunda kaldığını duyardık. Meğerse kırılan bizmişiz de haberimiz yokmuş!"

Modern zamanların beton duvarı, varlığını İsrail'in etrafında sürdürebiliyor sadece... Fakat bu demek değil ki, duvarlar yıkıldı! Aksine postmodern zamanların duvarcıları bilim-kurgu filmlerinde görmeye alıştığımız şeffaf duvarlarla bölüyor toplumları şimdi. Hem de yaşadığımız alanları çok daha küçük parsellere ayırarak... Görünmeyen ama dokunulduğunda yüksek voltajlı elektrik gibi çarpan duvarlarla.

İşin güzel tarafı, gelişen teknoloji sadece duvarcı ustalarına yaramıyor. Duvarların içinde kalanlara da bazı imkânlar sunuyor. Mesela, şeffaf duvarlar yüzlerin yüzlerle, gözlerin gözlerle karşılaşmasına mâni olamıyor; engellemeye kalksa, duvarları şeffaf örmenin manası kalmıyor...

Göz göze gelen insanların gönül sıcaklığı duvarları aştıkça şeffaf surda gedikler oluşuyor; geçişler başlıyor. Geçişleri hızlandırmak için de daha fazla diyalog gerekiyor. Pencereden sarkıp, farkında olmadan kule nöbetçilerine taşıyıcılık yapanlar da dahil, insan olan herkesle, her sınıfla, her grupla diyalog... Gözlerde ısıldayan gönül sıcaklığının manyetik duvarları eritip ellerin buluşmasını, insan insana görüşüp sözü kulaklara ulaştırabilecek ortamların oluşmasını sağlayacak bir diyalogda ısrar... Çünkü insanın "söz"e, sözün de onu anlayacak insanlara ihtiyacı var... Ve yıllardır duvarlara arasında tutulan bizlerin kardeşlerimize, hemcinslerimize söyleyeceğimiz çok sözümüz var!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Saadet Partisi'nin iki ucu

"Harun gibi gelip, Karun gibi gitmeyeceğiz." çıkışıyla akıllarda yer etti, Saadet Partisi'nin yeni Genel Başkanı Numan Kurtulmuş Bey...Acaba bu cümlelerin anlamı ne? Ya da Numan Bey muhtemel manalardan hangisini kastediyor?

"Deveyi iğne deliğinden geçirmek için ne uğraşıp duruyorsun! Maksadın, yolsuzluk, rüşvet, haksız kazanç edinme gibi şeyler olduğu açık..." dediğinizi duyar gibi oluyorum.

Bence mesele o kadar basit değil. En azından o kadar basit olmamalı! Numan Bey yeni kurulmuş bir partinin değil, köklü bir geleneğin başına geçti. Söylenen sözler, atılan adımlar Milli Nizam'dan, Milli Selamet'ten ve Refah'tan geçerek Saadet'e ulaşan iddialı bir yolda atılıyor.

Bugün iktidarda aynı geleneğin AK Parti sürgünü var ve gücünden bir şey kaybetmiş görünmüyor. Saadet geleneğinin Numan Bey'le açılan yeni filizi AK Parti'yi aşmak zorunda. Söylem, proje ve kadrolarından oluşacak yeni vizyonu seçmenin güvenini kazanmak mecburiyetinde. AK Partili bürokratların yanlısını göstermekle sınırlı çıkışlar Saadet Partisi'ne yetmez. O yüzden "Harun gibi gelip, Karun gibi gitmeyeceğiz." çıkışının derinlik ifade eden bir tarafı olmalı...

Partinin Erbakan Hoca'lı geleneği "taklit ve taklitçilikten" özellikle uzak durmak isterdi. Kimliğini ve o kimliğin inşası yolunda geline aşamaları bizzat kendisi isimlendirir; hatta bunu fetih ruhuyla, mehter marşları eşliğinde meydanlara indirirdi. Milli Nizam, Milli Görüş ve Adil Düzen gibi...

İşlemekte olan mevcut düzenin "refah ve saadet" veremeyeceğini iddia eden muhalefet partisi, iktidara geldiği zaman taahhütlerini icra ederek, iddialarını ispatlama yükümlülüğü altına girer. Erbakan Hoca bu fırsatı Refah-Yol hükümetinin başbakanı olarak yaşadı. Başbakan olarak yaşanan ilk tecrübe gösterdi ki, tezleriniz eğer "bu zamanda yaşasaydı Atatürk'ü de cezp edecek" kadar güzel, çıkışınız "İstanbul'un fethinden daha önemli" ve ilk icraatlarınız bunları destekler mahiyette olsa bile yeterli değildir. Öncelikle saadet vaat etmediğine inandığınız çarkın ve onu işletenlerin koyacağı engelleri aşabilmek; aşarak size inanan halk kitlelerini arttırabilmek lazımdır. Aksi takdirde "kayıp trilyon" yaftasını boynunuzda bulup, hakkınızda mahkumiyet kararı çıkartmaktan hiç çekinmezler...

Saadet geleneğini iktidara taşıyan yüzde 22'lik kamuoyu desteği AK Parti ile yüzde 47'lere taşındı. Parti kapatma davaları dahil, çıkartılan engeller AK Parti zamanında aşılabildi. Yani çıtanın seviyesi bir hayli yükseldi.Bu durumda Numan Bey'in akıllarda yer eden sözü, Kemal Kılıçdaroğlu "taklitleriyle" AK Parti'yi, bürokratlarının açıklarından vurup, yıpratarak yüzde 47'nin içinden bir parça oy koparma siyasetine indirgenemez.

Aksine, "Milli Nizam ve Adil Düzen" iddialarının yaşanır olmasına ve onu hayata geçiren insanların kalitesine bakan bir tarafı olmak zorundadır. Bir faili meçhul cinayete kurban giden İsveç Başbakanı Olof Palme gibi devleti yönettiği halde insanların içinde sıradan birisi olarak yaşayabilmek, Lech Valesa gibi işçilikten gelip, devleti yönettikten sonra yine tezgâhının başına dönebilmek türünden erdemler Saadet geleneğinin beslendiği temel kaynaklarda fazlasıyla mevcuttur.Numan Bey'in kastettiği de bu türden şeyler olmalıdır. Devlet idaresi vasıtasıyla millete hizmet etmeyi mümkünse geçim vesilesi bile yapmayacak kadar müstağni, yollardaki çukurlar zamanında onarılmadığı için bir insanın ayağının burkulmasından dolayı hesaba çekileceğini düşünüp titreyecek kadar mesuliyet sahibi olmak...

Saadet geleneği açısından bakıp, gitmesi gereken hedefe göre değerlendirince belediye başkan adaylarının Numan Bey'i henüz okuyamadığını zannediyorum. Saadet geleneğinden doğan AK Parti'nin ulaştığı seviye ile

Numan Bey'li Saadet Partisi'nin ıtaı yükseltme yarışına girmesi daha doğru geliyor bana. Aksi takdirde Kılıçdaroğlu'nun organizeli kadro hareketinin gölgesinde kalacaklar.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Görmek ve düzeltmek zorundayız

Hamdullah ztrk 2009.03.08

İnsan kendisi ile alakalı en küçük Şeyleri kocaman, başkalarıyla ilgili en büyük hadiseleri ise sıradan görebilir. Kendi merkezli ve dolayısıyla da kendisiyle sınırlı bu dünya dardır; başkalarının ilgisini yeterince çekemediği gibi kendisini dahi tatmin etmez.

Bu darlık aynı zamanda dışarıya karşı ilgisizliği doğurur. "Ateş düştüğü yeri yakar." sözünde olduğu gibi yanı başındakiler yansa, alevler ona dokunmadığı sürece rahatı kaçmaz. Halbuki, insana yakışan kendini aşıp, "Ateş nereye düşerse düşsün beni yakar." düşüncesiyle hareket edebilecek bir vicdan genişliğine ulaşmaktır. "Kanayan bir yara görse" yüreğinin yanması, "onu dindirmek için" tekmeler, silleler yemeyi göze alarak müdahale etmesidir. Ancak o zaman insanın himmeti milleti olur; hatta topyekun insanlığı içine alacak kadar genişlik kazanır...

"Kendisiyle sınırlı hayatların" görmezden geldiği ama komşuyı alev alev yakan dev olaylardan bazılarına kısaca göz atalım: Geçtiğimiz hafta içinde iki hadise meydana geldi. Birincisi, Başbakan'ın da katıldığı metrobüs hattının açılış töreninde gösterilen "Padişah I. Recep Tayyip Erdoğan" pankartıydı. Başbakan pankarta itiraz edip, ayrıca üzüldüğünü ifade etti. Buna rağmen iktidarla problem yaşayan bir gruba ait dört gazetede, "Padişah" pankartı, iktidarın aleyhine olarak üç gün içinde tam 21 köşe yazısında ele alınıp, yorumlandı. Ama aynı gazetelerin köşe yazarlarından hiçbiri bir genç oğlanın, daha on sekizine girmemiş gencecik bir kız arkadaşını, tıpkı seyrettikleri filmde olduğu gibi öldürüp, kafasını keserek vücudundan ayırması, bu hunharlık yetmiyormuş gibi bir de çöp konteynirına atmasının ardındaki sebepler üzerine kafa yormadı. Bu cinayet bir varoş problemi değildi. İktidar problemi de değildi. Oğlu ya da kızı olan her aileyi birebir etkileyebilecek yakıp-kl eden bir kor gibiydi.

Maalesef haberlerle sınırlı kaldı. Biraz kendimizi aşsak, daha neler göreceğiz; son on yıl içinde nasıl oldu da buralara geldiğimizi bileceğiz. Mesela, Mehmet Kamış Bey'in dn özenle dikkat çektiği gibi medya vasıtasıyla linç edilip, ülkesini terk etmek zorunda kalanları göreceğiz. Fethullah Gülen Hocaefendi gibi yurtdışında bulunduğu halde şimdi Ergenekon davasında sanık olarak yargılanan bir emekli orgeneralin de aralarında bulunduğu ekibin yine medya vasıtasıyla yaptığı linç girişiminin nelere mal olduğunu fark edeceğiz. nce insanları ülkesinde yaşayamaz hale getirip, sonra "Dış glerle işbirliği içinde alışıyor. Neden ülkesine dönmüyor?" gibi hamlelerle ikinci bir linç salvosu başlatanların, insanları ülkesine kırıgn hale getirerek özellikle dış güçlerin önüne atma "hizmetini" acı acı gözlemleyeceğiz. Sonra dönüp etrafımızı didikleyecek, bu insanlar içinde bir tane olsun hamiyet sahibi, düşünen insan yok mu diye araştırmaya başlayacağız. Ergenekon davasından sonra "külahı önüne koyup, yeniden düşünme girişimi" o cenahtan sadece Yiğit Bulut'tan geldi. Onu da açıklama üstüne açıklama yapmak zorunda bıraktılar. "Seni de mi kaybettik!" baskıları altına aldılar. Ve işte bu baskılar yüzünden insanlar aklını kullanamaz hale geldi. Bir araya gelerek "bu gidişin nereye" olduğunu muhasebe edemez hale düştük.

Onlar ne yaparsa yapsın biz insanca davranmak zorunda olduğumuzu biliyoruz. Ergenekon davasında adalet mekanizmasının bağımsız bir şekilde işlemesine mani olmak için ortaya konulan yoğun çabaları görmek ve mahkemeye destek vermek zorunda olduğumuzu biliyoruz. Apar topar iddianame yazdırarak mahkemeyi

hataya zorlayanları görmek, iddianamenin bu şartlar altına bazı hatalar içerebileceğini kabullenmek ve haksız yere adı ETÖ mensupları arasında geçenleri de aynı şekilde savunmak zorundayız. Mesela ismi Aslan olduğu için aslında bir başka Aslan'a ait olan "Ankara İmparatorluğu" yazısından dolayı adı karışanların arkasında olacağız. Yazının gerçek sahibi bunu itiraf etmese de biz böyle büyük davalarda bu tür hatalar olur anlayışını Türkiye'nin tam bir hukuk devleti olması adına gaflet sayacağız. İnsani durumları mühendislik hesaplarının boğmasına izin vermeyip, "bir kişinin hakkı da olsa küçümsenemez" ciddiyetini elden bırakmayacağız. Çünkü bu ülke bizim, biz millet olarak kaderin yolumuza bir kere daha su serptiğini görüyoruz. Baskılar, haksızlıklar, çıkarıcılıklarla yolların tıkanmaması için elimizden geleni yapmak boynumuzun borcudur.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Karargâh Evleri'nden Golfçü Paşa olayına zincirin halkaları

Hamdullah Öztürk 2009.03.15

"Karargah Evleri"ni araştıran savcının İşçi Partisi'nden birisini bilirkişi tayin ettiğini öğrendiğimde kendime ait bir hatayla uğraşıyordum.

Geçen hafta gazeteci Aslan Tekin'in yazmadığı bir yazıdan dolayı adının Ergenekon iddianamesine girdiğini ifade ederken "... aslında bir başka Aslan'a ait olan" demiştim. Bu bilgi Aslan Tekin'in kanaatiydi. Benim Tekin'i tebrik ederken o kanaati zikretmemin bir faydası yoktu aslında. Ama zikretmişim ve hata etmişim. Yeniçağ yazarlarından Aslan Bulut "bir başka Aslan" ifadesini üzerine almış ve iddianamede geçen "Ankara İmparatorluğu" başlıklı yazının kendisine ait olmadığını beyan etmişti.

Bulut'a bir mesaj atıp, kalemin mesuliyetine sahip çıkma hususunda daha dikkatli olma ihtarını kendime verdikten sonra "Karargâh Evleri" olayına döndüm. Zihnimde şimşekler çakmaya başladı. Çünkü aynı günlerde Cumhuriyet yazarı Mustafa Balbay da tutuklu yargılanmak üzere içeri alınmıştı. Malumdur, "Genç subaylar tedirgin" haberinden dolayı Mustafa Balbay, Genelkurmay karargâhı ile ciddi problemler yaşamıştı. Çünkü Balbay aynı günlerde Başbakan ile Genelkurmay Başkanı arasında yapılan ikili görüşmeyi haber yaparak dikkatleri fazlasıyla üzerine çekmişti. Problem, iki kişi arasındaki gizli görüşmeyi Balbay'ın nasıl elde edebildiğinde gizliydi. Başbakan'ın kafasında "aramızdaki görüşmeleri basına sızdırarak beni arkadan vuruyor" fikrini uyuracak şekilde, bu çok gizli bilgileri sızdırarak Genelkurmay Başkanı'nı zan altında bırakıp, zirvedeki uyumu baltalamaya yönelik kimlerdi? Genç subaylar mı?

Zaman akıp gitti. Bir gün baktık ki, "Karargâh Evleri" denilen Ergenekon davasının sanıklarından Doğu Perinçek'in İşçi Partisi'ne bağlı illegal bir yapılanma varmış. Bu yapılanmada askerî personel önemli yerler işgal etmiş. Hem bu yapı öyle yeni de değilmiş. 1990'lı yıllarda Perinçek'in darbeye seve seve destek vereceğini dillendirdiği günlerde, bir "ülkücü", Aydınlık dergisine kapak olmuş ve "Üç gün öncesine kadar ülkücüydim." demiş; kemendi "Karargâh Evleri"ne atmış. Aradan zaman geçmiş, taahhütler yerine gelmeyince ülkücülükten ayrılan bu vatandaşımız, kendisini yurtdışına kaçırarak hapse girmekten kurtarmak üzere Perinçek'in en yakınları tarafından "Karargâh Evleri"ne nasıl devşirildiğini ve kendisine nelerin yaptırılmak istendiğini bir bir anlatmış.

Perinçek'in emekli generalleri arkasına alıp gezdiğine bakılırsa askerle ilişkisi bir hayli üst seviyede olmalı. Emekli yargı mensupları devletin en üst seviyede makamlarında görev yaptıktan sonra hizmetine, demokrasiyi bile militanlaştırarak Aydınlık dergisinde devam etmeyi tercih edenlerin varlığı ise insanın merakını çok yönlü

tahrik ediyor. Bu arada Ergenekon davasının ucu "Karagah Evleri"ne uzayıp, bazı askerî personel tutuklanıyor. Dosya açılıp, soruşturma başlıyor. Ve işte bu sürecin devam ettiği günlerde korkunç bir hadise patlıyor. PKK sınır karakolumuzu ağır silahlarla basıp, çok zamandır yapamadığı büyüklükte bir eyleme imza atarak yandaşlarının moralini yükseltiyor. İlginç olan taraf, bu olayın acısı köpürtülürken diğer yandan "Golfçü Paşa" olayı patlatılarak fecaatin tamamı Hava Kuvvetleri Komutanı'nın üzerine yıkılıyor. PKK'nın vahşetini, onlara altın tepside bir kuvvet komutanı takdim ederek tamamladığını fark eden/etmeyen bir kısım medyamız Babaoğlu Paşa'yı işaretliyor. Nedense medyanın bu kısmı o anda orada olan Havacı Orgeneral Hasan Aksay'ı da zikrederek "Hava Kuvvetlerinin zirvesindeki iki kişi golf oynamakla meşguldü" demiyor. Diğer komutanların o gün nerede ve ne yaptığını da yazmıyor. Sadece bir tek şey söylüyor: Babaoğlu...

Bunları gözden geçirince aklıma şu soru takıldı: Kafasında, Perinçek'in kahkahalarla Apo'ya gül takdim ederken çekilmiş fotoğrafıyla kanlı baskını bir kareye, o baskın sonucunda "Karargah Evleri" soruşturmasına izin veren Babaoğlu Paşa'nın maruz kaldığı medya lincini de onun yanındaki kareye yerleştirdiyse eğer, savcı Zeki Üçok ne yaptı? Davanın sivil sanıklarının kibarca çağırıp, evlerinde arama bile yapmadan göndererek ve de bilirkişiyi İP mensuplarından seçerek sessizce "Paşaya bunu yapanlar bana ne yapmaz ki?" diyerek belagatlı bir hal diliyle güçlerine dikkat mi çekti? Ya da?... Ergenekon davası ilerledikçe daha bunları çok düşüneceğiz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kayseri olayı ve Saadet Partisi

Hamdullah Öztürk 2009.03.22

Yaklaşık yirmi gündür Kayseri'de bir şeyler oluyor. Bir astsubay, Karargâh Evleri'nden tutuklu, yani Ergenekon davası kapsamında yargılanan Kur. Alb. Cengiz Köylü'ye yardım maksadıyla para toplanması için komutanının verdiği sözlü emri intranete girmekle itham ediliyor.

Bence cezaevinde bulunan bir insana para toplamanın hiçbir mahzuru yok. Suça bulaşmış olsa bile insan insandır. Dostlarının onu yalnız bırakmayarak rehabilitesi aynı zamanda içtimai bir vazifedir.

Nedense bu olay fazlasıyla abartılıyor. Sanık avukatı hukuk dışı uygulamalar, işkence, ilaç verme ve hipnoz gibi acaiplikler, asit kuyularıyla tehdit edilerek dikte edilen ifadeleri zorla imzalatmalar gibi bir dizi anormalliği günlerdir açıklıyor. Sanığın babası oğluyla görüştürülmüyor. Günlerce sonra görüştürüldüğünde babasına tepki veremeyecek kadar bitik durumda olduğu görülüyor. O günlerde aynı komutanın Kayseri esnafını tasnife tabi tuttuğu, savcılarının evrakta tahrifat yaparak yargıyı yanılttığı ve de mal varlıklarında kayda değer artışlar olduğu ortaya çıkıyor.

Karargâh Evleri'nin dahil olduğu Ergenekon davasında susan, hukukiliğe vurgu yapıp duran ve "Ergenekon Medyası" ismiyle anılır hale gelen gazetelerde bunca hukuk skandalı tek kelimeyle bile yer al(a)mıyor. Ta ki, cuma günü Genelkurmay tarafından haftalık basın açıklamasında konu birkaç cümleyle geçinceye kadar.

İşte o günden sonra susan kesimin dili füc'eten çözülüyor. Komutanın fişlemesinden sözlü emirlerine kadar hepsi birden bir astsubaya işkence altında dikte ettirilen cümlelerden hareketle bir camianın üzerine yıkılıyor. İşte hukuk bu!.. Lav silahlarını, suikast planlarını, ajandalara günü gününe düşülmüş kayıtları görmez. Savcıya "lan" diyen, emniyet müdürünün "bacaklarını kesmekle" tehdit edip, valiyi azarlayanların konuşma kayıtlarını duymaz. Ama bu hukuk 367 meselesini seçilmişlere dayar. Seçime sayılı günler kala, sandık başını kamusal alan

ilan edip, başörtülü görevliyi saf dışı eder. Laikliğin yorumlarından birini Demokles'in kılıcına çevirip, siyasi partilerin başucuna asar!..

Saadet Partililer bu süreçleri çok iyi bilir. Sermayenin yeşile boyanıp, bir bisküvinin bile alımına yasak getirilişini hatırlarlar.

Geçmişî yâd etmenin ibrete vesile olacaksa bir faydası vardır. Parti olarak Saadet mensuplarının fazlasıyla ibret aldığını görmek istiyorum. O yüzden iki hafta önce vicdanımın sesini dile getirmiş, SP'nin siyasi müktesebatındaki zenginliğe göre adayların kullandığı propaganda malzemelerinin zayıf düştüğünü, seçim sonrası için umut vermediğini ifade etmişim. Bu yaklaşım yolsuzluklar karşısında sessiz kalınsın manasına asla gelmiyordu. Aksine yolsuzlukları, hırsızlıkları kökünden kazımaya dair umut verici bir yaklaşım görememiş olmanın ifadesiydi. Siyasetçi, seçimi düşünür. Düşünen insanların seçim gibi bir stresi olmadığından, onlar geleceği daha geniş perspektiften ele alarak siyasetçilere de ışık tutacak yaklaşımlar getirme borcundadırlar. Ben de onu yapmaya çalışmışım.

Çok ilginç yorumlar geldi. Benim SP'de gördüğüm geleceğe yönelik yeni açılım potansiyelini eleştirenler vardı. Derinlemesine siyasi analizler yaparak bu fikrime katılmadıklarını belirtiyorlardı. SP mensuplarından yazıdaki iyi niyete teşekkür edenler de vardı, "28 Şubat'ı da yazabilir misin?" gibisinden imalı sorular yöneltenler de...

Elbette, dedim onlara. İyi niyetliysek ve "sen-ben" girdabına düşmekten kendimizi koruyabilirsek neden yazamayalım ki? "Millî Görüş" benlik girdabının çok ötesinde bir yerdedir. Benlikler aşılamazsa isim ne olursa olsun, görüş "indî" olmaktan kurtulup da "millî"yi oluşturan farklı renk ve desenleri kapsayamaz.

Neticede siyasi partiler iktidar taleplerini projelerle ortaya koyacaklar. Sonra onları slogana dönüştürme zekâlarını seçim meydanlarına indirerek seçmeni yakalayacaklar. Bizler de gördüğümüz umut kıvılcıklarını yazarak katkıda bulunacağız. "Ben"lere değil "hak"ka taraf olarak "millî"ye ulaşacağız...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

ETÖ hukukundan hukuk önünde eşitliğe

Hamdullah Öztürk 2009.03.29

Cumhurbaşkanlığı seçimi öncesinde yaşanan tartışmaları hatırlayalım. Düşünce dünyamıza neler kazandırdı bir bakalım:Devletin kurucu felsefesi...

367 vekilin mevcudiyetini ilk defa şart koşan hukuk mantığı...

Kurucu felsefe doğrultusunda toplumu biçimlendirme misyonuyla yüklenmiş rejimin sahibi aydın insanlar... Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluş yıllarına gittiğimiz zaman, bu sacayağında yer alan insan unsuruna devleti kuranlar tekabül ediyor.

İşgal acılarını yaşamış. Düşmanla yokluk içinde mücadele etmiş. Tencere, tava, keser, balta... eline ne geçirmişse silah yapıp kullanarak istiklal kazanmış insanlar...

Ve bu insanlar fakir, yaşlı, gençlerini savaşlarda kaybetmiş, kalanları gazi bir toplumdan yeni bir devlet oluşturma çabasına girişmiş...

Tüccar yok, sanayici yok, ilim adamı, sanat ve kültür insanları yok...

Yeni devlet hızla organize olacak, ticarete, sanayide, bilimde, kültürde, sanatta, eğitimde hamle üstüne hamleler yapacak...

Devlet bu ihtiyacı hızla karşılayabilmek için devleti kuran irade doğrultusunda destekler sağlıyor. Kurucu felsefenin dışındaki yönelişleri engelleyerek, hedefine ulaşabilmek için hukuku kullanıyor.

1950 senesine ulaşıldığında, 27 yıllık tecrübenin ardından, Demokrat Parti siyasi hayata girdi. Halkın iradesini göstereceği ikinci bir alternatifin varlığı, geçmiş uygulamaların kontrolüne imkan sağlayabilirdi. Ama olmadı. Arkadan gelenler, devleti kuranların perspektifini geliştirme, kurucu felsefeyi, değişen şartlara göre yenileme gibi zahmetlere katlanmadılar.

Devletin kurulduğu yıllardaki "ya geri teperse" korkularına artık mahal kalmadığını göremediler. Demokrasi içinde daha ileri noktalara gitme imkanı varken hazımsızlık gösterdi, 27 Mayıs'ı gerçekleştirdiler.

Devletin kurucu felsefesi ve o felsefe doğrultusunda çalışan hukuk sistemi, halkın sevdiklerini idam aracı haline geldi. Anlamak ve demokrasi içinde çözüm bulmak yerine darbeler, post-modern darbelerle sindirme yolları kullanıldı. Olmadı. Olamazdı da... Çünkü onlar ilk kuşaklar gibi devletin çilesini çekmemiş, nimetlerinden yararlanarak gelişmişlerdi. Kendilerini devleti kuranların yerine koyarak davranırken, hatalarının maliyetini değil, ellerindekinin devamını düşündüler. Devletin sahipliğine soyunup, hukuku sindirme aracına çevirdiler.

28 Şubat'ın ardından, AB eşiğindeki bir ülkede, devlet eliyle yapılamayacak işler için birileri durumdan vazife çıkarmış. Ergenekon adı altında örgütlenmiş. Partileri bölmek, iktidarı yasal olmayan yollardan yıpratıp, indirmek ve daha da acayibi, yirmi-otuz sene gitmemek üzere gelmek için planlar yapmış. Anayasa Mahkemesi'nin Başkan Vekili'nin eşi, AK Parti'yi kapatmak üzere birtakım insanlarla işin stratejisinin konuşulduğu görüşmeler yapmış. Yani önce kararı vermişler, sonra o kararı tahakkuk ettirebilmek için gerekli malzemenin oluşturulması için çalışmışlar.

Şimdi hukuk onların yakasına yapıştı. İnsanlara idam gömleği giydiren gibi kanunlardan gömlek biçenler, kanunların elinden yakalarını kurtarabilmek için yollar arıyor. En ciddi delilleri bile hukuken geçersiz sayabilmek için formül üstüne formül geliştiriyorlar. İnşallah bu gayretler hukuk önünde eşitliği getirir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Perakende kaçış tüneli

Hamdullah Öztürk 2009.04.12

Emir-komuta zincirinin gerektirdiği itaat ile kanun dışı davranmanın cezası arasındaki sıkışmışlık, "tüneli" zorunlu çıkış haline getirdi. Tıpkı "Toplu Kaçış Tüneli" filminde olduğu gibi...

Askerî eğitimin kazandırdığı formasyonu, hapisten kaçışta kullanan esir subaylar her yolu deniyor, filmde. İğneyle kuyu kazıp tüneller oluşturmak için akılalmaz çabalar sarf ediyorlar. Ne var ki, talih yüzlerine bir türlü gülmüyor. Yıllarca uğraşarak kazdıkları tünellerin çıkışında, her seferinde tatsız bir sürprizle karşılaşp, bir iki kişi hariç yeniden kodese dönüyorlar.

Ergenekon sanıklarının Silivri-GATA hattında oluşturduğu tünelden birer birer kaçışı da sevk zincirinin usulsüzlüğüne takıldı. Tam sonuca giderken yeniden en başa dönmek gibi acı bir sürpriz var şimdi karşılarında...

Emri verenler de, emirlere uymak zorunda kalanlar da aynı tüneli kullanmıştı. Şener Eruygur'un boynunun kırılmasını saymazsak, Hurşit Tolon'un hangi hastalıktan GATA'ya sevk edildiği tam bir muamma. İnternet ortamına düşen ses kayıtlarına göre taş gibi sağlam. En acısı da şimdi eline fırsat geçse yine aynı kanunsuzlukları yapacak durumda. Valilere, savcılara yani devletin asker dışındaki memurlarına hangi keyfi davranışlarla muamele edilmesi gerektiğini meziyetmiş gibi anlatıyor. Devletin gerektirdiği ciddiyete uygun davranan muvazzaf orgeneralleri ima ederek ağzına geleni söyleyebiliyor. Bir de "kendileri yüzünden GATA'nın yıprandığına üzüler" faturayı görevdekilere kesiyor. Mantık şu: Tolon ne yapmışsa "Laik devletin bekası için" yapmıştır. Levent Ersöz, zamanın genelkurmay başkanını dinlemişse aynı şey içindir! Genç subayları mail ve mektuplarla "hükümetin hakkından gelmeyen üstlerine karşı" kışkırtanlar, Cumhuriyet Gazetesi'nden Balbay'a belge sızdırıp, "Genç subaylar rahatsız" haberleri yaptırarak 27 Mayıs'a özenenler de bütün bunları aynı "âli menfaatler" için yapmıştır!

Devletin âli menfaatlerinin, hükümeti yıkıp idareye el koyarak, askerin otuz seneliğine ülkeyi idare şartına bağlayan kim? Emekli generaller. Hem de görevde iken Refah-Yol iktidarını devirmiş generaller. Genelkurmay başkanı ve muvazzaf orgenerallerden valiyi, emniyet müdürünü ve mahkeme üyelerini baskı altına alarak içerdeki tutukluları bıraktırmak üzere keyfi davranışlara girmelerini isteyenler kim?

Darbeye teşebbüsten sanık emekli orgeneraller. Görevde bulundukları sırada darbe planları yapan ve planlarında, o zaman genelkurmay ikinci başkanlığı görevini yürüten Org. Başbuğ'u "Yusuf" olarak kodlayıp, "güvenilmez" bulanlar!

Şimdi güvenmedikleri kişilerden, kendileri için yargı bağımsızlığını, devlet ciddiyetini ve kanunları çiğnemesini bekliyorlar. Onların dışarıdaki uzantıları da davayı sulandırmak, mahkûmiyet gelecek noktaların delillerini hukuka taklalar attırarak boşa çıkarmaya çalışıyor.

Belki de Ergenekoncuların faydalı olduğu tek nokta burasıdır. Birilerini kırk kere asmaya yetecek deliller, onların aleyhine olunca ne ilginç yorumlara uğratılıyor. Delilleri hukuken geçersiz kılabilmek için her yol deneniyor. Ve tıpkı AK Parti'ye cumhurbaşkanı seçtirmemek için ortaya atılan 367 yorumunda olduğu gibi Sabih Kanadoğlu'nun ağzından ilan ediliyor bu "hukuki açılımlar."

Böylece kafalarındaki bölünmüşlüğü tam olarak ortaya koyuyor Ergenekoncular: Türkiye'de iki ayrı hukuk vardır. Dolayısıyla da iki ayrı halk vardır. Onlar için mevcut mahkemenin hazmedilemezliği, bugüne kadar hep "ayrıcalıkların hukukuna tabi" olanları, devletin bilinen hukuk sistemine göre yargılama "gafletinden" kaynaklanmaktadır! Bu gaflet Silivri-GATA hattındaki "Perakende Kaçış Tüneli"ni de kapatacak boyutlara ulaşmıştır!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İlker Paşa'yı "anlamak" ve 12. dalga

Hamdullah Öztürk 2009.04.19

"Max Weber, modern sosyologlar için önemli bir ilham kaynağı olmuştur. En büyük özelliği 'anlayışı' sosyal bilimlerde öne çıkarmasıdır. Anlayış sosyolojisinde öncelikli olan insandır.

Dolayısıyla insanların inandıkları değerlerin anlaşılması önemlidir. Bu değerler içinde elbette inançlar sistemi de vardır."

İlker Paşa'nın 14 Nisan Harp Akademileri konuşmasında geçen bu cümleler önemlidir. Eğer "insanların inandıkları değerler" anlaşılır ve o değerlerle var olma hakkı kabullenilirse... "Değerleriyle var olma hakkını" kullanabilmesinin önündeki engellerin kaldırılması için hep birlikte samimi gayretler gösterilebilirse... İşte o zaman 14 Nisan 2009 konuşması bir milat olur. Asker toplumsal değişimlerde öncülük rolünü sürdürebilir.

Halbuki "din eksenli cemaatlere" demokrasinin aktörleri arasında yer vermeyen; onları, demokrasi görünümü altında, "belli bir güce ulaştıkları için TSK'ya karşı sistemli faaliyetler yürüten yapılar" şeklinde algılayan "anlama" çabalarının, "Türkiye gerçeğini" kavrama açısından yetersiz kalacağı aşikârdır. Bunun bir adım ötesi Vamık Volkan'ın kanaatidir. Volkan, sadece "cemaat" mensuplarının değil, "mütedeyyin" ile "demokrat" arasında ilişki kurabilmenin imkânsızlığına inanır. Ona göre çözüm önerilerinin içinde dinî unsurlara asla yer verilmemelidir. Bu inanca göre "mütedeyyin" kimseler "olmaması" gerekenlerdir.

Bu durumda "anlama" konusu gerçekten önemseniyorsa, yanlış yönlendirme amacı gütmeyen bilimsel değeri yüksek araştırmalarla önce halkımız tanınmalıdır. Halkımızı tanımadan, sosyolojik şablonların uygulanması ancak kısıtlı imkânlar sunabilir. "Biz halkımızı tanımıyor muyuz?" diyenlere bir hatırlatmada bulunalım. Yıllardır "anlaşılmasın" diye değil, "yanlış anlaşılсын" diye, belli yerlerde, "bilerek" Şeyh Sait ve Sait Molla olarak tanıtılan Said Nursi der ki: İnsanları fikren yanlışlığa atan sebeplerden biri de ülfeti ilim zannetmeleridir.

Maalesef bizim aydınlarımız "mütedeyyin" insanımızın "dinini" bilmez. Din-devlet ilişkilerini de devlet-kilise kavgalarından bilir. O kavgalardan çıkan şablonları milletimize aynen uygulamak ister. Şablonun tatbiki, beklenen sonucu vermeyince şaşırır kalır. Problemi, toplumun şablona uygun hale getirilememiş olmasında arar ve der ki, demokrasilerde "olmaması gerekenleri" ayıklamak için "çatışma" şarttır. Ancak o zaman demokrasinin bedeli ödenmiş olur!

Artık saplantı haline gelen bu "sanı", kendisini öylesine dayatır ki, "medeni insanların konuşarak anlaşabileceği", "herkesi kendi konumunda kabullenerek, geliştirilecek samimi diyaloglarla çok güzel çözümlere ulaşma imkânlarının bulunabileceği" gibi "onların çağını" aşan alternatifler "düşman" muamelesine maruz bırakılır. Ergenekon davasının 12. dalgası kapsamında ÇYDD ve ÇEV'in aranmasına tepki gösterenlerin kullandığı "eğitim melekleri" tabiri çağrışım yaptırdı; 11 sene öncesine gittim. O günlerde dışından, tırnağından artırdıklarıyla öğrenci okutmaya çalışanların gayretlerini karalamak, onları suçlu durumuna düşürerek mahkûm ettirmek için çalışan "eğitim meleklerine" şu çağırışı yapmışım:

Ey Bulut'lar, Haşmet'ler, Gülseven'ler... Karalama, iftira ve asılsız isnatlarla uğraşmayı bırakıp; Fethullah Hocaefendi'nin yaptığı gibi devletten beklemeden, imkânları kendiniz bularak, başta bizim ülkemiz ve insanımız olmak üzere, tüm insanlığa çatlarcasına hizmet götürmeye var mısınız? Kadını, kadın; erkeği, erkek; zenciye zenci; sarıyı, sarı; Türk'ü Türk; Kürt'ü Kürt olarak bağrımıza basıp, insanlığı yüceltme yolunda yarışalım. Yarışalım ki, bu yarıştan herkes faydalansın. (Zaman, 19 Mayıs 1998.)

"Melekler" sonunda eğitim noktasına geldiler. Ama ne zaman? 2003 yılında Eruygur'un Jandarma genel komutanı olmasıyla birlikte! Aynı günlerde patronların davet edilip, "kayıt altında" görüşmelerle, meleklerle fon aktarmaları sağlandıktan sonra!... Koparılan fırtınaya bakıp, soralım: Konu, çocuklarımıza burs temin ederek, eğitimlerini üstlenmek mi gerçekten? Eğer öyleyse "meleklerin" etrafında pervane olanlar, neden aynı anlayışı "Gönüllüler Hareketinden" esirgiliyorlar; gurbetteki yetmişini aşmış bir insana yapmadığını bırakmıyorlar ki hâlâ?.. "Anayasal vatandaşlığı" tartıştığımız bir zamanda, vatandaşların bir kısmını melek, bir kısmını da düşman ilan etmek için elinden geleni ardına koymayanları "anlamak" için bir yöntem bilen var mı?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

On ikinci dalganın püf noktası

Hamdullah Öztürk 2009.04.26

On ikinci dalganın ardından kopan fırtınanın püf noktası Ergenekon'un beyninin irkilmesidir. Ne Türkan Hanım'ın şahsı ne de "Kardelenleri"dir mesele... Onlar sadece davayı sulandırmak üzere Ergenekon'un beyni tarafından değerlendirilmiş oldu.

On ikinci dalgaya gösterilen reaksiyonların ilki İlhan Selçuk ve eski Rektör Alemdaroğlu alındığında kopmuştu. İkinci benzer reaksiyon Kemal Gürüz dalgasında çıktı ortaya. On ikinci dalganın ardından kopartılan gürültü hepsini bastırdı. Son dalganın kilit isminin, devlet üniversitelerinde rektörlük yapanların değil, özel bir üniversitenin kurucu rektörü Mehmet Haberal olduğu anlaşıldı.

Tutuklu yargılanan beş tane daha rektör olmasına rağmen "hastane formülü" sadece Haberal'a uygulandı. Tıpkı Veli Küçük içeride olmasına rağmen, firari sanık Levent Ersöz'ün ülkeye kaçak giriş yapmasının ardından, yakalanınca hapisaneye hiç uğramadan GATA Hastanesi'ne getirilişi gibi...

Anlaşılan o ki, Ergenekon sanıklarından bazıları özel öneme sahip. Özellikle on ikinci dalganın dış dünyadaki algıyı da değiştirdiğini ısrarla dile getirenlere bakılırsa, davanın ulaştığı nokta daha da bir önemli hale gelmiş.

Hâlbuki birinci iddianameden sonra kıyameti koparanlar, ikinci iddianamenin ardından davayı kabul eder hale gelmişti. Davanın en başında "Ben bu davanın avukatı olurum." diyen Sayın Baykal bile ikinci iddianamenin ardından "Bu dava boş değilmiş." manasına gelecek cümleler sarf etmişti.

Ne oldu da on ikinci dalgayla birlikte bütün köprüleri atacak havalara esmeye başladı?

Malum on ikinci dalga "darbe" üzerine kurulmuş gibiydi. Yani Ergenekon, bir kısım emekli askerlerin görevdeyken ve emekli olduktan sonra sürdürdüğü "Hükümeti yasal olmayan yollarla değiştirme" hevesiyle sınırlı bir örgüt olacaktı. Bu durumda arkadan gelecek üçüncü iddianame de bu kişilere ait silah ve mühimmatı ihtiva edecekti. Böylece mahkeme bir kısım askerlerin merkezde yer aldığı bir darbe davası olarak görülüp, bitecekti.İkinci iddianameden sonra mahkeme lehine esen olumlu hava gösterdi ki, bu nokta birçokları açısından hazmedilebilirdi.Ama on ikinci dalga kafaları karıştırdı. İddia makamının elinde çok daha fazlasının olduğunu, yani mahkeme sürecinin daha da ileri noktalara ulaşabilecek malzemeyi elde ettiğini gösterdi. On üçüncü dalga ister istemez akıllara geldi. On ikiye bakıp, on üçü hesap edenler kamuoyu oluşturma kanallarını var gücüyle kullandı. Demirel bile kendisini ortaya koyup, Haberal'ı uğurlamak için havaalanına kadar gitti. Belki de artık yeni dalga olmayacak. Ama bir telaştır ortalığı kapladı...

Ecevit'e, Haberal'ın hastanesinde "iş göremez raporu" vererek siyasi hayatını bitirme hesapları yapanların, aynı zamanda siyasi partileri nasıl yıprattığını gören Sayın Devlet Bahçeli sonraki yıllarda çok temkinli davranmıştı. Ülkücü gençliği sokak olaylarına karıştırmadığı için birçok kesimin takdirini toplamıştı. O bile on ikinci dalganın ardından temkinli duruşunu bozdu.

13 sayısı çağdaş toplumların bir hurafesidir aynı zamanda. Mesela Avrupa ülkelerinin uçaklarına bindiğinizde 13 numaralı sıranın olmadığını görürsünüz. Aynı şey otellerde de çıkar karşınıza; on üçüncü katı bulamazsınız.

Bu modern hurafenin etkisinden midir nedir, dış dünyanın davaya bakışının bir anda değiştiği yazılıp çizilmeye başlandı. Hâlbuki Batılı ülkeleri temkinli biliriz. Koskoca bir dava hakkındaki kanaatleri içeriye alınan birkaç kişi ile hemencecik değişmez. AB ülkelerinde yaşanan ve cumhurbaşkanını tutuklamaya kadar varan emsal davalar varken AB ülkelerinin kanaatini 13 hurafesi değiştirmeye yeter mi? h.ozturk@zaman.com.tr

'Evet', 'Bâli' Azerbaycan 'Ya' 'Da' Kafkasya'da gelişen olaylar

Hamdullah Öztürk 2009.05.03

Geride bıraktığımız hafta, İlham Aliyev Cenapları Brüksel'de NATO ve BM nezdinde temaslar yürütürken, ülkesi tarihinde ilk defa acı bir olayla sarsıldı. Gürcistan asıllı bir Azeri, Petrol Akademisi'ne girmiş, önüne çıkan ilk insandan başlayarak karşısına kim çıktıysa hepsini kafasından ya da boynundan vurarak öldürmüştü.

Eldeki bilgiler katilin, Rusya topraklarında ikamet eden bir ailenin çocuğu olduğunu söylüyor. Ama nedense cinayet için Bakü'yü ve Petrol Akademisi'ni seçmiş. Hem de Aliyev Cenaplarının Brüksel temaslarıyla eşzamanlı olarak.

Bakü ve petrol!...

Bakü kabuk değiştiriyor. Şehir adeta yeniden inşa ediliyor. Azeri meslektaşlar heyecanlı. Gazeteciliğin Azerbaycan'da profesyonelce yapılabilmesi için çırpınıyorlar. Daha fazlasını, daha fazlasını istiyorlar. Meslektaşların hepsi profesyonel gazeteci aslında. Dünyayı biliyorlar. Azerbaycan şartlarının kısıtlılığını aşarak, mesleklerini en güzel şekilde yapabilmenin yollarını arıyorlar. Onun için Türkiye tecrübesini dinlemek istiyorlardı. Ama maalesef... Türkiye basınının profesyonelleşme açısından son yirmi beş yılda kaydettiği aşamaları konuşamadık. Çünkü program dört gündür devam eden seminerin son oturumunda yer alıyordu. Ve maalesef tam program saatine yaklaşırken Petrol Akademisi'ndeki müessif olay yaşandı. Azerbaycan Medya Merkezi, hadisenin cereyan ettiği Akademi ile karşı karşıyaydı ve cadde geçişlere kapatılmıştı. Katılımcılar binaya ulaşamadığı için program gerçekleştirilemedi. Bakü sadece petrol ve gaz demek değil. İslam medeniyetinin payitahtı seçilmiş olmanın heyecanını da yaşamak istiyor; çeşitli kültür programlarına ev sahipliği yapıyor. Mesela geçtiğimiz perşembe günü Da dergisi tarafından düzenlenen görkemli bir program vardı. Rahmetli Haydar Aliyev'in himayesinde yola çıkan Diyalog Avrasya, onuncu yılını, onun manevi huzurunda kutlamak üzere Bakü'yü seçmişti.

Diyalog Avrasya'nın kısaltması olarak kullanılan "Da" Rusçada "evet" manasına geliyor. Azeriler "bâli" kelimesini kullanıyor "evet" için. Diyalog Avrasya medenice buluşmayı, konuşarak anlaşmayı "evet" kelimesinde somutlaştırmış. Bakü'de 'dostluk, kardeşlik, insanlık' dedi diyalogdan yana olanlar. Rusya'dan, Türkiye'den, Kazakistan'dan ve Azerbaycan'dan entelektüeller Bakü'de bir araya geldi. Hep birlikte "Işık doğudan yükselir." demek istiyorlardı. Yeni fikirlerin Doğu'nun gönül dünyasından çıkacağına duydukları inancı dile getiriyorlardı. Ama Azeriler gergin, Bakü tedirgindi. Bir de Petrol Akademisi'nden gelen kara haber eklendi bu tedirginliğe...

Kardeşliği istemeyenler, milletlerin kucaklaşmasından rahatsızlık duyanlar vardı. Barışın, kardeşliğin yerine kargaşa ve kavgaları koymak; gözlerini petrol ve gaza, belki de Azerbaycan'ın varlığına dikmekti onların derdi. Neft ve gaz Allah vergisi. Allah Azeri gardaşlara büyük zenginlikler, güzel yurtlar vermiş. Onları korumak, kurda kuşa yem etmemek için daha ince diplomasi, daha güçlü ordu ve daha derin bilim lazım. Ama onlar kendi öz değerleriyle bütünleşip, güçlü bir milletin, sarsılmaz devletini oluşturmakla uğraşırken başlarına gaile açmak isteyenlerin boş durmadığı görülüyor.

24 Nisan üzerinden başlatılan hareket, planlı ve sert. Karadeniz'in kuzeyinden Ermenistan'a çekilen ABD yayını kırıp, Azerbaycan'dan Türkiye'ye uzanmak isteyen Güney Karadeniz yayının inşasını amaçlıyor olmalı.

İktidarlara karşı muhalefeti, sivil inisiyatiflere karşı da Ergenekon türü yapıları kullanıyor. O yüzden olsa gerek, Aliyev Cenapları Brüksel temaslarını kurarken, Neft Akademisi'nde kanlar akıyor... h.ozturk@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Kelebek' kanat çırpırsa 'zulüm' dağılır gider

Hamdullah Öztürk 2009.05.10

"Dünyayı değiştirmek için illa terörist olmak mı gerekir?" sorusunu yöneltip; ardından teröre inat yapılabilecekleri anlatıyor Kelebek filmi. Yuvaları yıkmadan, anaları gözyaşına boğmadan, civanları canlarından etmeden olabilecekleri düşündürmeye çalışıyor.

Şehadete atfedilen kutsiyetin, stratejiden yoksun, işgallerin yüz yıl önceki tarzına göre geliştirilmiş mücadele yöntemlerini kullanarak, insanları heder etmekle sınırlı hale getirilemeyeceğine dikkat çekiyor. Din ve dinî hayatı, değişen dünyanın ihtiyaçlarına cevaplar hazırlayarak hayata hayat yapmak varken, bölgeyi şekillendirmek üzere geliştirilen "İslam eşittir terör" denklemine oturtup, salt direniş dinamosuna indirgemenin nelere mal olduğunu göstermeye çalışıyor.

Afganistan'ın seçilmesi ve öğrencilerin okumak üzere Amerika'ya gönderilecek olması ilk anda "ABD'nin hiç mi suçu yok?" sorusunu akla getiriyor. Hatta Amerikancı bir film izlenimi doğuruyor. El Kaide üzerinden terör yöntemlerinin kullanılmasına yöneltile eleştiri, sanki işgal karşısında direnenlerin tenkidi gibi anlaşılabilir da dikkatle seyredenler, işin aslının hiç de öyle olmadığını fark ediyor.

İlk defa bir sinema filmi, Müslümanların kendi içinde yapması gereken alternatif arayışlarını taşıyor beyazperdeye... Afganistan'ın seçilmiş olması da bu bakımdan fevkalade manalı. Çünkü Afganistan, coğrafi olarak, dünyayı yönetmeye azmeden devletlerin mutlaka hâkim olmak isteyeceği bir bölgede bulunuyor. Süper güçlerin yer değişiminin ancak bir dünya savaşıyla gerçekleştiği göz önünde bulundurulursa, yerini kaybetmek istemeyenin de, o koltukta gözü olanın da elde etmek isteyeceği bir yer Afganistan. Bu açıdan Irak'tan daha önemli...

Süper güçlerin boy ölçüştüğü bu çorak bölgede, bomba sesleri altında büyüyen savaş çocukları Müslüman. Afganistan'da otuz yıldır yaşanan şiddetin insanî boyutuna ilaveten bir de İslamî boyut var. O yüzden, bizler, Müslüman olarak daha özel manada Afganistan'la alakalıyız.

Alakamız, "Süper güçlerin er meydanında yaşayan biçare Müslümanlar, başka ne yapabilir ki, bu kapandan çıkabilsin?" sorusuna cevap bulmayı gerektiriyor. İşte "Kelebek", bilinenin dışına çıkıp, unutulmuş önümüze seriyor. Bir kelebeğin kanat çırpmasıyla Amazonlar'da fırtınaların meydana gelmesi nasıl ki, tabiata konulmuş ilahî yasalarla ilgiliyse, aynı yasaların insanlar âlemi için geçerli olanlarını keşfetmek ve ona göre hareket edebilmenin birinci adımı eğitim oluyor. Tabiatı yaratanın ve yaratılış yasalarını koyanın adıyla okuyabilecek bir eğitim...

Mesela, o yasalardan bir tanesi şudur: "Küfür devam eder ama zulüm devam etmez." Eğer zulüm varsa ve o zulme son vermek isteyen insanlar da varsa, zulmün hâlâ devam ediyor olması nasıl açıklanabilir? Kelebek filmi ince bir üslupla "el Kaide yöntemleriyle zulmü engellemek isteyenlerin anaların âhını alarak gidemeyeceğini" ifade ediyor. Diyor ki bir ana: "Ben ateşi kimin yaktığını bilmem. Oğlumu ateşe atanı bilirim!..."

O zaman olması gereken "anaların duasını alarak" devam edecek bir yol bulmaktır. Bu da maruz kalınan zalimce etkiye, aynı cinsten tepki vermekte değil, ilahî yasaları keşfedip ona göre davranabilmekte gizlidir.

Müslüman'ın farkı da buradadır zaten. "Ben ne istiyorum?"dan önce "Allah hangisini yaparsam razı olur?" sorusuyla başlamakta...

Tam bu noktada film, konuyu vicdan sahibi insana kilitliyor. Sorumluluk duygusuyla yanıp kavrulan vicdanlı insana... O insan "Ateş düştüğü yeri yakar." değil, "Ateş nereye düşerse düşün beni yakar." sorumluluğuna sahip. O yüzden el Kaidecilerin gidip yerleştiği coğrafyaya, o bölgeden gelen Mevlânâ bakış açısını götüremediği için kendisini suçluyor; vicdan azabıyla kavruluyor. Kelebek, bilinen şablonlara takılmadan ve sonuna kadar dikkatle seyredebilecekler için çok farklı bir film...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Oktay Ekşi hakemlik yapsaydı...

Hamdullah Öztürk 2009.05.17

İyi ile kötü, güzel ile çirkin ne kadar da iç içe... Gece ile gündüzün birbirini takibinde olduğu gibi art arda dizmek mümkün değil. O kadar iç içe ki, bazen yüzümüz gülerken, dilimiz son derece nezaketli cümleler döktürürken, aklımız ve kalbimiz aynı insanlara karşı kin ve nefretle dolu olabiliyor.

Dünya tatlısı bir insan, birkaç dakika içinde herkesi şaşırtacak davranışlarla arz-ı endam edebiliyor.

Tabii ki bu türden parçalı bulutlu görüntüler tabiatımızdaki kötülüğe açık tarafları tam olarak terbiye edememekten, iyi ve güzeli her yönüyle fitratımızın bir parçası haline getirememekten kaynaklanıyor. Olmak istediğimiz ile, o anda olduğumuz arasındaki fark, kritik zamanlarda kendisini hemen ele veriyor. "Daha kat edilecek çok yolun var" diyor bizlere acı acı...

Geçen hafta sonu FKM'de muhteşem bir sempozyum vardı. Türkiye'nin dört bir yanından gelen ilahiyat fakültelerinin değerli akademisyen ve yöneticileri protokol sıralarında yerlerini almıştı. Diyanet İşleri Başkanı Prof. Dr. Ali Bardakoğlu, "Kur'an'ın mucizevî korunmuşluğu" sempozyumunun açılışına şu muhteşem cümleyi yerleştirdi: "Kur'an'a abdestsiz el sürmemek vicdanın emridir."

Dinin delillere dayalı hükümlerden ibaret olmadığını, tam inanmış gönüllerin Rableri ile arasındaki ilişkide, hükümlerin çok ötesinde, karabet incelikleriyle alınan mesafeler bulunduğunu çok güzel anlatıyordu Bardakoğlu Hocamızın cümlesi. Sempozyum esnasında Din İşleri Yüksek Kurulu Başkanı Prof. Dr. Hamza Aktan Hocamızın, Suriye'den teşrif eden Sayın Bûti'nin teklifine, Türkiye uygulamasını anlatarak verdiği cevabın uyardığı memnuniyet, simalara tatlı bir tebessüm olarak yerleşti. Türkiye'nin dört bir köşesinden ve ülke dışından teşrif eden akademisyenlerin değerli konuşma ve tebliğlerine son noktayı Prof. Dr. Suat Yıldırım Hocamız koydular.

Kur'an etrafında yapılan iki günlük ilmî müzakere ziyafetinin lezzetini yaşarken, Nil Prodüksiyon'un hazırladığı, on bir DVD ve yirmi iki CD'den müteşekkil muhteşem bir set geçti elime. Gülen Hocaefendi'nin vaaz ve sohbetlerinden oluşan otuz üçlük setin başına yerleştirilen kitapçığa, her bir CD ve DVD'de yer alan sohbetlerin ihtiva ettiği konuları dakika ve saniyelerine kadar yazarak muhteşem bir iş yapmışlardı.

Bu güzellikler, Nazife Şişman Hanımefendi'nin Başörtüsü kitabıyla devam etti. Yirmi beş yılın oluşturduğu tüm tortulardan sıyrılmayı başararak, "hicabı", Allah'ın emri olduğu için uygulayan mümine hanımların inanç dünyasının enginliği, sosyolojik bir dille ama alabildiğine samimi olarak anlatılabildiği kitapta. İliklerime kadar şükür duygularıyla dolduğumu hissettim.

Derken, Genel Yayın Müdürümüz Ekrem Dumanlı Bey'in şu cümleleri şükürümü daha da artırdı: "Oktay Ekşi Bey'in yazılarındaki sertliğe bakmayın. İlişkilerinde son derece insanî ve babacandır."

Doğan Grubu'nun yayınlarında her gün bir şekilde kalbimizi incitecek bir haber ya da yorum mutlaka yer alıyor. Oktay Ekşi de Hürriyet'in başyazarı. Buna rağmen bizim yayın müdürümüz, kalbimizdeki kırıklara takılmadan Oktay Bey'in meziyetlerini ilan edebiliyordu.

Ne yazık ki, bizler şükür hisleriyle coşarken Oktay Bey aynı saatlerde Ekrem Bey'i "medya imamı" ilan eden bir yazıyla meşgulmüş. Genelkurmay'ın açıklamalarını arkasına alıp yüklenmiş. Harika bir fırsat vardı hâlbuki. İlker Paşa "Basın Konseyi'nin kriterlerini esas aldıklarını" açıklamıştı. Oktay Bey, o babacan tavırlarını, meslek tecrübesiyle birleştirip Genelkurmay'ın iltifatının verdiği "hakemlik" rolünü güzelce değerlendirerek, yanlışlığında yedi cihanın ittifak ettiği uygulamaları bitirecek adımların öncüsü olabilirdi. Ama olmadı. Tercih kendilerininindir.

Biz biliriz ki, gönül sultanlığına giden yollar şartlar ne olursa olsun iyilikleri, güzellikleri, insanların kötü tarafına takılmadan güzel yanlarını görebilecek kıvamı koruyabilmekten geçer. h.ozturk@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sincan davasında Şemdinli'nin ayak izleri

Hamdullah Öztürk 2009.05.24

Şemdinli davası, bazı çevreler tarafından çok ince ayarlı bir operasyon olarak lanse edilmişti. Hayatı kompto penceresinden görenlerin iddiasıydı bu. İddia şöyleydi: F tipi polis ve F tipi savcı işbirliği yapmış; Yaşar Paşa'nın genelkurmay başkanlığını engelleyebilmek için adını iddianamede geçirmiş.

Ardından da iddianame savcıdan çıkar çıkmaz medyaya servis edilerek kamuoyu oluşturulmak istenmiş. Ergenekon davasının şöhrete kavuşturduğu isimle söyleyecek olursak, bu "tertup" ile bir taraftan Yaşar Paşa'ya vuruluyor, diğer taraftan da onda oluşacak düşmanlık hisleri "F tipi" olarak adlandırdıkları kesime karşı kullanılmak isteniyordu.

Nitekim Yaşar Paşa genelkurmay başkanı olduktan sonra "Bakalım F tipine karşı şimdi neler yapacak?" beklentileri tavan yaptı. Bekledikleri dozda bir hareket bulamayınca da Yaşar Paşa'yı hedef aldılar. Şemdinli davasında savcının yedi sülalesi araştırıldı. F tipine ait en küçük bir iz bile çıkmadı. Buna rağmen HSYK, yıldırım hızıyla devreye girdi. Savcı Ferhat Sarıkaya, yargısız infaza kurban edilip, avukatlık bile yapamaz duruma düşürüldü. Sarıkaya tarafından hazırlanan iddianamenin PDF formatındaki tam metni internette mevcut. Fatih Altaylı yönetimindeki Sabah gazetesi ve Milliyet gazetesi, iddianameyi sitelerinde tam metin olarak yayınlamıştı. Merak edenler iddianameyi indirip, sağ tuş yaptıktan sonra "özellikler"e girerlerse göreceklei kaynak MEBS Başkanlığı'dır. Hangi bilgisayardan çıktığı da aynı yerden görülebilir. Yani ya Van Jandarma Asayiş Komutanlığı'ndan ya KKK'lığınan ya da Genelkurmay'dan medyaya verilmişti.

Bu bilgi o gün de mevcuttu. Ama "tertup" Yaşar Paşa'yı "F tipi"nin üzerine yönlendirmek üzere yapılmıştı. Aradan geçen zaman gösterdi ki, Yaşar Paşa'nın genelkurmay başkanı olmasını istemeyenler Ergenekon sanığı Şener Eruygur ve arkadaşlarıymış. Hatta irtibat halinde oldukları bir gazeteciden Yaşar Paşa'nın sinagogdan çıkarken çekilmiş fotoğrafını bulmasını istemişler. Şemdinli iddianamesi üzerinden bu "tertibi" planlayanların noktayı nazarı şuydu: Yaşar Paşa'nın adı iddianameye karıştırılarak Paşa'nın istikbali engellenmek istenmiş; engellenemese bile yaralı hale geldiği için makama yıpranmış olarak gelmesi amaçlanmıştı.

Ergenekon mensuplarının kafası işte böyle çalışıyor. Bir başkasının üstünde kalacak şekilde, elinden ne geliyorsa yap; asla ardına koyma. Devletin yıpranması gibi duygusal yaklaşımlardan uzak dur. Çünkü demokrasi olduğu sürece hele bir de cumhurbaşkanını halkın seçmesi kanunlaştıktan sonra devletin tepesine Ergenekon'un ulaşması imkânsız gibi bir şey... Öyleyse yıprat! Çalışamaz hale getir!.. Hele bir de anayasa değişikliğinden başlayacak bir dizi değişiklik gündemdeyken!.. Ergenekon böyle düşünebilir. Ergenekon kapsamında evinde arama yapılan Sabih Kanadoğlu da bu konuyu hukuka uyduracak açıklamalar getirebilir. Burada önemli olan, HSYK'nın tavrı. Savcı Ferhat Sarıkaya'yı yıldırım hızıyla cezalandıran, Ergenekon savcılarını da benzer şekilde cezalandıracakları Ergenekon mensuplarınca kulaktan kulağa yayılan HSYK, devletin başına "Şah" diyenler hakkında acaba nasıl bir tavır sergileyecek?

Ferhat Sarıkaya'nın başına gelenler, hazırladığı iddianamenin hukuka uygun olmadığından gelmedi ki! Devletin tepesindeki bir insanı dahil etme cüretinden geldi. Şimdi ondan da yukarıda, devletin en tepesindeki bir kişi hakkında yargılama teşebbüsünde bulunuluyor. İşin ilginç tarafı, Ergenekon mensupları hesaplamamış olabilir ama bu hareketleriyle hangi makamda olursa olsun herkesin yargılanabilmesinin önünü açacak işler yapıyorlar. Bakalım, gün doğmadan meşime-i şebden neler doğacak? h.ozturk@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

"Nokta" ile "kelebek" arasında "hayran" kuşaklar

Hamdullah Öztürk 2009.05.31

Elif ve nokta...Elifi büküp kucağına nokta yerleştirilince "nun" oluyor; altına yerleştirilirse "be"...

Hız. Musa, Hızr (as)'ı aramak üzere yola çıkarken yanına almaya değer gördüğü kişi genç Yûşa idi. Yûşa "bin Nun" idi. Balığın karnından geçen Hz. Yunus da "nun" sahibiydi. "Nun" ve "kalem" Alemlerin Rabbi tarafından üzerine yemin etmeye değer bulunmuş. Hasılı, "nun" kim bilir nice esrarın remzidir. Ama elifin, Ezel ve Ebed Sultanı'nı, noktanın da fâni ve zâil insanı sembolize edişi hep "be" harfi üzerinden, özellikle de Besmele'nin "be"si üzerinden ifade edilmiştir. Derviş Zaim, İslam sanatını beyazperdeye taşıma gayretinin ikinci adımını "nokta" ile attı. Filmin en muhteşem tarafı afişiydi bence. Üzerinde "Afallahu anh" yazan afişte, hattat, noktanın yerine geçmiş ve gözlerini semanın sınırlı sonsuzluğuna dikmişti. Yani insana tekabül eden nokta müşahhaslaştırılmış (somut), Allah'ın remzi olan elif (çizgi) mücerred (soyut) olarak bırakılmıştı. Kendisini bulamamış insanın "şer problemi"ni bir türlü çözemeyişinin ve o yüzden maruz kaldığı acıların güzelce işlendiği film, kafalara gizliden gizliye bir soru takıyor: Moğolların, ellerindeki güç ve kuvveti, istila ettiklerin ülkelerin insanlarını katletmekte kullandığı için mi "nokta" konulamadı? Yoksa "nokta" yerine konulamadığı için mi Moğollar hattatı ve diğerlerini katledebildi?

Hattat, "nokta" yerini bulduğu zaman olacak güzelliklere inandığı için Moğollara aldırmandan noktayı koyabilmenin telaşını yaşıyor filmde. Genç çırak ise Moğolların silahlarına ve zulümlerine inancından dolayı "nokta" ile uğraşmayı manasız bulup bir an önce kaçmakta ısrar ediyor. Film günümüze geliyor. O gün noktanın yerine konulamamış olmasından kaynaklanan keşmekeşin, asırlar geçmiş olmasına rağmen hükmünü nasıl da icra ettiğini başlıyor ince ince dokumaya... Nokta'nın tecrit bandından işlediği bu konuyu, sıcak olaylar üzerinden ve olabildiğince müşahhas işleyen Kelebek filminin, noktadan bir iki hafta önce vizyona girmesi de kaderin ince bir remzi olsa gerek. Moğolların yerine Amerika geçmiş, Tuz Gölü'nün yerine de Afganistan...

Kelebek "nokta"yı bulup, yerine yerleştirebilmenin derdine düşmüş. Sonsuz ve sınırsız kuvvet sahibinin, kâinata koymuş olduğu kanunları keşfedebilecek eğitilmiş insan yetiştirilirse, kelebek kanadı gibi zayıf ve zarif bir hareketle Amazonlarda fırtına çıkarabilecek kuvvet keşfedilmiş olur, diyor. Bu eğitimden uzak kalmış kişiler ise

elindeki çakaralmaz ile "göze göz, dişe diş" kavgasında ısrarlı. Nokta geleneksel kültürü taşıdı beyazperdeye, gözlerimizi geçmişimize çevirdi... Kültürün önemini bilenler noktadan takdirlerini esirgemedi. Kalemin hakkını vermeye çalıştı.

Kelebek ise kültür köklerimiz üzerinden geleceğimizi inşa derdine düştü; derdiyle baş başa kaldı. "Moğollar geliyor" psikolojisi "nokta"nın önemini kaçırdı gözlerden. Sonsuz kudrete açılan pencereleri görünmez kıldı. Kelebeğin yalnızlığını düşünürken, "nokta"nın önemini kavrayamayan genç çırağa, usta hattatın söylediği söz takıldı dilime: "İnanmayan yazamaz..."

Aslında çarşafli kadını mahkemede azarlayan hakime hanımı yazmak istiyordum. Hislerim, kelebeğin yalnızlığını paylaşmaya itti beni... Hakime hanımın hareketini Özdemir İnce'ye havale ettim. Laikliğe içeriden verilen zararı, eminim, Sayın İnce benden çok daha güzel yazar... h.ozturk@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yıkılası duvarlar

Hamdullah Öztürk 2009.06.07

Utanç sembolü olarak Berlin Duvarı'nı hatırlarız hep. Dünyanın doğu ve batı olarak ikiye ayrıldığı Soğuk Savaş yıllarında, bir milleti ortadan ikiye bölmenin sembolüydü o.

Suniydi... Ayırandı... Bölendi... İşte o yüzden yıkılması gerekiyordu. Nefretler duvara yöneliyordu.

Ama bir de görünmeyen duvarlar var.

İnsanların beyinlerinden kalplerine doğru çekilen bu duvarlar, Berlin ya da şimdilerde İsrail'in çevresine ördüğünden çok daha farklı ve kalın. Daha etkili ve yıkıcı...

Duvarlar görünmediği için birbirleriyle kucaklaşması, omuz omuza vermesi gerekirken, ayrı duran insanların, grupların, anlayış ve görüş sahiplerinin neden ayrı durduğu anlaşılamıyor.

Taraflar beraber olmaktan başka yol olmadığı halde bir araya gelememenin sebebini anlayamadığı için...

Ve de beraberlik ihtiyacını, kendi içinde derinden derine hissettiğinden emin olduğu için...

Suçu rahatlıkla karşı tarafa atabiliyor. Onların duyarsızlığına, hatta birtakım mihraklar tarafından yönlendirildiğine, soyuna, millî kültür ve mukaddesatına yönelik, derin ihanetlerin içine çekildiğine hükmedebiliyor. Hükmetmekle de kalmayıp, yurdumuzda millî duyguları güçlü, bazı grupların yaptığı gibi, öncelikle bertaraf edilmesi gereken "düşman" olarak belirleyebiliyor.

Bu açıdan bakınca, insanların hakikate ulaşmasını engelleyen manileri bertaraf etmek için verilecek "mücâhedenin", dinimizce neden en hayırlı amellerden sayıldığını daha iyi anlamaya başladım.

Bir taraftan manileri ortadan kaldırma mücâhedesini verirken, diğer taraftan yeni duvarlar öremesinler diye, tetikte durmak, sınırda düşman gözleyen asker gibi nöbet tutmak manasına gelen "ribat"ın neden daha önemli olduğunu bir parça kavramaya başladım...

Çünkü...

Bir hanımefendi tanıdım. Beyinlerden kalplere doğru çekilen görünmez duvarları aşarak semtimize gelen bir hanımefendi.

"Ben fizik olarak kadını. Mücadelede ise erkeğim. Kimseye belden aşağı vurmam. Beraber ekmek yiyip su içtiğim; aynı yolda birlikte yürüdüğüm insanlar sıkıntıya girdiyse, hatta hapse atıldıysa, ben asla onlarla beraberliğimi inkâr etmedim. Alakamı kesmedim. Ben iyi günde birileriyle beraber olup, sıkıntı zamanlarında onları kötüleyenler gibi olmadım."

İşte bu sözler o hanımefendiye ait...

İki ortak dost tuttu ellerimizden. Bizi bir masanın etrafında buluşturdu. Gördük ki, meğır yüreklerimizde aynı şeyler varmış. Sevdamız da ortakmış; kavgamız da...

Bizi birbirimize yaban kılanlar, dost gözükenlermiş; dostlar değil...

"Dost gözükenlermiş; dostlar değil." cümlesini yazdıktan sonra irkildim. Dedim ki, ya onların beyinlerinden kalplerine doğru duvar ören başka birileri varsa!

Ya onlar da aslında dost olduğu halde o duvarlara takılıyorsa! O zaman ben ne yapmalıyım?

Bu sorunun cevabını edebiyatımızdan çıkarmaya çalıştım. Biraz tasarrufla dedim ki: "Beri gel görüşelim/ Yâd isen bilişelim" mısralarını esas almalıyım. O zaman görünmeyen duvarları aşabilir, yeni duvarların örölmesini engelleyecek ribat noktasına ulaşabilirim...

h.ozturk@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ergenekoncular da andıççılar da bilir ki Allah vardır!

Hamdullah Öztürk 2009.06.14

Kur'an der ki, "Allah mühlet verir ama asla ihmal etmez." İnsanlara verilen iradenin hikmetleri vardır. İnsanlar o hikmet alanı içinde tercihlerini yapar; ama kalkıp da beyazı siyah, yalanı doğru yerine koyup, "Biz istedik. Böyle olacak!" mantığıyla kendilerini insan ötesi bir şey görmeye başlarsa, işte o zaman hesabın adresi değişir.

Dinler tarihi bize bu konuda birçok örnek sunuyor.

Konuya neden böyle girdim?

Taraf gazetesinde yayınlanan akla ziyan bir belge, AK Parti ve dünyanın dört bir tarafına Türkçeyi, Türk bayrağını ve Türkiye sevgisini taşıyan gönüllüler hareketini yok etme planlarını ortaya koydu.

Plana göre, masum insanlar, evlerinden silah ve mühimmat çıkartılarak "Silahlı Terör Örgütü" mensubu gösterilecek. Bu amacı gerçekleştirebilmek için baskını asker yapacak, iddianameyi askerî savcı hazırlayacak, hükmü de askerî hakimler verecek. Omzunda rütbe taşıyan ve bir üst rütbeye kayıtsız şartsız itaat etmek üzere eğitilen yargı mensupları emir tahtında, hukuk adamı kimliğiyle asla onaylayamayacağı kararları, imzalamak zorunda kalacak. Hukuktan bahsedene "Sen de mi onlardansın yoksa!" tehdidi yapıştırılacak!..

Başından beri bizler, Ergenekon Silahlı Terör Örgütü'nün, -çıkan silahların adresi her seferinde TSK'yı gösterse bile- TSK'nın dışında, ama her kuruma olduğu gibi, oraya da el atmış bir örgüt olduğunu iddia ediyorduk.

Doğu Perinçek'in yönlendirmesiyle ESTÖ mensupları ise her fırsatta arkalarında Genelkurmay'ın olduğunu söylüyordu. Hatta Perinçek, hapishanede bir de kitap yazdı. Üç genelkurmay başkanını mukayese etti.

ESTÖ 'ün asker tutukluları, askerlik psikolojisini kullanarak genelkurmay başkanına sitem üstüne sitem ettiler. Tutuklu eşlerinin medyaya yansıyan konuşmalarında kadın diliyle komuta kademesine sitemler edildi. Hatta bir emirle cumhurbaşkanına bile dava açtırabileceği söylendi! Hürşit Tolon, Genelkurmay Adli Müşaviri'ne demediğini bırakmadı. GATA'ya sevk edilenlerle, hapiste yatanlar arasındaki ayırım üst rütbelilerin korunduğuna dair söylentileri hızlandırdı.

Bu arada Genelkurmay Başkanı "Mücadelenin hukuki alanda sürdürüleceğini"; "Demokrasi ve hukuk dışına çıkanların TSK'da barınamayacağını" söylüyordu. Taraf'ın gün yüzüne çıkardığı belge gösterdi ki, kazın ayağı çok farklı. Belki de burada sorulması gereken temel soru şu: TSK'da üst irade olmadan, birileri, böyle bir belgeyi kendiliğinden çalışabilir mi?

Belgeden çıkan sonuca göre, ESTÖ tutuklularının eşlerinin Genelkurmay'a yönelik eleştirileri ve Tolon'un Genelkurmay Başkanlığı Adli Müşavirliği'ne yönelik ağır sözleri etkisini göstermiş. Eğer bir üst irade yoksa, ast rütbede bulunanlar, Genelkurmay'ı büyük bir zan altına sokarak ESTÖ davasını sahiplenmekten kaçınmaz hale getirmek istemiş.

Genelkurmay Başkanlığı "hukuk" ile, bazı hanfendilerin ve emeklilerin kurmaya çalıştığı, "Bir genelkurmay başkanı kendi personelini yargıya teslim eder mi? Olur mu canım böyle bir şey?" baskısı arasında tercihe zorlanıyor. Belgeye göre askerî yargı, masum insanları "Terör suçundan mahkum etmek üzere oluşturulacak sahte bir davayı" ciddiye alacak. ESTÖ suçlularını aklayabilmek için, çürük elmalarını sahiplenme uğrunda, adaletin yerini bulmasını engelleyerek "büyük bir sorumluluk!" ifa etmiş olacak! Yani tamamen hukuki olan bir devlet kurumu kendi varlık sebebiyle çatışmaya sokulacak!

"Bir üst irade olmadan ast rütbedekiler kafasına göre çalışmalar yapabilir mi?" sorusunu tekrarlamak istiyorum. Çünkü bu belgede yer alan planın birebir uygulaması askerî yargıda görülmekte olan "Karargah Evleri" davasında uygulanıyor. Bir taraftan, Perinçeklerin TSK örgütlenmesini araştıran, Karargah Evleri dosyasını boşaltmak için her şey yapılıyor, diğer taraftan da onun yerine, tam da belgede yer aldığı gibi, bir astsubaya İzmir'den hipnozcu getirtip, işkence altında "Fethullahçı" olduğu söylettiriliyor. Yani Genelkurmay'ın gücünü kullanarak, Askerî Yargı'yı adaletin karşısına dikmek isteyen ESTÖ 'cüler, gayretullaha dokunacak işlere kalkışıyor. Ergenekoncular ve andıççılar gibi bizler de biliriz ki Allah vardır. Mazlumun ahı arşı titretir. Ve bu durum sadece müminlerin imanını güçlendirir. h.ozturk@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Genelkurmay Başkanı neyi söylemedi?

Hamdullah Öztürk 2009.06.28

Taraf gazetesinin "AKP ve Gülen'i bitirme planı" başlığıyla duyurduğu "İrticayla Mücadele Eylem Planı" ve sonrasındaki gelişmeleri, emekli Kurmay Subay Şenol Özbek'in Aksiyon dergisine verdiği röportajı okuduktan sonra bir kere daha toptan değerlendirenler, "Vay bel!.." demekten kendini alamayacaktır. (Aksiyon, 22-28 Haziran, sayı: 759)

Özbek, cuntacıların değil, cuntayı ihbar edenlerin, cunta tarafından soruşturulup nasıl suçlu bulunarak ordudan atıldığını anlatıyor. Hükümetin Milli Savunma Bakanı ile cuntacılar arasındaki ilişkiyi gösterip, belgeyi ortaya çıkartıp, yayınlayanları suçlayarak cezalandırma mantığının bir cunta geleneği olduğuna dikkatlerimizi çekiyor.

Özbek'in açıklamalarını okudukça, meselenin, aslında ciddi bir aydın problemi olduğunu iliklerine kadar hissediyor insan. Asker ne kadar şerefliyse, komitacının o kadar korkak ve zararlı olduğunu, komitacıların Kurtuluş Savaşı gazisi bir genelkurmay başkanını tekmeleyecek kadar alçaldığını da...

Aydın-komitacı cuntasının, 27 Mayıs'la Atatürk'ün cumhuriyetini nasıl tasfiye ettiğini, Kurtuluş Savaşı'nı veren ordunun genleriyle nasıl oynandığını da...

İşte o zaman Genelkurmay karargâhını dolduran onca gazeteci varken, neden gerçek soruların sorulamadığı daha iyi anlaşılıyor.

"Efendim, bunu yapanlar kimlerdir?" türünden sorular yönelterek, Genelkurmay'ı birilerinin karşı tarafı durumuna sokma cinliği sergileyenler, kimlerle kol kola olduğunu gösteriyor sadece...

Org. Başbuğ, dikkatleri fazlasıyla çekecek kadar hukuka vurgu yapıyor. Birisi kalkıp da, "Şimdiye kadar yapılan darbeler, kanunlar tarafından Silahlı Kuvvetler'e verilen görev ve sorumluluğun gereği olarak açıklandı. O kanunlar değişmediğine göre, hukuk vurgusu yapmanız ne manaya geliyor? Sık sık hukuktan bahsetmeniz, darbeye göreceli de olsa dayanak teşkil eden maddelerin kaldırılmasına, kurumsal olarak tam destek vereceğiniz anlamına mı geliyor?" gibi sorular yöneltmiyor.

Eylem planının hedefinde üç kesim var.

Birincisi, vatandaşın yüzde kırk yedisinin oyunu alarak iktidara gelmiş olan AK Parti. O partinin bakanlarından Sayın Ali Babacan'ın yeğeni terörle mücadelede şehit düşmüş bir askerdi.

İkincisi, Sivas ve Gazi olaylarıyla yüreği dağlanmış Alevî vatandaşlarımızdı.

Üçüncüsü de, "Gülen" ismi ile sembolize edilen ve daha coşkusu sinelerimizde taptaze duran Türkçe Olimpiyatları gibi, dünya ticaret köprüleri kurmak gibi, Türkçeyi bir dünya dili haline getirecek, Türkiye'nin refahına hizmet edecek ve dünyanın dört bir tarafında milletimizi sevdirecek çalışmalarıyla bilinen "gönüllüler"di.

Yani toplumun çok büyük bir ekseriyeti o acayip planın hedefinde, hem de "yok edilme" tehdidiyle karşı karşıya kalmış olarak yer alıyordu.

Ama akredite meslektaşlarımız, kendisini o insanların yerine koyarak o belgeyi okuyamadı. Genelkurmay Başkanı gerek duyduğu zaman bizzat açıklama yapıyor. Genelkurmay'ın basın sözcüsü var; gerekirse onlar açıklama yapıyor. "Milletin merakını giderecek sorular yöneltemeyeceksem Genelkurmay'a bir de benim sözcülük yapmama kimin ihtiyacı var?" sorusunu kendilerine sormuyor.

Dolayısıyla da vergisini veren, askerliğini yapan, vatan savunması söz konusu olduğu zaman cepheden cepheye koşmaya hazır bulunan insanların, "terörle mücadeledeki kararlılık" gibi, varlığını tehdit eden cunta, komita, Ergenekon ya da adı her ne ise ona karşı da, net bir açıklama duyma haklarının olduğunu hatırlatamadılar.

Hal böyle olunca, günlerdir beklenen Genelkurmay basın açıklaması Poyrazköy silahlarıyla ilgili toplantının seviyesinden öteye geçemedi. Gerçek sorular sorulabilseydi, Sayın Başbuğ da "TSK var olduğu sürece, milletimizin kılına zarar verecek eylemleri kimse aklından bile geçiremez" netliğinde, tavrını demokrasiden yana koysaydı, işte o zaman her şey çok daha çağdaş, çok daha demokratik ve çok daha sosyal bir hukuk devletine yakışır standartlarda gerçekleşirdi. h.ozturk@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ergenekon-TSK hattından tarihe not düşmek için...

Hamdullah Öztürk 2009.07.05

"Devlet bazen rutin dışına çıkar." açıklaması, yedi kere başbakanlık, bir kere de cumhurbaşkanlığı makamından Türkiye'yi idare etmiş, tecrübe sahibi, Süleyman Demirel'e aittir. Ergenekon davasından önce, Türkiye'de gladio denilince akla milliyetçiler gelirdi.

CIA güdümündeki "komandolardı" onlar. Bir de muhafazakârlıkları söz konusu olunca, Türk gladiosu "Yeşil Kuşak" projesinde çalışan NATO askeri gibi takdim edilirdi solcular tarafından.

Ergenekon davasıyla Türk gladiosunun "Kemalist-sol" kanadı ilk defa ortaya çıktı. Milliyetçileri "komando" ve "gladio" olarak topa tutanların, Türk gladiosu içinde çok daha derin bir yere sahip olduğu anlaşıldı.

Bir şey daha anlaşıldı. Devletin rutin dışı işlerinde istihdam edilenlerden milliyetçiler yakayı ele verince ihanet etmiyor. Devlet hizmetinde yaptığı şeylerin cezasını, devleti için sineye çekip ödeyebiliyor. Ama Kemalist-sol cemahta yer alan elitist solcular kendilerini devletin patronu gibi görüyor. Asla risk almıyor. Önüne hemen TSK'yı koyuyor ve savunmasını TSK üzerinden yapıyor. Doğu Perinçek ve İlhan Selçuk'un yakayı ele verir vermez "Hedef, TSK'yı yıpratmak" türküsünü çağırması bundan.

Perinçek, hapisanede bir kitap yazdı. Türk ordusuna, kitabıyla yeni bir vizyon çizdi. Orada bir yasadan söz ediyor: Tunç Yasası... Bu yasaya göre ordunun eli kolu bağlandığı zaman siviller devreye giriyor. Ordu da onları gizliden gizliye destekliyor. Sivil yapı (yani Ergenekon) başarılı olduğu zaman askerler ortaya çıkıp, ordu dahil, eski yapıyı tasfiye ederek bütün kurumlarıyla devleti yeniden kuruyor.

Olup bitenleri bir de, nereden çıktığı belli olmayan bu yasa açısından değerlendirmekte fayda var. O zaman "İrticayla Mücadele Eylem Planı'nın" Serdar Öztürk'ün ofisinde ne aradığı dâhil, birçok sorunun cevabı kendiliğinden ortaya çıkacaktır. Karargâh Evleri dosyasını elinde bulunduran askerî savcıların, İşçi Partisi'nin TSK içindeki yapılanmasını ortaya çıkarması gerekirken, tam tersine, Ergenekon savcılarına Karargâh Evleri hakkında bilgi veren MİT Başkanı'nı ifadeye çağırmasındaki maksat da anlaşılır; Karargah Evleri dosyası için, nasıl olup da bilirkişi olarak İşçi Partisi mensubu bir insanı çağırabildiği de bütün incelikleriyle anlaşılır...

Aynı savcıların İzmir'den hipnozcu getirterek, ilaçlı hipnozla bir astsubaya birtakım ifadeleri dikte ettirmelerinin, "kâğıt belgesi" ortaya çıkan 'İrticayla Mücadele Eylem Planı' ile nasıl da bire bir uyumlu olduğu görülür. "Kemalist-solcu" İlhan Selçuk ve Doğu Perinçek'in savunmalarını, "Hedef, TSK'yı yıpratmak" noktasından başlatarak, kendilerini TSK ile özdeşleştirmesi ile Genelkurmay'ın, Ergenekon silahları hakkında çelişkili açıklamalar yapmaktan kurtulamayışı arasındaki ince bağlantılar sezilebilir.

Özellikle şu noktaya iyi bakmakta fayda var. Sivillerin askerî mahkemelerde yargılanmasını engelleyen yasal düzenlemenin Meclis'ten geçmesiyle birlikte, bir internet sitesinden başlayan, aynı gün Cumhuriyet gazetesinin, manşetine gömerek verdiği ve bir başka gazetede, yeni nesilden bir köşe yazarının da köşesine aynıyla aldığı, nereden çıkartıldığı belli olmayan bir acayip cümle okuduk: "Işık evler davasının ucu Gülen'e ulaşsa bile artık Gülen yargılanamayacak."

Işık evler davası diye bir dava mı var? Böyle bir dava yok. Gülen, bu tür efsanelerle sekiz yıl yargılanıp beraat etmedi mi? Evet. Bu beraatin itirazı Ceza Genel Kurulu'nda görülüp beraat onaylanmadı mı? Evet. Öyleyse bu cümlelerin manası ne?

CHP'nin ısrarla Anayasa Mahkemesi'ne gideceğini ilan etmesi gösteriyor ki, hipnozcu eşliğinde, ağır baskılarla, avukatıyla görüştürülmeden, bir gariban astsubaya dikte ettirilen düzmece ifadelerle, askerî mahkemeler üzerinden bir yargı süreci başlatılmak istenmiş. Ergenekon davası tersyüz edilip masum insanların başına geçirilecekti. Böylece çelişki dolu açıklamaların, aslında ne kadar da tutarlı olduğu Karaman'ın koyunu gibi sonradan ortaya çıkacaktı. Bu durumda, CHP'nin, AB standardında yasalarla, güven içinde yaşamayı sağlayacak düzenlemeleri, Anayasa Mahkemesi'ne götürerek engellemekteki ısrarı da galiba "Tunç Yasası"na bağlılıktan kaynaklanıyor. Ey Perinçek, sen ne derin bir güç imişsin!.. h.ozturk@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Başka delile hacet var mı?

Hamdullah Öztürk 2009.07.12

"Nefsini seven başkasını hakiki sevemez."Yukarıdaki söz bir hakikati ifade ediyor: Eğer bir insan kendisini seviyorsa onun dışında her şeyi öncelikle kendisi için sever.

Vatan, millet, devlet.. ne olursa olsun; nefsinin sevenleri için, bu değerler, onun elinde olduğu sürece önemlidir. Aksi takdirde, hiçbir şeyin önemi kalmaz. Hatta gerekirse ateşe verilebilir!

Türkiye AB sürecinde ilerliyor. Osmanlı devrinde başlayan Batılılaşma, Cumhuriyet'le birlikte Batılı devletlerin çağdaşlık seviyesine ulaşma hedefi haline geldi. Bu hedef AB'ye girmesek bile bazı düzenlemeleri şart kılıyor.

AK Parti hükümeti, çağdaş ülkeler seviyesine Türkiye'yi taşıyabilme yolunda önemli düzenlemeler yapıyor. Askerî mahkemelerin sınırlarını belirleyen son kanuni düzenleme de bunlardan biri. Yargı sistemini çift başlılıktan kurtarma yolunda önemli bir adım. Ve ileri ülkelerin hiçbirisinde Türkiye'deki gibi bir askerî yargı yok.

Devletin kuruluş felsefesine uygun atılan bu adımlar aynı zamanda çift başlılıktan yararlanarak devletin içine yerleşebilen çete ve cunta tipi oluşumların önünü alma açısından da çok önemli. Mesela, Ergenekon gibi, içinde muvazaf asker kişilerin de bulunduğu davaları askerî mahkemeye alarak, Şemdinli davasına çevirme yolu kapanıyor. İster asker olsun isterse sivil, her Türk vatandaşının sivil yargıda, eşit şartlarda yargılanabilmesinin önü açılıyor.

Nefsini sevenlerin nefis sevgisi, aynı zamanda kendilerini riske atmaktan alıkoyduğu için kendi savunmalarını TSK üzerinden yapma refleksini doğuruyor. En güçlü kurumun arkasına geçerek dokunulmaz oluyorlar. Yargılanamaz oluyorlar; hatta yargıyı, onların nefsanî arzuları doğrultusunda çalıştırarak onların hoşuna gitmeyen fikir ve oluşumları cezalandırma aracı haline getirmek istiyorlar. Onların dışında geliştirilen düşünceler, otomatik olarak "ihanet" gömleğine sarılıp, farklı düşünebilenler "hain" olarak damgalanıyor.

Siyaset bile "ihanet" üzerinden yapılıyor. Muhalefet partileri alternatif üretmemeye kısırlığını "ihanet" siyasetiyle kamufle etmekle kalmayıp, bazı Ergenekon sanıklarıyla aynı dili kullanarak, Türkiye'yi çağdaş devletler seviyesine taşıyan düzenlemelere karşı inanılması güç tepkiler veriyorlar.

Mesela "Ergenekon'un avukatı olacağını" daha davanın başında ifade eden Baykal'ın, mahkemenin rahatça çalışmasını sağlayacak yasayı Anayasa Mahkemesi'ne götüreceğini açıklaması gibi.

Mesela her meselede çok önemli bir hukuk adamı kimliğiyle görüş bildiren Sabih Kanadoğlu'nun, "TSK'nın bu kanuna uymayabileceğini" açıklayarak, TSK'ya kanun dışılığı tavsiye edebilmesi gibi.

Kanadoğlu'nun aynı zamanda, Ergenekon davası kapsamında evinde arama yapılmış bir kişi olduğu düşünülürse bu acayip açıklamanın, sadece kanun dışına çıkmak değil, kanun koyucuyu yok sayma pahasına da olsa TSK üzerinden Ergenekon davasını engelleme amacı güttüğü ortaya çıkıyor.

Ülkeyi böyle bir riske sürüklemek ne içindir? Bu katıksız "yurtseverler" neden devletimiz gelişsin, milletimiz tam bir hukuk devletinde yaşamanın tadını çıkarsın da, varsın bizim fikirlerimiz yanlış çıksın, diyemiyor. Aksine devleti zaafa uğratan çete ve cuntaları koruyucu oyunlar kuruyor. Tam da HSYK'nın Ergenekon davasına bakan hakim ve savcılar dağıtabileceği konuşulurken yıllanmış bir yazar, bu gelişmelerden haberdar bir edayla, "Rejimin teminatı yargıdır." diyebiliyor. Millet sevgisinin, vatan sevgisinin kendi nefislerimizi aşarak, millet fertlerinin nefisleriyle ortak bir ben oluşturabilmekten geçtiğini bunlarla konuşabilmek imkânsız.

"Nefsini seven başka her şeyi kendisi için sever" hakikati bu soruların cevabını özel bir açıdan veriyor. Ve bir davayı engelleyebilmek için bu çapta bir örgütlü gayret başka bir delile ihtiyaç bırakmıyor...

h.ozturk@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Devletin bekâsına bir de hukuk cenahından bakalım

Hamdullah Öztürk 2009.07.19

HSYK'nın 'kararname sürprizi', Türkiye'nin tam bir hukuk devleti olma yolunda küçümsenemeyecek mesafeler aldığını gösterdi. Bir sorunun da, cevabının artık değiştiğini ortaya koydu: Devletin bekası, vatandaşı suçlu duruma düşürerek korku yayan çetelerle mi, yoksa aleyhine gözükse de, bir kişinin bile hakkını çiğnetmeyen adalet anlayışıyla mı mümkündür?

Hatırlayalım. HSYK 'kararname sürprizi' ile ne yapmak istemişti?

Üç davayı görülemez hale getirmek istemişti. Bunu sağlayabilmek için de o davalara bakan hakim ve savcılar, 'olmayacak bir biçimde' tayin yoluyla sürmeye kalkmıştı. Bu konuda ısrarından vazgeçmiş değil.

Bu mahkemelerden birincisi, terör örgütünün, terörü dağdan şehre indirecek yapılanmasını yargılıyordu. İkincisi, devletin verdiği elbiseyi giydiği halde, devletin kanunlarının dışına çıkarak farklı amaçlarla cinayetler işleyen meçhul failleri yargılıyordu. Üçüncüsü de, bu iki davada yargılananlar ve onlar gibi legal olmayan daha birçok yapıyı yeniden organize etmek üzere kurulan Ergenekon örgütünü yargılıyordu.

HSYK'nın yapmak istediği icraat, özel yetkili savcıların tayiniyle ilgili üç maddenin hiçbirisine dayanmıyordu. Yani, nasıl oluyorduysa hukuk adamları, "Biz yaparız, olur" mantığıyla davranabiliyordu?

Buna paralel olarak, Yargıtay Başkanı Hasan Gerçek, askerlerin sivil mahkemelerde yargılanmasını düzenleyen kanun değişikliğinin anayasaya aykırı olduğunu açıkladı. Devlet Bakanı Cemil Çiçek'e verdiği cevapta, "Ben burada doğru bildiğim şeyi söylemeyeceğim de ne söyleyeceğim?" dedi. Hukuka uygun olmayana gündeme getirmek zorunda olduğunu vurgulayıp, yaptığı açıklamayla "yargıya müdahale etmediğini" iddia etti. Bakan Çiçek'in, "Siyasetçiler gibi her mikrofona konuşmasın." cümlesinin hoş olmadığını belirterek, "Söylediklerimi gelişigüzel ayaküstü söylemiş değilim. Düşünüp taşınmadan bir şey söylemem." dedi.

Gerçek'in bahsettiği kanun CHP tarafından Anayasa Mahkemesi'ne götürülmemiş miydi?

Evet.

Varsa bir aykırılık, söz sahibi kurum olarak Anayasa Mahkemesi gerekeni söyleyecek değil miydi?

Evet.

Siması güven telkin eden bir insan Gerçekler. Neden böyle bir açıklamayı, üstelik bir de, "Düşünerek, taşınarak konuştum" ilaveleriyle yapmak zorunda kaldı ki? Kendi kurumuna intikal etmiş bir konu için Anayasa Mahkemesi'nin başkanı kalkıp da böyle bir açıklama yapsaydı neler hissederdi?

Mevzu, hukuk dışı amaçlara fazlasıyla bağlı görünüyor. Bu girift duruma, meşhur bir söz eşliğinde göz atalım.

Derler ki, "Hukuk örümcek ağına benzer. Küçük sinekler yapışır kalır; büyük sinekler deler geçer."

Türkiye, tam bir hukuk devleti olma yolunda ilerledikçe, hukuk örümcek ağı olmaktan çıkıyor. Büyük sinekler de yapışıp kalıyor. Yani yeni nesil hukuk adamları, sineğin boyuna değil, kendi görevini sapasağlam yapmaya bakıyor. Bu sefer, ağı delmekten ümidi kesilen büyük sinekler, yüksek yargının tepesine üşüşüyor. Bir korgeneral, "Hakim-savcı lojmanlarının dibinde bir bomba patlattık, onlar hizaya gelirdi." dememiş miydi? Danıştay cinayetinin ardından, Adalet Bakanlığı'na bir canlı bomba gönderilmemiş miydi?

Hukuk adamları, korkutularak hukukun dışına çıkartılırdı. Ama artık öyle olmuyor. Yeni nesil hukukçular, Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin ilelebet payidar olabilmesi için adaleti mülkün temeline sıkıca yerleştirmenin şart olduğuna inanıyor. Yani, Ergenekon severlerin Mustafa Kemal Paşa'ya atfettiği cümleyle söylenecek olursa, "Söz konusu vatansa, gerisi teferruattır." diyorlar...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yaşadığımız krizler ve "Göktanrı"

Hamdullah Öztürk 2009.07.21

Dünyamız çok yönlü krizlerle karşı karşıya. Siyasî, ictimai, ahlakî, dinî, ekonomik, askerî ve diğer problemler, küresel krizlere dönüşerek karşımıza çıkıyor. Bir fertten bütün dünya insanlarına, bir devletten bütün dünya devletlerine kadar herkesi, her milleti ve her ülkeyi ilgilendiren dev problemleri bazıları tek maddeye indirebiliyor. Sanki o nokta çözülse, bütün problemler çözülecek, hiçbir dert kalmayacak!

Oysaki bu, çok büyük bir yanılgı...

Demirperdenin yıkılmasıyla ortaya çıktığı sanılan problemlerin kökü çok daha eskilere gidiyor. Osmanlı'nın son yüzyılına ve ABD'nin henüz devlet olarak varlığını hissettirmesinden önceye dayanıyor bu problemlerin örgütlü faaliyetler olarak arzı endam edişi...

Örgütlenmenin profesyonelliği, yapılan icraatların kötü yanlarını birtakım ülkelerin üstüne yıkarak, sıyrılmayı ve işini gördükten sonra o ülkeleri derinden yaralamayı planın bir parçası görüyor. Yani bir ülke, kucağında taşıdığı belanın farkına vardığında, başını ondan kurtarabilecek gücü çoktan kaybetmiş oluyor.

Yaşamakta olduğumuz süreç ABD-Çin düellosunun sonrasına bakıyor gibi. Bu düelloda Türk ve İslam dünyası adeta iki rakibin dövüş alanını oluşturuyor. Ya sonrası? Sonrasında 'yenidünya' neyin dünyası olacak acaba?

Problemleri insana yakışır şekilde çözerek, bütün insanların kucaklaşmasını isteyenlerin dünyası mı? Derinleşen problemlerin ağında, beşeriyeti iflasa sürükleyerek, müflislerin dünyasında beylik taslamaktan zevk alacak, üstünlük vehmini aşamayan bir avuç azınlığın dünyası mı?

Bugünden yarına, hemencecik çözülmesi imkânsız problemler yumağını kendimce kurcalarken, Azerbaycan edebiyatçılarından Sabir Rüstemhanlı'nın "Göktanrı" kitabı geçti elime. Kitaptan, Tenzile Hanım vasıtasıyla haberdar olmuşum. Karakutu Yayınları'nın dünya edebiyatı serisinden çıkan kitap, çok eski zamanlarda, Türk dünyasının kapısına dayanan büyük bir krizden çıkışı anlatıyor.

Kriz bugünkü kadar girift değil; Türk dünyası da bugünkü gibi dağınık ve güçsüz değil. Ufku karartan olumsuzlukları, komşularının rahatsızlığını ve Türk dünyasını zaafa uğratacak sebepleri öngörenler, mutlaka bir şeyler yapmak gerektiğine inanıyorlar.

Bir şeyler yapma inancı iki ayrı noktada odaklaşıyor. Birincisi Türklerin Ulu Hakanı Kara Han'ın törelere sahip çıkarak, mevcut durumu aynıyla muhafaza etme görüşü; ikincisi de Kara Han'ın oğlu Oğuz'un, Türk dünyasını birlik ve bütünlüğe ulaştırabilmek için sapa-çöpe, kurda-kuşa ve her biri bir toteme inancını bağlamış Türk boylarını bir olan "Göktanrı" inancına ulaştırma görüşü.

Yani iki irade çatışıyor. Birisi mevcudu muhafaza ederek geleceğin de hâkimi olacağına inananların iradesi, diğeri de kutlu bir ulusu geleceğin de hâkimi kılabilmek için mutlaka yeni ufuklara açılmak gerektiğini öngörebilenlerin görüşü.

Sabir Bey'in kitabı, içinde bulunduğumuz süreçten ve ona bağlı gelişen gündemlerden kopmadan, ama problemlerin yüküyle ağırlaşan kafasını, edebî zevkle rahatlatarak, düşünmeye devam etmek isteyenler için zihin açıcı bir eser.

Çeşitli totem ve putlara tapan Türk boylarını Göktanrı inancına taşıyan, sonrasında bir Allah inancına ulaşarak bugünlere kadar varlığını sürdüren Türkler, bundan sonrası için neler yapacak? Geçmişten geleceğe Türk dünyasının kader çizgilerini bir bütün halinde görmek isteyenler için Sabir Bey'in eseri zevkli bir düşünce yolculuğu sunuyor. Özellikle de Türklerin nazarına dünyanın ihtiyacı olduğunu görenler için...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bazıları istemese de değişiyoruz...

Hamdullah Öztürk 2009.07.26

Olaylara ve tartışmalara bakınca bir soru takılıyor insanın zihnine. Gerçeği ortaya çıkartabilecek müzakereleri acaba ne zaman yapabileceğiz?

Ümitsizlik sorusu değil bu. Konuları anlaşılmasız kılmak için özellikle karıştırır gibi tartışmaktan bıkkınlığın ifadesi. 'Hayat bu kadar hafife alınarak, harcanacak bir şey mi?' endişesinin sonucu...

Bakıyorsunuz, insanların icatlarına, savaşlarına göre zamanı çağlara ayırıyorlar. İnsanın yaptıklarına değil de, bizzat kendisine bakarak bir isim konulsaydı yaşadığımız asra ne demek gerekirdi? Bediüzzaman, yirminci asır için "enaniyet asrı" diyor.

Dışa doğru uzayın derinliklerine, içe doğru genlerin sırlı dünyasına uzanan insan, nedense, insan olmanın mana ve muhtevasına ulaşma konusunda çok isteksiz!

Kendisinden habersizliğiyle, Copernicus öncesi dönemleri andırıyor. 'Ene'sini merkeze alarak, her şeyi kendi etrafında döndürmek istiyor. Hâlbuki bu istek, imkânsıza sevdalanmaktan ibarettir. Sevdadan başı dönenler, bilim dünyasında keşfi kim yaparsa yapsın, yeni bilgileri alıp, bir an önce uygulamayı önemsiyor. Ama kendi dünyasında en hayati konuları bile, eğer kendisi yapmıyorsa reddetmeyi vazgeçilmez bir 'hakikat' gibi görme

yanılgısına düşüyor. Kaybettiği zamanların, insanlıktan neler koparıp götürdüğünü de fark etmiyor tabii ki... 'Ben'ler çarpıştıkça gerçekler linç oluyor.

'Ben' varsam, 'sen' yer bulamıyorsun kendine. 'Biz' varsak, 'siz' hayat hakkı bulamıyorsunuz. Böyle bir dünyanın insanları, Efendimiz'in, cahiliye Araplarına kabul ettirdiği, "İnsanlar tarağın dişleri gibi eşittir. Bir beyazın bir zenciye üstünlüğü yoktur. Üstünlük takva iledir." gibi hakikatlerin on dört asır gerisine düşüyor.

Bir siyaset adamıysa, kaybedilen yılların hesabının değil, 'Çare üretmenin siyasi kazancı elimden kaçacak!' derdini çekmeye başlıyor. Çözümün önünü tıkıyor. 'İnsanlar on yıl daha kaybederse etsin. Önemli olan siyasi getiridir. Her şeyin bir hakikati varsa bu da iktidar oyununun hakikatidir!' diyebiliyor.

Katsayı icat edip, imam hatiplileri cezalandıranlar, o yıllarda kanunu geriye doğru işletmekte hiçbir beis görmemişti. 'Bu çocuklar okul tercihi yaparken her türlü fakülteye gidebileceğini düşünerek seçtiler. Okul değiştirme fırsatı verelim ki mağdur olmasınlar.' dememişlerdi. Aksine imam hatiplerden geçişi kabul eden okul müdürlerini irtica suçundan cezalandırmayı 'hak' saymışlardı. Şimdi katsayıyı kaldırmanın liselilere haksızlık olacağını söylüyorlar!

Siyasetin hakikati buysa, bir de mutlak hakikat var. Zamanı yaratan, onu kendi kanunlarına göre yönetiyor. Kader denilen büyük plan bu kanunlarla işletiliyor. Benim küçük dünyamın izafi hakikatine bağlanmış kavgaları, bu büyük plan karşısında ufalanıp gitmeye mahkûm. Öyleyse küçük dünyamda Copernicus gibi bir devrim yapmalıyım. Zamanı yaratan ne istiyorsa, her şeyin ona boyun eğeceğini kendime kabul ettirmeliyim. "Surete nazar kılsan 'sen' ile 'ben' var. Ammâ ki hakikatte ne sen var ne de ben var." diyerek, yola çıkmalı, "Âyinedir bu âlemde her şey Hak ile kâim. Mir'ât-ı Muhammed'den Allah görünür dâim." ufuklarına açılmalıyım ki, 'O'nun yarattığı her insanı ve her şeyi, saygıyla kabullenebileyim.

Bunları yazarken kulağımda on beşine henüz girmiş Aslı Sena'nın teselli cümlesi çınlıyor. Alplerin eteklerinde doğup büyümüş bir 'Almanci' kızı o. Eklemlerinden birine kanser uru yapışmış. Kemoterapiye girerken, yaşlı gözlerle kendisine bakan babasını soruyla teselli ediyor: "Baba! Nasıl olsa ölmeyecek miyim? Günaha bulaşmadan şimdi ölmek daha iyi değil mi?"

'Ben' gidiyorum. Aslı Sena 'geliyor.' 'Ben'im enaniyet asrıma bedel o Rabb'ine saygısızlık etmektense ölmeyi yeğleyenlerin asrını temsil ediyor. Allah sana şifalar versin Aslı Sena. Bana da iz'an... Benim egosantrik yüzyılım, senin sadece bedenine değil, aklına, ruhuna ve kalbine ne urlar yükledi!..

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yüksek yargının kutsal misyonu

Hamdullah Öztürk 2009.07.28

Söz bazı insanların ağzında gerçek değerine ulaşıyor. Galiba, hem analiz hem de sentez yapabilme yönüyle zekâları çok güçlü oluyor bu tip insanların. Bir de Allah beyan kabiliyeti vermişse, kelimeler birer sanat eserine dönüşüyor; cümleler de şâhesere...

Bülent Arınç Bey, bu bahsin istisnai örneklerinden biri. Meclis başkanlığı döneminde Türkiye'de yaşanan çok yönlü krizin kaynağını bir cümlede ifade edivermişti: "Türkiye'de rejim sorunu yok. Rejimi sahiplenme sorunu var."

Yaşanan olaylar gösterdi ki; Bülent Bey, Türkiye vak'asını bir cümlede özetleyivermiş.

Mesela, AK Parti'ye cumhurbaşkanı seçtirmemek için icat edilen 367 ve e-muhtıra krizleri... Cumhurbaşkanı seçimi engellenemeyince, bu sefer iktidar partisini kapatmak üzere başlatılan yargı krizi...

Partiyi kapatamayınca, bu sefer de Ergenekon'u yargılatmayarak iktidarı sarsabilmek için yüksek yargı üzerinden başlatılan krizler zinciri...

Bütün bunlar ne için?

Hâlbuki Türkiye'nin problemleri bellidir. Toplumun bütün kesimleri bu problemlerin çözümünde ittifak halindedir. Ama problemiden ziyade, kimin çözeceği çok daha büyük bir problem haline getirildi.

Siyaset dışında örgütlenmiş, Ergenekon tarzı ne kadar yapı varsa hepsi kullanıldı. Cihet-i askeriyenin ağırlığı dâhil bütün argümanlar kullanıldı. AK Parti hükümetini iktidardan düşürmeye yetecek bir yıpratma gerçekleştirilemedi. Mücadele tamamen minder dışına taşı. HSYK üyeleri, her ne kadar "medyada kendi haklarında yer alan yayınlara üzüldüklerini" ifade etseler de, kararnameyi krize dönüştürme sebepleri belli. Ergenekon davasını Şemdinli davasına çevirebilmek için kutsal bir misyon yüklendikleri ortada...

Anamuhalefet partisinin genel başkanı olarak Baykal, ısrarla yargılanmasını istediği Kenan Evren ve arkadaşlarının yaptığı anayasaya dört elle sarılıyor. Hâlbuki 82 Anayasası'nın değiştirilmesi gerektiğini, Türkiye'nin ulaştığı seviyeye bu anayasanın dar geldiğini Baykal da biliyor. Tam da Evren yargılansın derken, sivillerin askerî mahkemede yargılanmasını engelleyen, askere de sivil yargı yolunu açarak yargı birliğine giden yolu tıkayabilmek için Evren'in yaptığı anayasaya koşuyor!

Bu arada keskinleşen kalemler ve sivrilen diller 'Haydi; değiştirebiliyorsan, değiştir' diyor. Bir başkası 'darbe ile yapılmış bir anayasanın darbeyle değiştirilebileceğini' ima ediyor. 'Seni gücün bu işlere yetmez; altında kalırsın' tarzı tehdit cümleleri kurarak TBMM'nin anayasa yapamayacağını iddia edebiliyor.

Neden ki? Devleti yöneten başbakan değil mi? Devletin ihtiyaç duyduğu yasaları TBMM yapmaz mı? Türkiye'de yeni bir anayasa yapmak ihtiyaç haline geldiyse ille askerin yeni bir darbeyle gelip, 'Bundan sonra anayasa bu' diyerek önümüze bir kitapçık koymasını mı gerekiyor? Ya da hani darbe dönemi kapanmıştı! Hani Ergenekon, darbeye zemin hazırlamak için kurulmuş bir örgüt değildi!

Maalesef bazıları için hâlâ böyle. Ve onlar problemleri çözüp, milleti rahatlatma derdini değil, devletin sahibi olma derdini çekiyorlar. Devleti kendilerine mülk gördükleri için 'devleti ele geçirmek' gibi acayip bir suç icat edip, onların çarkına girmeyen kim varsa bu suçla itham ederek, yargı önüne getiriyorlar. Yargıyı, ellerindeki bir kamçı gibi görüyorlar. O kamçı Şemdinli'de Ferhat Sarıkaya'nın kafasına indi. Bu sefer Ergenekon savcı ve hâkimlerinin kafasına indirmek istiyorlar. Yani yargı, mazoşist bir haleti ruhiye ile kendi bedenini dövüyor. Ne için?

Demokrasi gelişirse devlet mülkünün ellerinden çıkacağını düşünenlerin korkusunu gidermek için. Bülent Bey'in ağzına sağlık. Türkiye'de gerçekten de rejim sorunu yok. Rejimi sahiplenme sorunu var...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Cevat Han: Şeyh Şamil'in öncüsü

Hamdullah Öztürk 2009.08.02

Şeyh Şamil'i ne kadar biliyorsam, Cevat Han'dan o kadar habersiz kalmışım. Oysa Cevat Han, Şeyh Şamil'e örnek olmuş bir büyük kahramanmış.

Azerbaycan, bağımsızlığın ardından devlet yapısını oturtup, ekonomik olarak güçlendikten sonra kendi kültürüne yönelmiş. Genç Azerbaycan'ın aydınlık geleceğine yeni kuşakları hazırlamak için köklerinin ne kadar sağlam olduğunu göstermeye çalışıyor. Bunu için Azerbaycan devleti hem araştırmalara hem de sanata destek veriyor.

Cuma akşamı Bakü'nün görkemli kültür merkezlerinden Haydar Aliyev Sarayı'nda bu çabanın muhteşem bir örneğine şahit olduk. 1803-1804 yıllarında Rus ordularına karşı Gence'de ortaya konulan direnişi beyazperdeye aktaran 'Cevat Han' filminin galası vardı. Ordularda yer alan insan sayısı bakımından, ABD'nin ulusal bütünlüğünü anlatan Mel Gibson'ın 'Patriot'u kadar olmasa bile savaş sahneleri çok başarılıydı. Benim seyredebildiğim kadarıyla Azeri filmlerinin standardını aşmıştı Cevat Han. Nurettin Mehdiyanlı da Cevat Han rolüne çok yakışmıştı...

1970'li yıllarda, yani SSCB dönemi Azerbaycan'ında yazmış Sabir Rüstemhanlı Bey, Cevat Han kitabını. "Bu kitabı yayınlamazlar." diyen yetkililere, "Neden yayınlanmasın ki! Ben babamı yazmışım. Cevat Han benim babamdır" demiş Sabir Bey. Onun bu samimi çıkışı kitabı kontrole gönderecek kişiye cesaret vermiş. SSCB döneminde basılacak kitaplar kontrolden geçebilirse yayınlanma imkânına kavuşmuş. İşte o zor dönemde Cevat Han kitabı yayınlanabilmiş.

Şu anda Azerbaycan meclisinde milletvekilliğini sürdüren Sabir Bey, Azerbaycan'ın kuruluşunda eğitim bakanlığı yapmış. Şanslı bir insan; onun kıymetini, sanatının milleti için ne kadar önemli olduğunu iyi bilen bir eşi var. Sabir Bey'in, beyin gücünü ortaya koyabilmesi için, gerekirse bütün yükü omuzlarına alabilecek kadar fedakâr; organizasyon kabiliyeti yüksek ve ilişkileri pozitif yönde kurabilecek ince bir zekâyâ sahip bir eş Tenzile Hanım.

Bizi, Türkiye'nin son gerilimde yakından tanıdığı Ganire Paşayeva'nın yanına oturarak zekâsının bütün inceliklerini bir çırpıda gösterdi. Çünkü filmin konusu Paşayeva'nın milli duygularını harekete geçirecekti; nitekim öyle oldu. Gözyaşlarına boğulan Paşayeva filmin çağrıştırdıklarından hareketle heyecana kapılıyor ve Cevat Han'ın hayatından çeşitli anekdotları bizimle paylaşarak, filmi, tarihî arka planıyla daha iyi anlamamızı sağlıyordu. Biz de Paşayeva'nın tarihi anlatırken aynı zamanda iliklerine kadar yaşadığını açıkça gözlemliyorduk.

Cevat Han filmi, Azeri gençlerin önüne bir model koyuyor: Cesur, gayretli, çalışkan, kardeşleri tarafından yalnız bırakılsa bile dönmeyen, sarsılmayan, akıllı, becerikli ve bir o kadar da maneviyatlı bir 'ata' modeli...

Ve eşinin her zaman arkasında, metanetli, onu asla yalnız bırakmayan, bıçak kemiğe dayanınca saçlarını kesip, zırhına bürünerek eşinin yanında can vermekte tereddüt etmeyen bir 'ana' modeli...

Maneviyat kadar ilme, ilim kadar velayete, milletin tarih ve bekasına, milli hafızanın korunmasına hayati derecede önem veren; milletin zor anında, düşmanın insafsız zamanlarında birkaç asır sonra bile olsa boy verecek tohumları, zamanın tarlasına ekebilecek kadar şuurlu; hanların derdini en ince noktalarına kadar bilerek dert ortaklığı yapabilen, velayet ve basiret sahibi bir 'kanaat önderi' modeli...

Ölmeden önce milletin vefasını, askerinin itaat ve cesaretini, gerektiğinde kadınlarının erkeklerden daha erkek kesildiğini gören ve aynı zamanda maneviyat önderlerinden daha ileri bir velayete sahip, "Gördüğümü görseydin sen de böyle yapardın..." diyecek kadar gönül gözü açık bir 'hakan' modeli...

Azerbaycan meyvelerini vermeye hazırlanırken köklerini gözden geçiriyor. O köklerden biri Cevat Han. Cevat Han, hanları hakanları ve erleri kadar, saçlarını kesip savaş meydanlarına atılabilen kadınlarıyla bir milletin bir tek isme sığdırılmış hali... h.ozturk@zaman.com.tr

Kendimizi bulmak için üç soru

Hamdullah Öztürk 2009.08.09

Gündem yoğunluğu, hadiselerin çapı, iç ve dış problemlerin krize dönüşerek insanların sofrasına yaptığı olumsuz tesir.. gibi sebepler bir sarmala dönüşüyor.

Bizleri arkasına takıp sürüklüyor. İradelerimizi felç ederek tam manasıyla nesneleştiriyor.

Buna izin vermemek lazım. Selin üzerinde sürüklenen kuru yaprak durumuna düşmemeli. Efendimiz'in "Bir zaman gelecek ümmetim selin üzerinde sürüklenen çör-çöp gibi olacaklar. Haşaratın bulaşık kaplara üşüştüğü gibi üzerlerine üşüşülecek" ikazı kukalarımızda çınlamalı ve irkilmeliyiz.

Ama nasıl?

Gündelik hayatın keşmekeşinden sıyrılıp çıkabilmek, kendisine çekidüzen verip, tekrar hayata müdahil olmak üzere işine dönebilmek için Müslümanların elinde istisnai fırsatlar var aslında. Mesela namaz. Bir darbe daha alsa nakavt olacak boksörlerin imdadına gongun yetişmesi gibi, hayatın ağır şartlarının iflahımızı keseceği anda namaz yardımı koşuyor. Ve birinci soru işte burada ortaya çıkıyor:

Ezanı duyuyor muyuz?

Ezan sesi, 'Gonga vuruldu; birinci raunt bitti' tesirini uyarıyor mu üzerimizde? Elde, avuçta ne varsa bırakıp, müezzinin ardından ezanın mübarek kelimelerini tekrarlayarak camiye doğru yürümeye başlayabiliyor muyuz?

Bir namaz kendinden önceki vakitte işlenen kusurlara keffaret oluyor. Bir Ramazan da kendinden önceki Ramazan'la arasındaki bir yılın kusurlarına keffaret oluyor. Önümüzde bir Ramazan var. Geçen bir yıl içinde hadiselerin kalbimize, kafamıza, hatta bedenimize bulaştırdığı isten, pastan arınmanın zamanı geliyor.

Geçmiş kirlerinden arındırmakla birlikte yeni bir başlangıç yapma fırsatı veren Ramazan, bize iki şeyi hatırlatıyor ve iki soruyla çıkıyor karşımıza. Birinci hatırlatma: Allah, bu ayda son mesajını gönderdi insan oğluna. O yüzden müminler Ramazan'da hatimler indirerek, mukabelelere iştirak ederek Rabb'lerinin ihsanına şükürde bulunmaya çalışıyorlar. Ve işte ikinci soru da buradan çıkıyor:

Kur'an'a sorduk mu hiç? İçine düştüğümüz bu sarmaldan nasıl çıkabiliriz? Rabb'imiz bizlere hangi yolu gösteriyor?

İkinci hatırlatma: Cehaletin insan hayatını zifiri karanlığa döndürdüğü bir zamanda Cenab-ı Hak dünyamıza bir kandil astı. Aslında o kandilin mahiyeti bir güneş olarak yaratılmıştı. Dallarını, yaprak ve meyvelerini gayb âlemine açmış büyük bir ağacın dünyamıza sarkan dalıydı sanki o kandil. Ve insanların dikkatini çekti. İnsanlığı, ahlakı, duruşu bir başkaydı. Ona El-Emin dediler; güvendiler ve O'na özendiler.

O ise çırpınıyordu. İnsanların dünyasını karartan cehalet perdesini sıyrabilmek için kıvranıyordu. Bir Ramazan günü, semanın kapıları aralandı. Âlemlerin Rabbi, insanlar arasına astığı o kandilin mahiyetindeki güneşi ortaya çıkarmak üzere ilk vahyini gönderdi. Cehaleti marifete çevirebilmenin yolunu gösterdi ona. Ve yirmi üç senede bedevi bir kavmin, ilmî, ahlakî, siyasî, ekonomik... bütün buhranları çözüldü. Büyük bir medeniyetin temel taşı haline geldiler. Aydınlanmak, şikâyetlerden kurtulup, dünyayı bir şükür fabrikasına çevirmek isteyenler için emsalsiz bir numune oldular.

Ve işte üçüncü soru da buradan çıkıyor: Efendimiz'in hayatını didik didik ederek düşündük mü hiç? Onca problemin üstesinden bu kadar kısa bir zamanda nasıl gelebildi? Hangi yolları kullandı?

Başımızda onulmaz krizler varsa, onların başımıza gelmesine izin veren var. Ve önümüzde bir Ramazan var. Ramazan, Efendimiz'e ve O'na indirilen Kur'an'a sarılarak krizi nimete, mahrumiyeti ihsan ve iltifata çevirebilecek kudrete dilekçe vermenin tam zamanıdır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kürt açılımı, değiştirilemez yasalar ve Atatürk

Hamdullah Öztürk 2009.08.16

Sayın Devlet Bahçeli, Kürt açılımını Anayasa'nın değiştirilmesi teklif edilemeyecek maddeleriyle ilişkilendirdi. Yazılı metinden okuduğu konuşmasında hükümet hakkında üzerinde ince ince düşünülmüş cümleler yer alıyordu. Konuşmanın özünü Yüce Divan'da yargılanma tehdidi oluşturunuyordu.

AK Parti'yi kapatmak, Yüce Divan'da yargılamak uzun zaman önce belli çevrelerde konuşulurdu. Ardından Sayın Baykal konuyu sahiplendi. Hükümetle mücadeleyi siyasi parti lideri olarak değil de, devletin içindeki bürokratik bir güçle yapmayı tercih etti. Şimdi Sayın Bahçeli de Baykal'ın yanında! Bu da yine aynı çevrelerin yerel seçimler öncesi kulaktan kulağa yaydığı 'AK Parti'ye karşı CHP-MHP koalisyonu' şayiasını akla getiriyor.

Siyasi partiler koalisyon kurabilir; bunda yadırganacak bir şey yok. Şaşılacak şey, alternatif siyaset üretmek yerine devlet içindeki bir gücün yardımına umutlarını bağlamak! Siyaseti belli güçlerin vesayetine teslim etmektir; milletin seçtiklerini bir nevi memur durumuna getirerek Atatürk tarafından 'kayıtsız şartsız' millete verilen egemenlik hakkının adresini değiştirmektir.

Buraya nerelerden gelindi?

Hatırlayalım. Önce Baykal partisinin başından indirilmek istendi. Duymadığı laf, görmediği hakaret kalmadı. Şimdi bazı mensupları Silivri Cezaevi'nde, Ergenekon mensubu olmaktan tutuklu bulunan birtakım grupların sıklet merkezi CHP'yi Baykal'ın elinden almaktı. Böylece CHP'yi amaçları doğrultusunda sonuna kadar kullanabileceklerdi. Baykal'ın etrafındaki kuşatma kaldırıldı; ama nasıl? Ardından Bahçeli aynı durumla karşı karşıya kaldı. Ve ardından Baykal'ın istifa çağrısıyla Sayın İlker Başbuğ aynı cenderenin içinde buldu kendisini!

Bu süreç yaşanırken, eşzamanlı olarak 367 krizi, parti kapatma krizi gibi sıkıştırmalarla AK Parti dizginlenmeye çalışılıyordu. Ergenekon davası ise en büyük engeli oluşturduğu için, dava sürecini sulandırmak, engellemek ve en son HSYK kriziyle mahkeme heyetini dağıtmak dahil her yola başvuruldu. Hükümetin icraatları Anayasa'nın değiştirilmesi teklif edilemeyecek maddeleri ile engellenmeye çalışıldı. Şimdi Kürt açılımı gündemde ve yine aynı maddeler zikredilerek Yüce Divan tehdidi yapılıyor.

Bütün bunlar ne manaya geliyor? CHP, MHP ve TSK'nın genelkurmay başkanına yapılan istifa çağrılarıyla nasıl bir siyasi koalisyon oluşturulmak isteniyor?

Rus dış istihbaratının başkanı ve Rusya Federasyonu eski Başbakanı Yevgeni Primakov(1) Arap Nasyonal Sosyalizminin Suriye ayağını anlatırken bizim 'nasıl'ımıza ışık tutacak bir cümle zikrediyor. Suriye'de iktidarı devirmek için önce Baasçıların sağ ve sol kanadı birleştirilmiş. Sonra, sağ kanat tasfiye edilerek Hafız Esed diktatörlüğü kurulmuş.

Yaşamakta olduğumuz süreç İslamiyet'i tasfiye ederek amacına ulaşmayı hedeflemiş olmalı ki, seksenli yılların sonu ve doksanlı yılların başında, "Kendi el yazısıyla Atatürk ve Allah" gibi, "Atatürk ve Muhammed" gibi belgeler yayınlandı. Kurtuluş Savaşı'nın komutanı ve Türkiye'nin kurucusu, milletin dinine karşı bir kişilik olarak takdim edilmek için uğraşıldı. Doç. Dr. Ahmet Faruk Kılıç (2), 'kendi el yazısı' diye sunulan belgelerin zafiyetini kibar bir üslupla ortaya koyup, Atatürk'ün din hakkındaki sözlerini 'ince bir siyaset' olarak takdim etmek isteyenlerin kötü niyetini "Atatürk ve Din" kitabıyla ortaya koydu.

Türkiye'de PKK terörü ve Güneydoğu problemi var; çözmek isteyen, değiştirilemeyecek Anayasa maddeleri üzerinden Yüce Divan'la tehdit ediliyor. Alevi problemi var; çözmek isteyen yine aynı tehditle karşılaşıyor. Sünnilerin başörtüsü gibi inançlarını yaşayamama problemlerini çözmek isteyenler de aynı tehditle karşı karşıya! Türk milletinden olup da bu üç sınıfın dışında kalan kimler var ki? Ve problem Anayasa'nın üç maddesinden mi yoksa onların Kanadoğlu yorumundan mı kaynaklanıyor? Bahçeli'yi dinlerken kulağımda Primakov'un Suriye cümleleri çınladı.

1) Yevgeni Primakov; Rusların gözüyle Ortadoğu, Timaş Yayınları, İstanbul 2009.

2) Doç. Dr. Ahmet Faruk Kılıç; Atatürk ve Din, Dem Yayınları, İstanbul 2009. h.ozturk@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Cephe'ci gerilimden külli nazarın kuşatıcılığına doğru

Hamdullah Öztürk 2009.08.23

Cephe, meteorolojiden inşaata kadar birçok alanda kullanılmasına rağmen, telaffuz edildiğinde akla ilk gelen askerî alandaki manası oluyor galiba! Savaşı hatırlatıyor.

Bir tarafta cephe oluşmuşsa eğer, mutlaka bir karşı cephe ya da cepheleer söz konusu oluyor. Bu durumda savaş hali yaşanmaya başlıyor; düşük yoğunluklu ya da yoğun, sıcak ya da soğuk, psikolojik ya da ekonomik veya siyasî...

Savaş, dış düşmanlarla yapılan kavgaların adı olmakla birlikte, bazen de bir ülkenin kendi halkı arasındaki kargaşa, savaş boyutuna ulaşabiliyor.

Biz Türk çocuklarına bir şey üstüne basa basa öğretildi: Bizler savaş meydanlarında kazandığımızı anlaşıma masalarında kaybeden bir millettik!

Bu bilgilerin kötü tesiri midir nedir, kendi aramızda anlaşarak rahatlıkla çözebileceğimiz konularda bile kavgayı tercih edebiliyoruz. Üslubumuz bozuluyor; hıyanetler, Soros'un çocuğu olmakla itham etmeler, memleketi satıp, tapusunu küresel güçlere teslim etme ithamlarına kadar suçlamalar alıp başını gidiyor.

Yetmiyor; bazı ülkelerin ancak kendi iç savaşını verdikten sonra büyük devlet olabildiği anlatılmaya başlanıyor bir taraftan da!...

Yani iç ihtilaflardan kurtulup büyük devlet olabilmenin yolu iç savaştan geçiyor bu yaklaşıma göre. Dünyada bunun örnekleri de var. Öyleyse bu tabii bir süreç; bundan kaçmanın bir anlamı yok!...

Neredeyse o kadar da kötü bir şey değil, denilecek!

Şimdi demokratik açılım yoluyla çözülmeye çalışılan problemlerin Türk-Kürt ayağını, bu şekle getirerek, bir tarafın diğer tarafı başını kaldıramayacak bir yenilgiye uğratmasını tek çözüm olarak görenler vardı. Otobüslere dolup, Gemlik'e giden Kürtlerle, onların yolunu Bozüyük'te kesip güzel bir dayak atan Türkler bu açıdan aynı değirmene su taşıyordu. Büyük şehirlerde otomobil yakan Kürtler de aynı yangına benzin döküyordu.

Halkın dindarlaşmasının önünü alma imkânı da aynı yoldan geçiyor, bu anlayıştakilere göre. Eğer Ergenekon iddianamesinde krokileri ortaya çıkan Alevi ve azınlık önderlerine suikast planları yakalanmayıp da uygulansaydı, o zaman iç savaşın birçok tarafı olacaktı, şiddetten medet umanların senaryolarına göre...

Böyle durumlar için Kur'an'ın gösterdiği yol, içeride çıkarılmak istenen kavgaya meydan vermek istemeyenlerin sıkı sıkıya kenetlenmesinden başlıyor. Sonra savaşseverlerin ötekileştirmek için elinden geleni yaptığı kitleleri "kardeş"leştirecek bir şefkat yaklaşımına ulaşmayı; ardından aşağılayıcı lakapları kaldırıp, kaş göz işaretleri dâhil, başkasını alaya alacak ne varsa hepsinden kurtulmayı salık veriyor.

Cephe anlayışında ısrar edenler eğer külli bir bakışa ulaşamazlarsa, ihanetle itham ettiklerinin aslında çok daha geniş ufuklu vatanseverler olduğunu göremeyecekler.

Vatan gibi hepimizin yurdu olan, devlet gibi hepimizin hükmi şahsiyetini oluşturan, Mustafa Kemal Paşa gibi o hükmi şahsiyetin oluşmasında birincil rolü üstlenen ortak değerleri bir tarafın mülkünde görüp, diğer tarafların karşısına dikmenin bugüne kadar çok zararı görüldü. Millet gibi farklı renk ve tonlardan oluşan, Anayasa'nın ilk üç maddesi gibi, Anayasa'daki yazılı şekline hiç kimsenin itiraz etmediği ana meseleleri bir tarafın anlayışına indirgemenin de problemleri çözülemez hale getirmekten başka bir sonucu görülmedi.

Meseleleri tek tek ele alıp, herkesin evet diyebileceği bir genişlikte ifadelendirmek entelektüellerimizin yapabileceği bir iş olsa gerek. Bu göreve geciktikçe, siyasî rant kaygıları daha çok yaralar açacak gibi.
h.ozturk@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Güçlü Türkiye güçlü ordu ve...

Hamdullah Öztürk 2009.08.30

Bugün Otuz Ağustos. Zafer Bayramı'nın yıldönümü, geçen yıllara nazaran bu sene çok daha görkemli törenlerle kutlanacak. Bir de sloganı var kutlamaların: "Güçlü Ordu, Güçlü Türkiye"

30 Ağustos Zafer Bayramı, "Hangi çılgın bana zincir vuracakmış; şaşarım./ Kükremiş sel gibiyim; bendimi çiğner aşarım." mısralarında Mehmet Akif Ersoy'un ifade ettiği, milletimizin hürriyet tutkusunun, esareti asla kabul etmeme karakterinin son tezahürüdür.

1920'de TBMM kurulmuş, vekiller millet adına askerimizin arkasında durmuş ve hep birlikte verilen mücadeleyle büyük bir zafere ulaşmış.

Bu tür günlerin kutlanılışı ve kutlama biçimi gelecek kuşaklarda tarih şuurunun ve millî şuurun kök salması, "ilelebet bayidar olma" hedefinin gelecek kuşaklar vasıtasıyla kıyamete kadar taşınması açısından çok önemlidir.

O yüzden sadece "Güçlü Ordu" sloganı devletin bir kurumuna bakan yönüyle anlamlıdır. Adaletin dünyada en güvenilir temsilcisi olacak güçte bir yargıya da aynı derecede ihtiyaç vardır. Birçok başarısına şahit olduğumuz

emniyet ve jandarmanın daha da güçlendirilmesi bir o kadar ihtiyaçtır. Güçlü valiler, kaymakamlar ve yerel yönetimlerle vatandaşa, arkasında devletin sıkıca durduğunun hissettirilmesi de aynı derecede ihtiyaçtır.

Güçlü kurumların manevi şahsiyetini temsil eden güçlü devletin üzerinde millî iradenin mührü dolunay gibi parlamalıdır.

Askerlerimizin Zafer Bayramı'nı farklı bir ihtişamla kutlaması örnek olabilir. 23 Nisan'da TBMM ve Sayın Cumhurbaşkanı'nın himayesinde yapılacak törenlerle devlet tüm kurumlarıyla adeta bir manevra yapabilir. Milletine güven ve moral verebilir; bu ciddi bir ihtiyaçtır.

Kutlamalar neticede bir gösteriden ibarettir. Malumdur ki, eğer her kurum üzerine düşen görevi hakkıyla yerine getiriyorsa gösterilerin anlamı yerini bulur. Ortaya çıkan en yüksek başarıları bile görevinin gereği kabul edip, beklentiye girmeden işine devam edebilen personel varsa makam, mansıp, rütbe ve koltuk hırsıyla değil, gerçekten vatan ve millet sevgisiyle işlerin yürüdüğü o zaman anlaşılır.

30 Ağustos'ta görkemli törenler seyretmeye hazırlanırken bu açıdan birkaç şey dikkatimi çekti. Birincisi, emekliye ayrılan Deniz Kuvvetleri Komutanı Oramiral Metin Ataç'ın önemli bir başarı olarak saydığı torpido yapımı için düğmeye basılmasıydı. Mevcut durumun ileriye götürülmesi açısından torpido yapımı gerçekten önemli bir başarı olabilir; buna bir sözüm yok. Türkiye'nin yeri, çevresi, küresel güçlerin emelleri vs. gibi konular o kadar vurgulu anlatılıyor ki, bu durumda torpido yapan beş altı ülkeden birisi olmak, karşımızda duran riskler açısından güven verici bir etki uyandırmıyor. Hemen yanı başımızda İsrail, İran ve Pakistan nükleer güç durumunda çünkü...

İkincisi, bir teğmenin nöbette uyuyan eri cezalandırmak için el bombasının pimini çekerek eline vermesi olayıydı. Eğer bu tür olaylar basında yer almazsa, olayın faili durumundaki teğmen en ağır şekilde cezalandırılrsa bile duyulmadığı için başkaları üzerinde caydırıcı etki yapmayacaktı.

Üçüncüsü, ETÖ gibi bir davanın en kritik zamanında HSYK'nın mahkeme heyetini değiştirmeye kalkmasıydı.

Dördüncüsü, Poyrazköy'den çıkan ETÖ silahlarına Genelkurmay Başkanı sıfatıyla Sayın Başbuğ'un "boru" demesi ve bu silahların başka kurumlara ait olabileceği gibi bir yaklaşımla Emniyet'i ima etmesi idi. Ardından MKE'nin yaptığı açıklama adresi ortaya çıkardı. Uzmanlar "boru" denilen boş lavların da eğitimde kullanıldığını açıkladı.

Bu maddeler daha da sıralanabilir.

Eğer, düşmana korku salmak, milletimizin güven içinde ve başı dik olarak yaşaması isteniyorsa törenler yüzüğün kaşı gibi yerine oturtulabilmelidir. Bence 23 Nisan bunun için en uygun zamandır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Demokratik açılımın öteki yüzü

Hamdullah Öztürk 2009.09.06

Demokratik açılıma sert tepki gösterenler iki şeyi öne sürüyor; ama bir şeyi de tam manasıyla unutuyorlar.

Reaksiyonun ana sebebini oluşturan iki şey, terör örgütüyle devletin nasıl olup da masaya oturabileceği ile bu açılımın arkasında ABD'nin olduğu iddiasıdır.

Aslında bu iki şey, ABD'nin isteğine direnemeyen Türkiye'nin, terör örgütü ile anlaşmak zorunda kalması manasına gelen tek bir yaklaşımla ifade edilebilir.

Unutulan ise oradaki halk gerçeğidir.

ABD'nin süper güç olarak dünyanın çeşitli yerlerinde ve bizim coğrafyamızda birtakım değişiklikler yapma iradesinin varlığı zaten bilinen bir şeydi. Sadece ABD değil, İran, Rusya, İsrail, Çin ve AB'nin de kendilerine göre bölgesel ve küresel tasarımları var. Türkiye ilk defa başkalarının tasarımlarını konuşmaktansa kendi güvenliğini, çevresindeki ülkelerin güvenliği ile birlikte ele alma iradesini koydu ortaya. Problemlerin korkusuyla büzülerek yaşamayı bırakıp, çözüm üreterek kabuğundan çıkmayı tercih etti.

Eğer bir ülkenin içinde huzursuzluk sebepleri yoksa yabancı devletler o ülkenin içinde rahatlıkla problem çıkartabilir mi?

Bugüne kadar hep yabancı devletlerin Türkiye üzerindeki oyunları konuşuldu. Ama devletimizin kendi halkının kırınlıklarını giderip, yaralarını sararak dış güçlerin kartlarını elinden alma hamlesi yeterince konuşulmadı.

Şimdi hem dış güçlerle seviyeli diplomasi yürütülüyor, hem de içeride yaralar sarılarak problemler çift taraflı çözülmeye çalışılıyor.

Sadece Kürt meselesi değil, bir taraftan Ermeni diasporasını çıldırtan adımlar atılıyor, diğer tarafta Alevi çalıştay ile bir başka iç kanamanın çareleri aranıyor.

Yabancı ülkelerle ilişkiler sıkı tutulup, halkımızın yaraları şefkatle sarılırsa eğer, terör örgütü muhataplık davası gütmek bir yana, başını sokacak yer bile bulamaz.

Cumhurbaşkanından mahallenin muhtarına kadar devletin temsilcileri var. Sadece asker ve polis değil, öğretmen de sağlık memuru da devlet demek.

Zaten devletin sıcak yüzünü, güvenlik görevlilerinden daha çok öğretmenler, sağlıkçılar, kaymakamlar gösterme imkânı bulabiliyor.

Güneydoğu ve Doğu illerinde yapılan en ciddi araştırmalar iki gerçeği ortaya koyuyor:

Birincisi öğretmenlerin halk üzerindeki etkisi, ikincisi de İstanbul, İzmir, Mersin gibi şehir varoşlarında büyüyen gençlerin örgüte katılma oranı açısından bölge gençlerinin önüne geçmesidir. Bu durumda problemi bölgesel kabul edip, dış güçlerin entrikalarını bölgeyle sınırlı görmek ciddi bir eksiklik. Zaten farklı çözüm yolları üretmek varken çözüm yollarını kapatmak için uğraşanlar, bugün içinde bulunduğumuz durumu analiz etmek yerine yüz yıl öncesinin örnekleriyle vahameti anlatmaya çalışıyorlar.

Problemin çözümü büyük oranda içeridedir; dışarıda değil. Bunun için herkese vazife düşüyor. Tıpkı Diyarbakır'daki bayan öğretmen gibi...

Öğretmen hanım ülkenin batısından gitmiş Diyarbakır'a. Belki de Diyarbakır'ı ilk duyduğunda derin bir korku hissetmişti. Ama gitti ve görevine başladı. Bir de ne görsün sınıfta bir çocuğun ayakkabısı yok. Haftalar geçiyor; çocuğun ayağında hâlâ bir çift pabuç yok. Yaklaşık üç ay böyle geçiyor. Bu arada öğretmen hanım da ortama yavaş yavaş alışıyor. Derken bir gün ders çıkışında ayakkabısız çocuğun elinden tutup bir dükkâna götürüyor. Henüz paradan sıfırların atılmadığı günlerde on iki milyon liraya bir ayakkabı alıp çocuğa giydiriyor. Ve öğretmen-veli o civardaki Kürtler aylarca bu öğretmen hanımın davranışını konuşuyor. Bu olayı dinleyince öğretmen hanıma sordum:

Bir de o çocuğa Kürtçe olarak "Beğendin mi?" deseydiniz ne olurdu? Hiç tereddüt etmeden "Uçardı." dedi.

Değmez miydi bir cümlecik Kürtçe söze? Devletin sıcak yüzünü temsil eden o şefkatli öğretmen bu bir cümleyi esirger miydi yalınayak öğrencisinden? Hakkında uydurulacak müzevir sözlerinden ve fişlerden korkmasa tabii ki esirgemezdi. Çözümün öteki yüzü buradan geçiyor. Ve millet olarak bizim tabiatımız buna çok uygun.

h.ozturk@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Rahmet, âfete dönüşmeden önce

Hamdullah Öztürk 2009.09.13

İnsan kâinatın meyvesidir. Her şey meyve için çalıştırılır: Daha güzel, daha olgun, daha leziz olsun diye...

İnsandan beklenen de etrafında olup biteni fark etmesi, manasını anlayıp, ona göre mukabele etmesidir: Takdir, teşekkür, temkin, teyakkuz, tedbir, müdahale, inşa ve dua gibi...

Ne zaman dua boyutuna dikkat çekilse birileri mutlaka çıkar, dikkati sebeplere çeker ve şöyle der: "Hadise bu kardeşim! Mistikleştirerek ne diye olayların üstünü örtüyorsunuz?"

Acı bir ahhhh çekip geçiyorsunuz. Nasıl oluyor da bilim ve teknolojinin bu kadar geliştiği bir zamanda... En muhteşem ve girift işletim sistemlerinin bir tek düğmeye bağlandığı bilindiği halde... Bir şalteri indirmekle bütün bir şehir elektriğini kesme imkânı varken, insanlar böyle düşünceden yoksun, çocukça tepkiler verebiliyorlar? Bunu bir de bilim adına yapıyorlar!.. Bilimi düşünceden kopartanlar taklitten başka ne yapabilir ki!

Bu antrparantez durumu geçip, biz konumuza devam edelim.

İnsan kâinatın meyvesidir ve meyvenin onu yaratan açısından en kayda değer yanlarından birisi de duadır. Kâinatın insan için yaratıldığının farkında, her yeni durumla kendisinin alakadarlığını bilen ve firasetle mukabelede bulunan insanın duası...

Şimdi sel baskınlarının acısıyla kıvranıyoruz. Gelen yeni yağmurların afata dönüşebileceğine dair hava tahminlerinin korkusuyla yaşıyoruz.

İşte bu Meteoroloji bilgileri tam da dua zamanını bildiriyor. Rahmetle firaset ve teyakkuz arasında, afetle de gaflet ve umursamazlık arasındaki sıkı ilişkiyi bilenlerin dua dua yakarma zamanının geldiğini haber veriyor.

Rahmetin afet olup başımızdan büyük bir azap gibi geçmemesi için insandan bir iradi hareket bekleniyor. O da bütün tedbirleri aldıktan sonra aldığı tedbirlerin hepsini yetersiz kılacak büyüklükte bir afetin gelebileceği ihtimalini de düşünerek kâinatın sahibine bilgi, temkin ve iman ile yönelmek; halini bir de ona arz ederek, tedbirde kusur etmemek!..

Her konuda olduğu gibi bu hususta da neler yapılacağını Efendimiz fiilen yaparak bize rehberlik etmiş. Şimdi yağmur alametleri belirdiği andan itibaren Efendimiz'in hadiseleri nasıl takibe alıp, duaya dönüştürdüğünü takip edelim:

Yağmur bulutları toplanmaya başladığı zaman: Allah'ım! Bulutlarla gönderilenin şerrinden sana sığınırım. Allah'ım! Faydalı bol yağmur ver.

Yağmur başladığı zaman: Üç defa, Allah'ım! Faydalı bol yağmur ver...

Gök gürlemesini duyduğu zaman: Allah'ım! Bizi gazabınla öldürme, azabınla helak etme! Bundan önce bize afiyet ihsan eyle!.. Her türlü eksik ve noksandan tenzih ederek Rabb'imi tesbih ederim ki, gök gürültüsü O'nu hamd ile tesbih eder ve melekler titreyerek onu tesbih ederler.

Yağmur şiddetlenip, afete dönüşmesinden korkulduğu zaman: Allah'ım! Etrafımızdaki dağlara, tepelere, bayırlara, vadilere ve ağaçlıklara yağsın; üzerimize değil!..

Yağmursuzluk nasıl dua gerektiriyorsa, yağmur da dua zamanının geldiğini haber veriyor. Efendimiz, insanın varlık içindeki yerini, gözbebeği oluşunu kendi hayatında kare kare göstererek, ellerini açıp, Âlemlerin Rabb'ine ihtiyacını arz ettiği zaman neler olabileceğini bizzat göstermiş. İnanmayanlar için değil, inananlar için dua önemli. Ve inananların duasına çok ihtiyaç var. h.ozturk@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ramazan-ı Şerif'te gelen bir ikram gibi

Hamdullah Öztürk 2009.09.20

Her bitiş yeni bir başlangıca vesile oluyorsa eğer, işte o zaman "iki günü birbirine denk yaşamak" gibi hadis-i şerifte adına "ziyan" denilen ataletin öldürücü monotonluğuna düşmekten kurtulabiliriz. Yarın bugünümüzden bir adım önde olur...

Bir işi bitirir bitirmez hemen yeni bir işe başlamak; boşluk vermeden, zaman ve ömür israfına düşmeden, mesafe kat etme gayreti içinde olmak Kur'an-ı Kerim'in bizlere, emir kipinde gösterdiği bir yol aynı zamanda: "Bir işi bitirir bitirmez hemen yeni bir işe giriş; onunla uğraş. Hep Rabb'ine yönel, O'na yaklaş."

Bu ayetlerin "inşirah" suresinde yer alması da ayrı bir noktaya dikkatleri çekiyor olmalı. Eğer gönlü rahat, huzur içinde, şevk ve iştiaqla coşmuş bir insan olarak yaşamak istiyorsan, ataletin öldürücü ağına asla düşme. Bunun için de takip etmen gereken yol, bir işi bitirir bitirmez hemen bir başka işe başlamak olmalıdır. Boş durma; ama boşa da çalışma. Yarının bu gününe eklensin, bitirdiğin işin neticesi, yeni başlayacağın işle bir merhale daha ileriye gitsin.

İş ve uğraşlarımızda olduğu gibi manevi dünyamız için de böyle olsa gerek. Bir namaz bir önceki namaza, bir Ramazan bir önceki yılın Ramazan'ına eklenmeli. Yani geçen sene Ramazan'dan bu seneki Ramazan'a kadar aldığımız manevi mesafeyi bu Ramazan'la taçlandırıp, gelecek Ramazan'a kadarki bir yılı tabir yerindeyse yeni bir manevi atakla devam ettirmeliyiz ki, manen de mesafe kat etmiş olalım. Aksi takdirde böylesine kıymetli zaman dilimleri yırtıklarımızı kapatmakta kullanılan bir yama mesabesinde kalacak.

Maddi-manevi işlerimiz bir hedefe yönelik ve bir maksadı gerçekleştirmeye bağlanmalı ki abesle iştigal etmiş olmayalım.

Bu Ramazan benim için tatlı bir neticeyi getirdi beraberinde. Yakından bildiğim ve on yılı aşan bir gayretin neticesiydi bu. Bin bir zorluk ve imkânsızlıkla bitirilmeye çalışılan bir proje tamamına erdi; iki kabın arasına girdi ve rahlelerimizin yanı başında yerini aldı.

Harran Üniversitesi İlahiyat Fakültesi öğretim üyelerinden Prof. Dr. Ahmet Bedir, Kur'an'da geçen yer, isim ve kavimlerin mekânlarını tespit etmek, bugünkü durumlarını fotoğraflayıp, harita ve şekillerle eski halini de

hayallerimizde canlandırmaya yardım edecek bir eser ortaya koymak istiyordu. Ve işte o eser "Kur'an-ı Kerim Atlası" olarak çıktı karşımıza.

264 adet yer, isim ve kavim anlatılmış 684 sayfalık kitapta. Panoramik fotoğraflarla zenginleştirilen eser bundan böyle Kur'an okurken hep yanı başımızda duracak. İsmi okuduğumuz kavmin nerede yaşadığını görmek için atlası açıp bakacağız. O kavmin kıssasını atlas eşliğinde takip edeceğiz. Peygamberlerin yaşadığı yerleri, hicret yollarını, uğradıkları mekânları haritadan takip imkânı bulacağız.

Eminim Bedir Hoca daha atlas bitmeden yeni bir çalışmayı yarılamiştir bile...

Bediüzzaman Hazretleri'nin dediği gibi, "Heyecanlı fitratlara sahip insanların rahatı çalışıp, gayret etmektedir." Eğer maddi-manevi inşirah istiyorsak, yol almaya çalışacağız. Gayreti gayrete, ibadeti ibadete, tefekkürü tefekküre ekleyeceğiz.

Ramazan gibi, Kadir Gecesi gibi, cuma günündeki eşref saati gibi, anne-baba duası gibi, hızımıza hız katacak ne varsa hepsinin semeresini elde etmeye çalışacağız. Zira yol çok uzun ve yollar ancak yürümekle aşılabiliyor.

Ramazan ile irtibatımızı kesmemek için altı gün oruçları ve her haftanın pazartesi-perşembe günleri tutulan oruçlar senenin içinden önümüzdeki Ramazan'a açılan birer pencere vazifesi görüyor. O pencerelerden bakıp, manevi tenezzühün keyfini yakalayarak daha bir hızlanmalı... Çünkü Cenab-ı Mevla her türlü düşmanlık ve nefretin üstesinden gelip, sevgi ve samimiyetin vatanına ulaşmayı başarabilecek seyyahları anlatırken üç özellik sayıyor: İman, salihât ve Allah'ı çok anmak...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Demokratikleşme sürecinin alternatifi

Hamdullah Öztürk 2009.09.21

Kürt açılımı, demokratikleşme sürecinin başlangıç adımı oldu. Mardin Artuklu Üniversitesi'nde kurulan yeni bölümün Kürtçe değil de "Yaşayan Diller" olarak adlandırılması, tasarlanan açılımın kapsam genişliğini gösteriyor. Yani tam bir demokratik açılım var hedefte.

Herkesin aklındaki soru şu: Acaba hükümet bu ağır yükün altından kalkabilir mi?

Soruyu gerekli kılan ve hatta verilebilecek cevapları bir yönüyle "acaba" dedirtecek tereddüt derekesine sürükleyen sebeplerden belki de en önemlisi muhalefetin tavrından çıkıyor. Muhalefetin tavrı ve konuşmaları dikkatlice takip edilince garip ama şöyle bir sonuca varıyor insan: Muhalefet partileri siyaseti çözüm mercii olarak görmüyor. Problem çözmeye bakan iktidarın düştüğü durum onlara göre "ihanet"ten başka bir şey değil!

Bu durumda halktan hükümeti kuracak kadar oy almış olmak hükümetin "meşruiyeti" için yeterli değildir! Eğer durum gerçekten böyleyse insanlar neden parti kurar ve her seçim döneminde onlarca meydanda neden umut dağıtır ki?

Açılım sürecinin üzerinden bunca zaman geçtikten sonra bu yazının ne manası var diyebilirsiniz. Muhalefet sözcülerinin sınır ötesi harekât konusunda yaptığı destek açıklamaları var ya, işte o açıklamaları yaparken yüzlerine hâkim olan çizgilerden ürktüğümü itiraf etmeliyim.

Sanki demokratik açılımın Türkiye'nin geleceği açısından bir zaruret olduğunu hiç fark etmiyorlardı. Açılımı bir çukura çevirip, hükümeti o çukura yuvarlamakla sınırlı bir siyaset ufkuna mahkûm ediyorlardı kendilerini. İktidar bir ihsandır; verene sadakat içinde çalışıp, halkı oyalarsan görevini hakkıyla yapmış ve de meşru bir iktidar olarak tekrarına hak kazanmış olursun anlamı çıkıyordu duruşlarından... Etki-tepki kuralı üzerinden oynanacak bir oyunla terörün patlatılıp, şehit cenazelerinin uyardığı acıyı bir mızrak gibi iktidarın sinesine saplamaktan medet umuyorlardı galiba. Hükümet gafil durumuna düşürülür, meydan boşaltılırsa koltuk onlara kalır hesabı!

Güneş harekâtını gerçekleştiren komutan olarak Büyükanıt Paşa'nın emekli olduktan sonra söylediklerini hiç duymamışlardı galiba. Büyükanıt şu mealde sözler söylemişti: TSK'nın tamamıyla yüklensen Kandil'i yine bitiremezsin.

Terörle mücadelede verilen binlerce kayıp ve yüz milyarlarca dolar maddi kaynağın harcanmasına rağmen terör örgütünün dağa adam çıkarmakta hiç de zorlanmadığını bilmiyorlardı galiba. Elebaşı yakalandığı halde, insanlar dağa çıkmaya devam ediyorsa durup düşünmek gerekmez miydi?

Bu sorular muhalefetin gündeminde yer almıyor. Garip ama onlar silahla ancak sinek avlanabileceğini, siyasetçinin ise bataklığı kurutacak formüller üretmesi gerektiğini düşünmüyorlar. Türkiye'nin geleceğini yönetmek üzere iktidara talip olanlar, bunun için hazine yardımı alanlar geçmiş üzerine hiç düşünmemiş gibiydiler. O yüzden olsa gerek, gelecek için de dişe dokunur bir şey söyleyemiyorlar.

Denizin bittiğini fark etmiyorlar. Bu kadar ortam oluşturulup, bölge halkına ve evladını askere gönderen analara umut verildikten sonra, bir hayal uğruna süreci kesintiye uğratmanın sebep olacağı yıkımı göremiyorlar.

Kelimelerle oynamaktan ibaret bir siyasetin miadı doldu. Türkiye'nin karşısında acı gerçekler ve tarihî fırsatlar duruyor. Yani tam bir bıçak sırtı! Müesses nizama sırtını dayamayı yeterli görüp, zamanı hiçe sayanlar yaptıklarının anlamını ancak zamanla anlarlar. Zaman, kollarını açıp, herkesi kucaklayarak büyüme zahmetinden kaçıp, sırtını dayayarak konuşmayı tercih edenlere der ki, elde edebileceğin şey elini taşın altına koyduğun kadardır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dedim-dedi siyasetinden...

Hamdullah Öztürk 2009.09.27

Numan Kurtulmuş Bey'i dinlerken acı bir gerçeği hatırladım: Ne zaman bir parti tek başına iktidara gelse, bazı kesimler açısından Türkiye yaşanmaz oluyor!. Bütün enerjilerini iktidarı yıpratmak, bölmek ve işleyemez hale getirmek için seferber ediyorlar.

Menderes idam edildi. Özal suikasta maruz kaldı. Tayyip Bey'in evini havaya uçurmak üzere döşenen patlayıcılar son anda fark edildi.

Onlar koalisyondan hoşlanıyor. Hükümet ortaklarının ihtilafı sayesinde her zaman üstte kalabiliyorlar çünkü. Ortaklar da hükümet dışından bir güce sırtını dayamayı siyaseten akıllıca buluyor. Daire bu şekilde dönüp duruyor...

İhtilale rağmen halk, AP'yi tek başına iktidara taşımıştı. ANAP da, AK Parti de aynı cevabın tekrarından ibaretti. Millete karşı güç kullanılamayacağından, darbelerin akabinde mücadele yeraltı teşkilatları ve psikolojik ataklara bırakıyordu yerini.

27 Mayıs ihtilalinden sonraki tecrübeye dikkat edersek iki şey çıkar karşımıza: Birincisi yeni partilerin kurulması, ikincisi de terör! Yeni kurulan partiler de ikiye ayrılıyor. Biri kısmı yüzde birin üzerine asla çıkamayacak partilerdir. İkincisi de tek parti iktidarına mani olabilecek ama tek başına iktidara gelme kabiliyetine sahip olamayacak partilerdir.

Nitekim, 12 Eylül'e doğru gidişimizde terör vasıtasıyla istikrarsızlaştırarak sindirme ve yeni partilerin AP'yi bölmesiyle ortaya çıkan koalisyon hükümetlerinin zafiyeti aşikârdır.

Yüzde birlik partiler, yeraltı yapılanmalarını siyasi partilere sağlanan imkânlardan yararlandırmakta ve temasları makul karşılanacak vasıtalarla kurabilmekte işe yaradığı için vazgeçilmezliğini sürdürüyor. İktidarı bölen partiler de problemlerini siyaset vasıtasıyla çözebilecek, kendisini sistem içerisinde rahatlıkla ifade ederek milli iradenin hâkimiyetini takviye edebilecek kapasitedeki sivil oluşumları taraf olmaya, hedef haline getirmeye zorlamakta ayrıca işlev görüyor.

Sonuçta yüzde birlik partiler arasında devletin kuruluş felsefesine ters, şihlardan, dervişlerden teşekkür etmişleri bile bulunabiliyor ve onlara kimse dokunmuyor. Hem de bir numaralı Atatürkçü kesildikleri halde!

Neticede şöyle bir tablo çıkıyor: Siyasetçilerin hırsı milleti bölüyor. Bu bölünmüşlükten yararlanan dış güçler ülkede terörü tetikleyerek devleti zaafa uğrattıyor; hatta yönetilemez hale getirerek menfur emellerine ulaşmaya çalışıyor.

Bu durumda yönetime müdahale kaçınılmaz oluyordu tabii ki...Aynı zamanda siyasilere asla güvenilemeyeceği de bir kere daha ilan ediliyordu.

ANAP'ta Dalan'ın çıkışıyla başlayan ve Mesut Yılmaz'ın genel başkanlığıyla son bulan süreç bu açıdan incelenmeye değer. AK Parti'den, E. Mumcu, E. Şirin, T. Çömez ve A. Şener gibi siyasetçilerin ayrılış süreci ile Ay Işığı-Yakamoz planlarının Ergenekon'a bakan yüzü arasında bir ilişkinin olup-olmadığını ortaya çıkartacak ciddi bir araştırma da öyle...

Önemli bir ayrıntı da şu galiba: Tayyip Bey'in Menderes gibi, AK Parti'nin DP gibi halk tabanında kabul gördüğü düşünüldüğünden olmalı, AP ve ANAP'a uygulanan yöntemlerin tek başına yeterli olmayacağını değerlendirenler, Ergenekon'a özel bir önem atfetmişler.

Ama Türkiye bu arada çok mesafe kat etmiş. Ergenekon şimdi mahkemede... İktidar her şeye rağmen gerekli riskleri alarak yoluna devam etmekte kararlı.

İşte Numan Bey'in böyle bir zamanda ve demokratik açılıma tam destek verdikten sonra dile getirdiği tespitler, siyasilerin rüştünü ispatı açısından çok önemli görünüyor. Özellikle "Usul esasa mukaddemdir. Ne yapacağımızdan ziyade nasıl yapacağımız önemlidir." meselesine yaptığı vurgu umut verici. Türkiye, kendisine biçilen rolü gizleyerek oynayabilmek için siyaseti kelime oyunlarına ve ağız dalaşına indirgeyen aktörler dönemini galiba geride bırakıyor. Yönetme iradesine sahip liderlere kapılarını aralıyor... h.ozturk@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Rövanşistlik, dokunulmazlık ve ceza

Rakiplerini rahatlıkla alt edebilecek kuvvete ulaştığı halde, güç kullanmayı asla düşünmemek mümkün müdür? Bu soruyu şöyle devam ettirebiliriz: Defalarca kötülük yapmış, hatta varlığını ortadan kaldırmak istemiş kişilerde bile "Bu kişi bize bizim yaptığımız gibi yapmaz. Elindeki gücü kullanarak bizi yok etmeyi düşünmez." kanaatini oluşturmak mümkün müdür?

Her iki soruya da "evet" diyebilmek için yaşanmış örnekler vardır. Mesela Hz. Yusuf kıskançlık krizlerine tutulan kardeşleri tarafından kuyuya atılarak öldürölmek istenmişti. Mevla muhafaza edip, onu Mısır'da yüksek bir mevki sahibi kıldığında aradan çok zaman geçmişti. Kıtıktan kaynaklanan çaresizlikle Mısır'a gelen kardeşleri bir çuval buğday alabilmeyi umut ederken kardeşleri Yusuf ile karşılaştılar. Hz. Yusuf, kendisini tanımayan kardeşlerini öyle güzel bir kurguyla istediğı noktaya çekti ki, kardeşleri ancak şunu söyleyebildiler: "Tallahi, Allah seni bizlere üstün kıldı. Doğrusu bizler suçlu idik."

Hz. Yusuf onlara şu cevabı verdi: "Bugün sizi kınayacak, serzenişte bulunacak değilim! Ben hakkımı helâl ettim, Allah da sizi affetsin. Çünkü merhamet edenlerin en merhametlisi O'dur."

İkinci misal Efendimiz'den... Mekke'nin reisleri ve ahali, çok değil, sekiz yıl önce her kabileden birer adam seçip, kabile sayısınca mızrağı onun mübarek bedenine aynı anda saplamak istemişti. Ve yine çok değil, üç sene evvel yarımadanın bütün kabilelerini toplayıp, O'nu Medine'sinde boğmak için üzerine çullanmıştı. Ve daha iki sene evvel en masum bir talebini, Kabe'yi ziyaret isteğini silahlı süvarilerle karşılamış, O'nu Mekke'ye sokmadıkları gibi önüne acı bir anlaşma metni koymuşlardı. Bütün bunlara rağmen ordusuyla birlikte Mekke'ye girince sordu: "Size nasıl davranacağımı düşünüyorsunuz?" Herkes aynı fikirdeydi. "Seni vefalı ve kerim bir kardeş olarak biliriz." dediler. Efendimiz, Hz. Yusuf'un cümlelerini aynen tekrarladı ve "Benim size söyleyeceğim de budur." dedi.

Bu iki örnek gösteriyor ki, en büyük kötölükleri yapanlara karşı, her türlü kuvvet unsurları elinde olduğu halde hiçbir şey olmamış gibi davranabilmek peygamber ahlakıdır. Zaten mümin insanlar için örnek alınması gereken de budur.

Son zamanlarda Doğan Grubu'na kesilen vergi cezaları üzerine başlayan tartışmanın seyri tereddüt uyandırdığı için insanlar kararsız kaldılar. Geçmişte yaşananların tortuları, bugünkü sisli-puslu ortamla birleşince "Kerim davranmak saflık mıdır?" sorusu kıymık gibi beyinlere saplanmıştı. Ali Bulaç Bey geçen hafta cesur bir adım atarak, her şeye rağmen peygamberane davranış modeline dikkatlerimizi çekti. Ne var ki bu konuda pek çok şey söyleyebilecek kişiler suskunluğu seçtiler. Çünkü, her şeyden önce gücü eline geçirince intikam almak gibi bir savunma düşündürücüyü.

Evvela AK Parti hükümeti kurulduğunda herkes hükümetlerin gücünün izafi olduğunu bildiğinden bir meşruiyet tartışması çıkartmayı seçti. Bu tartışmalar bekleneni vermeyince bu sefer de yüzde otuz beşle gelmek "azınlığın çoğunluğa tahakkümüdür" gibi bir atak başlatıldı. Ama her şeye rağmen hükümet icraatlarını sürdürüyor ve yıpranmıyordu. Ergenekon örgütlenmeleri, "Tehlikenin farkında mısınız?" kampanyasıyla başlayıp "Cumhuriyet mitingleri" ve "Danıştay cinayeti" ile devam eden inanılmaz kampanyalara rağmen hükümet yine yerini korudu ve hatta oylarını artırmak ve cumhurbaşkanını seçmek gibi başarılar ekledi yürüyüşüne. Bu durumda ortaya şöyle bir sonuç çıktı:

Türkiye'de milli irade bir hayli gelişmişti. Halk problemlerin demokrasi içinde çözölmelerini istiyordu. Hükümetleri yıpratmak, hele Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı'nı pijamayla karşılamak gibi hükümete güç gösterisi yapma dönemleri geride kalmıştı. Bu sefer "rövanşist davranmak" gibi garip bir suçlama girdi

devreye. Rövanşist davranmakla suçlamak demek "ben sana çok kötülük yaptım ama sen yaparsan ayıp olur" demek gibi bir şey. Bu konuya nasip olursa haftaya devam etme ümidiyle. h.ozturk@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dokunulmazlık, vergi ve ceza (2)

Hamdullah Öztürk 2009.10.11

Verginin politik maksatlar doğrultusunda kullanılabilmesi için kanunlarda bazı açıkların bırakılması ve o açıklar vasıtasıyla firmaların "muhtaç" vaziyette tutulması bilinen bir şeydir.

Belki de, halkın kontrolden çıkacağı korkusunu bir türlü içinden atamayan zayıf devletlerin yönetim tarzının "bilgeliğine" bakan enteresan bir hikmettir bu!

Kanunlardaki açıklar ticaret erbabının hırsını gıdıklar. Kısa yoldan daha fazla kazanma hevesiyle gözü kararanlar, açıkları "ustaca" değerlendirir! Elde ettiği muhteşem kazanca, bir de korktuğu şeylerin başına gelmemiş olmasından kaynaklanan ferahlık eklenir ve böylece aynı köprüden tekrar tekrar geçme arzusu kara sevda gibi vücutları sarar...

Ne var ki, bir teftişle her şeyin açığa çıkacağı malumdur ve bu bilgiden kaynaklanan korku, kazanç üstüne kazanç elde etmiş olmanın mutluluğunu alttan alta tehdit eder. Bu riski bertaraf etmek üzere sermaye sahibi ile bürokrasi arasında adı konulmamış anlaşmalar sağlanır. Kanunların açıklarından elde edilen kazancın mutluluğunu paylaşma esasına dayanan bu uzlaşma, aynı zamanda halkın seçtiği hükümetleri ortaklığa dâhil etme konusunda tam bir kısıkaç oluşturur. Kısaca alınan hükümet ya "Evet; ben de sizinleyim." diyerek "müesses nizama" katılır ya da kısa sürede bürokratların sağladığı belge ve bilgilerin, onlar yetmezse, başbakan, bakan ve milletvekillerinin eş ve çocuklarının özel hayatlarından kesitlerin medyaya servis edilmesiyle yıpratılarak alaşağı edilir.

Her seferinde başarıyla sonuçlanan bu oyun, aktörlerine fevkalade bir özgüven ve dokunulmazlık güvencesi verdiği için, AK Parti hükümetine karşı ilk tavırlar çok tepeden ve aşağılayıcıydı. Hükümetin üst bürokraside yapmak istediği değişikliklere anormal tepkiler veriliyordu. Mesela Durmuş Yılmaz Bey'in Merkez Bankası başkanlığına atandığı zamanı hatırlayalım. Eşinin başörtüsünden, kapısının önündeki ayakkabılara kadar neler yazılıp-çizilmişti! Hatta amiral gemisinin kaptanı bir yazısında "Siz çok olabilirsiniz ama unutmayın ki biz daha güçlüyüz" demişti!

Kurumların tepesi üzerinden yürütülen adı konulmamış düzen, hükümetin yaptığı her bir değişiklikte alarm veriyordu çünkü. Hâlbuki "müesses nizamın" işleyişi o makamlara "uygun" insanların atanmasını gerektiriyordu. Hükümet devr-i iktidarını ciddiye alıp, kendi tercihlerini ortaya koymakta kararlı davranınca, özgüven sahibi saygın kişi ve kurumların korkuları çıktı ortaya.

Nasıl olmasın ki, vergi konusunda mahalle bakkalını bile denetleseler, bakkalı kapatmayı gerektirecek mali suçların çıkacağını herkes biliyor. Zaten küçük esnaf her gün bu korkularla yaşıyor. Büyükler istisna oluşturuyordu ki, gelişmeler onların da rahatını kaçırdı.

Ne yazık ki, gücü elinde bulunduranlar hakkaniyeti unutuyor. Güçler arası bağımlılık, herkesi bağımlı kıldığından, milli irade ve seçimleri de sanal hale getiriyor. Bu durumdan devletin azade kalması mümkün mü?

O da halkın tüzel kişiliğini temsil edebilir olmaktan çok uzakta, belli kişi ve grupların aracı durumuna düşüyor. O yüzden her hareketine korku ve tedirginlik damgasını vuruyor. Komplolardan medet umar hale geliyor...

Yani herkesi huzursuz eden bir durum var ortada. Sistemin bozuk işleyişini düzeltmek bürokrati da, işadamlarını da, hükümetleri ve halkı da rahatlatacak. Gizli bağımlılıklardan kurtarıp, özgürleştirecek. Kanun dışı, "rutin dışı" uygulamalarla devletin bekasını sağlamak gibi anormallikleri bitirecek. Ne var ki, alışılmış durumdan kaynaklanan hırslar, geleceğe de ipotek koyabilmek için her yolu deneme eğilimine itiyor bozuk düzenin kazançlı kıldığı kesimleri. Bakalım bu süreçte dersimizi doğru alabilecek miyiz?

h.ozturk@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

DTP'nin terör tutkusuna çanak tutanlar

Hamdullah Öztürk 2009.10.25

DTP, demokratik açılım kapsamına bağlı olarak terör örgü mensuplarının dağdan indirilişini garip bir noktaya çekti. Devlet, yetkilerini aşacak derecede iyi niyet gösterip, "Pişman mısınız?"

sorusunu bile yöneltememişti halbuki!.. Buna karşılık DTP bambaşka bir havaya girdi. Sanki yürüttükleri politika ve terör örgütünün eylemleri sonucunda, devleti mecbur bırakmışlar da kutlama yapıyorlar!

Sosyal barışın temini, sağlam bir içtimai mukavelenin tesisini sağlayacak anayasa çalışmaları ve Türkiye'nin komşularından başlayarak, bölgesinde huzurun teminatı bir devlet haline gelmesi istikametinde ortaya konulan çabalar hep aynı şekilde baltalanıyor. Milli duygular istismar edilip, ırkçılık sivriltilerek, "terör ve karşı terör" denklemi kuruluyor. Halk, terörün, sam yeli gibi karşılıklı estirildiği ortamlarda insanlığından utanacak muamelelere maruz kalıyor.

Türkiye'de halk bu acıları çok yaşadı. Sadece Güneydoğu'da değil, ülkenin her tarafında yaşadı. DTP'nin attığı pası alıp, terörün karşı takımı oyuna sokmak ister gibi yazılar yazan Yılmaz Özdil gibilere Sevilay Yükselir'in köşesinden söylediği "Bir çift söze" iyice kulak vermeli. Sevilay Hanım, terörün 80 öncesi döneminde Alevilerin başına gelenleri anlatmış bir parça. Sadece Aleviler değil, kimler kıvrınmadı ki o kanlı kısılcacın içinde! Sevilay Hanım, Alevilerin bulunduğu tarafa karşıdan gelen saldırıları hatırlamakla iyi bir noktaya dikkatlerimizi çekti. Bunun bir de tersi var. Sol taraftan kalkıp, sağın tepesine inen terör balyozları var. Aynı yıllarda terörün sağ-sol konseptini, Alevi-Süni hattına taşımak isteyenlerin tutuşturduğu Maraş ve Çorum var. Soğuk Savaş sonrasında 80 öncesi yakılan bu ateşin üzerine iki gün arayla benzin gibi dökülen Sivas ve Başbağlar katliamları var. Bunun dahası da var, daha ötesi de...

Şimdi soralım. Duruma göre terörün yönünü değiştirenler kimlerdir? Biraz tasarrufla aynı soruyu bir kere daha soralım: Teröre umut bağlayanlar bu milleti nereye götürebilir? Sonra bir kere de şöyle soralım: Türk'ü, Kürt'ü, Alevi'si ve Sünni'siyle bir millet terörün kısılcacında neredeyse yarım asırdır kıvrınırken yüreği yanmayan, teninden bir kıl bile çekilmemiş gibi rahat olabilenler kimlerdir?

Sonra dönüp bir kere daha bakalım. Devlet bugüne kadar hiç yapmadığı bir şey yapıyor. Birtakım açılımlarla iç problemleri çözüp, bir mutabakata ulaşmak istiyor. Halbuki, 80 öncesinde vatan elden gidiyor diye sokağa döküleni de, emperyalizmin sömürsünden ülkeyi koruyup, tam bağımsız bir Türkiye için sokaklara indiğini söyleyenleri de devlet affetmedi. Sağdan ve soldan onlarca insan hapisnede öldü. Binlerce insanın gençliği

karanlık damlarda çürüdü, altı yüz bin insan fişlendi ve kim bilir kaç kişi kamu kurumlarında görev alamaz hale geldi.

Kimin kazanıp, kimin kaybettiğini bilen var mı? Kaybedenleri çok iyi biliyoruz da kazananlar meçhul!

Şimdi hükümet risk alıyor. Devlet öyle ya da böyle bu işin arkasında duruyor. Yavrusunun ölüm haberini alınca yüreği köze dönen anaların, daha bir fidan iken dul kalan genç kadınların, doğmadan yetim kalan bebelerin hakkının üstü çizilip, teröristler serbest bırakıldığı halde şehit analarından açılıma destek geliyor. İnsanlar "Yeter, yürekler yanmasın." diyor. Tam böyle bir ortamda DTP'nin yaptığı hazmedilir bir şey midir? DTP'nin sorumsuz çıkışlarını karanlık yapılara can suyu gibi taşımak isteyenler ne yapmak istiyor?

Terör örgütünün hiçbir şey yokmuş gibi yoluna devam etme imkânı var mıydı ki DTP şov yapıyor? Ve o şovları son dakika golüne çevirmek isteyenlerin çabası ne için? Ergenekon dokümanlarında yer alan "Kürtlerle Türkleri birlikte örgütlemek" bölümüne göz atmakta fayda var. Eminim, akıllara çok şeyler getirecektir.

h.ozturk@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bitirmek için daha ne yapılacak ki?

Hamdullah Öztürk 2009.11.01

"Ordumuza şükran borçluyuz." cümlesi, "Neden şimdi?" minarelerin mahyalarına yerleştirildi ki? İstanbul'un kurtuluş günü gelir-geçerdi ve birçok kimsenin haberi bile olmazdı!

Evvela iki hususun altını çizelim:

Birincisi, hiçbir düşünce, ideoloji, felsefe ve din, İslam dini kadar askerliğin manasını ve uhdesindeki vazifelerin önemini takdir edememiştir. O vazifelerin ifası esnasında dikkat edilecek hususları en ince ayrıntılarına kadar düzenleyip, hukukunu vazetmek İslam'a ait bir faikiyettir. Sadece, sınırlarda nöbet tutma manasına gelen "ribat"a atfedilen değer bile İslam'ın, askerliğin manasına ve uhdesindeki vazifelere atfettiği kıymeti fazlasıyla gösterir. Yani hiç kimse, hakiki bir Müslüman kadar askerliğin manasını takdir edip, sevmemez.

İkincisi, bir millet kendi ordusuna borçlanmaz. Onu takdir eder; meziyetleriyle iftihar eder. Bir ordu da kendi milletini borçlu göremez. Türk Silahlı Kuvvetleri, hiçbir mesuliyeti olmadığı halde, düşmanlarımızın tasallutundan Türk milletini kurtarmak üzere -bizim Kore'ye gönderdiğimiz gibi- komşu ülke tarafından meccanen gönderilmiş bir ordu değildir ki biz ona borçlu olalım. O ordu, bizim çocuklarımızdan oluşmuştur. Biz, çocuklarımızın kahramanlığıyla iftihar eder, göğüslerine madalya takar, isimlerini "ebet müddet" başlarımızın üstünde gezdiririz; ama borçlanmayız.

Şimdi Genelkurmay karargâhından çıkan "Bitirme Planı" ile sarsılıyoruz. İktidarı devirmek, milletin bağrından çıkan ve yüzü aşkın ülkede başarıyla hizmet veren "Gönüllüler Hareketi"ni bitirmek için yapılan kim bilir kaç planlardan biri bu!

Bu tür planlar ilk defa yapılmıyor. 27 Mayıs'ı, 12 Mart'ı, 12 Eylül'ü, 28 Şubat'ı ve "e-muhtıra"yı hatırlayalım. 28 Şubat'ta alınan kararlardan sonra caminin minaresinden okunan ezana, içinde kılınan namaza müdahale etmek bile planlanmıştı: Türkçe ezan, Türkçe ibadet!

Ali Kalkancı türü operasyonlarla, kendini Rabb'isine adanmış maneviyat abidelerinin itibarını sarsıp, kadın simsarı, para cambazı göstermek de vardı o planların içinde, başörtülülerin alnına "Fadime-Emire" damgası

vurmak da!... O yüzden, öğrenci evlerine silah koyup, Alevilerle ilgili dokümanlar koyup, baskınlarla ortaya çıkartarak bir silahlı örgüt icat etme, Aleviler ile "Gönüllüler Hareketini" çarpıştırma planlarına kimse şaşırıyor. Çünkü bizler, tıpkı Bush yönetiminin "Nükleer silah var." iddiasıyla Irak'a girdiği gibi, "Uzun namlulu silah var." iddiasıyla jandarmayı kız yurduna sokup, yurdu didik didik edenleri gördük. Yurttan bir çakı bile çıkmadı. Zaten maksat tedirgin etmektir. Tam tersi oldu. Artan ilgiden dolayı yurtlar ihtiyaca cevap veremez hale geldi. Tıpkı dindarı, ateisti, hatta Kemalisti ile herkesin "Bitirme Planı"nın karşısına dikildiği gibi. İşte bizim milletimiz budur. Bu milleti hiç kimse kalbindeki asker sevgisiyle imtihan etmesin. Çünkü bu millet, asker sevgisiyle o elbiseyi istismar edenleri birbirinden ayırmayı çok iyi bilir...

Ne garip ki, o komutan, asılsız ihbarla kız yurdunda uzun namlulu silah arayadursun, PKK haftalarca süren bir çalışmayla doçkaları katırların sırtında sınırdan içeri sokuyordu. Mehmetçik bunu istihbar edip, baskın yapacaklar diye merkeze haber üstüne haber çekiyordu. Buna rağmen PKK elini kolunu sallaya sallaya baskını yapıyor ve Ankara'da bir ekip, bu baskının üzerinden Hava Kuvvetleri komutanının kellesini almak üzere hemen harekete geçiyordu!

Netice: Ergenekon sanıklarının savunmalarını tamamen "askere operasyon yapılıyor" mantığı üzerine kurup, kendilerini TSK ile özdeşleştirdiği bir zamanda... Danıştay cinayetini işleyen Alparslan Arslan'a mahkeme başkanı soru yöneltirken, Doğu Perinçek'in oturduğu yerden fırlayıp, "Her şeyin böyle ulu orta konuşulmasından endişe ediyorum!" dediği günlerde... Ergenekon sanıklarına selamlar yollayan muhalefetin alabildiğine sertleştiği ve "demokratik açılımın" bir çuval gibi hükümetin kafasına geçirilerek, Ergenekon sanıklarının kahraman ilan edileceği beklenirken... Bir de bakıyoruz ki, mahyalarda "Ordumuza şükran borçluyuz" yazıyor!

Kalbim acıyor. Çünkü bir zamanlar Tayyip Bey'in okuduğu "Kubbeler miğfer, Minareler süngü..." mısraları geliyor aklıma. h.ozturk@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Psikolojik harekâtın ardındakilere birkaç soru

Hamdullah Öztürk 2009.11.08

"AKP ve Gülen'i Bitirme Planı" ismiyle şöhret bulan skandal belgenin aslı, Adli Tıp Kurumu'nda onaylandıktan sonra iki ihbar mektubu ve bir ses bandı düştü gündeme. Bu arada askerî mahkeme belgenin aslını istemekte ısrar ediyordu.

Nedense?

Hani belge ilk çıktığında, önce kanaatini belirtip, sonra o kanaat istikametinde hükmünü vermemiş olsa!.. Hani belgeyi ararken, çalıştığı binada bilgisayarların özel usullerle silinişinden, evrakların imhasından habersiz kalmamış olsa!.. Hani "kâğıt parçası" dedikleri fotokopi nüshanın Dursun Çiçek'e ait olduğuna dair Jandarma Kriminal Dairesi rapor vermemiş olsa, belki anlaşılırdı. 'Adres sivil mahkemeler olmasına rağmen askerî mahkeme de işi ciddiye almış' diyerek, hayra yorulabilirdi.

Maalesef!

Dursun Çiçek'in evinde arama yapmak için giden kişinin, beş-altı saat çay içip sohbet ettikten sonra "Bir şey bulamadan!" geri dönüşünü, "övünerek", nasıl da efsane gibi anlattığını dinliyor şimdi bütün Türkiye!

Bulsa ne olur bulmasa ne olur? Mesela 28 Şubat sürecinde, her ay MGK toplantılarından önce gazetelerde birbiri ardına yayınlanan haberler bir plan dâhilinde değil miydi? O haberleri koltuklarının altına alıp toplantıya giren askerî cenah, onları ilk defa gazetelerden mi okuyordu? Yıllar sonra 28 Şubat'ın ne kadar gerekli olduğunu delilleriyle ortaya koymak üzere Yavuz Donat'ı çağıran Süleyman Demirel, klasör klasör gazete kupüründen başka bir belge koyabilmiş miydi? Bir gün yayın toplantısını, zamanın Genelkurmay İkinci Başkanı Çevik Bir'le birlikte yapan gazeteciler, Refah-Yol hükümetini indirmek üzere Genelkurmay karargâhında hiçbir plan yapılmadığını düşünebilir mi?

Yani hiçbir belge olmasaydı, yaşadıklarımıza bakıp, toplumun bir kesimi ve iktidar üzerine mütemadiyen planlı faaliyetler icra edildiğini anlamıyor muyduk? Yargıtay Ceza Genel Kurulu gibi en üst mahkeme tarafından beraatının onaylandığı günün ertesinde, bir gazetenin haberini düşünelim, mesela. Gazete, Fethullah Gülen Hocaefendi'nin ABD'de ikamet durumundan dolayı açılan mahkemede, savcının, Türkiye'deki davanın iddianamesinden kopyalanmış iddialarını çarşaf çarşaf vererek adeta Ceza Genel Kurulu'nu tekzip etmeye kalkmıştı. Beraat kararının ertesi günü girilen bu haber bir tesadüf müydü? Aynı gazete, ABD mahkemesinin, o iddiaların hiçbirini dikkate değer bulmayıp, Gülen lehine karar vermesini derin bir sessizlikle geçiştirmişti. Neden ki? Savcının iddianamesine kadar her şeyi milimi milimine takip edenler mahkeme kararından haberdar olmamış mıydı acaba?

Masum insanlar hakkında suç oluşturmak üzere yapılan ilk plan değil ki bu şaşırılım. Bu bir Türkiye realitesidir ve bu realite çok acıdır.

Şimdi soruya geçelim: Kendi başbakanına ve kendi milletine karşı "bitirme planı" hazırlayan daire son gelişmelere paralel ne tür planlar hazırlamıştır? Mesela, ikiz kardeşimiz mesabesinde olan Azerilerle gerilim yaşıyoruz. Devletin politikalarını rahatlıkla uygulayabilmesi için, Azeri kardeşlerimizi teskin etmek, Türkiye'nin samimiyetine onları inandırmak üzere ne tür planlar yapmıştır. Mesela, Ermenistan sınırının açılması söz konusudur. Ermenistan halkını yumuşatmak, diasporanın tezlerinin yanlışlığına onları inandırmak üzere hazırlanmış bir eylem planları var mıdır bu daire çalışanlarının? Ve son soru: Eğer bu psikolojik harekât planları kusursuz olarak uygulanabilseydi, arkasından gelecek asıl hareket ne olacaktı? Özellikle "Türkiye'de darbe dönemleri bitmiştir" düşüncesinde olanlara küçük bir ek soru ilavesiyle bitirelim: Darbenin "evrim" geçirmiş yeni türü ne olabilir? h.ozturk@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Doğum sancısı mı, sekerat hırıltısı mı?

Hamdullah Öztürk 2009.11.15

Türkiye sancılar içinde kıvranıyor. İnsanların bir kısmı beklenen doğumun sevinç ve heyecanını yaşarken diğer kısmı aynı sancıları ölüm sebebi sanmanın huzursuzluğu içinde!

Görüşler nasıl bu kadar farklı olabiliyor?

Başbakan Erdoğan, "1923'teki kadar büyük düşünmek zorundayız." cümlesi ile bu açıdan önemli bir noktaya temas etti. Çünkü 1923'te kurulan devletin bugünkü durumu tam da ipek böceğinin kaderini andırıyor.

Kelebekler yumurtalarını dut yapraklarının üzerine bırakır. Yumurtadan larva halinde çıkan tırtıllar bol miktarda dut yaprağı yiyerek beslenirler. Büyüyüp hücrelerine yerleşince üst dudaklarındaki delikten ipek şeklinde zamlık gibi bir sıvı çıkarır ve onunla kozalarını örmeye başlarlar. Önce kozanın dış kısmını sonra da kendi vücutlarının

etrafını örerek görünmez olurlar. Kendi hallerine kalsalar, kelebek haline gelir ve kozalarını parçalayarak çıkarlar.

İşte bütün problem bu aşamada yaşanır. Kozadan elde edilecek ipeğin kazancı, kelebeğin hayatını tehdit etmeye başlar. İpek tüccarları kozayı parçalamadan sıcak suya atarlar. Sıcak su buharına kozaları tutarak içlerinde bulunan kelebek olma istidadındaki tırtılı öldürürler. Sonra o kozalardan elde edilecek ipeğin sevincini yaşamaya başlarlar.

Tüccar bunlar! Kaynağı kurutmamak gerektiğini iyi bildikleri için bir miktar tırtılın kelebek olmasına izin verirler.

Türkiye Cumhuriyeti siyaset adamından, sanatçısından, gazetecisinden, sanayicisinden... ne lazımsa, milletten topladığını vererek, beyaz elitten bir koza oluşturdu. Şimdi o kozayı kırıp, kelebek gibi mavi göklerde kanat çırpmanın zamanı geldi. Ama koza direniyor. Kozayı ipekleştirenler direniyor. Kendi alışkanlıklarının devamını tırtıla bağlı bildikleri için onun kelebekleşmesine asla rıza göstermek istemiyorlar!

Güya tırtılın üstüne titiyorlar. Güya onu yaşatmaya çalışıyorlar. Ama onların duyguları tırtılı yaşatacak gerçeklerle hiç uyuşmuyor. Velinimetlerini elleriyle boğduklarını fark etmiyorlar.

Yaşatma planlarını, millî güç unsurlarını birbiriyle karşı karşıya getirmek üzerinden yapıyorlar. İşin garip tarafı, bunu da millîlik ve ulusal bütünlük uğruna yaptıklarına inanıyorlar.

Sünni, Alevi, Kürt ve Türk gibi milletin iç renklerini birbiriyle, yeri gelince millî gücün silahlı tarafını oluşturan ordu ile karşı karşıya getirerek sindirmeyi birlik zannediyorlar.

Aleviler "Madımak Oteli'nin yakılması olayına" katliam diyor. Madımak Oteli'ni müze yapmak istiyor. Yani katledildiklerini, katliam müzesi ile perçinleme ihtiyacını ilan ediyor. Kürtler PKK ve onunla bağına asla koparmayan siyasî partilerin arkasına düşmek zorunda kalıyor, terörist ile kendisini net bir şekilde ayırabilecek yaklaşımlar bulamıyor. Sünniler "irtica" yaftasını boynuna asanların elinden bir türlü yakasını kurtaramıyorlar!

İstekler de ihtiyaçlar da son derece sahici. Peki, bunlara karşı "aba an ced" devletin imkânlarından yararlananlar ne yapıyor? Acı ama tam bir direniş cephesi oluşturuyorlar. Bilgiyle, görgüyle, olgunlukla ve gerekirse fedakârlıkla problem çözmek gerekirken bir kere daha askerin arkasına geçerek durumlarını sağlamlaştırmaya çabalyorlar. Bilmiyorlar mı ki, tırtıldan beslenen koza günü geldiğinde açılmazsa varlık sebebi ortadan kalkar!

Tırtıldan beslenen koza bir kere de fedakârlık edip açılmalı ki, tırtıllar kelebek olsun. Masmavi gökyüzünde kanat çırpınsın. Sonra yeni yeni yumurtalarla yeni yeni kozalar örsün; hayatını nesiller boyu devam ettirsin...

h.ozturk@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Beyaz taşlar ve Tayyip Bey

Hamdullah Öztürk 2009.11.29

Ahir zamana dair bazı yorumların tedaisiyle, zihnim Tayyip Erdoğan'a gitti. Acaba dedim, delikanlılık tarafından yavaşarak Tayyip Bey'e iltica edenler var mıdır?

Ahir zamanda belağat sanatını iyi kullananların maksadına ulaşabileceğini ifade eden tefsirler kısaca şunu söylüyor: Değişen şartlara göre kendisini ifade edebilmeyi, ihtiyaçlarını güncelleyebilmeyi ve farklı ifade kalıplarına dökerek gündemde tutabilmeyi becerebilenler maksadına ulaşacaktır.

Bunun tersi şöyle oluyor: Maksadını bir kere ortaya koyduktan sonra, şartların ve imkânların değişimini dikkate almadan aynı ifadeleri tekrarlamayı "ilkelilik" zannedenler "muktezay-ı hal"i önemsemedikleri için ezberini mütemadiyen tekrarlar duruma düşmekten kurtulamayacaktır.

Şartları dikkate almak, ilkesizlik değildir. Elindeki hakikati, bütün şartlarda, yepyeni elbiseler giydirerek piyasaya sürebilmektir. Yani hakkın kadrini her zaman yüksekte tutabilmenin araçlarını kullanabilme ehliyetine sahip olmaktır.

Böyle bir başarı sürekli gelişmek ve inkişaf edebilmek istiyor. Kendisini geliştiremeyenler, ellerindeki hakikate hizmet etmekten uzaklaştıkça, "hakikati" kendilerine hizmet ettirmeye başlıyor!

Sonuçta egolar yavaş yavaş öne çıkıyor, kuvvetin gurur veren yönleri kendisini gösteriyor. Eğer kuvvet hakkı temsil edenlerin elindeyse ve hakkın, hukuk ve hakikate bakan tarafları kuvvetin gölgesinde kalıyorsa işte orada durup, ince ince düşünmek gerek...

Çünkü, bu durumda hakka taraf olanlar ne kadar müstağnileşiyorsa, batılı dava edenler de o kadar müraileşiyor. Müraileştikçe merkeze ulaşabilmek için ne lazımsa çekinmeden yapabiliyor. İstiğna merkezden uzaklaşmayı telkin ederken, riya tam tersine merkeze doğru var gücüyle atılmak istiyor. Neticede, merkezdeki temsilcilerin koltuğunun altına girme fırsatı bulan mürailer, onların egolarını okşayarak ellerindeki kuvveti kendi kafalarına indirtebilecek oyunlar kurma fırsatı buluyor.

Bu açıdan Başbakan'ın konuşmalarındaki değişkenlik kafamı karıştırdı. Hükümet, içeride büyük çaplı arınma ve açılım hamleleri yaparken, dışarıda da düşmanlıkları bitirici adımlar atıyor. Böyle bir aksiyonun içeride ve dışarıda reaksiyonlar doğurmasından dolayı konuşmalardaki değişkenlik belki de normaldir. Ama insanın kafası bazen karışıyor işte...

Erbakan Hoca'ya etmediğini bırakmayan Kaddafi'nin bile "İstanbul bizim de başkentimizdi." dediği bir zamanda, İsrail'le ipler geriliyor. Komşu ülkelerle vizelerin kaldırılmaya başlandığı bir dönemde "Demokratik açılım" hattında gerilim bilinçli ve çift taraflı olarak tırmandırılıyor. Tabii ki bütün bunlar iktidarın yoluna dökülen taşlar anlamına geliyor.

Hükümetin, dışarıdaki başarıları içeriye bütünleştirmenin, iç bütünlüğü de dışarıda daha güçlü adımlar atmanın vesilesi kılıp, tam bir salih daire oluşturması gerekirken duraksamalar yaşaması düşündürüyor. Mesela, KCK davası demokratik açılımı devletin kontrolünde başarıyla tamamlayabilmenin, ETÖ davası da tam bir hukuk devleti olabilmenin imkânlarını sağladığı halde KCK operasyonları durduruldu, ETÖ davasını da KCK'nın mukabili olarak sulandırma senaryoları konuşuluyor bazı çevrelerde.

Peki, bunlar nasıl oluyor? Birçok konuda kararlılığını ısrarla sürdüren hükümet, başlattığı açılımlarla Kürtlere, Alevilere ve inançlarından dolayı vatandaşlık haklarından mahrum bırakılan dindarlara kucağını açarken, onların iradesini ellerinden almak isteyen hukuk dışı silahlı örgütlenmelerin üzerine gitme kararlılığında neden duraksama yaşıyor? İddianameden öğrendiğimize göre kendi anayasasını bile yapmış bir örgütlenmenin tolere edilmesi, açılım hamlesine nasıl bir fayda sağlayabilir?

Psikolojiden faydalanmasını bilen bir belağatın, nasıl bir "kadife eldivenli demir yumruk" oluşturabileceğini düşündüren yorumlar merakımı tahrik etti. İç ve dış reaksiyonların doruğa çıktığı bir zamanda "Tayyip Bey'i 'kararlılıktan' uzaklaştırıp, 'himaye edici' tarafa çekerek zayıflatmak üzere riyanın bin bir maskesini suratına asarak yaklaşanlar var mıdır?" sorusu aklımı kurcalamaya başladı. Düşüncemi toparlayıp zihnimdeki tabloyu bir kere de şöyle ifade ettim: Pirincin içindeki beyaz taşlar belki de hiç bu kadar tehlikeli olmamıştı!

h.ozturk@zaman.com.tr

Siyasete yapılan asimetrik saldırılar

Hamdullah Öztürk 2009.12.13

Bir partinin iktidara geldiğinde neler yapacağını muhalefetteyken ortaya koyduğu tavır ve yaklaşımları gösteriyor.

Numan Kurtulmuş'un muhalefet tarzı ile Baykal ve Bahçeli'nin muhalefet tarzı arasındaki bariz fark bir gösterge. Bahçeli ile Baykal ve Cindoruk arasında neredeyse hiçbir farkın kalmaması da bir gösterge. Parti çalışmalarını tamamlamak üzere olan Mustafa Sarıgül'ün nasıl davranacağı ise henüz belli değil. Belli olan, "her şeyin zamanla aslına döndüğüdür".

Bugün bir asimetrik saldırı retoriği çıktı. Genelkurmay'dan yapılan açıklamalarda asimetrik bir saldırı ile karşı karşıya bulundukları söyleniyor. Bu türden açıklamalar genellikle arkasından şöyle bir sitemi getiriyor: "Bizi müdafaa etmesi gerekenler vazifesini yapmayınca biz kendimizi korumak ve açıklamalar yapmak zorunda kalıyoruz."

Sitemin yollandığı adres belli. O adres, asimetrik saldırılara sitem edenlerden bin kat daha fazla maruz kalıyor. Memlekette asılmış başbakanlar ve bakanlar var. Kapatılmış partiler, mahkemelerde cimbızına kadar hesap vermiş siyasi parti başkanları ve cumhurbaşkanları var. Ama onların sitem yollayacak adresleri yok. Yapabilecekleri tek şey simetrik-asimetrik, gizli-açık, içeriden-dışarıdan, yeraltından veya yer üstünden kısacası nereden gelirse gelsin tüm saldırıları yenerek, Türkiye'nin, halkın seçtikleri tarafından yönetildiğini fiilen göstermektir. Ne yazık ki bu noktada iktidar yalnız kalıyor. Çünkü muhalefete düşen, kuvvetin elini öperek yeniden iktidara gelme yolunu seçiyor.

İktidar biraz sitem edecek olsa muhalefetten birileri dikilip, "Yapamıyorsan bırak. Yönetme makamındasın; kimden şikâyet ediyorsun?" der. Sanki şimdiye kadar hükümet edenler kendilerini sıkboğaz edenlerden yakayı kurtarıp ülkeyi tıkr tıkr yönetmeyi başarmış da bunlar yapamıyor!

Hâlbuki durum tam tersine. İlk defa bir hükümet tüm saldırılara rağmen dayanabiliyor. Milletın desteğini almaya devam edebiliyor. Çünkü millet artık çok şeyin farkına vardı. Mızraklar çuvalı kaç yerinden deldi. İnternet gibi alternatif iletişim ağları oluştu. Medya çeşitlendi. Olayları maniple edip, halkı yanıltma lüksü kalmadı. Bu sefer de asimetrik saldırılar medyaya yöneldi. Dört dörtlük haberler "sızdırma" oldu! Her türlü riski göze alarak, ulaştığı haberleri yayımlama cesaretini gösterenler, ödüle layık görülünce birileri kahrından ölecek hale geldi. Ne ki, yapılabilecek bir şey yok. Gerçekler her zaman acı oluyor ve önüne Çin Seddi gibi duvar da örseler bir gün mutlaka gün yüzüne çıkıyor.

Bakın Reşadiye'de Mehmetçiklerimize sıkılan karanlık kurşunlar hemen Bingöl'deki 33 erin şehadetini hatırlattı. Aradan 16 yıl geçmiş olmasına rağmen kamu vicdanı hiç unutmamış. Eşref Bitlis Paşa'nın ölümü de öyle... Kamu vicdanı kanıyormuş ne önemi var? Nasılsa "Millet hâkimiyetini kurumlar vasıtasıyla kullanır." hükmü koydurulmuş. Kurumlar sağ olsun, gerisi hikâye!

DTP kapatıldı. Emine Ayna "Açılım bitmiştir!" derken çok mutluydu. Parti kapatılınca mutluluğu iyice artmış mıdır? Açılımı kökünden bitirmek için bulunmaz bir fırsat işte... Demokrasi bu milletin neyine! Ama o kadar basit değil. Millet artık her şeyi görüyor. Devletin "kurucu felsefesi"nin meclis duvarına yazdığı "Hâkimiyet kayıtsız şartsız milletindir" hükmünü millete çok görüp, kurumlar vasıtasıyla elinden alanlar gibi DTP ve PKK da Kürtlerin iradesini ipotek altına alıp keyfince kullanmak istiyor. Bu yolda muhalefetin bir kısmı ve PKK aynı

çizgide birleşik yürüyebiliyor. Ve bu arada halkın gerçekleri öğrenmesinden korkulduğu için medyanın sorumluluğu üstlenerek haberleri yayımlayan kısmı hedef gösteriliyor.

Hâlbuki toplumla ilişki kurma ve devlet politikaları hakkında milleti bilgilendirme görevi İçişleri Bakanlığı'nın uhdesinde bulunuyor. Bakanlık kamuoyunun bilgi ihtiyacını karşılayarak terör ve kamplaşmadan medet umanları, hayal kırıklığına uğratabilir. Böylece medyanın aforoz edilmeye değil, demokratik işleyişi sürdürübilmenin olmazsa olmaz şartı oluşturduğundan ödüle layık olduğunu da keşfetmiş olacaktır.

h.ozturk@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bunca karambole bir de bu taraftan bakalım

Hamdullah Öztürk 2009.12.20

"Zaman en büyük müfessirdir." Yanlışların tarihe gömülüp gelecekte var olma yolunun doğrulara açılmasıyla ortaya çıkar zamanın tefsiri.

Doğru olanlar ve doğru yerde duranlar zamanla yücelir. Doğruluklarına gölge düşmeye başlayınca da belleri bükülmeye, fena alameti her taraflarında görünmeye başlar. Ve yine zamanın bir gününde yerini doğru olmayanlara bırakarak bu dünyadan ayrılır giderler. Onları hatırlayanlar "Yalan dünya işte" der arkalarından...

Özüyle sözüyle dosdoğru olanlara "sâdık" deniliyor. Bir insanın sadakat testinden geçebilmesi şu üç şeyde tamam olmasına bağlıyor: İnanmak, inandıktan sonra asla sarsılmamak ve inandığı istikamette ilerleyebilmek için ne lazımsa ortaya koyabilmek.

Bu üç esasa bağlanan sadakat unsurları bir insanda tabiat halini alırsa o insana "sıddık" deniliyor. Sıddıkların efendisi, Hz. Ebu Bekir'dir.

Sadakatin zıddına "kezib" yani yalan deniliyor. Yalan, sözü aşıp özü de istila etmişse o zaman "kezzab" kelimesine tekabül ediyor. Türkçedeki kezzaba benzeyen tarafı insanın özünü, vicdanını yakıp kavurarak insanîyetini kömüre çevirmesidir. Saadet asrının "kezzab"ının adı Müseyleme'ydi. Peygamber olmadığı halde peygamber olduğunu iddia eder, böyle bir yalan için arkasına taktığı binlerce insanı savaşa sürüklemeye yeltenirdi.

"Ulûhiyet" gibi "hakikatlerin hakikati"nden ve onun elçiliği anlamına gelen nübüvvet hakikatinden hiçbir şey anlamadığını Nebiler Serveri'ne yaptığı teklifle ortaya koydu Kezzap Müseyleme. Ne var ne yoksa ikiye bölüp yarisını almak istiyordu. Meseleyi mal-mülk meselesi, mevki-makam kavgasından ibaret görüyordu çünkü.

"Sana bir çöp bile vermem" dedi, "İnsanlığın İftihar Tablosu" ona. Kendisi almıyordu ki ona versin. Bekaya irtihal ederken borcundan dolayı zırhı bir Yahudi'nin elinde rehin bulunuyordu. Hâlbuki az bir zaman önce öbek öbek altın ve gümüşleri, sürü sürü koyun ve develeri henüz mal-mülk sevdasından geçememiş yeni müminlere gözünü kırpmadan ihsan etmişti.

Sadece kendisini değil, "Ensar"ını da müstağni tutuyordu mal ve mülke meyletmekten. Bu durumu fırsata çevirmek isteyen kezzapçıklar hemen ortamı değerlendirerek Ensar'ın koltuğunun altına girip fısıldıyordu yılan gibi: Bakın! Mekke fethinden sonra sizi unuttu bile. Onlara verdikçe veriyor ama size bir şey vermiyor.. Mealinde laflar ederek ortamı bulandırmaya çalışıyorlardı.

İnsanlığın İftihar Tablosu, Ensar'ını topladı ve kısa bir konuşmanın ardından şu soruyu sordu: Onlar sürüleri önlerine katıp giderken, siz Allah Resulü'nün elinden tutup dönmeye razı değil misiniz?

Gözyaşlarına boğulan Ensar topluluğundan tek ses çıktı: Ya Rasulallah! Biz onlara yaptığın ihsanları görünce onlarla gideceğini zannettik. Kaygımız bundandı!

Allah Resulü, arkadaşlarının arasında Medine'ye döndü ama Allah mülkü kezzaplar için yaratmamıştı ki! Matlup olan, önce mü'minlerin Allah ve Resulünden başka ne varsa hepsini elinin tersiyle itebilmesi, sonra "o ellere" dünya mülkü namına ne varsa hepsinin teslim edilmesi idi. Böyle olacaktı ki "Bir köprü'nün tamiri ihmale uğradığından dolayı eğer bir koyunun bacağı kırılrsa Allah onu Ömer'e sorar" diyerek tir tir titreyen mesuliyet abideleri ile Müseyleme gibi kezzapların farkı görülebilir.

Netice: Eğer Allah kezzaplarla siddıkların ayrılmasını murat etmişse, işte o vakitten itibaren zaman, sadakati bir güneş gibi yükseltecek istikamette akar.. Ve anlaşılır ki, "kezip" karanlıklarıyla tıpkı bir gece gibi geride kalmaya başlamıştır. Geleceğini, yalanların karanlık mülküne bağlayanlar feryat etse de, onların feryadı doğruluğun kazandıracaklarını bilmemektendir. Sadakat güneşiyle ortalık aydınlandıkça her şey çok daha net görünür ve olduğu gibi anlaşılır. h.ozturk@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Az kaldı, biraz daha gayret

Hamdullah Öztürk 2009.12.27

Gazeteyi çok dikkatli okuyan bir dost "Geniş bir zamanda gazeteye gelmek ve konuşmak istiyorum." dedi. Başarılı bir işadamydı. Ayrıca işin altında kalıp, boğulanlardan değildi.

"Olur; müsait bir zaman ayarlayalım." dedim. Ayrılırken bir cümle söyledi. Anladım ki, o cümle bir araya gelme isteğinin sebebiydi: "Bir anda çok zengin olanlarla, çok fakirleşenlerden korkacaksınız!"

İrkildim. Bir cümlede her şeyi söyleyebilmişti. O cümle, hayatın bütün alanlarına uygulansa 'Hatt-ı muvasala ve ortak zeminler kaybolursa önü alınamaz bir kopuş başlar.' noktasına getirirdi bizleri. Zaten o kopuşun korkusu değil miydi, devlet kurumlarından, bazı grup ve kişilerin kararlarına kadar etkileyen; itidalden koparıp, ifrat ya da tefrit derelerine yuvarlayan!

İğne ile kuyu kazarak zengin olanlarla, sabah evden çıkıp, akşam inanılmaz servetlerle dönenlerin durumu bir olur mu hiç? Bir taraftan iflaslar, işsizlikler yaşanırken diğer taraftan kısa zamanda servete kavuşanların çiğ davranışları acıları daha da artırmaz mı? Artırır elbet. Böyle insanlar yardım ederken bile acıtır.

Sadece Türkiye'de değil, dünyanın her tarafında toplum katmanları arasında gittikçe açılan makasa bir de ekonomik kriz eklendi. Dünyanın en gelişmiş ülkelerinin vatandaşları, krizle birlikte bizim yıllardır yaşadığımız işsizlik sıkıntısıyla tanışmaya başladı. Evleri, arabaları ve ay sonunu getirebilecek maaşları olduğu için belki de fazla dikkatlerini çekmiyordu servetin belli ellerde toplanması. Ama artık onların da gözüne batmaya başlayacak gittikçe büyüyen bu uçurum. "Bir kişiye tam dokuz, dokuz kişiye bir pul" taksimatının nasıl bir zulüm getirdiğini görme imkânı bulacaklar.

Bu büyük problem gelişmiş ülkelere nazaran Türkiye'de daha yaygın yaşandığı halde gündemde yer bulamıyor. Ergenekon, Kafes, Bitirme Planı, PKK, Demokratik Açılım, KCK/TM gibi olayların gerisinde kalıyor. Muhalefet

partileri bile problemi önemseyip, çözmek istediği için değil, hükümeti yıpratıp, kendilerine iktidar yolunu açabilmek için seçim öncesinde dillerine dolayıp, sonra unutuyorlar. Unutmak zorundalar da! Çünkü örgütlü yapılar var. O yapılar çözüm mekanizmalarını kilitliyor. Hükümetleri yıpratıp, indiriyor; gerekirse başbakanları asıyor.

Günümüzde örgütlü olmanın gücü iyi biliniyor. Sivil toplum örgütlenmeleri demokrasilerin gelişmesi ve korunması açısından olmazsa olmaz bir şart olarak ortaya çıkıyor. Ama biz henüz Soğuk Savaş dönemi örgütlenmelerinden kurtulamadık. Onlar da yakamızı bırakmak istemiyor. O yüzden istesek de istemesek de ETÖ, PKK, KCK/TM gibi konular öne çıkıyor.

Bediüzzaman Hazretleri, Kur'an'ın ıcaz ve belagatını anlatırken bir noktaya dikkatleri çekiyor. Kadınlardan bahsederken bir yerde "erkek" kipi seçilmiş, başıboş bedevi topluluklardan bahsederken de "dişi" kipi seçilmiş. Buradan anlaşılıyor ki kadın gibi latif cinsler bir araya gelince erkek gibi kuvvetli olurlar, bedeviler gibi zorba ve güçlü kimseler dağınık olduklarından güçsüz kalırlar. Bugün örgütlü olmanın doğurduğu güç çok iyi biliniyor artık. Eğer bu örgütler yeni oluşumları engelleyip, yok etmek ve statükoyu devam ettirmek üzere her türlü katliamı yapmak için var ise bu sefer Kur'an, "şirzime-i kalil" adını veriyor o örgütlere. Bu tabir, kavmini alıp Mısır'dan çıktığı zaman arkasından yetişip, Hz. Musa'yı yok etmek için çıkan Firavun ve etrafındakiler için kullanılıyor.

ETÖ ve PKK servetin tekelleşmesine paralel örgütlenmeler. Problem KCK/TM'de ortaya çıkıyor. Terör ve şiddet yöntemini kullanan örgütlenmelere karşı çıkanlar KCK'yı koruyabiliyor. Çünkü silahlı terörden siyasal alana geçiş adımı olarak görüyorlar KCK'yı. PKK gibi KCK'ya da karşı çıkanlar ise "Hayır!" diyor. KCK terörden uzaklaşmanın değil, terörü dağdan şehre indirmenin ilk adımıdır. Kavgayı askerle terörist arasında olmaktan çıkartıp, aynı sokakta oturan kapı komşularının arasına sokma adımıdır.

KCK'nın yapısı netleştikçe tartışmalar da netleşecek. Biraz sabır, biraz sebat. Sivil, demokratik ve müreffeh bir ülkenin eşit vatandaşları olabilmek "şirzime-i kalil" defterini kapatmaya bağlı. h.ozturk@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sır devletin neresinde?

Hamdullah Öztürk 2009.12.29

Son zamanlarda neler oluyor? Kurumlar arasında çatışma mı yaşanıyor yoksa kurumları çatıştıracak ülkeyi bir yerlere sürükleyenler mi köşeye sıkıştı?

Medyanın belli kalemlerine göre "Kurumlar arasında çatışma var." Hatta bunun üzerine birtakım senaryolar bile anlatılmaya başlandı. CHP lideri de aynı kervana katıldı.

Bu tür senaryolar ne zaman ortaya çıksa tam bir karartma oyunu oynandığı anlaşılıyor. Birbiri ile hiçbir münasebeti yok zannedilen insanlar aynı hikâyeyi anlatıyor. Tıpkı ETÖ'nün farklı kesimlerdeki uzantıları çıktığında "Bu aydın insanların ETÖ ile ne alakası olabilir?" tartışmasının açıldığı gibi. Nasıl olabiliyor bu? Bir iki gün içinde hemen bir hareket tarzı belirlenip, sosyetesinden, bürokrasisinden köy kahvesine kadar aynı anda birçok farklı kesimin aynı hikâyeyi anlatması nasıl sağlanabiliyor?

Sadece hikâye değil. Tavır belirleniyor. İnsanlar, gruplar, partiler ve hatta genelkurmay başkanlarına düşmanca tavırlar alınabiliyor.

Özök Paşa hakkındaki tavırları hatırlayalım. Kara Kuvvetleri'nin bröve tasarımı üzerinden neredeyse Atatürk düşmanı ilan edildiğini göz önüne getirelim. Kuvvet Komutanı Büyükanıt olduğı halde menfi tavırların neden Özök'e yönlendirildiğini bulmaya çalışalım. Umutla beklenen Büyükanıt'a bir noktadan sonra aynı tavırların alındığını hatırlayalım.

Seferberlik Tetkik Kurulu'nda hâkimlerin arama yapması üzerine ortaya atılan "Kurumlar arası çatışma var" senaryosuna katılan CHP liderinin, Org. Başbuğ'u istifaya çağırıldığını hatırlayalım. Dolmabahçe görüşmelerinin nasıl dile dolandığını, "Devlet Sırrı" denilmesine rağmen açıklanması için nasıl baskılar yapıldığını bir kere daha düşünelim. Bütün mesele Dolmabahçe'de görüşme yapan genelkurmay başkanlarının Başbakan'la uyum içinde çalışmasından kaynaklanan rahatsızlık değil miydi?

Bu baskıları yapanların isteğı, Genelkurmay Başkanı'nın alenen Başbakan'a tavır alması, sert çıkışlar yapması değil miydi?

Erdelhun Paşa örneğı istisna edilirse Türkiye'de genelkurmay başkanına açıktan tavır alma örneklerine ilk defa şahit olmaya başladık. Başbakanlara, sivil toplum başkanlarına, kanaat önderlerine, tarikat ve cemaatlere karşı yapılanlar kanıksanmıştı artık. Kime yapılırsa yapılsın reddedilmesi gereken, insanlık onuruyla asla bağdaştırılamayacak şeyler sivil cenaha yapılıncı sessizlikle karşılanıyordu. Herkes "Olanların arkasında asker var" kanaatine varıyor ve susuyordu. Ama şimdi anlaşılıyor ki asker de bu işin mağduru olabiliyor.

Binlerce cana mal olan terörün 12 Eylül sabahı bir anda nasıl bittiğini herkes sorardı. Belki de şimdi bu soruların cevabını bulma fırsatını yakalayabileceğiz. Sürekli adresi "dış parmaklar" olarak gösterilen ve failleri bir türlü bulunamayan olayların nasıl sahnelendiğini anlamaya başlayacağız. Kurumları çatıştıran, sokakları karıştıran, ihtiyaç duyulduğunda terörü azdıran ve belki de gerçekten askeri, müdahaleye mecbur bırakan gizli bir yapı vardı.

Asker "Darbe yapmaya mecbur kaldık" diyorsa, hükümetler "Şapkalarını alıp gitmek" zorunda kalıyorsa, dış ülkelerle yapılacak en kritik görüşmelerde Başbakan daha havadayken temaslarda yüzünü kızartıp, elini boşa çıkartacak haberler yayılıyorsa ve bütün bunlar TSK, güvenlik ve istihbarat kurumlarının varlığına rağmen her seferinde başarıyla tezgâhlanabildiyse bu işte bir sır yok mu? Varsa nerededir? Sokakta mı? Devletin içinde mi?

Seferberliğin adı üstünde değil mi? Düşman istilasına karşı ülkemizi, devlet ve hükümetimizi korumak üzere teşkil edilmiş bir kurum. Eğer bu kurumda çalışanlar Başbakan Yardımcısı'nın, Meclis Başkanı'nın evini takip ediyorsa "Milletin seçtiklerini düşman gören kimdir?" diye sormak gerekmez mi?

İnsanın gözüne en yakın olmasına rağmen asla göremeyeceğı yer iki kaşının arasıymış. Ta ki karşıdan bir ayna tutuluncaya kadar... Ve devlet ilk defa yargı aynasıyla kendisine bakma fırsatını buldu. Bakalım neler görecek...
h.ozturk@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yok! Bu yazı hiç yazılmadı

Hamdullah Öztürk 2010.01.03

"Yok" üzerinden nereye varılabilir? Askerler ne zaman ortaya kendileriyle ilgili bir olumsuzluk çıksa sadece "Yok" demekle yetiniyorlar. Savcı JİTEM'i soruyor; cevap: "Yok." Askeri araziden LAW silahları çıkıyor; açıklama: "Onlar boru!" İzleri ve sonuçları görünen ama failleri bulunamayan hadiseler tarafından bakınca "Yok" kelimesi

"olmadığını" değil, açıklanamayacağını ifade ediyor. Mahkeme heyeti tarafından bakınca "Askerler bu işin üzerine gitmemenizi istiyor." manasına geliyor.

Herkes biliyor ki, itiraflılardan faydalanan, gerektiğinde terörist kıyafetiyle birtakım icraatlar yapan, icap ederse Cem Ersever ve Abdullah Çatlı olaylarındaki gibi kendi içinden çıkmış ama bir sebeple ayrı düşmüş kişileri ortadan kaldıran yapı yahut yapılar vardır.

Bu yapıların adı JİTEM midir? GLADIO mudur? Yoksa ETÖ müdür? Ya da birçok yapı var ve her birisinin ayrı ayrı adı mı vardır? Bu örgütleri sevk ve idare eden bir çatı kuruluş var mıdır? Ya da birbiriyle irtibatlı olmayan hatta gerektiğinde birbiri ile çatışmaya giren yapıların çatısı sınır ötesinde kurulduğundan mı bir türlü neticeye gidilememektedir?

İlk defa bu türden soruların cevaplarını bulma yoluna girdik. Ama ne gariptir ki, her işin arkasında ABD'yi ve Yahudileri arayanlar bu sefer de işi aydınlatmak üzere harıl harıl çalışan emniyet görevlileri, savcı ve hâkimler aleyhine aynı kıyameti koparmaya yeltendi. Hatta "BOP'u gerçekleştirebilmek için ABD yeraltını yeniden düzenliyor" diyenler bile çıktı. "Yeraltını yeniden düzenlemek" yaklaşımı ETÖ oluşumuyla birlikte ele alınırsa çok farklı bir yere de çıkılabilir. Mesela ETÖ haberlerini asla görmeyen, aksine Ergenekon tutuklularına her türlü desteği verenler, ulusalcılık akımını, içlerinde Attila İlhan gibi hayata gözlerini yummuş bazı insanlarla birlikte 1997 yılında kurduklarını iddia ediyorlar. 1997 bizim tarihimizde önemli bir senedir. "1000 yıl devam etmek üzere" 28 Şubat kararları o sene alınmıştır mesela. Zbigniew Brzezinski'nin "Büyük Satranç Tahtası" adlı kitabı da o sene yayınlanmıştır. O kitapta Türkiye için Ortadoğu'dan koparılıp, Orta Asya içlerine doğru "Türk etnik kimliğiyle" sınırlandırılmış ince, uzun bir coğrafyada etkinlik ön görülmüştür mesela. Bu babda Brzezinski'nin ABD başkanlarına güvenlik danışmanlığı yapmakla ünlü bir stratejist olduğunu hatırlamak da faydalı olabilir.

Malumdur ki kararlar tatbik edilmek için alınır. Mevcut yapı, alınan kararlarla yapılmak istenilen şeyleri elde etmeye yetmiyorsa yeni yapılar oluşturulur. Milli değerlerini önemseyen, eğitimi yükseldikçe dinini daha iyi öğrenip, doğru yaşayan kesimi frenlemek üzere yeni bir ideoloji ve o ideolojiyle toplumun tabii akışının yönünü değiştirmek üzere yeni örgütlenmelere gidilir. Okumak, iyi eğitim almak, düşünceleri kritik edip, bir yol seçmek gibi zahmetli ve uzun süren işlere mukabil, profesyonelce örgütlenip, köşe taşlarını iyi belirledikten sonra işsiz, açsız, başıboş kitleleri güdülemek, hırslı ama istediği yerlere ulaşamamış kimselere taahhütlerde bulunmak ya da bir tarafından kıstırmak gibi yollarla bir icraat başlatılır. Toplumda saygın kişiler, yükselen değerler, gelişme potansiyeline sahip nereler varsa oralar hedef seçilir. Kanaat önderleri aşağılanır, açıkları bulunup ifşa edilerek saygınlıklarını bitirmek üzere ne lazımsa yapılır. Açığı bulunamazsa yakınları üzerinden gidilir. Hiçbir şey bulunamazsa oluşturulur!

Satranç Tahtası'ndaki öngörü ile Türkiye'de Türkçe ibadetin tartışılması, "Arap İslam'ı" adı altında Sünniliğin dışlanması, Araplarla Fıkıh ilmini, Türklerle de Tasavvuf'u eşleştirip, fıkhi kaidelerle sıkı sıkıya tahkim edilen Nakşibendiliğin kapı dışarı edilmek istenmesini birlikte hatırlayalım. RP'nin ve AK Parti'nin İskender Paşa üzerinden Nakşibendilikle ilişkilendirilerek "sürecin düşmanı" ilan edildiğini, AK Parti'yi yıpratılabilmek için ABD tarafından iktidara getirildiğini günde kırk defa tekrar edenleri 2010 Türkiye'sinde bir kere daha düşünelim. Satranç Tahtası'ndaki öngörüyle bire bir benimserken, "Amerika karşıtı" olmakla övünenlerin aslında neci olduğuna dair çarpıcı sonuçların göz kırpmaya başladığını göreceğiz. Hâsılı bütün bunlar Türkiye'de oluyor. Olanların bir kısmı askerlerimize soruluyor. Onlarsa hep aynı şeyi söylüyor: "Yok!"

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

"One minute"tan sonraki hareketlenmeler

Son zamanlarda yeniden 2003-2004 yıllarının rüzgârları hissedilmeye başlandı. O sene Sarıkız ve Ayışığı darbe planlarıyla birlikte, planlara paralel olarak gerçekleşen fitne ve terör olaylarını da müşahhas olarak yaşamıştık.

AK Parti iktidarının birinci yılında terörün İslami kılıklısı çıkmıştı karşımıza.

Bir tarafta Hitler örneği üzerinden kıyas yapanlar vardı. Onlara göre Tayyip Bey tıpkı Hitler gibi demokrasiyi kullanarak iktidara gelmişti ama demokrasinin bir numaralı düşmanıydı aslında. Tam anlamıyla bir İslami diktatörlük oluşturacak ve bir daha iktidarı terk etmeyecekti!

Bu görüşü alttan alta yayanlar ne pahasına olursa olsun iktidarı indirmenin gereğine kendi çevrelerini inandırmaya çalışıyordu. Olmadı. Bu sefer cumhurbaşkanlığı seçimlerini istismar edip, "Eğer cumhurbaşkanını seçerlerse işte o zaman neler yapacaklarını görürsünüz" korkusunu yaymaya başladılar, o da tutmadı. Cumhurbaşkanı seçildi. İktidar demokrasiyi geliştirerek yoluna devam etme kararlılığını sürdürdü.

Bu sefer demokrasi şeriatın yanına itilip, karşısına cumhuriyet dikildi. Çoğunluğun oyunu almak aslında pek de bir şey ifade etmez. "Çobanın oyu ile benim oyum bir mi sayılacak şimdi?" cümlesiyle özetlenen kendini beğenmişlik piyasaya sürüldü. O da para etmedi.

Bütün bunlar olurken karanlığın sağ eli de boş durmuyordu. 2002 seçimlerinin üzerinden tam bir yıl geçmişti ki Türkiye üç kanlı saldırı ile irkildi. Amerikan emperyalizmine karşı mücadele ettiği bilinen El Kaide yüzde doksan dokuzu Müslüman olan Türkiye'de birbiri ardına üç bombalı saldırı gerçekleştirmişti. Herkes şaşırılmıştı. Yoksa onlar da bizim cumhuriyetçiler gibi iktidarın ABD'ye taşeronluk yaptığını mı düşünüyorlardı! Eylem için ABD'den sonra İngiltere ve Türkiye'yi seçmişlerdi. Üstelik bir de bombalı eylemleri planlayan kişi olduğu söylenen Habib Aktaş Irak'a kaçmıştı. Hani eylemlerden sekiz ay kadar önce 1 Mart tezkeresi çıkmadığı için ABD askerlerinin topraklarımızdan geçerek girişine izin verilmeyen Irak'a...

Yoksa bir başka güç "İslami terör" üzerinden ABD-İngiltere hattında Türkiye'yi İslami gelişmelere karşı ortak harekete mi zorlamak istemişti? Bu durumda AK Parti iktidarı bir taraftan şeriatı getirme ithamıyla sıkıştırılırken diğer taraftan El Kaide'nin kanlı eylemlerinin baskısıyla mücadeleye zorlanmış oluyordu. Türk askerinin Afganistan'da sıcak çatışma bölgelerinde aktif görev alması yönündeki taleplerin devam ettiğini hatırlayalım.

Sınır ötesinden uzanan kanlı eylemler gerçekleşirken sınır içinde de ilginç gelişmelere şahit olduk. 28 Şubat'tan miras kalan "Hakiki Müslümanlık" depreşmişti. Birtakım insanlar daha yakın zamana kadar tebliğ-cihat-şeriat aşamalarını uygulayarak dine dayalı devlet kurmakla itham edilen, defalarca yargılanan kitleler hakkında çok radikal bir değişiklikle tam tersi bir propaganda başlatmıştı. Birtakım CD'ler hazırlanmış, bu CD'ler dindar kılıklı kişiler tarafından dağıtılarak düne kadar şeriat getirmekle itham edilen kitlelerin bu sefer de Müslüman Türk halkını gizliden gizliye Hristiyanlaştırmakta olduğu yayılmak istenmişti.

"One minute" olayından sonra sağ tarafta yeniden ilginç hareketlenmeler başladı. Hükümetin İslam ülkelerine açılmasına inat bazı çevrelerde ters hareketler görülüyor. Birtakım sitelerinde dindarları ve milliyetçileri birbirine düşürücü yayınlar yapılıyor. Türkiye'deki gelişmeleri Malezya ve Afganistan'ın burkalı kadınları üzerinden hafifleştirmeye çalışanlara akıl almaz fırsatlar sunuyorlar. "Bunca tecrübeden sonra hâlâ peyniri görünce tuzağın üzerine atlayan tipler bulunur mu?" dememekte fayda var. İnsanoğlu çiğ süt emmiştir derler. Kendinden başka derdi olmayanlar her zaman bulunabilir. h.ozturk@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Devletin hukuku-Hukuk devleti

Hamdullah Öztürk 2010.01.10

Bizler "devletin güvenliği" konusunda iliklerimize kadar bilgiyle doluyuz. "Hukuk devleti" ile ifade edilen şeylere ise yeni alışıyoruz. Daha öğreneceğimiz çok şey var. Vazgeçemez hale gelinceye kadar mesafe kat etmek gerekiyor.

12 Eylül anayasasında devletin "demokratik laik sosyal bir hukuk" devleti olduğu yazılıydı. Uygulananlarla yazılı olan arasında kapatılması mümkün olmayan bir uçurum bulunuyordu. Tıpkı demokraside olduğu gibi hukuk konusunda da milletin cehaleti, demokrasi kültürünün oluşmamış olması gibi anlatılan birçok hikâye vardı ve bu hikâyeler bitmek bilmiyordu.

Konuya diğer tarafından yaklaşıncı şöyle bir sonuç çıkıyordu: Türk milleti demokrasi kültürünü edinebilecek kabiliyette değildir. Dolayısıyla şeklen demokrasi, aslen demokrasiyle alakası bulunmayan bir yönetim şart oluyordu!

Bazıları tarafından olmazsa olmaz gibi görülen bu şart, Sabih Kanadoğlu'nun tarihe mal olmuş tavsiye ve yorumlarıyla meşruiyet kaynağını "devletin kurucu felsefesi" namıyla kayda geçti. Öncelikle devlet vardı ve hukuk da dâhil ne varsa hepsi evvela onun içindi. Bu yüzden hukukun öncelikli manası devletin hukukuydu.

Bir de devlet eliyle halkı modernleştirme projesi uygulamaya konulduğu için devletin hukukunu korumaktan çok daha ileriye giden uygulamalar, hukuku cebir aracı olarak kullanmak suretiyle halkı modernleştirmeyi deniyorlardı. Zaruri olarak hukuk, halkı değişime zorlamanın aracı haline geliyor ve maksadına taban tabana zıt uygulamalarla karşı karşıya kalıyordu.

"Devletin bir projesi varsa hukuk da dâhil her şey tabii ki ona hizmet edecektir." noktasından bakanlar resmi ideolojiye uymayan ne varsa hepsini suç kapsamında görüyordu. Bugün hâlâ bazı yaşı ilerlemiş yazarlar ve onların yeni nesilden etkilediği gençler hayata bu adeseden bakıyor. Toplumun kahir ekseriyetini potansiyel tehlike görüyor.

Hâkimin, Seferberlik Tetkik Kurulu'nun kozmik belgelerinin bulunduğu odalara girmesini bir türlü hazmedemiyor bu anlayışa sahip olanlar. Devletin tel tel çözüldüğüne hükmediyor tabii olarak. Her şeyin çok kötüye gittiğini düşünüyor. Çözüm olarak yeniden 1930'lara dönmekten başka yol bulamıyor.

1930'larda "On yılda on beş milyon genç yaratıyorduk". Ama şimdi gençlerin her biri bir telden çalıyor. Metal biblo döker gibi kalıplara basıp basıp çıkartarak seri üretim yapma imkânı yok. Modern insan devlet kadar birey diyor şimdi. Bu sonuç neyin neticesidir? Rusya, Fransa ya da ABD'deki rejimlerin mi? Yoksa Türk modernleşmesinin mi?

Rahmetli Necip Fazıl Kısakürek bu "yaratma" mevzusuna ters açıdan yaklaşıp "Bir Adam Yaratmak" adlı eserini yazıyordu o yıllarda. Kısakürek'e göre bu proje üçüncü nesil hayata atılırken "intihar" etmek durumunda kalmaya mecburdu.

Bu gün "yaratılmış nesiller" de aramızda, "intihar" buhranı yaşayanlar da... Ama hepsi bundan ibaret değil. Bir de ülkenin şartlarıyla sınırlı kalmamış, dünyanın gidişatını yakalayarak milli değerlerinin üzerinde doğrulup rekabet edebilecek azim ve kuvveti iliklerinde hissedenler var. Onların açısından bakınca devlet hiç de çözülmüyor. Tam tersine anayasasında yazıldığı gibi "sosyal hukuk devleti" olma yolunda dev adımlar atıyor.

Onlar kozmik belgeleri görmek isteyen hâkimin kararlılığını, Genelkurmay itirazını reddeden mahkemenin kararını kurumlar arası çatışma olarak görmüyor. Hukukun gereği olarak biliyor ve bildiğini yapmayı devletin

bekâsı açısından olmazsa olmaz kabul ediyor. Tıpkı başlıkta olduğu gibi merkeze hukuk yerleşiyor. Çok yakın bir geçmişte her gün sabah akşam ilaç alır gibi durmadan andığımız "çelik çekirdek" yerini hukuka bırakıyor. Devlet onun etrafında örgülenmeye başlıyor. Sabih Kanadoğlu bile talimat vermeyi bırakıp, ifade veriyor ve bunu hukukun gereği olarak açıklıyor. Bunlar güzel şeyler değil mi?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'One minute'ten sonra 'one hour'

Hamdullah Öztürk 2010.01.17

Türkiye-İsrail arası ilişkilerdeki gerginlik, münasebetlerin sıhhatli bir zemine oturmasıyla noktalanabilir. Davos'tan sonra yaşanan ve "özür" meselesiyle aşılımaya çalışılan ikinci kriz gösterdi ki, bölgedeki gelişmeler iki ülke ilişkilerini germeye devam edecek.

Gerilmeler münasebetlerin kötüye gittiğini göstermez sadece. Normal olmayan ama bir şekilde yerleşmiş tarz ve usullerin tasfiyesine hizmet ederek, daha uzun soluklu ve kalıcı ilişkilerin doğmasına yarayabilir. Milletimizin tabiatının ve Devlet-i Aliye tecrübesinin bunu başarmaya müsait olduğunu biliyoruz. Yeter ki kendimiz olarak hareket edebilelim.

Kendimiz olarak hareket edebilmek, yaratılışımıza ve onun neticesi olarak şekillenen milli kimliğimize uygun davranmak manasına geliyor. Tarih bize bizi anlatırken, atılgan, azimli, kararlı, gözü pek, sabırlı, dayanıklı, başkalarına karşı müsamahakâr hatta karşısında insan gibi insanları gördüğü zaman kendi menfaatlerinden feragat ederek onları kendisine tercih edecek kadar îsar ruhlu olduğumuzdan bahsediyor. Aynı zamanda düşmanca tavırlar karşısında gözü pek, dayanıklı, yılmayan bir yapıda olduğumuzu anlatıyor. Bizim milletimiz mağdur ve mazlum edilenlerin haklarını korumayı kendi haklarını korumakla bir bilmek gibi meziyetleriyle de iştihar etmiştir.

Her milletin bir tarihi var ve milletlerin kimliği orada duruyor. Türkler, Araplar, Yahudiler, Rumlar, Almanlar, İngilizler, Çinliler... Bizler birbirimizi milli karakterlerimizle çok iyi tanıyoruz. Bazen bir cümle, tarih denilen hafızada birçok hadiseyi çağrıştırıyor ve fevkalade bir teyakkuz durumu çıkıyor ortaya. Mesela düne kadar "diyalog" peşindeki Vatikan, Sn. Ratzinger'in yeni bir İnebahtı savaşına ihtiyaç var sözünden en az bizim kadar irkilmiş olmalı. Çünkü "diyalog", Türkiye'deki birbirinden çok farklı ama birlikte hareket edebilen örgütlü gruplar tarafından "Hristiyanlaştırma" olarak takdim ediliyordu. Düşmanlıkların önünü alarak, bir arada yaşayabilmek için diyalog yolunu açmak isteyenler, bu gruplar tarafından "gizli kardinal" ilan ediliyor ve Türkiye'nin içi kazan gibi karıştırılıyordu. Sn. Ratzinger bunu yeterli bulmuyor. Kolumuzu kanadımızı kıracak bir güç kullanımından bahsediyor. İnebahtı diyerek Ege'yi adres gösteriyor.

Neden? Ege'de bunu kim yapabilir ve kimin işine yarayabilir böyle bir şey? Yunanistan mı? Hayır. Yunanistan'la gayet güzel ilişkiler kuruluyor. Eğer böyle bir şey olursa, Türkiye'nin AB'ye girişinden rahatsızlık duyan uluslar ötesi bir güç yapabilir ancak. Malum, Papalık makamında oturanlar "boş" konuşmamak durumundadır.

Türkiye'nin komşularıyla geliştirdiği güzel ilişkilerden rahatsızlık duyanların varlığı aşikâr. Bu rahatsızlık İsrail'de gerilime varıyor. Hâlbuki Ortadoğu'da huzur içinde ve birlikte yaşayabilmek için ilişkilerin daha da geliştirilmesine ihtiyaç var. Belki de en fazla İsrail'in ihtiyacı var. Etrafına duvar örmeden, canlı bomba hafakanlarına girmeden, huzur içinde varlığını sürdürebilmesi bu adımların devamına bağlı.

Dostane adımlar atarak elde edilen açılım, İsrail'in yabancı olduğu bir tarz olabilir. Çünkü İsrail doğrudan ya da dolaylı ama mutlaka güç kullanımını esas alıyor. Gerektiğinde ABD'ye karşı bile güç kullanıyor. Mesela Gazze

konusunda İsrail Dışışleri Bakanı Livni'nin, Bush üzerinden ABD Dışışleri Bakanı Rice'a yaptığı yüklenme ve sonrasında "Arkadaşım Rice" diyerek başladığı konuşmasındaki aşağılayıcı üslup hafızalardaki tazeliğini koruyor.

Neticede yeni bir süreç başladı. Türkiye bu süreçte barış içinde bir arada yaşamayı teklif ediyor ve uyguluyor. İsrail, gerilimi esas almaya devam ederse "one minute"ler "one hour" olur. Ardından "one day" ve "one year" gelebilir. Çünkü bir arada yaşayabilmek, beraberindekilerin varlığını kabul etmeyi, onların haklarına razı olmayı, içinden gelmese de başkalarına alan açmayı zaruri kılıyor. h.ozturk@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Fasık'ın haberine bakan da olur başbakan da...

Hamdullah Öztürk 2010.01.24

Başlığın yanlış olduğunun farkındayım. Kaos ve karanlık bazen cümleleri de vuruyor. Balyoz Darbe Planı da öyle...

Bakıyorum, Sarıkız, Ayışığı, Yakamoz ve Eldiven derken, şimdi de Balyoz çıktı karşımıza. Amma çok plan yapılmış. Adam gibi bir tane yapıp uygulamak varken, neden çoktan seçmeli tarzı tercih etmiş generallerimiz!

Sebeplere geçmeden önce bir hususu hatırlatalım. Tarih olarak Balyoz diğer planlardan önce geliyor. Ayrıca diğerleri özel ekipler tarafından gizlice çalışıldığı halde, Balyoz, ordu plan seminerinde alenen tartışılmış. İkinci husus Org. Çetin Doğan'ın kişilik olarak kuvvet komutanları ve diğer orgenerallerden çok farklı olmasıyla ilgilidir. O vurur geçer. Problem olanlar ölürse problem ortadan kalkmış olur. İşte çözüm budur! Bunun ne demek olduğunu daha açık anlamak isteyenlerin, emekli General Osman Pamukoğlu'nun konuşmalarına bakması faydalı olacaktır. Özellikle de televizyonlarda Çetin Doğan'ın emekli edilişine dair yaptığı açıklamalarına... Akredite meslektaşlar bu ayrıntıları bizlerden daha iyi bilir. Doğan'ın "Altında kalacaklar! Kahrolacaklar!" açıklaması da kişiliğini net olarak yansıtıyor.

Şimdi çoktan seçmeli tercihin sebebine gelelim. Bilindiği gibi Sarıkız, Deniz Kuvvetleri'nde, Ayışığı, Yakamoz ve Eldiven ise Jandarma Genel Komutanlığı'nda hazırlanmıştır. Jandarma'daki üç ayrı plan aslında bir tek planın farklı cüzlerinden ibaret olmalıdır. Muhtemel durumlara göre planın uyarlanabilirliğini göstermektedir. Mesela Eldiven, Genelkurmay plana dâhil olmadığı takdirde Hilmi Paşa'yı indirip yerine Şener Eruygur'u geçirerek darbe planını uygulamak üzere hazırlanan kısımdır. Genelkurmay'dan habersiz çalıştıkları için biri Kara Kuvvetleri'nde diğeri de Hava Kuvvetleri'nde olmak üzere iki plan daha olmalıdır. Balyoz'un ortaya çıkması gösterdi ki, planlar süreci, Çetin Doğan'ın ağıktan ve pervasızca yaptığı Ordu Plan Semineri'yle başlamış.

Hürriyet gazetesine nasip olmuş bir haberi hatırlamalı burada. Galiba mayıs ayının sonlarıydı. Hürriyet gazetesi, Çetin Doğan'ın kalp krizi geçirdiğini ve gece yarısı gizlice Florance Nightingale'e kaldırıldığını yazdı. Yetkililer, Org. Doğan'ın hastanelerine gelmediğini açıklamasına rağmen Hürriyet muhabiri gizlice koğuşa girip Çetin Doğan'ın varlığını tespit etmişti. Peki, Org. Doğan neden GATA'ya değil de gizlice bir sivil hastaneye gitmişti? İşte bu haber, Doğan'ın pervasız yürüyüşünü noktaladı. Yeri gelmişken Hürriyet'e ve muhabirine teşekkür etmek gerek.

Ve o seminerle başlayan süreç Hilmi Paşa döneminde kısmen kontrol altına alındığı için daha ziyade sivil unsurlar üzerinden ilerlemesini sürdürmüş, 2006 yılını müteakip tekrar karargâh gücünü arkasına almayı denemiştir. E-muhtıra ve parti kapatma davalarına bu açıdan ibretle bakmak gerek. Mustafa Ünal Bey, parti kapatma davalarındaki garabeti 20 Ocak tarihli "Yeni bir kapatma davası mı?" yazısında güzelce ortaya koydu.

Zaten Balyoz Planı'na bakınca anlaşılmayan bir şey kalmıyor. Sarıklılar, çarşaflılar ve cami cemaati yürüyecekse öncelikle o insanların içine sızmış ve hatta o grupları yönlendirecek kadar etkin hale gelmiş olmak lazımdır. Yani darbeciler, karargâh gücünden mahrum kaldıkları dönemde fisk ve nifakı esas alarak AK Parti'nin oy potansiyelini oluşturan gruplar içinde yapılanmışlardır. İktidarı tabii oy mecralarıyla kavgalı hale getirerek seçim yoluyla çökertebilmek için bilumum tezgâhları da kurmuşlardır. Bu nokta fevkalade önemlidir.

Sarayda dönen tezgâhın, koca Kanuni Sultan Süleyman'a oğlu Mustafa'yı boğdurduğunu unutmamak lazımdır. Şimdi de iktidar mahfillerinde kim bilir fâsıklar ne nifak kumpasları kuruyordur. Ne yalanlar tezgâhlanıyor, ne dosyalar servis ediliyordur. Akı karadan, dostu düşmandan ayırabilme ferasetini tek başına Başbakan Tayyip Erdoğan'ın omuzlarına yıkmak doğru olmaz. Bülent Bey gibi Cemil Bey, Beşir Bey ve partinin itibar edilen temsilcilerine de çok iş düşüyor. Darbe planları ortaya çıkıyor ama zor olan fisk ve nifak şebekesini çözebilme. h.ozturk@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Diyanet ve Ezan Gönüllüleri

Hamdullah Öztürk 2010.01.28

Sivil toplum konusundaki gelişmeler dinî alanlar dâhil olmak üzere her sahada kendisini hissettiriyor. Demokrasinin gelişmesi ve halkımızın sahip olduğu potansiyelin gün yüzüne çıkarılması bakımından bu gelişmeler son derece faydalı ve ümit vericidir.

Dinimize göre namaz bir binanın taşıyıcı ana direği gibidir. Namaz olmazsa din binası çökmekle yüz yüze kalır. Bugün bir Namaz Platformu var. Dikkatleri namaz üzerine çekebilmek, namazın daha bir özenle kılınması için gayret etmek üzere ilginç programlar yapıyor. İl il geziyor ve insanımızın namaz konusunda hassasiyetini geliştirmeye çalışıyor.

Son günlerde gazetelere verdiği ilanla Ezan Gönüllüleri Platformu adını duyurdu bizlere. Diyanet İşleri Başkanı Prof. Dr. Ali Bardakoğlu Beyefendi'ye açık mektup yazmışlardı. Bir açıdan çok sevindirici gelişmeler bunlar. Düşünebiliyor musunuz? Daha yakın zamanlara kadar akşam çaylarında problemleri konuşup konuşup dağılan insanlar şimdi ezan gibi hususi bir mesele için özel platformlar kurabiliyor ve sivil toplum düzleminde ezanın derdini omuzluyorlar. Bunlar gerçekten çok önemli ve güzel gelişmeler.

Bu güzelliklere katkı yapmak maksadıyla bir iki hususa temas etme zarureti doğdu. Çünkü ciddi bir üslup problemi göze çarpıyordu. Güzellikleri en güzel yoldan elde etmeye çalışmak, güzelliğe güzellik katacağı için bazı hususları hatırlatmak istedim:

Birincisi, diğer dinlerin ibadete çağrı için kullandığı vasıtalarla kıyas edilemeyecek bir imtiyaza sahiptir. Farkı, en başta insan sesiyle yapılan bir çağrı olmasından gelir. Bundandır ki, platformun dile getirdiği 'Her camide o caminin müezzini ezan okusun.' isteği son derece yerindedir.

Bununla beraber farklı okumalardan kaynaklanan ve bazen ezandaki güzelliği tam tersine çevirebilecek istenmeyen durumlar ortaya çıkabilmektedir. Bu durumlar ses güzelliğinin yeterli olmaması, hoparlör ayarları ve birbirine yakın camilerde eşzamanlı okuyamamaktan kaynaklanan karmaşa gibi çeşitli sebeplerden kaynaklanıyor.

Her yerde Üsküdar'da yapıldığı gibi karşılıklı muhabbeti andırırçasına tatlı ve uyumlu okunabilse ne âlâ. Yenicami ve Mihrimah camilerinin müezzinleri yıllardır ezana birlikte başlar. Biri tekbir getirir, o bitirince diğeri

tekbir getirir ve muhteşem bir ezan ziyafeti sunarlar. Keşke her yerde böyle olabilse...

İkincisi, ezan başlı başına bir tebliğ vasıtasıdır. Tebliğ hikmet ve basiret üzere yapılır. Maksat tebliğde bulunanın yaptığıyla tatmin olup gönül huzuruna ermesiyle sınırlı değildir. Belki ondan daha da önemlisi muhatap üzerinde olumlu tesirler bırakmasıdır. Şimdi sabah ezanını düşünelim. Caminin etrafında namaz kılmayan pek çok insanın oturduğunu ve bunlardan bazılarının da mümin olmayabileceğini varsayalım. Gece vardiyasında çalıştığı için sabah ezanı vaktinde istirahata çekilen insanları hesap edelim. Sabah ezanı okundu. Üç dakika sonra diğer caminin ezanı başladı. Tam o biterken diğer taraftan yeni bir ezan başladı. İnsan psikolojisi açısından bakarsak, bunun tesiri nasıl olur?

Ezan gönüllüsü olarak gayret göstermek çok güzel bir şeydir. Bu güzelliği baştan sona güzel başlayıp güzel biten bir besteye dönüştürebilmek için elimizden geleni yapmalıyız. Bu konuya DİB'in yaptığı güzel icraatları görerek başlayabiliriz. Çünkü Ezan Platformu'nun çalışmaları neticede Diyanet tarafından icraya konulabilir. Öyleyse bu tür çalışmaların Diyanet teşkilatı ile çok sıkı temas içinde olması kaçınılmazdır.

Diyanet teşkilatı ilahiyat fakülteleri ile yakın temasta bulunuyor. Müftüleri mümkün olduğu kadar akademisyenlerden seçiyor. Selatin camilerimize sadece sesi güzel olanları değil, kıraat eğitimi almış "Kurra namzedi" hocalarımızdan seçiyor. İmamların eğitim seviyesini yükseltmek için elinden geleni yapıyor.

Her kurum gibi Diyanet'in de eksikleri vardır. Ama insan böyle bir teşkilatın önemini diğer İslam ülkeleri ve Türk cumhuriyetlerine gidince çok daha iyi anlıyor. Diyanet teşkilatındaki gelişmelerin diğer İslam ülkeleri için örnek teşkil edeceğini görüyor. Ezan ve namaz platformları gibi hususi çalışmaları da görünce ümitler daha da artıyor. Ancak biraz dikkat. Üslubumuz namusumuzdur. Bilgi ve hikmet üzere, güzel bir dille kendimizi ifade etmekten başka tercihimiz olamaz, olmamalıdır da... h.ozturk@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fitne, insanlar ve devlet

Hamdullah Öztürk 2010.01.31

"Biz devletin fitnesinden korkuyoruz!" dedi, PKK'nın dağ kadrosunda bulunmuş ve bir süre hapis yattıktan sonra tahliye edilmiş vatandaşlarımızdan birisi. İrkildim.

Tam da hukuk devletinden, sosyal devletten, demokratik açılımlardan bahsederken, tarafların birinin ağzından çıkan "Devletin fitnesi" şoke edici bir darbe gibi indi...

Sonra yine aynı bölgede yaşananlara dair Doğruhaber ve Mustazaf-Der'i temsil eden iki kişiyi dinledim. Dinî inançlarını yaşamaktan başka bir gayeleri asla bulunmadığı halde, PKK ve bazı devlet görevlilerinin tazyikiyle başlayan terörize edilme sürecini ve Hizbullah olaylarını anlattılar. Talep onlardan gelmişti. Kendilerini anlatma ihtiyacı hissediyorlardı. Teröre karşı olduklarını ısrarla vurguluyorlardı. Sordum onlara: İçinizden birileri ya da sizin adınızı kullanan başkaları yeniden teröre bulaşırsa siz de bizim gibi "vahşet" başlığını atar mısınız? Tereddüt etmeden "evet" dediler.

Galiba yüz hatlarımdan ikna olmadığım anlaşılıyordu ki; şöyle devam ettiler: "AKP ve Gülen'i bitirme planı" deşifre olmayıp da uygulansaydı durum nasıl olurdu? İlginç bir noktaya parmak basmışlardı. Gerçekten de o plan -Allah korusun- kusursuz olarak uygulanabilseydi neler olurdu?

Kusursuz olarak diyorum; çünkü özellikle Erzincan'da yaşananlar planın uygulanmakta olduğunu ispatlıyordu. Ama Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ, ısrarla böyle bir şey olmadığını söylüyor, belgeye "kâğıt parçası" diyordu. Islak imzalı nüsha ortaya çıktığı ve Adli Tıp tarafından tescillendiği halde hiçbir icraat yoktu! Bazıları da şöyle diyordu: Böyle şeyler kâğıda dökülüp imzalanır mı hiç? Yani, "olmaz" değil; "kâğıda dökülmez"!

Balyoz planı ortaya çıkınca anlaşıldı ki, sonuç çantada keklik gibi görülünce pervasızlık öyle bir dereceye ulaşıyor ki, yüzden fazla insan bir arada, darbe planlarını tartışabiliyor. Değil kâğıda dökmek, bantlara da kaydediliyor!

İlker Başbuğ, "Vicdansızlara soruyorum. 'Allah Allah' diyerek düşmana hücum eden asker, hiç Allah'ın evine saldırır mı?" diyor. İlker Bey de bilir ki, düşmana hücum ettirir gibi, askerî camilere saldırtmayı hiç kimse aklından bile geçiremez. Ama camide bomba patlatıp, suçluyu cami cemaatinin içinden çıkartmayı becerebilecek kadar dessay tipler vardır. Bunlar şeytana pabucunu ters giydirirler. Bir defasında uzun yıllar MİT ve MGK'nın psikolojik harekât bölümünde çalışmış ve oradan emekli olmuş bir kurmay subaya, TSK'nın yaptığı bazı şeyleri bir türlü anlayamadığımı söyledim. O da bana, "Bunların hepsi psikolojik harekâtın sonuçlarıdır." dedi. Şaşırmıştım. "Bu ülkede koskoca TSK'yı istediği sonuca yönlendirebilecek ve sonuç alabilecek boyutta psikolojik harekât yapılabilir mi?" dedim. Güldü. "Elbette" dedi. Ona göre yabancı devletler bunu mütemadiyen yapıyordu ve bu, çok normaldi. Ama ben bu konuyu hâlâ anlamadım! Türkiye, yol geçen hanı mı?

Bir tarafta askerimiz canını ortaya koyarak terörle mücadele ediyor. Dağ-bayır geziyor. Mayınlara basarak şehit oluyor. Arkadan, yine devlet görevlisi olduğu söylenen birileri insanlarımızı terörize ediyor. Anlaşılar gibi değil. Daha da acayibi, terörle mücadele için dağlarda geceleyen üst düzey komutanlar, TSK'nın yıpranmaması için bu tipleri korumak zorunda kalıyor! Mesela, seferberlikçi iki üst rütbeli subay, Bülent Arınç Bey'in evini gözetlerken yakalanıyor; üstlerinden, başka bakanların da ev adresleri çıkıyor.

Erzincan ve Çukurambar'da neler olduğu Başbuğ tarafından biliniyor mu, bilinmiyor mu? Asıl problem burada. Eğer bilinmiyorsa işte o zaman psikolojik harekâtçı subayın dediği de, PKK militanının dediği de, Doğruhaber ve Mustazaf-Der temsilcilerinin dediği de tam yerine oturuyor. Fitne devletin içinden çıkıp, insanımızı ezerek ilerliyor ve dönüp, devletin başını kemiriyor!..

Şimdi PKK, 15 Şubat-21 Mart arasında eylem yapacağını açıkladı. Muhtemel hedefler arasında bölge halkını şefkatle kucaklayıp, yaraları sarmak isteyen gönüllülerin de olabileceği iddia ediliyor! Büyük bir fitne işareti bu ve acaba bu fitnenin neresi devletin içinde? h.ozturk@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bunlar hangi tarlanın dikeniyi?

Hamdullah Öztürk 2010.02.07

Meclis çatısı altında yaşananlar "inayet delilini" hatırlattı. Özet olarak şöyle denilebilir: Kâinattaki mükemmel nizam, maslahat ve hikmet üzerine bina edilmiştir. Buna göre inayet delili der ki, faydasız hale gelen, varlık sebebi ile alakası kalmayan şeyler, zaman tarafından kesinlikle tasfiye edilir.

O yüzden, ister bir tek insan, isterse kurum, kuruluş ve partiler olsun kendisini sık sık gözden geçirmelidir. Aksi takdirde varlık sahnesinde kalabilmesi imkânsızdır.

Kültürümüze yerleşmiş bu derin hakikati, bir arkadaş, babasının dilinden şöyle ifade etmişti: Ciddi bir işi, uzun süre birlikte yapmak istediğin insanlara bak "Hitaba sâlih, gelişmeye müsait mi?"

Muhatap olmak ve gelişmeleri takip ederek birlikte yeni pozisyonlar almak mümkünse mesele yok. "Muhatap bile olmam!" anlayışıyla ve şartlardaki değişimi hiç dikkate almadan, âlemi kendi etrafında döndürmeye kalkanlar aldanmaktadır. Geçici bir "gurur zevki" yaşasalar da, aslında, zamanı çok yaklaştırmış bir "veda" mesajı vermektedirler.

Meclis çatısı altındaki muhalefet partileri, Numan Kurtulmuş Bey'in ifade ettiği gibi, Meclis'i kilitleyerek çalışamaz hale getirme peşindeydi. Osman Durmuş, milli değerlerimizi altüst edecek bir çıkışla, Meclis dışında planlanan ve milletin vicdanını kanatma pahasına, ısrarla uygulanan birtakım kararların savunuculuğuna soyundu.

Emine Hanım'ın GATA ziyaretinin önemi semboliktir. Asıl mesele, canını ortaya koyan askerlerimizin analarının hastaneye girememesidir. Yavrusu kurşun yemiştir, ölümle burun buruna gelmiş annenin yüreğine, "Evladını ziyaret etmek istiyorsan, örtünü açmak zorundasın!" kabalığının, zehirli bir hançer gibi saplanmasıdır. Daha da ötesi var. Emekli Org. Fırtına'nın emrinde görüldüğü gibi başörtüsünü açmış olsa bile hastaneye örtülü gelenlerin tespiti istenmektedir. Neden? Faturasını hastanede yatan gaziye kesmek için mi?

Bir astsubay, yüzbaşı ya da albay bu rezilliği niye çeker? Sanki zararlı bir varlık gibi, başörtülü kardeşinden, annesinden, hala yahut teyze gibi aynı kanı taşıdığı birinci derece yakınlarından uzak kalma dayatmasına niye katlanır? Üç kuruş maaş için mi?

Hayatını ortaya koyarak, gece-gündüz çalışan askerlerimizin maaşını kıyaslayalım. Jöleli saçları, kol düğmeli gömlekleriyle, beş yıldızlı otellerde program takip eden özel sektör çalışanlarının çok gerisindedir.

Öyleyse niye? Vatan, millet, mefkûre gibi yüksek değerler için değilse, bu feragat ve fedakârlığın manası nedir?

İşte asıl problem burada. Bir milletin temel vasıflarını yok edecek şekilde, bazı "şekil şartlarının" en kaba usullerle uygulanmış olmasına rağmen bazıları hiç irkilmedi. Bugün Osman Durmuş, temsil ettiği kesimle dalga geçer gibi kalmış neler söylüyor! Hem de o icraatları yapan kurumun başındaki şahıs olarak Genelkurmay Başkanı'nın bile "Yapılanları bugün açıklayamayız." dediği bir zamanda...

On-on iki yılda ne kadar gelişmişiz? Genelkurmay genel sekreterinin "Süngüyü bilmem nerene takar seni kışlalarda dolaştırırım!" tehditlerini rahatlıkla savurduğu zamanlar geride kaldı. Bir kuvvet komutanının, zamanın başbakanını küçük düşürmek için garsonu çağırıp, topluluğun huzurunu, misafirliğin adabını iki paralık ederek, "Rakımı getirin!" diye bağırmasının "kahramanlık" sayıldığı zamanları geçmiştiz.

Ama henüz "Allah Allah diyerek düşmana saldıran orduda" bunların nasıl olabildiğini anlaşılmaz kıldık. İç tehdit adı altında, milletin bir kısmını düşman ilan ederek, olmayacak şeyleri düşman konsepti üzerinden olağan hale getirenleri, hangi tarlanın dikenini olduklarını ve bunları yapma nedenlerini ilmi çalışmalarla ortaya koyabilecek seviyeye ulaşamadık.

Şimdilik, faydasız ve hikmetten uzak şeylerin Osman Durmuş'a kaldığını görüyor ve ona verilen anlaşılması aklen imkânsız destek eşliğinde ufka bakıyoruz...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İki dünya arasında yeni yol arayışları

Hamdullah Öztürk 2010.02.14

Kader, Türkiye Cumhuriyeti'nin en uzun zaman bakanlık yapmış şahsiyetiyle ilginç bir şekilde karşılaştırdı bizi.

O şahsiyet aynı zamanda hemşehrimiz Cemil Çiçek Bey'di. Karmaşık olayları tereyağından kıl çeker gibi ifade edebilme yeteneğini bildiğimiz Cemil Bey'in, ilk defa müşahhas bir probleme yaklaşımını görme fırsatı bulmuştuk. Yılların bakını mayınlı tarlada yürür gibi konuşmayı hayat tarzı haline getirmişti. Siyasetten ve siyasetçilerden ısrarla uzak durmuş bir gazete çalışanı olarak, bu görüşmeden ayrılırken aklımda bir şey iyice yer etmişti: Devleti yönetenlerin, gazeteciler ve hiçbir beklentisi olmayan âkil insanlarla, iki vatandaş olarak, memleket meseleleri müzakere edilebilmesi şarttı.

Cemil Bey'den ayrıldıktan hemen sonra çantaya Fatma Karabıyık Barbarosoğlu Hanımefendi'nin "Cumhuriyet'in Dindar Kadınları" kitabını atıp, Bakü yoluna düştük. Merhum Bahtiyar Vahapzâde'nin birinci vefat yıldönümü yâd edilecekti. DA Platformu ve Azerbaycan Yazarlar Birliği büyük şairi unutturmamak istemiyorlardı. Onun için ortak bir program düzenlemiş, vefa hasletini soğuk bir Bakü akşamında dalgalandırmışlardı. Azerbaycan ümerasının programa iştiraki memnuniyet vericiydi. Türkiye'den de Azerbaycan Dostluk Grubu Başkanı milletvekili Mustafa Kabakçı ile Mehmet Müezzinoğlu program için Bakü'ye gelmişti. Mustafa Bey hissiyatı, Mehmet Bey de aklı uyaran iki güzel konuşma yaptılar.

Vahapzâde ve "Cumhuriyet'in dindar kadınları" bizden önceki ve onlardan önceki olmak üzere iki kuşağın hikâyesi aslında. Çile ve ızdırabın, onlardan öte iman, tevekkül ve ümidin; her türlü yokluğa, feragat ve fedakârlıkla mukabele edip, şükür ve rızayla geçirilen ömürlerin hikâyesi...

Fatma Hanım'ın eseri aslında birleştirilmiş iki kitap gibi. Birisi Cumhuriyet'in dindar kadınlarının hayat hikâyelerinden oluşan asıl bölüm; onlar Halide Edip Hanım'ın çizmeye çalıştığı, Cumhuriyet'in hedeflediği kadın tipine bakılırsa "Cumhuriyet kadını" olmayı fazlasıyla hak ettikleri halde, "Cumhuriyet'in öteki kadınları" olmaya mecbur edilmiş, müstesna hayatları getiriyor önümüze. İkincisi ise kitabın girişi; sosyal bilimlerden muhassal, hayat felsefesi ve yaşanmış şeyleri anlayabilme hermenötiğinin özünü ihtiva eden bu mukaddime, ileride ortaya çıkacak ağır bir felsefi çalışmanın nüvesini andırıyor.

Kitabın girişini okumadan evvel, Ahmet Altan'ın "gerçek dürüstleri, kul hakkını koruma" hususunda beraber olmaya çağıran yazısını okumuştum. "Herkesin, hepimizin kendi gerçeği ile yüzleşmek zorunda olduğu bir dönemden geçiyoruz." diyordu Ahmet Bey. O günlerde meslektaşlarımızdan birisinin, böyle kritik bir zamanda meslek ilkelerini çiğneyerek, fesat şebekesine operasyon ajanlığı yaptığını öğrenmiştim. Bu da gazetecilik açısından sorgulamamız gereken bir başka gerçektir.

Uçak, Gürcistan üzerinden Bakü'ye doğru alçalırken, daha nice gerçeğin zihindeki çarpışmasından galeyana gelen hissiyat bir bulut gibi tüm benliği kuşattı. Bir taraftan da Fatma Hanım'ın eserini mütalaa etmeye çalışıyordum. Şu satırlara geldiğimde, genizdeki yanmaya fren koymak manasını yitirmişti artık: "(O kadınlar) Harf inkılâbına, hem 'eskimeyen' yazı hem yeni yazıyı öğrenerek ve öğreterek; 'yeni kadın tipi'ne, başlarını örterek; kamusal alanın seküler diline ise üniversite mezunu ama dînî vecibelerini yerine getiren bir kimlik üzerinden karşılık verdiler. Paradoksal bir şekilde, zaman ve mekân kullanımı açısından annelerinin kuşağından koparken, giyim kuşamlarıyla yaşlılarından koptular. Ama bu iki kopuş onları esas büyük kopuştan, 'epistemolojik kopuştan' kurtardı. (...) Hem kamusal hayata dâhil olmak hem de kamusal hayat içinde dînî vecibelerini yerine getirmek isteyişleriyle 'Cumhuriyetin öteki kadınları' olmayı göze aldılar."

İlker Başbuğ, dünya sanki yüz yıl önceki yerinde duruyormuş gibi konuşsa da, Başsavcı tehdit sopası gösterip, Danıştay fren koysa da, millîliği devletçilik zannetmekten, devleti halkın karşısına dikmekten kurtaracak, millet, siyaset ve devleti kucaklaştıracak yolları bulmak kaçınılmaz hale geldi. Herkesin birlikte yürüyebileceği yepyeni yollar... h.ozturk@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Boru'dan sonra 'çuval', ya sonra?

Hamdullah Öztürk 2010.02.21

Yeni nesil hukukçular mülkün temelinde adaletin olduğuna tam inanıyor.

O yüzden kuru gürültüye, güç gösterilerine, tehdit ve şantajlara aldırmadan "ihkak-ı hak" için uğraşıyor. Osman Can Beyefendi ile Sabih Kanadoğlu'nu canlı yayında seyrettik. Bir kesimin hukuk filozofu Kanadoğlu, sadece "Men ederim!" diyebildi. Bu cümle her şeyi ifade ediyordu aslında. Kanadoğlu kuşağından, kendilerini devlet görenlerin DNA'sını veriyordu bu iki kelime. Bir program gösterdi ki, Kanadoğlu'nun hukuk alanındaki behresi "men etmekten" ibaretmiş.

Onlar yeni fikirleri düşman ilan ettiler. Yeni nesilleri düşünce üretmekten men ettiler her zaman. Ülküsü "yükselmek ve ileri gitmek" olan cumhuriyet çocuklarının çalışma şevkinin köküne kibrit suyu döktüler. "Devrim Arabaları" filmi, Kanadoğlu'nun şahsında temsil edilen bu zihniyeti, genlerine kadar deşifre ediyor. Bir milletin nasıl kötürüm edildiğini, ETÖ tipi yapıların nasıl çalıştığını, gayretin, feragat ve fedakârlığın bir kanlı şafakta nasıl asıldığını, sinema keyfi içinde görmek isteyenler için Devrim Arabaları faydalı bir film. Son günlerde aynı neslin savunma kanadından Turgut Kazan'ı dinliyoruz hayretler içinde! Alacağı para karşılığında müvekkilini savunmak üzere tutulan bir avukat, kendinden geçiyor, çılgına dönüyor. Devletin savcısına militan, delillere "çuval" diyor! Poyrazköy'de çıkartılan LAW silahlarına, milletin gözünün içine baka baka "boru" diyebilen mantığı kullanıyor!

Eski nesil ne derse desin. Cemre düşmüş, karlar erimeye başlamışsa, en muhkem baraj duvarları bile dayanamaz artık. "Men" edemez çağlaya çağlaya akışlarını. Bu işin ilmini bilenler, barajın yıkılmaması için hemen kapakları açarlar. "Yükselmek ve ileri gitmek" üzere her sabah telkin alan cumhuriyet çocukları artık demokrasiyi şart görüyor. Sezer zamanında "eski nesilden güvenilir" hukukçuları tuğla gibi dizerek örülen ideolojik setin üstünden aşıyorlar. Bağırarak, çağırarak, ağızlarından tükürük saçarak değil, hukukun gereğini yaparak...

Bu arada CHP'nin, tutuklu savcı Cihaner ile kol kola olduğunu öğreniyoruz. Bir ordu komutanı, bir başsavcı, bir jandarma alay komutanı, iki MİT'çi ve üç ayakçı siville birlikte kurulmak istenen komployu CHP en ince detaylarına kadar biliyormuş. Orgeneral hariç adalet diğerlerinin yakasına yapıştı. 3. Ordu karargâhına yaptırdığı Ergenekon anıtıyla hafızalarda yer eden komutan da adaletin önünde ifade vermeye çağrılıyor. CHP'nin bu hali Mesut Yılmaz'ı hatırlattı. Jandarma enerji operasyonu yapmış ve operasyonun ucunun Başbakan Yılmaz'a çevrildiği duyulmuştu. Yılmaz o zaman kararlı bir ses tonuyla "Devlet vatandaşa komplo kuramaz!" demişti. Şimdi Baykal ve Bahçeli, "AKP ve Gülen'e komplo" belgesinde yer alan AKP ve Gülen isimlerinin geçtiği yerlere Baykal ve Bahçeli yazıp o eylem planını lütfedip okusalar!.. Bir kere de böyle anlamaya çalışsalar o zaman ne derlerdi?

Cihaner'in çocuğunun çizgi film CD'lerinin alınmasını dayanılmaz bir acı olarak sunan medya mensupları, bir de İsmailağa mensuplarının çocuklarına baksalar. Cihaner'in suçsuz biri olmasına rağmen sorguladığı hamile S.G.'nin yerinde bir an kendi eşlerinin olduğunu düşünebilseler, haberleri böyle mi yaparlardı? Bahçeli bütün bu olanlara karşı tavrını erken seçim teklifiyle koydu. Suçsuz bir kadını, hamile olduğuna bakmaksızın sorguya alıp, karnındaki çocuğu telef edenlere karşı kör olup, çizgi film CD'sine acıyan zihniyetin başımıza sardığı problemleri, Sayın Bahçeli seçimle mi çözecek?

Ortada bir ses bandı var. Arınç'ı takip edenlere emri ben verdim, diyor sesin sahibi. Bu emirleri vermekle övünen zihniyet seçimle bertaraf edilebilir mi? Siyaset kelime cambazlığı ve ayak oyunlarından kurtulup,

özüm mercii olmak zorunda. Bir kısım askerler, yargıçlar, siyasetçiler, akademisyenler (...) istemese de...

h.ozturk@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Muhayyel 2023 Türkiye'sinin DNA'sı

Hamdullah Öztürk 2010.02.28

Devlet, orduyu da içine alan mütedâhil dairelerin manevî şahsiyetini oluşturuyor.

O yüzden ordu ya da bir başka unsur, ne kadar baskın da olsa devletin üstünde, dışında ya da onu kuşatan bir konumda olamaz. Olmak istese de bu yükü kaldıramaz. Mühendislik faaliyetlerine mecbur olur. Her on yılda bir yaşanan darbelere bir de bu açıdan bakmakta fayda var.

28 Şubat, darbeyle icra edilen mühendislik faaliyetleri arasında özel bir yere sahip. Her ne kadar "1000 yıl süreceği" söylenmiş olsa da, bu darbe ortamının veya "balans ayarı" olarak adlandırılan müdahaleci sürecin devamı anlamına gelmiyor. Kastedilen mana, 2023 yani, Cumhuriyet'in 100'üncü yıldönümünde ulaşılacak hedeftir. Yani, "Cumhuriyet Yurttaşı" dışında başka bir tipin, düşüncenin, inanın temsil imkânı bulamayacağı bir devlet yapısına ulaşmaktır.

Cumhuriyet'in yeniden kurulması fikri, liberal kanatta da söylemini bulmuş ve tartışmaya açılmış bir konuydu. Tam bir tevafuk vardı. Asker merkezli düşünce ile liberal düşünce, Cumhuriyet'in yeniden kurulması fikrinde buluşmuştu. Ne var ki, asker merkezli düşünce, başkalarının, böyle bir şeyi düşünmesini hazmedebilecek esnekliğe sahip olmadığından, ikinci cumhuriyetçiler her fırsatta topa tutuldu. İflah olmayacakları anlaşıncı da, İslam cumhuriyeti kurmak üzere harekete geçmiş irticacı gruplarla işbirliği ithamıyla sakız gibi çiğnendiler.

İslam cumhuriyetinin sembolü İran, sosyal hayat seviyesini gösteren zirve ise Afganistan'dı onlara göre! O yüzden Şener Eruygur darbe afişleri hazırlattığında, afişin İslam'ı remz eden tarafına burkalı Afgan kadınlarının resmini koydurmuştu. Güya İslam, öküzlerin çektiği kağı arabasında oturmuş, burkalı kadınların hayatını vaat ediyordu!...

28 Şubat'ın generalleri, hazırlık dönemi ve sonrasında kendi personelini toplumdan tecrit edebilmek için çok uğraşmış ve bu süreçte topluma belki de hiçbir zaman olmadığı kadar yabancılaşmışlardı. Onlar, tel örgüyle kuşatılmış özel mekânlarında, muhayyel bir Türkiye planları yaparken, Türk toplumunun çağ atladığını, o yüzden de liberallerin onlarla aynı noktada buluşamayacağını göremez hale gelmişlerdi. Evet, iki taraf da Cumhuriyet'in yeniden kurulmasını düşünüyordu; ama iki cumhuriyet arasında tam 200 yıl fark vardı. Liberaller tam demokratik bir Türkiye'nin şart olduğunu savunurken, asker merkezli düşünce, tam jakoben bir cumhuriyetin sevdasına tutulmuştu.

O sevdıyla 2000 civarında subay ve astsubay ordudan ihraç ettiler. Balyoz planından öğrendiğimize göre başarılı olsalarmış, binlerce kişiyi daha, bir gecede kapının önüne koyacaklarmış. Şimdi ortalıkta dolaşan bir ses bandından öğrendiğimize göre, epeyce üst düzey bir general, başörtülülerini "kene" gibi görüyor. Bu düşüncesini personeliyle paylaşmaktan sakınmıyor. "Kenelere acımayın." diye talimat veriyor. "İşte çağdaş Türkiye bu!" diyesi geliyor insanın. İnanma ve inandığını yaşama özgürlüğünün temel insan haklarından sayıldığı bir dünyada, inançlı insanları "kene" gören bir çağdaşlık seviyesi!.. Muhayyel 2023 Türkiye'sinin DNA'sı işte bunlardan oluşuyor.

1999 senesinin Haziran ayında, Fethullah Gülen Hocaefendi'nin sohbetlerinden bazı bölümler montajlanıp, yayınlandığında işte bu muhayyel cumhuriyetin kuruluş operasyonlarını seyrediyorduk. Ekranlarda yanına aldığı iki çağdaş kadınla Orgeneral Kemal Yavuz vardı. İşte o zaman Mesut Yılmaz, "Devlet, hiç kimseye karşı tuzak kuramaz, hiç kimseyi tuzağa düşüremez, devlet, suçu gördüğü anda, delilleri varsa gereğini yapmak zorundadır." demişti.

Geçen hafta bu cümleyi başka bir olayla alakalı olarak kullanmıştım. Öyle hatırlıyordum. Bir okur anında düzeltti. Mesut Bey'in grupta yaptığı konuşmanın tam metnini yollamış ve bir de şunu eklemişti: "Düzelten yetmez. Helallik dilemelisin."

Haklıydı. Ahirete inanan insanlar helallik dilemek zorundaydı. Ve bence çağdaş Türkiye, işte bu tür insanların seviyeli refleksinden doğuyor. Onlar asker, polis, esnaf, hâkim kısaca milletin asıl çoğunluğu... Ve onların Çağdaş Türkiye'si, ordusunu ona yakışmayan oluşum ve anlayışlardan arındırarak bağrına basmaya çalışıyor. Daha güçlü bir Türkiye için devlet, kendisini oluşturan unsurları yerli yerine oturtuyor. Bu gürültü ve gerilim ondan... h.ozturk@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kuşatma: Kuşatan kim, kuşatılan kim?

Hamdullah Öztürk 2010.03.07

Yargıtay Başkanı'nın "Düzenlemelerle, yürütme, yargıyı daha da kuşatma altına almak istemektedir." sözünün üzerinde düşünmek lazım. Başbakan Tayyip Bey, TUSKON Genel Kurulu'nda yaptığı konuşmada haklı olarak tepkisini gösterdi. Haklıydı; çünkü hadisenin siyasi bağlamı onu gerektiriyordu. Yargıtay Başkanı da o cümleyi, hukuk endişesiyle değil, tamı tamına siyasi bağlamı dikkate alarak konuşmuştu. Aksi takdirde sözün bir manası kalmıyor zaten.

Gerçekler'in cümlesini, söylendiği ortamdan kurtararak ele alırsak Özdemir İnce'nin penceresinden bakmakta fayda var. Özdemir Bey, bence sözü eğip-bükmeden söyleyen bir insan. Kendi gerçeğini açıkça ortaya koyuyor.

İnce, AK Parti'yi meşru görmüyor. Dursun Çiçek imzalı ıslak belgedeki eylem planının başarıyla uygulanmasına da sesini çıkarmaz. Bunu net olarak bilirsiniz. Çünkü ona göre statüko önemlidir. İktidar partisi de, muhalefet partileri de statükoya göre kurulmuşlardır ve meşruiyetlerini statükodan alırlar. YÖK, HSYK, RTÜK, YSK, TRT ve yargı, statükoya ters düşerlerse kanun dışına düşmüş olurlar.

Özdemir Bey'i bir kişi olarak değil, Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşuyla başlayan ve askerî darbelerle şekillenen mevcut statükoyu makbul gören düşünce olarak kabul edip, devam edelim. Bu düşünceye göre Ferhat Sarıkaya hukuka ters düştüğü için değil, hukuku statükoya tercih ettiği için hışma uğramıştır. AK Parti, kapatmayı gerektirecek fiiller işlediği için değil, statükoya uymadığı için kapatma davasıyla karşı karşıya kalmıştır. AK Parti'nin kapatılma kararı savcının delil toplamaya başlamasından çok önce zihinlerde hükme bağlanmış bir konudur. Dava, Ayışığı ve Balyoz gibi neşterler çalıştırılmayınca devreye girmiştir.

Son duruma bakılınca Baykal ve Bahçeli'nin muhalefet biçiminin de statükoya uydurulduğu görülüyor. Cihaner ve Saldıray Berk'in Erzincan'da yapmak istedikleri şey statükonun muhafazası için gerektiğinde kaçınılmazdır. Zaten yakın tarihimizde bu baptan örnekler sayılamayacak kadar çoktur. Mahkeme sürecini beklemeden gerektiğinde faili meçhuller devreye girer. Özdemir Bey'in faili meçhulleri onaylayacağını asla söylemiyorum. Statüko açısından yaşanan fiilî durum bundan ibarettir.

Statüko, kendini yenileyemez, -ki her yenilenme teşebbüsünün bir askerî darbeyle olduğunu hatırlamakta fayda var- hızla ilerleyen toplumun ihtiyaçlarına cevap üretemezse ne olur? Bu soruyu şöyle de sorabiliriz: Bahçeli ve Baykal iktidara geldiğinde muhalefetteki tarzlarını sürdürebilirler mi?

Sürdürebilir dersek bunun manası şöyle olur: 28 Şubat'ta askerin Demirel ile birlikte başlattığı harekât, Sezer döneminde yüksek yargıyı tahkim edip, siyaseti, statükoya göre yeniden inşa etme dönemine girdi. Siyaset deneyimi yüksek yargı kadar başarılı olamadı. Hatta tam tersine döndü. Çünkü orada millet faktörü devreye giriyordu. Bu sefer de millet faktörünü "dağdaki çobanın oyu" çalımıyla itibarsızlaştırma idmanları başladı. Sayın Bahçeli ve Baykal'ın muhalefet tarzı iktidara taşınabilir ve orada statükonun gerekleri, bütün bakanlıkların birinci görevi olursa, Türkiye'nin nasıl bir açık hava mahkemesine dönüşeceğini tahmin edebiliriz.

Eğer Sayın Bahçeli ve Baykal iktidara gelir, memleketin gerçeklerine iktidardan bakınca, statükonun darlığını görürse ve iktidarın gereği olarak statükoya yeni bir veché kazandırmaya kalkarsa onlar da hemencecik "meşruiyetini kaybetmiş birer "kuşatıcı" olurlar.

Peki bu statüko hazretlerini çağa uydurmanın medeni bir yolu yok mudur? Yanlış anlamıyorsam statükoculara göre bunun yolu karşı devrimdir. O yüzden kendi planlamadıkları her şeyi kendilerine karşı yapılmış bir devrim hamlesi gibi görüyorlar. Milletin gayretlerini sürekli "karşı devrim" şablonuna yerleştiriyorlar. Onların beklediği ihtilal hamlesi gelmeyince de "Karaman'ın koyunu sonra çıkar oyunu. Dur bakalım." halet-i ruhiyesine bürünüyorlar ve bir türlü salim bir psikoloji ile olayları değerlendirme rahatlığına ulaşamıyorlar.

Özdemir Bey gibi düşünenler bulundukları yerden birkaç adım atsa, karşı tarafı yerinde görüp, azıcık empati yapsa ciddi bir rahatlama olabilir. Değmez mi?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kamyondaki el bombaları ikinci Samet Kuşçu Vak'ası mıdır?

Hamdullah Öztürk 2010.03.14

Bir kamyon bazı kesimlerin muzmer duygularını patlativerdi. Ergenekon ve Balyoz gibi davalarda hakkaniyet adına ileri sürdükleri ne varsa hepsini bir anda unutturdu.

Asıl problem de bu zaten. Bir kesim, hukuk ve hakkaniyetten bahsederken asla hukuk adına söylemiyor bunları. O yüzden toplumun kahir ekseriyeti inanmıyor; sadece korkuyor. Ellerine küçük bir fırsat geçirdiklerinde nelere yeltenebileceklerini çok iyi biliyor onların. Çünkü herkesin yaşanmış bir geçmişi var. Güneydoğu'da, öncesi ve sonrasıyla 28 Şubat'ta, 12 Eylül, 27 Mayıs ve tek parti döneminde...

Herkes önce bir "aman!" diyor. Sonra, "Türkiye'de bunlar olur muydu?" derken bile, "Hele bir sonunu görelim!" temkinini elden bırakmıyor.

Korku iliklere işlemiş. Bu psikolojiyi iyi bilenler, "analiz" adı altında, ha bire komplo teorisi kuranların kulağına fısıldamayı ihmal etmiyor. Mesela, kamyonla ilgili hemen iki türlü komplo üretilebiliyor bu tezgâhta:

Birincisi: İşte bakın! Polis ve savcılar böyle önyargılı davranıyor. Ergenekon da böyle, Balyoz da, Erzincan da...

İkincisi: Bomba kamyonu ihbar vasıtasıyla kasten yakalatıldı. Siz olacaksınız seyredin asıl. Samet Kuşçu olayının farklı bir versiyonu tekrarlandı. Polis, bundan sonra silah işlerine elini bile süremeyecek! Bütün bu süreç nasıl

tersine çevrilecek göreceksiniz!...

Eski adıyla propaganda, yeni adıyla psikolojik harekât elbette çok önemlidir ama sadece bir araç olarak önemlidir. Bu kesimler Türkiye'deki gelişmeyi, yükselen potansiyeli ve yaşananların arkasındaki çok yönlü gerçekleri kabullenmek istemediklerinden dolayı her şeyi psikolojik harekâta indiriyorlar. Hâlâ, iyi düşünülmüş bir psikolojik harekâtın ardından, toplum mühendisliğinin yüksek dozlu seanslarıyla, milletin genleri üzerinde yoğun bir çalışma yaparak, problemi kendilerince çözebileceklerini düşünüyorlar.

Kamyon hakkındaki yayınlar bir kere daha gösterdi ki, adına ister derin devlet denilsin, ister Ergenekon ya da cunta tarzı oluşum, ne denilirse denilsin, sürekli kendini hissettiren ve medyadan, sivil toplumdan, yargı mekanizmalarına kadar çok geniş bir alanı etkileyebilen yapılanmalar var. Yeni olan şey bu yapılanmaların artık eskisi gibi, hukuku yok sayarak, milli iradeyi yok sayarak ve kendini devlet yerine koyarak istediği gibi davranma lüksünü elde edemediğidir.

Buna çare olarak, zirvesini, Doğu Perinçek gibi olayları NATO ve Süper NATO kapsamında ele alanlarla, denge unsuru devletlerin operasyonu bağlamında değerlendirenlerin oluşturduğu çeşitli marka ve çaptaki propaganda elemanları devreye sokuluyor. Bu oyuna dahil olanların çok büyük bir kısmı, aslına bakılırsa kendileri de ne dediklerini tam olarak anlamıyorlar. Laf kalabalığı sıkılsa, bir tek cümle kalıyor: "İyi de kardeşim. Arkasında ABD yoksa bütün bunlar nasıl oluyor?"

Bir tavsiye aldım son günlerde. Ankebut Sûresi'nden başlayarak Rum Sûresi'ni dikkatlice okuma tavsiyesi. "Bu iki sûreye iyi bak!" dedi, bir arkadaşım; "Eğer görebilirsen bu cümbüş içinde yer alan dindarların, hocası, bürokrati ve siyasetçisinin acınacak halini iyice anlayacaksın. 'Nasıl oluyor?' sorusunu sorarken, akıllarına, Allah (cc) hiç geliyor mu? Hâlbuki imanları, devletler arasına muvazeneyi kuran süper gücün de üstüne çıkartarak, Allah'ın adaleti, hikmeti ve izzetinin rahimiyet burcunda tecellisi açısından baktırabilmeli değil miydi onlara? İman eğer farklı bakış açıları kazandırmamışsa, mü'min ferasetinden nasıl bahsedebiliriz ki? İmanın kalbe kazandırdığı ziya, akli nurlandırmıyorsa, gözler nasıl düzgün görecektir ki? Şaşı görenler, gidip Perinçek'in izlerini takip etmekten kurtulabilirler mi?"

İlgimi çekti. Rum Sûresi'ni yer yer geriye dönüşler yaparak dikkatlice okudum. Hayretler içinde kaldım. Aklıma Fethullah Gülen Hocaefendi'nin "zihinleri silkeleme" tabiri ve otuz kasetlik "Kur'an" serisi geldi. Başından beş-altı tanesini dinledim. İnsan uykudan uyanır gibi oluyor. Ve bir kere daha iliklerine kadar hissediyor ki, "En güzel söz Allah'ın kelimidir. En güzel yol da Efendimiz'in yolu..." Kur'an'ı hepimiz okuyoruz ama asıl önemli olan, onu nasıl okumamız gerektiğini öğrenmek galiba... h.ozturk@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Parçalı da olsa anayasa değişikliği şart

Hamdullah Öztürk 2010.03.21

Parça parça yamamaya onarılan bir anayasanın derde deva olamayacağı malumdur. Lazım gelen, toplumun milli kültüründen süzerek, genel yasaları tespit edebilmektir.

Cüzlerle, küll arasındaki uyumun veri tabanı olarak milli kültürü değerlendirebilmektir. Yani tüzükler, yönetmelikler, yasalar ve anayasa maddelerinin tamamının uyumunu milli kültür üzerinden sağlayabilmektir.

Kanunları tercüme yoluyla elde eden ve çağdaşlaşmasını, başka toplumları taklit yoluyla onlara benzeme üzerinden gerçekleştirmeyi düşünen devlet politikalarıyla bugüne kadar gelebildik. Her şeye rağmen yol

alınabildiyse, bunda kültür kaynaklarımızın orijinalliğini koruyabilmiş olması en önemli rolü oynamıştır. Şimdi, devlet eliyle ve zor kullanarak yapılmak istenen yenilenme için en büyük talep millettten geliyor. Yani Avrupa'daki Rönesans ve Reform hareketlerinden sonra doğan Aydınlanma gibi, aydınlanmanın "bizcesi" millet tarafından ve çok güçlü taleplerle ortaya konuluyor.

Bu durumda devlet erkânının sevinmesi, tabandan gelen talepleri destekleyerek, bir zamanlar zorla oluşturmaya çalıştığı şeylerin içtimai taleplere dönüşmesinin keyfini çıkarması beklenir. Ne var ki, bir şok hali yaşanıyor. Devlet erkânı da beklediği şeklin dışında ama beklenenden çok daha güçlü ve velut gelişen dalgalarla karşılaşmanın şaşkınlığı içinde...

Yani toplum, ezberletilenle değil, kendi tabiatına uygun mecralardan yürüyerek, bekleneni fazlasıyla ortaya koydu. Nasıl ki Avrupa, Osmanlı ve Endülüs'ün tesiriyle köklerine dönüp, kendi yapısına uygun bir gelişme atağıyla beşeri ilerlemeye farklı ilaveler yaptıysa; Türkiye de aynı şekilde, kendi köklerinden beslenerek, çağdaş seviyenin ötesine adım atabilecek istidatta olduğunu göstermeye başladı. Bugünkü tartışmalar, anayasanın bünyeye dar gelmesiyle ilgili. Henüz geleceğin temel taşını oluşturabilecek bir anayasayı tartışabilecek durumda değiliz.

Henüz, toplumun reflekslerini rahatlıkla ortaya koyabileceği hürriyet ortamına ulaşamadık. O yüzden olsa gerek, yalpalamadan yürüyebilmeyi beceremiyoruz. Hâlâ birçok farklı baskının kesiştiği noktalarda bulunmanın temkin ve korkularıyla hareket ediyoruz. Parçalı bulutlu anayasa çabası, hürriyet ortamını sağlayabilse üzerine düşeni yapmış olur herhalde.

Ahmet Kurucan Hocamız, dünkü yazısında Batı toplumlarıyla kendimizi kıyaslama imkânı sunacak bazı noktalara parmak basmış. O kadarı bile kendimiz olma yolunda alınacak mesafenin uzunluğunu net olarak gösteriyor.

Ama mesafeler korkulur olmaktan çıkıyor artık. Öncelikle istikametimiz ileriye gösteriyor. Kültürümüzde yer alan, "Allah'ın inayeti, vifak ve ittifakadır" gibi kaideler, kendimize geldikçe, bütün gayretimizi çözüm üretme istikametinde kullanma şevkini uyacaktır. "İhlâsla yapılan küçücük işler ihlâssız yapılan dağlar kadar işten daha hayırlıdır." düsturu, ihlâsın içtimâi kâidesini bulmaya yöneltecektir. Bediüzzaman'ın yüz yıl önce söylediği gibi, "Mesaiyi düzenleyip, işleri taksim etme" hususunda daha ciddi davranacağız o zaman. Çözüm üretme ve başarıya başarı katma yolunda muvafık davranmayı prensip edinip, egoların tasallutundan kurtulabilmek için "Cennete girerken bile bir adım geriye çekilip, 'Siz buyurun.' diyebilecek olgunluğa ulaşmaya çalışacağız.

Ama şimdilik tıkanıklıkları çözmek ve çözümsüzlüğü dayatmayı hüner sanma huylarını aşabilmek için, parçalı da olsa anayasa değişikliğini başarabilmek gerekiyor. Siyaset içinde kalarak, siyasi tuzaklara düşmeden değişikliği başarabilmek için Ahmet Selim Bey'in teklifine kulak vermekte fayda var. Ahmet Bey, kısaca söylenecek olursa seçimi referanduma çevirmeyi teklif ediyor. h.ozturk@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sivil darbe!

Hamdullah Öztürk 2010.03.28

Anayasa paketi ile zorlu bir sürece girildi. Eğer başarıyla sonuca gidilebilirse, muhtemelen tarz-ı siyaset de değişecek. Türkiye gerçekten halkın seçtiği kişiler tarafından yönetilir olma yolunda ilk ciddi adımını atmış olacak.

Garip ama bu adımlar, Türkiye'yi 1924 Anayasası'ndaki yere götürecektir. Makara, 86 yıl geriye sarılarak, milletin egemenliği adına, dev bir "ilerleme" sağlanmış olacak!

Milletin egemenliği açısından 1924, 61 ve 82 anayasaları gözden geçirilirse, darbeler vasıtasıyla hâkimiyetin millettten alınarak, bürokrasiye nasıl devredildiği açıkça görülüyor.

Yüksek yargıdan gelen açıklamalar, bürokrasinin, darbelerin lütuf ve ihsanı olarak elinde bulduğu iktidar nimetini devretmek istemediğini gösterdi. Zaten bugüne kadar, kim elindeki iktidar nimetini kendi rızasıyla devretti ki, bürokratlar devretsinsin? Parti kapatma tehdidinin gölgesinde, birbiri ardınca gelen açıklamalar o yüzden sürpriz değil.

Sürpriz, Deniz Bey'in açıklamalarında! Sayın Baykal, apar topar getirilen değişiklik paketini, kapatma davasından kurtulmaya yoruyor. "Veleve ki, öyle olsa" ne değişir ki? Bir siyasi parti olarak CHP, halkın üst üste ve tek başına iktidara taşıdığı bir partinin, darbe anayasaları ve kurumları vasıtasıyla kapatılmasını sindirebiliyor mu? Kapatmaya maruz kalan bir parti, savunma hamlelerinden vazgeçip, beyaz mendil sallayarak teslim mi olmalı? Ya da AK Parti'nin yerinde CHP olsaydı ne yapardı?

Diyelim ki CHP iktidara geldi. 12 Eylül darbesini yapanları yargılamakta ısrar eden bir parti olarak, darbe mahsulü anayasa ve onlarla gelen kurumların elindeki güce teslim mi olacaktır? Milletın kendisine verdiği vekâleti, Numan Bey'in tabiriyle "bürokratik oligarşiye" mi devredecektir?

Hayır; tam olarak öyle değil; onun da ötesi... Ayışığı-Yakamoz darbe planlarındaki şemaların açıkça ifade ettiği bir şey. "Artık darbe dönemi geride kalmıştır. Türk ordusu kalkıp da bu devirde darbe mi yapar?" sözlerini ortaya atanların saklamaya çalıştığı şey: Serbest Fırka ve Terakki Perver Cumhuriyet Fırkası'nın kapatılmasını örnek alıp, tek parti iktidarında bütün değişiklikleri halkın seçtiği vekillere yaptırma modeli. O yüzden Sezer, "Üçüncü Adam" ilan edildi. Bazıları "İkinci Atatürk" havasına sokuldu. Sivil darbe asıl bu olacak; derenin taşıyla, derenin kuşlarını vurmak, darbelerin yeni evresini oluşturacaktı. Ama olmadı.

28 Şubat'la, başta askeriye olmak üzere dindarları bürokrasiden silmek, üst bürokrasi ve kilit noktalara "güvenilir" insanları koyabilmek için sahte ihbarlar ve istihbarat duyumlarıyla insanlar yerlerinden edilerek bürokrasi tahkim edildi. Ardından siyasi partilerin itibarı yerle bir edilerek siyaset enkaz alanı haline getirildi. AK Parti hesap dışı olarak denkleme girince, Danıştay cinayetiyle başlayan süreç başlatıldı. Milletın önünde devletin bakanları kovalandı. Meslektaşlarının "irtica" yaftalarıyla nasıl çizildiğini seyrederek, koltuklara oturanlar, Danıştay'daki kanı görünce meselenin ciddiyetini fark etti.

Şimdi bu farkındalık, bir sivil kılıfın kaçınılmazlığını daha da fazla hissettiriyor. Umutlar CHP-MHP koalisyonuna bağlanıyor. Koalisyonun bekleneni verebilmesi için ortamın alabildiğine gerilmesi gerekiyor. CHP, Ergenekon'a, millete eylem planı yapanlara açıktan destek vererek rolüne ısındığını herkese ilan ediyor. MHP'nin böyle bir role soyunup-soyunmayacağını, soyunursa millettten umduğunu bulup-bulamayacağını zaman gösterecek.

Anayasa paketi, darbelerin sivil görünümlü evresini de geçebilmek açısından önemli bir aşama. Hâkimiyetin millete ait olduğuna inanan ve darbelerin her türlüşüne karşı çıkanlar için bu paket, yeterli olmasa da önemli bir adım. h.ozturk@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Karargâh ve Mehmet Baransu

Karargâh görkemli bir kelime; muhtevastaki ihtişamı bihakkın yansıtıyor. Stratejiler, planlar, taarruzlar, düşmanı yenmek için geliştirilen iç içe oyunlar ve daha nice mana, sanki hiyerarşik bir düzene giriyor kelimenin telaffuzunda. "â" harfinin şapkası bu metin yapının üzerinde bir taç gibi yerini alıyor.

Mehmet Baransu bir gazeteci. Son yıllarda karargâhın içinden yaptığı haberlerle gündemde yerini aldı. Belgelere ulaşabiliyor. Kaynaklarının güvenini sağlayabiliyor. Karargâhtan haberler yapmayı, ezberlenmiş tekrardan başka bir şey ifade etmeyen "TSK'yı yıpratma" manasında görmüyor. Aksine TSK'ya sevgisini karargâhın başını ağrıtan ve daha da kötüsüne sebebiyet verecek oluşumlara ışık tutarak gösteriyor.

Baransu'nun, TSK sevgisinin, olur olmaz her durumda alkış tutmayı otomatik hale getirmiş kişilerden çok daha samimi olduğunu zannediyorum. Bu zanna şuradan varıyorum. Baransu, yaptığı onca haberdan sonra vatani görevini yapmak üzere gidip asker ocağına teslim olmuş. Orada sorgulanacağını, didik didik edileceğini bilerek gitmiş ve askerliğini yapmış. Nihayetinde sorgulanmış da... Ama kaynaklarını açıklamamış. Sivil ortamdaki duruşunu askerî ortamlarda da sürdürmüş.

Şimdi bir kitapla yeniden karşımızda Mehmet Baransu. Karargâhın boyun ağrılarını, mide kramplarını ve karargâha musallat olmuş urları biraz da kendi yaşadıklarından hareketle kamuoyuna arz ediyor. Yaşananları derli toplu ve bir kere daha görmemize yardım ediyor.

Mehmet Bey'in Karargâh kitabını okurken, kitapta olmayan bir dizi hadise zihnimde canlandı. Yavuz Sultan Selim'in çadırına atılan oklarla, Dağlıca'da yediğimiz baskın yan yana geldi. Bunda galiba her meselede sürekli dış parmaklara dikkat çekenler etkili olmuştu. 2. Bâyezid zamanında İran tarafından içimizde yürütülen faaliyetler, İran üzerine yürümek istediği zaman Yavuz'un karargâh çadırına ok yağdıranları çıkarmıştı karşımıza. Cumhurbaşkanı'nın halkın seçmesi için referandum sandıklarına gideceğimiz günün gecesinde Dağlıca olayını yaşamıştık. Aylar öncesinden istihbaratı alındığı halde, istihbarat sürekli yenilenerek baskının adım adım geldiği karargâha bildirildiği halde hiçbir şey yapılamamış ve eşkiya davulla, zurnayla gelip baskını yapmıştı. Eşkiyayı dış güçler destekliyor diyelim, istihbaratı alındığı halde tedbir aldırmayan kimdi? Baskın yiyen karakolun tabur komutanını ödüllendirenler ne yapıyordu? Eşkiya, cumhurbaşkanı'nın halkın seçmesine neden itiraz ediyordu?

Bir de karargâh nazireleri çıktı karşımıza. Karargâh Evleri ve Devrimci Karargâh gibi. Karargâh Evleri, Ergenekon sanığı olarak yargılanan İşçi Partisi mensuplarının TSK içindeki örgütlenmesinin adı. Kudrete bakın ki, TSK Karargâhı'nda görevli Zeki Üçok, Karargâh Evleri davasına bilirkişi olarak İşçi Partisi'nin Kadıköy ilçesinde görevli birini tayin edebildi. Devrimci Karargâh ise Karacaahmet Mezarlığı'na kurulup, Birinci Ordu'ya havan atan örgüt. Bostancı'da polisle çatışmaya girerek ölen terörist Yılmazkaya da oraya mensup.

Bilindiği gibi, Bostancı'da ölü ele geçirilen teröristin kız arkadaşı olarak, Vatan Gazetesi İnternet Sorumlusu Aylin Duruoğlu da içeriye alınmıştı. Gazeteciler, ortada silah ve şehit edilmiş emniyet mensupları olduğu halde, Aylin Hanım'ı yalnız bırakmadılar. Erkek arkadaşı köküne kadar suça bulaşmıştı ama Aylin Hanım bundan habersiz olabilirdi. Arkadaş olmaları suçta da ortak olmaları anlamına gelmiyordu. Hatta belki de Aylin Hanım, arkadaşının katıldığı eylemlerden tamamen bilgisiz de olabilirdi. Gazetecilerin Aylin Hanım'a verdiği destek, böyle çetrefilli bir davada, suçun şahsiliğine yapılan vurgu açısından cesurca bir gelişmeydi.

Türkiye'de iyi şeyler olduğu muhakkak. Haklının yanında yer alanlar çoğalmaya başladı. Bence Baransu, TSK içinde asıl büyük çoğunluğun, hak ve hukuktan yana olduğuna inanıyor. Haberleriyle karargâha nazire yapanların görünür hale gelmesine yardımcı oluyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Balyoz ve uzlaşma senaryosu

Hamdullah Öztürk 2010.04.11

Başsavcı Vekili Turan Çolakkadı bir buçuk cümlede her şeyi özetledi: "Savcılar almak bizim yetkimizde. Başka bir şey söyleyemem."

Devlet terbiyesi daha fazlasını söylemeye müsaade etmese de, olan bitenler söze hacet bırakmadı. Savcı Ferhat Sarıkaya'nın sorgusuz sualsiz kürek mahkûmu haline getirildiği andan beri, sürekli birileri başkalarının yetkisini kullanıyor. Belki de, zaten var olanı Sarıkaya hadisesi ortaya çıkardı demek daha doğru.

Ergenekon savcılarının terfisini durdurmak, görevden almak ve Erzurum savcılarını görevden almak HSYK'nın yetkisi ile oldu. Yüksek yargıdan aynı paralelde açıklamalar geldi. Başsavcı iktidar partisini kapatma davası açtı. İkinci davanın sinyali verdi ya da öyle anlaşılmasını istedi.

Bunlar hukukun üstünlüğüne ve yargının itibarını yükseltmeye yaramadı. Aksine zanlar ve şüpheler doğurdu. Buna rağmen HSYK aynı yolda yürümekte ısrarlı. Kendi kendine zarar veren şeylerde ısrarın bir mantığı olmalı. Adalet mülkün temeliyse, yargı mensupları neden mülkün temelini korumayı değil de manasız bir mücadeleyi tercih ediyor ki?

Hâsılı, birileri, başka birilerinin yetkisini kullanabiliyor. Ya da birileri herkesin yetkisini kullanabilecek imkânlarla sahip. Yargı bağımsızlığı gibi çok önemli, hatta olmazsa olmaz bir husus, gerçekte çeşitli sebeplerden dolayı başka amaca hizmet eder hale gelmiş. Yargı bağımsız olsa, bavullarla orijinal belgeleri, silahları ve ses bantları bulunan bir davanın savcılarını operasyon anında görevden alınabilir miydi?

Açıklamalar ve ileri sürülen gerekçeler, sadece davası görülen örgütlenmenin çapını daha iyi anlamaya yarıyor. Eğer bu dava ilerler ve sonuca giderse nereleri etkileyeceği mahkeme üzerindeki baskıların ulaştığı boyuttan belli oluyor. Ve her şeye rağmen davanın ilerlemesi "uzlaşma" ihtimalini zorluyor.

Geriye doğru ciddi bir tarama yapılırsa bu hususta birçok yazının yazıldığı görülür. Mesela Emre Kongar, İtalya örneği üzerinden Ergenekon davasının da ancak bir yere kadar ilerleyebileceğini yazmış; o bir yerden sonra uluslararası baskı gruplarının devreye gireceğini ifade etmişti. Silivri'de yatanlara "merak etmeyin" mesajı veren bu türden yazılar, belki de öncelikli olarak, tutukluların motive edilerek konuşmasını engelleme maksadına hizmet ediyor. Arkadan özel hakim atayarak Dursun Çiçek'in tutukluluğunu kaldırmak, Çolakkadı'nın yanına bir vekil daha atamak, ilave savcı koymak ve en son Balyoz sanıklarının, topunun birden tutukluluğunu kaldırarak, tutuksuz yargılatmaya kalkmak; hem mahkemeyi preslemek açısından hem de sanıkların morali açısından küçümsenemeyecek hamlelerden bazısını oluşturuyor.

Sözün özü şu noktaya getiriliyor: Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin mahkemeleri böyle bir davayı görmeye muktedir değildir. Bir yerden sonra uluslararası baskılar devreye girer ve siyasiler, siyaseti rafa kaldırmak isteyenleri "anlama" gereği duyar. Her ne kadar Ergenekon ve Balyoz sanıkları emperyalizm karşıtı, ulusalcı ve bağımsızlık sevdalıları görünseler de Türkiye'de ulus aşırı dostlarının hatırı sayılır. Kurtlar Vadisi'nde bile İskender, Feller'in emrine girmek zorunda kaldı.

Zaten, Baykal'ın tehditleri, Bahçeli'nin meydanlarda ip atması, buna karşılık Erdoğan'ın "Beyaz çarşafı göze aldık." açıklamaları siyasiler tarafından durumun ciddiyetinin kavrandığını gösteriyor.

Geriye bir tek şey kalıyor. Sonucu belirleyen ne olacak? Kongar'ın ima ettiği gibi ulus aşırı güçlerin hatırı mı? Yoksa "Başkalarının savunmadan ümidini kestiği yerde Türklerin taarruzu başlar." sözünde olduğu gibi, iktidar ve muhalefetiyle tüm siyasetin, en azından iktidarın, siyaseti rafa kaldıran müdahaleleri kökünden çözmek için

mahkemenin rahat çalışmasını sağlamak üzere ne lazımsa yapması mı? Eğer ikincisi gerçekleşirse bu aynı zamanda siyasetin rüşt ispatı olacak...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Siyaset ve iktidar

Hamdullah Öztürk 2010.04.18

Defalarca tecrübe edilmiş bir gerçek var. Meclis'teki sandalye sayısının üçte ikisini elde edebilecek kadar oy almak bile, iktidar olmaya yetmiyor.

Kurulan hükümetler çok defa bir seçim dönemini dolduramadan koltuğu terk etmek zorunda kalıyor. İstikrarsızlık, hükümetin beceriksizliği olarak kamuoyuna bol bol yansıtılıyor, bürokratik iktidar tarafından. Muhalefet partileri fırsatı ganimet bilerek yükleniyor. Biliyorlar aslında, eğer bir gün iktidar olurlarsa aynı akıbete noksansız olarak maruz kalacaklarını. Ne hikmetse kabullenmişlik içinde oynamaya devam ediyorlar.

Bürokratik iktidar dairesinin, halka vaat ettiklerini yapma fırsatını kendilerine vermeyeceğini siyasetçiler iyi biliyor. Eğer vaatler gerçekleştirilebilirse, siyaset çözüm mercii olur, siyasi partiler güç kazanır, milli iradenin hâkimiyeti millet tarafından doğrudan kullanılır hale gelir; tabii ki, bürokratik iktidar bunu asla istemez.

Böyle olursa üst bürokrasi için hesapsız davranma dönemi biter. Siyasi iktidar her dört yılda bir, millete hesap vereceğinden, milletin ihtiyaç ve taleplerini azami oranda gerçekleştirebilmenin derdine düşer. Hükümet yıprandığı için oy oranı artan muhalefetin, siyaseti sadece yıpratma üzerinden yapma dönemi geride kalır. Harıl harıl çalışmayanın koltuğu rüyasında bile göremeyeceği dönemlerin yolu açılır.

İktidar partisi, bu durumda ihtiyaçlara göre devlet kurumlarını geliştirme, gerekirse değiştirme, yeni kurumlar ihdas etme ve gereksiz hale gelenleri kaldırmak da dâhil, her türlü icraatı yapmak zorunda kalır. Yani iktidara gelen partilerin, "Türkiye'nin özel durumları" gibi klasik mazeretlerle devlet adına milleti idare edip, ihtiyaçlarını erteleme durumu geçerli. Millet adına devleti idare etme dönemine girilir. İktidara gelmemek üzere kurulmuş bir sürü gereksiz parti siyasetten silinir. Türkiye'de en fazla üç parti kalır. Onlar da siyasî geleneğini kökleştirmek zorunda kalır.

Anayasa paketi, siyasetin devleti elden geçirmesi açısından yarım da olsa ciddi bir adım sayılır. Bu sürecin başarıyla tamamlanması, sadece hükümetin değil, bütün siyasî partilerin omuzunda ciddi bir sorumluluktur. Eğer siyasî partiler sorumluluklarının farkında olarak hareket edebilirse tarihteki acılar yaşanmadan, zor bir süreç aşılabılır.

Tarihteki acılar denilince, demokrasi tarihimiz açısından ilk sırayı Menderes alıyor; rahmetli asıldı. İkinci sırada Demirel var. Süleyman Bey altı kere gidip yedi kere gelerek yolları iyice öğrendi ve o yolun yolcusu oldu. Üçüncü sırada Turgut Özal var; onun da ölümü şaibeli. Dördüncü olarak ise Tayyip Bey girdi reh-i sevdaya... "Beyaz çarşafı göze aldığını" söyledi ve değişimi zorlamaya başladı. İkinci AK Parti iktidarının sonuna doğru bir taraftan üçüncü dönem iktidarını hazırlamak, diğer taraftan da değişimi zamana yayarak sürdürmek gibi bir yol izliyor. Burada köklü bir değişimi iki yıla sığdıran Ömer b. Abdülaziz'i kısaca hatırlamakta fayda var.

Hazret, Medine valisiydi. Hali, tavrı ve özellikle namazı Hz. Peygamber'e benzetilirdi. Netice gösterdi ki, hedefli çalışan ve otokontrol sistemi çok sağlam bir insandı. Bu haliyle hilafet merkezindekilere hiç benzemiyordu. Normalde statükonun onu asla halife seçmemesi lazımdı. Ama nasıl olduysa seçildi. Sessizce sistemi okumuş, çözüm yollarını bulmuş hatta halife olmanın yolunu hiç de hırs göstermeden açabilmişti. Devletin başına

geçtiğinde, ilk icraatı, kendisine ödenen valilik maaşından artırdıklarını hazineye teslim etmek oldu. Sonra aileden olduğu için devletten maaş alan ne kadar insan varsa hepsinin maaşını kestirdi. İki yıl geçti ya da geçmedi. Hakk'a yürüdüğü zaman gayrimüslimler dâhil herkes ağlıyordu. Bulduk derken kaybetmenin acısı milletin ciğerini delmişti. Ya bedavadan maaş alanlar? Onlar ne yapmıştı? Üzülmüşler miydi acaba? Karnı haramla dolanın gözünden yaş zor gelir, derler...

Değişimi zamana yaymak da bir yol. Ama yol uzadıkça değiştirmek isteyenlerin eski yolun yolcusu olma ihtimalinin arttığı da tarihte örneği bol bir gerçek. h.ozturk@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kuvvetin yasaları ve yaygaraları

Hamdullah Öztürk 2010.04.25

Kuvvetin yasalarını ilk defa ortaokul çağlarında tanıdım. Bir minibüs şoförü, söz trafik terörüne gelip de kurallar, kaideler denilince, eğildi ve kapı ile koltuk arasından, beyzbol sopası gibi düzgün olmasa da o ayarda bir sopa çıkardı.

Şöyle bir kasıldı ve sırtarak:

"Ne kanunu, ne kuralı! Bakın anayasa burada. Bunu elime alınca, her zaman haklıyım." dedi. Bizler de gülüp geçtik. Artık bahis anayasadan açılmıştı ya bir düzine hikâye anlattı bizlere sokakların bilgisi...

Zaman geçtikçe sopadan başlayarak büyüyen ne anayasalar tanıdık. Sokak çapından başlayarak, semt, ilçe, şehir, ülke ve ülkeler arası olmak üzere boy boy büyüyerek gidiyordu.

Bir taraf kuvvetini ortaya koyarak bir konuyu dayatırsa, diğer taraflar için de kuvvete başvurmak sanki kaçınılmaz hale geliyor. Akıl, vicdan ve insanlık, kuvvetin kabalığı altında ezilip gidiyor.

Türkiye'de teröre başvuran örgütler devletin başka dilden anlamadığını iddia ederken, devlet de terörün başka dilden anlamayacağından hareket ediyor. Devlet olarak terör örgütü gibi davranamayacağı için de rutin dışını kaçınılmaz görüyor. Bu sefer "devlet adına" terör örgütü gibi çalışan örgütlenmeler dönemi başlıyor. Bunların örneğini çok gördük. On yedi bin faili meçhul, sadece sayı olarak bile bu derin çatışmanın boyutlarını tek başına göstermeye yeter.

Yine, geçen yirmi yıl içinde "devlet adına" rutin dışı çalışanların, dönüp, devletin başını fena halde ağrıttığına da şahit olduk.

Ve en son, Danıştay cinayetinde, güvenlik kameralarının kayıtlarının silindiği bilirkişi raporuyla tespit edilince bir kere daha rutin dışının ne büyük bir bela olduğunu gördük.

Bir insan cinayet için hazırlanıyor. Cinayet öncesi belli kişilere ve yerlere uğratılarak suçun yıkılacağı yerlerle irtibatlandırılıyor. Cinayet sonrası neler söyleyeceği belirleniyor. Hatta bazı gazetelerden, kamuoyunu hazırlamak üzere siyahlı, yeşilli, sağdan yazılmış ilanlar, kampanya şeklinde giriliyor. Katil Danıştay'ı basıyor; devletin kafasına kurşunu sıkıyor ve elini kolunu sallaya sallaya çıkarken, terslik bu ya yakalanıyor.

Şimdi biz geriye dönüp sorguluyoruz. Ankara'da mahkemenin neden kamera kayıtları üzerinde ciddi incelemeler yapmadığına şaşırıyoruz. HSYK'nın savcılara baskısından rahatsızlığımızı ifade ediyoruz.

Bir de şöyle düşünelim:

Geride on yedi bin faili meçhul cinayet bırakan, son zamanlarda faili belli cinayetlerle yoluna devam eden ve Adalet Bakanlığı'na canlı bomba gönderen bir örgütlenmenin üzerine gitmek kolay mı?

Yüksek yargı bu cinayetten mesaj aldıysa, kürsüdeki yargı mensupları mesaj aldıysa, Danıştay cinayetinin üstünkörü incelenip, failiyle sınırlı olarak yargılanması ve ardından dosyanın kapatılması mukadder olur. Yüksek yargı mensupları, böyle bir durumda "yargı bağımsızlığı" gibi hayati konuları son derece lüks bir konu olarak görür ve ağızlarına bile almazlar. Çünkü korku, kuvvet sahiplerinin hafiyesi gibi yüreklerde kol gezer. Medya planlaması ile yüreklerdeki korku her gün daha da alevlendirilir ki, bir Deli Dumrul çıkıp da her şeyi berbat etmesin. Böylece, yaygaralarla, gölgesi kendisinden kat kat büyük bir canavar silüeti gezmeye başlar sokak sokak bütün memleketi.

Bugün BDP faili meçhul davalarına müdahil olmuyorsa, diğer partiler anayasa değişikliğine destek veremiyorsa, Ergenekon davasında ağızlarını bıçak açmıyorsa, biraz da kuvvetin kanunlarına boyun eğmek açısından bakmakta fayda var. Cinayet günü kimin ne dediği belli. Kameralara bakan güvenlik şirketi belli. Bilirkişi raporuyla kayıtların silindiği de tescillendi. Ve işte tam da bu ortamda HSYK sözcüsü diyor ki; "Müsteşar ve bakan katılmazsa kendi aramızda toplanır, kararları alırız." Acaba ne kararı alırlar? Cinayeti ortaya çıkartmaya yarayacak kararlar mı? Yoksa kuvvetin saldıgı korku ve yaygaralara tam uyumlu kararlar mı? Herkes biliyor ki, bu konuda sürpriz olmaz. Sonuç baştan bellidir! h.ozturk@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Devlet, kendisini korumaktan aciz midir?

Hamdullah Öztürk 2010.05.02

"Devlet ciddiyeti" hızla aşınıyor. Küçücük bir mesele için bir düzine evrak imzalatarak işlerini sağlama alan devlet, delil karartan ve evrakları yok eden bir anlayışa sesini çıkarmıyor. Bu, ciddi bir tehlikedir.

Mehtap Televizyonu'nda ifade edildiği gibi, AK Parti'nin, Anayasa Mahkemesi tarafından "Laiklik karşıtı eylemlerin odağı" olmaktan suçlu bulunmasında, Danıştay cinayeti, çok önemli bir yer tutuyordu. Şimdi anlaşıldı ki, olay gününe ait kamera kayıtları, güvenliği sağlamakla yükümlü OYAK Güvenlik tarafından silinmiş. Ergenekon davasıyla birleştikten sonra hard diskler üzerinde yapılan çalışma, gerçekleri bütün çıplaklığıyla ortaya çıkardı. Kayıtların da bir kısmı kurtarılarak mahkemeye gönderildi. Cinayetin ardından yapılan açıklamada, kameraların bozuk olduğu bildirilmiş, Alparslan Arslan'a cezayı basıp-geçen mahkeme, kameralar üzerinde herhangi bir inceleme ihtiyacı hissetmemişti.

Benzer bir durum "ıslak imza" sürecinde de yaşandı. Askerî savcılık Genelkurmay'da öyle bir belgenin hazırlanıp-hazırlanmadığını araştırırken, yan tarafta, ilgili dairenin bütün bilgisayarları özenle siliniyormuş. Tabii olarak da askerî savcılık, böyle bir belgeye rastlayamadı! Bunun üzerine İlker Başbuğ, tarihî açıklamasını yaptı ve sivil savcılara, sert bir üslupla, "O kâğıt parçasını hazırlayanları bulun." dedi.

Peki, askeri savcılık ve Sayın Başbuğ ne yaptı? Bilgisayarların silindiğine dair ihbarı değerlendirerek ilgili dairenin bilgisayarlarına el koydu mu? Ya da götürüp Ergenekon savcılarına incelenmek üzere teslim etti mi? Hayır. Bu konuda bilinen tek şey, Dursun Çiçek'i adalete teslim etmemek için ne gerekiyorsa yaptıklarından ibarettir.

Şimdi geriye dönüp soralım. Danıştay şu anda hangi güvenlik şirketi tarafından korunmaktadır? OYAK mı? Danıştay, hâlâ, "bozuk kameralar" ile güvenlik sağlayan bir şirkete emanet ise o zaman katsayı konusunda verdiği kararlara hiç şaşdırmamak lazım.

Sormaya devam edelim. Tehdit alan şahıslara bile, bölgesine göre, jandarma ya da polisten koruma tahsis eden devlet, kendi kurumlarını korumaktan aciz midir ki, devlet kurumlarının güvenliği şirketlere teslim ediliyor? Diyelim ki, özel güvenlik, bütün dünyanın yöneldiği bir uygulama ve bunun da birçok faydaları var. Öyleyse neden güvenlik kameralarının kayıtları aynı zamanda Emniyet bilgisayarları tarafından da kaydedilmiyor? Ya da her nöbet değişiminde kamera kayıtlarının kopyası neden emniyete teslim edilmiyor? İkili, üçlü güvenlik tedbirleri neden alınmıyor? Devletin parası mı yok ki, önemli yerler birkaç kamerayla birden tarassut altına alınmıyor?

Danıştay'dan ibret alınıp, diğer önemli kurumların güvenliği gözden geçirilmelidir. Çünkü Danıştay'ı basıp, devletin kafasına kurşun sıkanlar, cenazeyi değerlendirip hükümetin bakanını canlı yayında önlerine katıp kovaladılar. O süreç ya başarıyla tamamlanabilseydi! Neler olabileceğini düşünebiliyor muyuz? Ergenekon davasına bakan mahkemeler, o zaman hangi davalara bakardı? Kestirmekte zorlanan var mı? Ve o mahkemelerde adil yargılanmanın kuralları geçerli olur muydu?

Şükürler olsun ki, başaramadılar. Allah'a binlerce şükürler olsun ki, silah, baskı ve kabalığın her türlüünü rahatlıkla yapanlar, şimdi, yargılanmanın insan haklarına ve AB standartlarına uygunluğu için çalışmak zorunda kalıyorlar. Kanunlardaki ve yargı usullerindeki çarpıklığı kullanarak her türlü kanunsuzluğu yapanlar şimdi, istismar ettikleri noktalar üzerinden kurtulma derdinde. Diğer taraftan da sistemi baştan aşağıya düzeltecek çabaların önünü alabilmek için var güçleriyle çalışıyorlar. Maksud, çarpıklıkları düzeltmek değil, paçayı kurtarmak çünkü. Eğer kurtulurlarsa çarpıklıklara fazlasıyla ihtiyaçları olacak!

Bütün bunlar olurken, Danıştay cinayetinde kovalananlar, devlet ciddiyetiyle bağdaşmayacak işlerle, delil karartanlara müsamaha gösterirse, zarara rızalarıyla girmiş olurlar. Bu durum, devleti yönetenlerin omuzuna çok ağır ve çok acil bir sorumluluk yüküyor. h.ozturk@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Baykal'ı hazmedemiyorlarsa varıp gerisini düşünelim...

Hamdullah Öztürk 2010.05.09

CHP Anayasa Mahkemesi'ne gideceğini açıkladı; MHP de yolu açmak için elinden ne geliyorsa hepsini yaptı. Bu sürecin en ilginç gelişmesi BDP'nin de aynı çizgide hizaya gelmesiydi. Sonuncusu daha yeni olmak üzere, neredeyse bir düzine partileri kapatılmış olmasına rağmen, parti kapatmayı zorlaştıran maddeye bile oy vermedikleri gibi öyle bir gerekçe açıkladılar ki, körler gördü, sağırklar duydu ve BDP'lilerin de aynı ortaklığın içinde olduğu artık iyice anlaşıldı.

Bundan sonrası için yapılmak istenilen şey, Anayasa Mahkemesi kanalıyla referandumu engellemek ve AK Parti'yi kapattırmak için elden ne geliyorsa yapmak. Eğer bunları yapabilirlerse CHP-MHP-BDP hükümetini kurmak kendilerine helal olur artık!

Böyle bir koalisyonun gerçekleşmesi şöyle dursun, adını koymak bile çok zor. Gerçekleşmesi çok zor, çünkü daha ortada kanunlaşmış bir şey olmadığı halde Anayasa Mahkemesi'ne gitmek gibi bir garabet işlenecek. Sonra mahkemenin daha evvel yaptığı gibi yetkisi olmadığı halde başvuruyu kabul edip, "Benim yapımı değiştirmek isteyene ben izin vermem." demesi istenecek. Bu arada Yalçınkaya'dan son bir hamle beklenecek.

Sonra tekrar Anayasa Mahkemesi'ne gidip, "Laiklik aşkına! Paketi de gerekçeye ekle ve kapat şu partiyi!" denilecek...

Mahkeme AK Parti'yi kapatırsa, halk da eli mahkûm bunlara oy verirse bizler de CHP-MHP-BDP koalisyonunu görürüz.

Görürüz de ne olur? Bunlar işsize iş, açsıza aş verip, memleketi huzura mı kavuştururlar? Yoksa kadrolaşma kavgalarına düşüp, orası senin burası benim kavgası-kıyameti arasında milleti unuturlar mı? İkinci şık daha kuvvetli görünüyor.

Rakibini yenebilecek bir siyaset ortaya koyamayan, devlet kurumlarının vesayeti altında zorla iktidara gelmeye çalışan partiler ne verebilir ki? Millete verecek bir şeyleri olsa, mahkemeye değil, milletin huzuruna giderlerdi. Bunlar, tam tersine, milletin referandum hakkını elinden alarak iktidar olmaya çabalyorlar.

Böyle bir iktidar yürüyüşü, her şeyden önce hürriyet kaybına uğramak manasına geliyor. MHP, tutup da BDP ile aynı çizgiyi paylaşıyorsa bunun iradeyle olmayacağı açık. Bir başka irade var ve o irade Baykal'ı da Bahçeli'yi de genel başkanlıktan uzaklaştırma tehdidi ile sıkıştırdı. CHP merkezinin çöp kamyonlarıyla kuşatıldığı, Bahçeli'nin parti tüzüğüne göre aday olamayacağı tartışmalarını hatırlayalım.

O irade, İlker Başbuğ'un son konuşmasında da ortaya çıktı. Sözcülüğünü Perinççoğullarından Doğu'nun yaptığı odak tarafından sakız gibi çiğnenen, "mütareke basını" yakıştırmasını İlker Başbuğ da kullandı. Perinççoğlu Doğu'nun adıyla yayınlanan ve üç genelkurmay başkanını kıyaslayan kitap, demek ki maksadına ulaşmış. Koskoca genelkurmay başkanı kalkıp da, bir ucu mahkeme önündeki odakların ağzını kullanıyorsa o iradenin kökünü düşünmek lazım.

Oluklar çift; birinden bunlar akarken, diğerinden millî iradeyi hâkim kılmak üzere yapılanlar akıyor. Kadrolaşmış kurumların, muhalefet partisi gibi uyguladığı defansın, halkın önüne götürülerek, problemlerin demokrasi içinde çözülebilmesi için uğraş veriliyor.

ABD'den bir gazete, bu mücadeleyi "Türkiye'de kansız iç savaş" olarak yorumlamıştı. Gazetenin yorumu sevimsiz ve can sıkıcı olsa da güzel tarafı şu: Batı bu aşamaları uzun ve kanlı savaşlar sonunda geçebildi. Eğer Türkiye medeni sınırlarda kalarak, demokrasisini insanca mücadele yoluyla kökleştirebilirse, bu da bizim coğrafyanın ve bizim insanımızın dünya milletlerine bir hediyesi olur.

Ne var ki, Önder Sav'ın da açıklamalarında temas ettiği gibi CHP'nin 33. Olağan Kurultayı 22-23 Mayıs tarihinde toplanacak. Baykal ve Baytok'a ait olduğu ileri sürülen ve yıllar önce kaydedildiği söylenen bir kasetin, kurultay öncesi piyasaya sürülmesi Baykal'ı partide istemeyenlerin sabrının taşıdığını gösteriyor. Baykal'ın her şeye rağmen bir sağduyulu tarafı var. CHP'ye misyon yükleyenlere bu sağduyu fazla lüks geliyor. Bu davranışlar, "Karşılıklı düşmanlar icat ederek her tarafı birden idare edenler, artık bütün varlığını tek tarafta topluyor. Daha fazla sertlik istiyorlar." tezine haklılık payı kazandırıyor. Ama her şeye rağmen öteki oluktan akan müspet gelişmeler, hak ettiği güzellikleri Türkiye'ye kazandıracak gibi görünüyor. Evet, her şeye rağmen sertlikler önlenabilir ve insanca mücadeleye devam edilirse, Türkler ikinci defa Ergenekon'dan çıkar...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Baykal tıpkı Nâsır gibi geliyor

Daha dün, parti binası çöp kamyonlarıyla kuşatıldığında Baykal'ın seçmeninden ses çıkmamıştı. Ama şimdi "Senin için ölürüz." ya da "Sensiz cennet bile sürgün sayılır." türünden eylemler yapılıyor.

Gençler ölüm orucuna başlıyor. Baykal siyasete dönmezse güya bu gençler kapısının önünde canlarını feda edecekler!

Baykal şimdi bu manzaraya nasıl dayansın? İnsanın yüreği taş olsa erir. Fidan gibi gençler canlarını hiçe sayıyor onun için!

Her şeyin bir anlaşılabilir oranı var. Orayı aştığı takdirde anlaşılmaz, manasız bir şey çıkıyor ortaya. Hatta zararlı olmaya başlıyor. "Deva hadden geçerse dert getirir öldürür" sözünde olduğu gibi tam tersi neticeler veriyor.

Şimdi herkes biliyor ki, Baykal genel başkanlığa dönecek. Öyle gıyabında seçilme filan değil, bence kurultaya bizzat katılarak kendisini tekrar seçtirecek. Bu işi başkasının eline bırakarak şansını deneyecektir. Seyrettiklerimizin tamamı, yasak ilişki depremi için yoğunlaştırılarak iki haftaya sıkıştırılmış kampanyalar.

Bir mecliste konu Baykal'dan açılınca, Erdoğan Ağabey, Mısır Devlet Başkanı Nâsır'ın ilginç hikâyesini anlattı. Ortadoğu'da kopan Nâsır fırtınası, Arap kuvvetlerinin İsrail karşısında yenilmesiyle çöker. Nâsır psikolojik olarak yıkılmıştır. Çaresizlik içinde Tito'yu arar ve iki kelime söyler: "Tamamen bittim!"

Tito, "Bak yoldaş!" diye başlar ve sözlerine şöyle devam eder: "Sen bilirsin ama söyleyeceklerimi bir dinle. Nasıl bilirsen öyle yap."

Bu girişten sonra tavsiyeler gelir: Önce sokakları ayarla. Sonra acıklı bir konuşma metni hazırla ve radyoya çık. Yapabilirsen ağlayarak, olmazsa üzgün bir ses tonu ile özür dile. Bütün sorumluluğu üzerine al ve istifa edeceğini açıkla. Daha konuşman bitmeden, sokaklar harekete geçirilsin. Ayarlanmış halk "Bizi kimlere bırakıp da gidiyorsun?" çığlıkları atsın.

Nâsır, yoldaşının nasihatini dinler ve tam da dediği gibi bir radyo konuşması yapar. Ardından ayarlanmış sokaklardaki, "ayarlanmış halkın" yoğun talebine karşı koymaya gönlü el vermediğinden, devlet başkanlığını kabul etmek zorunda kalır! Başlattığı maceranın hazin sonu üzerine hiçbir bedel ödemedi iktidar koltuğunu kurar. Sanki o yaşanan yenilgi değil de büyük bir zafermiş gibi... Nâsır da o zaferin kahraman mimarıymış gibi...

İktidar oyununun kuralları bellidir. Koltuğu elde edebilmenin de çeşitli yolları vardır. Elde ettikten sonra orada kalabilmenin de çeşitli yolları vardır. Topluma şok yaşatan bir skandalın başrolünde yer aldıktan sonra yeniden koltuğa oturabilmenin de çeşitli yolları vardır. Yılların politikacısı olarak Baykal'ın bunları öğrenmek için bir Tito bulmaya ihtiyacı da yoktur.

Nâsır, Arap Fatihi olma yolunda atıldığı maceranın hazin sonuna rağmen koltuğa oturmayı başardı ama kendi vicdanının sesini kesebildi mi acaba? Eğer onu da yapabildiyse Nâsır'ın başına gelenden daha kötüsü kimin başına gelmiş olabilir ki? Vicdansız bir insan heykeli haline gelmekten daha kötüsü var mı?

Baykal gidemez. Vicdanının sesine rağmen gidemez. Çünkü Ergenekon ve Erzincan davalarıyla CHP Genel Merkezi bir vücudun azaları gibi bütünleşti. Bürokratik iktidarın yüksek yargı kanadının, Cihaner ve Dursun Çiçek'i kurtarabilmek için hukuku feda etmekten çekinmediği gibi Baykal da onuruna rağmen genel başkanlığa dönmek zorundadır. Çünkü ortada bir başka irade var ve bu irade bürokratik iktidarın ortağı olabilmek için zamanında baş eğmiş olanların hepsini Nâsırlaştırıyor. Şimdi sıra Anayasa Mahkemesi'nin üyelerine geldi. Bürokratik iktidarı millî iradede koruma görevi onların omuzuna konuldu. Şimdi gözler onların üzerinde...
h.ozturk@zaman.com.t

İnsansız siyaset

Hamdullah Öztürk 2010.05.23

Geçen hafta "insanlık" açısından bence önemli iki hadise cereyan etti. Birisinde gayri ihtiyari gözlerimden yaş süzüldü. İkincisi ise gözyaşını kurutacak cinstendi.

Bir mekânda arkadaşlarla birlikte oturuyoruz. Radyonun sesi sonuna kadar açık. Kâh Bursa'ya bağlanıyor sunucu kâh Fenerbahçe maçına. Maçlar tamamlanınca garson heyecanla bağırdı: Abi çaylar bedava!

Garsona sordum: Bursa'yı mı tutuyorsun?

Hayır, dedi; Ertuğrul için feda olsun...

Kendisine yapılanlar karşısındaki tavırlarından dolayı "Adam gibi adam" denilmişti Ertuğrul'a. Tatsızlıkların ortasında bile adamlığını koruyabilmiş biriydi o. Çok hislendim. Ertesi gün gazetelerde Ertuğrul'un fotoğrafları vardı. Futbolcularıyla kucaklaşmış ve gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Fotoğrafi gördüğüm anda gözyaşlarım ona eşlik etmek üzere harekete geçmişti. Söze dökülmemiş, söylenmeye ihtiyaç da duyulmadan yaşanan bir ortak hissiyattı bu.

Aynı hissiyatı Ayşe Böhürler Hanımefendi'nin verdiği röportajı okurken de yaşamak isterdim. Ne yazık ki tam tersi oldu. Her cümle sanki göze kaçan bir çöp gibi batıyordu.

Birisi Fethullah Gülen Hocaefendi'nin Baykal'a üzüntülerini iletmesi üzerine, Ayşe Hanım'ın yaptığı yorumları önüme koysa ve "Bil bakalım, bu cümleleri hangi AK Parti kurucusu söylemiş olabilir?" diye sorsaydı, aklıma gelebilecek isimler arasında Ayşe Hanım asla yer almazdı. Bu olay siyasete dair eski bir hatırayı yeniden canlandırdı. Bir kere daha anladım ki, bozuk dönen siyaset çarkı iyi yetişmiş insanları bile çok basit değerlendirmelere mahkûm edebiliyor. Hatta kendi kendisinden uzaklaştırıp, klasik siyasetçi şablonuna yerleştirebiliyor.

Yazık. Yeniler de eskilerin kaybolup gittiği kara deliklerde, iktidar nimetlerine dalıp, kendilerini kaybederse birçok şeye rağmen destek veren insanların umutlarına yazık olur. Seçmen olarak adlandırılan ve iradesi, sadece sandığın ortaya konulduğu gün ile sınırlanan "kuru kalabalıklar" anlayışının, Ayşe Hanım gibilerini de etkilediğini görmek, kendilerini müsamahayla karşılayıp, fırsat vermek gerektiğini düşünenleri üzer. Çünkü Türkiye, demokrasi ve sivil inisiyatif adına çok daha ileri seviyeleri gerçekleştirebilecek potansiyele sahip bir ülkedir. Bu ülkenin insanları siyasetçisinde daha geniş bakış açıları görmek ister. Bu potansiyeli taşıyabilecek olgunluk arar.

Baykal bir günaha girmiş ve bu günah kimliği belirsiz kişiler tarafından faş edilmiş. Ortaya atılan dedikoduları, olayı birilerinin üstüne yıkmak gibi klasik manevraları bir tarafa atarak bakarsak, günahın kötü bir şey olduğunu bildiğimiz kadar onu faş etmenin kötülüğünü de biliriz. Bir parti başkanının belli bir saygınlığa sahipken birdenbire o günahla rüsvay edildiğinde hangi psikolojiyi yaşadığını da tahmin edebiliriz. İşte burada siyasetçi rakibini bir daha asla doğrulamayacak şekilde gömmek isteyebilir. Toplumı iyi okuyabilen, iktidar derdiyle değil, milletin ve insanlığın derdiyle ızdırap çeken bir kanaat önderi ise asla öyle bakmaz. Onlar, enkazdan mamureler çıkartabilmenin yollarını ararlar.

Gülen Hocaefendi, Baykal'a bir arkadaşı vasıtasıyla hissiyatını iletmiş. Yani iki insan arasında insanca bir his teatisi olmuş. Baykal o his teatisini samimi bulduğunu kamuoyuna açmayı önemsemiş ve açmış. Ayşe Hanım'ın iki insan arasındaki insanca bir ilişki ile bu ilişkiyi taraflardan birinin siyasi alana taşıması arasındaki farkı ayırabilmesi beklenirdi. Gülen Hocaefendi'nin maksadı siyaset yapmak olsaydı hissiyatını kamuoyuna duyuracak şekilde medya yolunu seçerdi.

İnsani olanla siyasi olan ayırt edilebilirse, siyasetçilerimiz de birer insan olduklarını unutmadan yaşamının, düşünmenin ve ona göre konuşmanın olgunluğuna ulaşabilirler. İnsaniliğin uçsuz bucaksız alanını siyasi ihtirasların dar koridorlarına sıkıştırma telaşından vazgeçebilirler. Aksi takdirde insanlığı yutarak yol almaya çalışan bir siyaset kalır ortada. Onların da bunu istemediğinden eminim. Yapılması gereken, sadece biraz dikkat, biraz temkin ve muhatabını tanıyarak söze başlamaktan ibaret... h.ozturk@zaman.com.t

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Müslümanlar için mühim bir mesele

Hamdullah Öztürk 2010.05.30

Fethullah Gülen Hocaefendi'nin dindar gruplarla ilgili "Bam Teli" sohbeti ve ardından Baykal'ın başına gelen kaset hadisesinden dolayı üzüntülerinin Baykal'a iletilmesiyle ortalığı kaplayan yorumlar, bazı dindar çevrelere, "Neler oluyor?" dedirtti.

Dinî hareketlere ilgi duyan gazeteci arkadaşlar da konuya ilgi duydular.

Bir arkadaş, hazırladığı haber için benimle de görüşmek istedi. Konuşmanın faydalı olacağını zannetmediğimi ifade ederek affımı istedim. O da anlayış gösterdi. Ardından "Ama bu mevzular yine konuşarak vuzuha kavuşturulabilir." dedi. "Haklısın; yazılmamak kaydıyla her zaman görüşüp konuşabiliriz." dedim ve telefonu kapattık.

Yazılmamak kaydıyla konuşabiliyoruz ama yazıya dökülürse sözler, maksada hizmet etmekten bazen çok uzak düşüyor. Ciddi bir usul ve üslup problemi var. Buna bir de "ülfeti ilim zannetmek" eklenince hadise içinden çıkılmaz hale geliyor. Konuştukça karışıyor, kurcaladıkça kördüğümeye dönüşüyor. Böyle bir ortamda medyanın fonksiyonları, psikolojik savaşın aracı olmakla sınırlanıyor. Ötesi "bu memlekette bulunmaz" hale geliyor.

Gülen Hocaefendi, hakkında en çok yazılan ve konuşulan bir insan olmasına, adı çok iyi bilinmesine rağmen, fikirleriyle, dindar insanlar arasında tanınmıyorsa oturup kara kara düşünmek gerekmez mi?

Soruyor insanlar: "Yahu neler oluyor? Hocaefendi nihayet dindarlara da açılım mı başlattı?"

Acı bir tebessüm yerleşiyor dudaklarınıza ve bu sefer siz soruyorsunuz: Hocaefendi dindarlara ne zaman kapalı oldu ki? Hanginizin ayağına diken battığında kalbi kanamadı ki? Ya siz bundan habersiz misiniz? Diyelim ki öyle zannediyordunuz. Hocaefendi gibi birisinin dindarlara nasıl olup da kapalı olabileceği fikri, beyninizi hiç zonklatmadı mı ki, sebeplerini araştırmadınız?

Halbuki Hocaefendi bugün ne söylüyorsa otuz sene önce de aynısını söylüyordu. Bugün neyin ızdırabını çekiyorsa, otuz sene önce de aynı şeylerin ızdırabını çekiyordu. Buyurun "Bam Teli" sohbeti ya da "dindarlara açılım sohbeti" eşliğinde Mayıs 1980 tarihinde yayınlanmış "İnsana saygı" yazısından bazı paragrafları birlikte okuyalım:

"İnsanı, insan olduğu için sevmek ve ona saygılı olmak; Yaratıcı'ya saygılı olmanın ifadesidir. Yoksa kendi gibi düşünenleri sevmek ve saymak, samimî ve insanca bir sevgi ve saygı değil, bir bencillik ve insanın kendi kendini putlaştırması demektir. Hele hele, temel düşünce ve tasavvurda, aynı çizgide olup da, tıpatıp bizim gibi düşünmeyenleri horlama ve hakir görme bir mürüvetsizlik ve hodgâmlıktır.

İnsanlığın gelecekte alacağı cebrî keyfiyet, hele içinde bulunduğumuz dünya itibarıyla, bizi o türlü dikkat ve teyakkuza zorluyor ki, şu anda aceleden vereceğimiz herhangi bir kararın, ileride telâfisi imkânsız hatalara sebebiyet verme ihtimali vardır. Bunun içindir ki, geleceğin mimarları, kuracakları dünyayı, insanlık sevgi ve saygısına dayalı bir mânâ ve görünüm içinde kurma mecburiyetindedirler.

(...)

Farklı düşüncedeki birinin, yol ve sisteminin kritiğini yapabiliriz. Bu, aklın farklı işleyişinin ifadesidir. Ama eğer, aynı ufka ulaşmak için çırpınıp duruyorsak, hiç olmazsa onun düşüncesine de saygı göstermeliyiz. Bu, aynı hedefe yönelik bulunmanın, aynı imanı taşıyor olmanın, aynı terminolojiyi kullanmanın ve nihayet her şeyin üstünde Yüce Yaratıcı'nın tebci ettiği mukaddes mânâyâ saygının gereğidir."

Otuz sene önce yazılmış bu cümleler neyin açılımı? Karşımızda bir insan var. Bu insan, yola çıktığı gün ne söylemişse, aradan geçen yarım asra rağmen aynı şeyleri söylüyor. Ya onun neden vatanında olmadığını bile düşünme gereği duymadan gurbette oluşunu bile diline dolayarak ardından konuşanlar... Onlar neyin açılımını yapıyorlar? Hiç düşündüler mi? h.ozturk@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gazze önemli midir, yoksa her şey midir?

Hamdullah Öztürk 2010.06.06

Yahudilerin kabiliyetlerini ve nüfuslarının azlığına rağmen dünyadaki ağırlıklarını anlatırken "yumurtaları asla tek sepete koymadıklarından" övgüyle bahsedenler, kendi yumurtalarının tek sepette bulunmasına nedense aşırı hassasiyet gösterirler. Bu paradoksu, İHH'nın Gazze'ye insani yardım taşıma girişimi bir kere daha ortaya çıkardı.

"Ses ver dünya!" çağrısıyla başlayan insani yardım gayretleri, "Rotamız Filistin. Yükümüz insani yardım." faaliyetleriyle, hedeflediği sonuçlar açısından önemli bir noktaya ulaştı.

Mavi Marmara gemisine İsrail askerlerinin çıkması ve yaşanan gerginlikte 9 Türk vatandaşının hayatını kaybetmesi, sessiz kalmayı imkânsız hale getirdi. Yani İHH, tasarladığı şeyi başarıyla sonuçlandırma açısından önemli mesafe aldı.

Şehitlik ve zafer havası, yardım filosuna katılanların aynı şeyi tekrar yapmak üzere hazır olduklarını açıklamaları, toplumun umumi havasını fevkalade etkiledi. Yaralılar geldi, şehitler defnedildi ve sefere katılanlar duygularını canlı yayınlarda tüm dünyaya ulaştırdı. Cumhurbaşkanı ve Başbakan'ın açıklamalarıyla mesele artık bir insani yardım faaliyetinin sınırlarını fazlasıyla aşarak devletler arası boyuta ulaştı.

Bu olay neyi gösterdi?

Öncelikle sivil inisiyatifin Türkiye açısından görmezden gelinemeyecek boyutlara ulaştığı görüldü.

İkincisi; sivil inisiyatifi kullananların ne yaptığını, niçin yaptığını ve nasıl yapacağını iyi bildiği anlaşıldı.

Bülent Yıldırım Bey'in açıklamaları, bu açıdan çok önemli ve ümit vericiydi. Net konuşuyordu. Eğer hataları olursa rahatlıkla kabullenebileceğini ilan ediyordu. Ve son derece kararlı duruyordu.

Bülent Bey'i dinlerken, dindarlar arasında farklılıkları kabullenebilecek olgunluğu görmenin hazzını yaşadım. Bir insan, eğer ne yaptığını bu kadar iyi biliyorsa ve o yolda her şeyi göze alabiliyorsa aynı şekilde başkalarını da kendisine kıyas ederek anlayabilir.

Nitekim Bülent Bey'in, Fethullah Gülen Hocaefendi'nin değerlendirmelerine karşı yaptığı açıklamada bu olgunluk kendisini gösterdi.

İşin ızdırabını çekmekten ziyade, hissiyatını yaşayanlardan aynı olgunluğu beklemek beyhude olacağı için onlardan gelecek ölçsüz tepkileri baştan kabullenerek birkaç hususu not edelim:

1. Askerler daha denizdeyken ateş ettiklerine ve bunu uluslararası sularda yaptıklarına göre kan dökülmesi İsrail'in tercihiydi. İsrail, bundan ne ummuş olabilir?
2. Dökülen kan devletimizi işin içine mecburen soktu. Artık mevzu devletler arası bir probleme dönüştü. Bundan sonra ülkenin içinde ve dışında kımıldayan taşlara dikkatle bakmakta fayda var. Çünkü "one minute" restine kan bulaştırıldı.
3. Değil Gazze, oradaki bir tek insan için bile ne yapılsa değer. Fakat şunu da unutmamak lazım ki; Müslümanların Gazze gibi daha birçok problemi vardır.
4. Müslümanların mağduriyetine, Gazze gibi devletler arası problemlerden İslam'ın evrenselliğine kadar birçok değişik açıdan yaklaşılmalıdır. Zulmün acısı üzerinden farklı acıların tecrimine gitmek başlı başına bir zulümdür.
5. Bülent Arınç Bey başkanlığında toplanan kriz heyetinin "Kimse bizden savaşmamızı beklemesin!" açıklamasının manası üzerinde çokça düşünmekte fayda vardır.
6. Küçük bir kâğıda alakasız bir şekilde İran yazıp, tahtaya yapıştırılabilir.

Son bir husus da şudur: Türkiye'nin AB'ye girmesini istemeyenler açısından "Karikatür krizinin" sivil eylem değeri ile Gazze'deki ablukanın kaldırılmasını isteyenler açısından İHH'nın insani yardım girişiminin sivil eylem değeri dikkatlice karşılaştırılmalı; detayları bilmenin sivil eyleme nasıl bir estetik kazandırdığı üzerinde ince ince düşünülmelidir.

Rüzgâra karşı durmak gibi rüzgârın arkasına takılmak da akıldan uzak olabilir. Bazılarının uygun rüzgârı bulunca yelkenlerini şişirip yol almayı düşünmesinin anlaşıldığı gibi, bazılarının da her rüzgara yelken açmaması anlaşılabilir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Anayasa Mahkemesi ve Gazze

Hamdullah Öztürk 2010.06.08

Referandum paketini görüşmek üzere Anayasa Mahkemesi bugün ikinci defa toplanacak. Muhtemelen toplantının üzerinde, İHH'nın Gazze'ye insani yardım götüren gemilerine İsrail tarafından yapılan saldırı ve dökülen kanın tesiri gölge gibi dolaşacak.

Dikkat noksanlığı "iktiran"ı "illet" zannettirmiş. Yani birbirine yakın şeylerden birini diğerrinin sebep ve gerekçesi olarak görme yanılgısına düşürmüştü. Hâlbuki bütün ilişki sadece yakınlıktan ibaret olabilir ve arada hiçbir bağlantı bulunmayabilir.

Ancak bu konuda net bilgilere ulaşmak neredeyse imkânsız olduğu için insanlar, boşlukları spekülâtif olarak doldurarak kendilerince makul neticelere varacaktır. Uzun zamandır devam eden süreçte AK Parti karşıtlarının üsluplarını gittikçe sertleştirmesi ve tutumlarındaki netlik spekülâtif alana, kesin bilgi imtiyazı kazandıracaktır. AK Parti'nin Meclis'te yaptığı hukuki düzenlemeleri yüksek yargıdan çevirenlerin, Türkiye'de etkin yabancı lobilerle temasa geçmiş olma düşüncesini güçlendirecektir. Bunun tam tersi de geçerlidir. Yani "one minute" olayından sonra hükümetle gerginlik yaşayan İsrail'in Türkiye içindeki hükümet karşıtı çevrelerle rahatlıkla işbirliğine girebilme ihtimalini görüp, o istikamette düşünenler olacaktır.

Türkiye'de olan her şeyde mutlaka bir dış parmak arama alışkanlığını da düşünürsek, on bir kişinin kıran kırana tartışıp, hukuk ne gerektiriyorsa o sonuca varmak üzere var güçleriyle çabaladığına kimse inanmayacak.

Hele bir de yetki aşma alışkanlığı nüksederse... Mahkeme, paketi esastan görüşmek gibi garabete bir kere daha girmeye kalkarsa işte o zaman yüksek makamlarda dış parmak iddiaları her tarafı kaplayacaktır.

O mahkemelere yüksek denilmesi, onlardan, biraz da bütün bu gelişmeleri dikkate alarak karar verebilme kapasitesinin bekleniyor olmasından değil midir?

Bu durumda mahkeme ne yapacak?

Aleyhte olduğu için Meclis'te oylamaya katılmayan ama "İnşallah vereceği kararla, mahkeme AK Parti'yi bir kere daha mağdur duruma düşürmez." diyen muhalif vekillerin endişesini mi yaşayacak?

Yoksa AK Parti'yi laik cumhuriyet için tehdit görenlerin endişelerini daha önemli görüp, "İsrail'e yarasa da eldeki son fırsattır bu" anlayışıyla esasa girip, Meclis'te parti kapatma sıyrığı alarak geçen paketi delmek bize düştü anlayışıyla mı hareket edecek?

Yoksa kendisine çizilmiş sınırlar içinde kalarak, Meclis'ten geçmiş, üç kere oylanmış ve neticede oylamaya katılmayanların isteği üzerine, hakemlik yapmak durumunda kalmış bir kurum gibi mi davranacak?

Gün içinde muhtemelen mahkeme bir karara varacak ve ortaya çıkan karara göre herkesin vicdanı bir şey söyleyecek.

Halkın büyük bir feraset göstererek "iktiran"ı, "illet"ten ayırt etmesi beklenemez. Ama yüksek mahkemenin işi budur. Vehimlerle gerçekleri, hukuki delillerle ideolojik yaklaşımları iyice ayırt etmek durumundadır.

İktiranı da ideolojiyi de aşarak, vehimleri, hukukun keskin kılıcıyla dağıtarak verilecek kararlara ihtiyaç var bugün.

Spekülasyonlar, komplo teorileri, vehimler, dış parmak korkusu ve içerideki hainler gibi beceriksizliğin ve iş bilmezliğin mazereti olmaktan öte hiçbir değeri olmayan şeylerle fazlasıyla vakit kaybettik.

Ne siyasi partiler ne de statüko hesapları, kabına sığmayan bir milletin ihtiyaçlarıdır önemli olan. On bir kişi eğer bugün baskılardan, vehimlerden etkilenmeden hukukun ve hür düşüncenin gereğini yapabilirlerse gelecek kuşaklar için çok önemli bir kilometre taşı koymuş olacaklar.

Bunun aksi ise kısaca şöyle özetlenebilir: Hukuk denilen şey sandalye sayısından ibarettir. Kimin el kaldırması çok ise hak onundur, hukuk da...

Başbakan 'İttifak' dedi, Davutoğlu 'Uyum içindeyiz'

Hamdullah Öztürk 2010.06.13

Mavi Marmara gemisiyle başlayan fırtınalı, dağdağalı, ithamlı ve ihtilaflı günler, Türkçe Olimpiyatları'nın kapanış gecesinde tatlı bir meltemle noktalandı.

Arkadan, İran'a yaptırım uygulanması kararı ve Türkiye'nin Brezilya ile birlikte bu karara muhalefeti geldi.

Görünen o ki, Türkiye istese de kendi sınırları içinde, kendince bir hayat sürme lüksünü geride bıraktı. Büyüdü, güçlendi, çevresiyle ve dünya ile alakalı hale geldi.

Dışişleri Bakanı Sayın Davutoğlu, Türkçe Olimpiyatları'nın Ankara'da gerçekleştirilen Ana Gün programında, dünyanın dört bir tarafına yayılan eğitim gönüllülerinin hasbi gayreti ile, dış politikadaki perspektifin uyuştüğunu söyledi.

Sayın Başbakan da İstanbul'daki kapanış gecesinde, Nazım Hikmet'ten ve Necip Fazıl'dan şiirler okuyarak sürdürdüğü yazılı konuşmasında, "büyük düşünür" sıfatıyla, Bediüzzaman Hazretleri'nden şu alıntıyı yaptı:

"Bizim düşmanımız cehalet, zaruret, ihtilaftır. Bu üç düşmana karşı; san'at, marifet, ittifak silâhiyle cihat edeceğiz."

Bediüzzaman'dan yapılan alıntı, olimpiyata bakan veçhesiyle manidardı. Çünkü 31 Mart olayının akabinde söylenen bu sözlerin üzerinden yüz yıl geçmişti ve sadece Müslümanlardan değil, dinleri, dilleri ve renkleri farklı 120 ülkeden 750 kişinin sergilediği vahdet, gözleri yaşartacak tablolar halinde tülleeniyordu önümüzde...

Okulların "marifetiyle", şiir, şarkı ve folklordan oluşan "san'at"larla, Türkçe üzerinden tam bir "ittihat" sergiliyorlardı. İnşallah bu marifetli çocuklar, san'atta olduğu gibi, zenaat kısmının da üstesinden gelerek fakirliği yenme sevincini, tüm mağdur ve mazlum topluluklara yaşatırlar.

Bizler imam hatip ve ilahiyat sıralarında ittihadın önemini, ihtilaflın kötülüğünü yıllarca konuştuk. Aynı Allah'a inanan, aynı Peygamber'in ümmeti olmakla şereflenen, aynı camide omuz omuza namaz kılıp, aynı kibleye yönelerek secdeye giden; aynı vatan toprağında ve bir milletin fertleri olarak aynı mağduriyetleri yaşayanların neden ihtilaftan kurtulamadığına kafa yorduk. Ya da şikâyetlerimizi sıralayarak, sızlanmayı kafa yormak zannettik...

Türkçe Olimpiyatları gibi farklılıkları bir araya getiren diğer program ve projeler gösterdi ki, birlik ve beraberlik herkesin "evet" diyebileceği şeyler etrafında gerçekleşebiliyor. İnsanlar, içinde kendilerini bulabildiği, kendisini ifade edebildiği yerlerde ayrılıklardan kurtulup beraberliğin tadını çıkartabiliyor.

Türkiye'nin gelişmişlik seviyesi ve çözüm bekleyen problemlerin boyutları, fiili durum oluşturarak, farklı bakış, farklı duyuş ve farklı düşünüş biçimlerini cebren bir noktaya sevk edici çıkışlara tahammülü neredeyse imkânsız hale getiriyor.

Bölgesinde ve dünyada yıldızı parlayan bir Türkiye'nin, tarihinden ibret alarak, batıya açıldığımız yıllarda, Karamanoğulları'nın eksik olmadığını hatırlamasında fayda var. Irkı ırkımızdan, dini dinimizden bir Şah İsmail'in riyaset hırsıyla Şii olabildiğini, sonra da memleketi içeriden çökertecek yapılanmalara gidebildiğini, "veli" de olsa Bayezid Han gibi otoriteyi temsil edenlerin bu örgütlü faaliyetlerden gaflete düşebildiğini unutmamakta

zaruret var. Bu gaflet Yavuz Selim Han gibi ittihat sevdalısını, milletin azalarından bir kısmını yok edecek kadar sertleştirdi. Biz bugün o sertliğin semptomlarını hâlâ yaşıyoruz.

Evet, vifak ve ittifak Allah'ın inayetine çıkartılmış en önemli davetiyedir. Ancak şunu da bilmek gerekiyor ki, "Bir olalım." demekle birlik olmuyor. Birlik olmak, ortak akıl, ortak irade ve karşılıklı tahammül istiyor. Bir de Türkçe Olimpiyatları gibi herkesi bir araya getiren ortak projeler... h.ozturk@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ben "ohal" dedim sen sıkıyönetim anla!

Hamdullah Öztürk 2010.06.27

Terör tehdidi belki de ilk defa terörün bitişiyle atbaşı hale geldi. Buna İslami tasavvurda "kader-denk noktası" deniliyor.

Terör kartını masaya koyanlar, Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün ifade ettiği, "Terörü akılla yeneceğiz." noktasında sıkı duran devlet-millet iradesine çarpıp, bir daha kafasını kaldıramaz hale gelebilir. Böyle bir sonuç kurtuluş savaşının tamamlanması demektir. Bu durumda Sevr tehdidi de biter; Türkiye'nin içini karıştıranların maşaları da ellerinden düşer.

Madalyonun öteki yüzünde ise devlet aklının duraksaması, hükümet edenlerin karar vermekte gecikmesi vardır. Bu durumda, bitme noktasına gelen terör, altın tepside sunulmuş fırsatlar bulur. Terör kartını kullananlar nihai amaçlarına ulaşacak vasıtaları elde eder.

Hükümetin böyle bir lüksü yok. Devlet aklının da böyle bir riske girmekten kaçınması beklenir.

Ne var ki, beklenti, zatında zaaf ihtiva etmektedir. O yüzden hükümetin sıkı durması, iç ve dış tepkileri ustalıkla savarak referandumu kazasız belasız yapması önemlidir.

İçeriden ve dışarıdan eşzamanlı yükselen seslere terörün eşlik etmesi, durumun ciddiyetini ortaya koyuyor. Zira PKK terörü artık Güneydoğu bölgesinin problemleri ya da Kürtlerin talepleri için değil, Ankara'nın gündemini etkilemek için sahaya iniyor.

Devlet Bahçeli'nin OHAL teklifi, problemi Ankara'dan uzaklaştırmak açısından anlamlıdır. Sayın Bahçeli, teklifini ortaya atmadan önce, doğacak tepkileri mutlaka hesap etmiştir. İyi tarafından bakılırsa, OHAL uygulamasının milletin şuurlatılmasında bıraktığı rahatsızlığı ortaya çıkarmak, terörün yeni amaçlarını engellemek açısından önemli bir adım sayılabilir.

Alışkanlıklarımızı bir tarafa bırakalım. Darbe ve darbe şartlarını olgunlaştırmak üzere sıkıyönetim ilanı gibi geçmiş örneklere takılmayalım. Sadece terörün metropollere inme çabasını düşünelim.

Önümüzde AYM'nin vereceği kritik bir karar var. Ağustos ayının başında Askerî Şûra var ve Eylül'ün 12'sinde eğer AYM taş koymazsa referandum var. AYM'nin kararı öncesinde Koç bile çıkıp görüş bildiriyorsa gerisini hesap etmeli. BDP'nin de referandumda aleyhte oy kullanmak için elinden gelen çabayı göstereceğini açıklamış olmasını hatırlamalı.

Davos'ta "one minute" diyen, Gazze'ye giden geminin arkasında duran, İran'a yaptırım kararına karşı çıkan bir hükümet var. Bu hükümet anayasa değişikliği paketini referandumla gerçekleştirirse ne olur? İşte karşıdakiler bunun hesabını yapıyor. Terör dâhil ne varsa her yolu denemek istiyor.

Bu durumda hükümet cenahının akademik etütler üzerinden satranç hamleleri denemek değil, sahayı görerek düşünmesinde fayda var. Bunları konuştuğumuz bir arkadaş, şehit cenazelerinde tepkilerin hükümet cenahına yönelmeye başladığını hatırlattı ve sözünü şöyle bağladı: "İlker Başbuğ'un Dağlıca, Aktütün ve en son Gedikli'de yediğimiz baskınların ardından, yüreğimizi yakan bu acı hadiseleri Çanakkale destanına kıyaslaması gözden kaçıyor. Üç buçuk eşkiya ne zamandan beri zamanın süper güçlerinin tüm dünyadan topladığı ordulara denk tutulur oldu?"

Gerçekten de cevaplanması gereken bir soru bu. Biz OHAL teklifine geri dönelim ve şöyle düşünelim. Terör olaylarının tepkisinin hükümete çevrildiği bir zamanda metropollerde gerçekleşmeye başlayan olaylar artarsa ne olur? Bahçeli'ye kızmadan evvel bir düşünelim. O eğer OHAL dediyse biz başka bir şey anlayalım. Ama bilelim ki olay çok ciddi. Bu ciddiyet terörü de terörü kullananları da bertaraf etme fırsatını kucağında taşıyor.

Buna kader-denk deniliyor. Vekaletimizi alarak duruma vaziyet edenler uykuyu uykusuzluğa, korkuyu korkusuzluğa çevirebilirse kader yollara su serper. Şiir üzere devam edersek, artık alışılır susuzluğa ve artık acıkmadan yürünebilecek günlere ulaşılır... h.ozturk@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Burası dünya, burada rahat yok

Hamdullah Öztürk 2010.06.30

"Allah'ın yaratmadığı şeyi dünyada aramayın." demiş arif kişi. "Allah neyi dünyada yaratmadı?" diye sormuşlar. "Rahat" demiş; dünyada rahatı aramayın, bulamazsınız. Burada hiçbir şey kalıcı değil. Rahatın içine rahatsızlık, zevkin içine elem girer.

Bu kararsız dünyada rahat isteyen ne yapmalı?

Bediüzzaman Hazretleri, bu soruyu soranlara şöyle der: Yaratılıştan heyecanlı ve hareketli insanların rahatı çalışmakta ve mücadele etmektedir.

Gayret, gayret ve yine gayret...

Hiç durmamacasına çalışmak, bir dakika bile mümkünse gaflete düşmeden temkinli olmak... İnsan olabilmek için, insan kalabilmek için, insana yakışmayan hallere düşmemek için sürekli tetikte durmak... Başka da yol yok galiba.

Allah'a varmak isteyenler, yolun başında iradeli olmalı, sona doğru ise temkinini artırmalı derler. Fert için olduğu kadar toplum için de böyle galiba. Başlangıçta tüm gayretini ilerlemeye harcayanlar mesafe kat ettikçe, enerjilerinin önemli bir kısmını parazit haline gelmemeye, parazitler tarafından sömürülmemeye harcamak zorunda kalıyor.

İnsan bu. Rahatı ve imkânları görünce geleceği unutabiliyor. Ensar olmak lazım ki, sürü sürü koyun ve sığırlar kucak kucak mücevherler hibe edilirken beklentiye girmesin. Ganimet gibi en helal kazançlarından bile vazgeçip, "Allah Resulü bizimle olaksa, mal-mülk kime giderse gitsin." diyebilsin.

Olunur, beklenmez ki! İnsanların muhacirin-i kiram gibi, ensar gibi olması istenir ama beklentiye gireceksek kendimizden bekleriz bunu. Muhacirler gibi, ensar gibi olmaya azmederiz. O azimle ömür boyu gayret etmek zorunda olduğumuzu biliriz. Başkaları da öyle olsun isteriz. Ama istediğimiz kişiler öyle olmak istemiyorsa dua etmekten başka elden ne gelir ki?

Hele bir de bin türlü boya ile boyanıp, görüntüyü kimseye vermeyerek içten içe dolap çeviriyorsa!

Düşman insanın azmini kamçılar ya, işte bu tipler de insanın daha ihlâslı, daha feragatli, daha beklentisiz ve alabildiğine temkinli olması için tam bir tembih yerine geçiyor.

Allah her şeyi hikmetle yarattığına göre yarı yolda kalanların, ahiret için yola çıktığını unutup, dünyaya meyledenlerin varlığının da bir hikmeti olsa gerek!

Artan her imkân Cenab-ı Hakk'ın ihsanlarının inceliklerini düşündürmüyorsa, o düşünce talebi kamçılamiyorsa, artan talep Allah'ın rızasından başka hiçbir şeyle tatmin olmayacak kadar faniyat ve zailatın ötesine geçiremiyorsa yollar çıkmaza giriyor. Bir avuç dünya, birkaç adet makam, binlerce gözün dikildiği mahdut hedefler haline geliyor. Bir kişinin bile doymasına yetmeyecek şeyler, binlerce kişinin hedefi olunca, rakipler başlıyor birbirinin gözünü oymaya.

Dünyanın kıymeti, ahretin tarlası ve ilahi esmanın aynası olmasından geliyor oysa... Dünyayı dünya olarak seven ve ona talip olana dünya zindan olarak yeter de artar bile. Bu bilgilere sahip çok insan var; yaşayan ise pek az. İşte o azlara insan deniliyor. Efe Hazretleri'nin dediği gibi "Allah bizleri insan eyleye..."

h.ozturk@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Derin ilişkiler, olaylar ve vicdan kahramanları

Hamdullah Öztürk 2010.07.04

Gözler Anayasa Mahkemesi'ne çevrilmiş durumda. Seyfi Oktay'dan Fulya Hanım'a uzayan ilişkiler, mahkemenin üstünde gri bulutlar gibi dolanıyor. Seyfi Oktay'dan HSYK'nın başında bulunan Kadir Özbek'e de bir hat gidiyor.

Aynı şekilde bir hat da Av. Tülay Bekar üzerinden Ergenekon Mahkemesi Başkanı Köksal Şengün'e uzanıyor. Örgütlü ilişkiler açısından bakılınca Seyfi Bey ilişkinin merkezinde yer alıyor. Örgüt ilişkileri, devletin bütün organlarında mevcut ise Seyfi Bey yargı ayağının önemli kişilerinden biridir. Yargıtay üye seçimlerini takip ediyor, AYM'nin temayüllerini kontrol ediyor ve Ergenekon davasının Mahkeme Başkanı ile temaslarını sürdürüyor.

Ergenekon diye bir dava olmasaydı, bütün bu bağlantılar, yıllarca yargı mekanizmalarında çalışmış ve sonunda Adalet Bakanlığı görevini üstlenmiş bir kişinin normal ilişkileri olarak görülebilirdi. Ama Mehmet Moğultay'ın o meşhur konuşması, Seyfi Bey'in bugünlerde ortaya çıkan ilişkilerinin manasını teke indiriyor. Sayın Moğultay, Seyfi Bey ve kendisinin bakanlığı döneminde kadrolaşmak için alınan binlerce kişiden bahsetmişti. Şimdi o kişiler Yargıtay, Danıştay ve AYM gibi yargının yüksek kademelerine seçilebilecek kıdeme ulaştılar. Sayın Oktay da kendi döneminde hızlandırılan süreci takibe devam ediyor. Bu arada, son günlerde PKK üzerinden terörü tırmandıranların, örgüt içindeki Alevi kanat olduğuna dair Osman Öcalan'ın açıklamaları geldi.

Normalde kıyametler koparması gereken böyle bir açıklama sessizce geçip gitti. Çünkü Ergenekon davasında ortaya çıkan ilişki ağları gösterdi ki, derin yapılanmalar sadece bir grupla sınırlı olmuyor. Aksine her grubun ve etnik yapının içinde yer alarak o yapıları kontrol etmek ve yönlendirmek istiyor. Bunun için gerekirse bir taraftan vuruyor, diğer taraftan da seviyor. Madımak ve Gazi olayları ile Sayın Oktay ve Moğultay'ın bakanlığındaki kadrolaşmanın aynı dönemlere denk gelmesi tesadüf değil. Aynı kapıları, devletin diğer kurumlarında da Alevilere açanlar Madımak ve Gazi olayları ile ciğeri dağlanan aynı Alevi kitlenin, meydanlarda

"Kahrolsun şeriat", "Türkiye İran olmayacak" sloganlarını dinlerken kim bilir ne keyifler almıştır. Türkiye'yi, dindarlaşma karşısında Alevilikle sigortalama fikrinin mucitleri, Madımak'ta yanan insan cesetlerini seyrederken, kahvelerini keyifle höpürdetecek kadar profesyonellerden oluşuyordur. Birçok garibanı da fail olarak içeri tiktiracak kadar profesyonel!

Bugün PKK terörü ile hükümeti sarsmak isteyenlerin, Alevilerden de farklı bir beklenti içine girdikleri gözleniyor. Ama millet bu yaşananlardan çok şey öğrendi. Alevilik üzerine araştırmalar yapan bir Alevi tarihçi, verdiği konferansın sonunu şöyle bağladı: "Alevi kadrolaşma diye bir şey yok. Aleviliği temsilen meydanlarda dolaşan örgütlerin de Alevi halkı temsil ettiği yok. O örgütler derin yapılanmaların eseridir."

Yaşanan olaylar vicdanları uyarmaya başladı. Alevilerin içinden de, Kürtlerin içinden de, dindarların içinden de farklı seslerin çıkabileceği günler geliyor belki de... Bölenlere, çarpıştırarak, kapıştırarak yönetenlere karşı bir cevap gibi, milletin zaten öz hakkı olan devlet imkânlarını ulufe gibi dağıtarak, bir kesimi imtiyazlı hale getirip, diğerlerini onlara düşman edenlere karşı insanca doğruluş gibi bir şey bu...

İnsanlık her türlü etnik ve dini anlayışı kapsıyor. Her insanda var olan vicdan, kalplerimizi Hakk'ın sesine ve soluğuna bağlama görevini üstleniyor. Ahirete inanmadığı halde dünyasını feda edecek kadar haksızlık karşısında dikilenler, Ergenekon ve Balyoz gibi örgütlü faaliyetlere karşı dimdik duranlar vicdanın ne demek olduğunu gösteriyor bizlere. Bir de o vicdanın bam telini titreştirene ulaşabilirsek! O vüsatten bakabilirsek! Belki de bu olayları vicdan kahramanlarını ortaya çıkartan nisan yağmurları gibi görmeye başlayacağız.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

En uzun iki ay

Hamdullah Öztürk 2010.07.11

AYM'nin referandum kararı yeni bir sürecin kapısını araladı. Bundan sonrası için siyasi aklın yeniden inşasına ihtiyaç var. Başlayan sürecin tamamlanması eski kafalı siyasetçilerle mümkün değil.

Yeni siyasetçiler devleti Genelkurmay'a havale edip, seçim meydanlarında bol keseden vaatlerle oy toplama lüksünü kaybediyor. Çünkü "Ne yapalım! Yaptırmadılar!" mazereti ortadan kalkıyor.

Eğer yeni süreç başarıyla götürülebilirse, iktidara talip olanlar, güvenlik politikalarından bekamız için gerekli projeksiyonlara kadar her türlü devlet politikasının oluşturulmasında birinci dereceden sorumlu ve etkili makamda bulunacak.

"Davul iktidarın omuzunda, tokmak asker merkezli bürokrasinin elinde." türünden mazeretler bitecek. İster istemez siyasi partiler esaslı bir düşünceye istinat etmek zorunda kalacak. Türkiye, yeni durumlara göre pozisyon belirlemek için önce terör, sonra askerin idareye el koyarak yeni istikameti belirlemesi döneminden çıkma yoluna girecek. Bu süreçler tamamlanmadan, "Türkiye'de darbe dönemi bitmiştir." türünden cümleler kurbağayı ılık suda mayıştırmakla haşlamaktan başka bir mana ifade etmiyordu zaten.

Yani referandum ve sonrası iyi idare edilebilirse, mevcut durumun üzerine daha iyi şeyler ekleyebilenlerin istikbali olacak. Kendisini geliştiremeyenler propaganda cümlesi kurmaktan bile aciz duruma düşebilecek.

Bunu zannediyorum herkes görüyor. Onun için önümüzdeki iki ay fazlasıyla önemli. Süreci algılayanlar için söz daha yeni başlıyor. Sürece karşı olanlar için ise sözün bittiği yerdeyiz.

Sözün bittiği yerde terör devreye giriyor. Dolayısıyla PKK, sözü bitenler için alternatifsiz bir araç durumuna geldi. Zaten son iki yılda siyasi kanat tarafından yapılan açıklamalar PKK'nın sözü bitenlerle kader birliğini çok daha önceden fark ettiğini gösteriyordu. Güneydoğu'da laikliğin garantisi olmaktan bahsetti PKK sözcüleri. Cemaatlerin bölgede faaliyetini ancak kendilerinin engelleyebileceğini açıkladı. Her fırsatta göz kırptı, mesaj attı.

Şimdi önümüzde iki ay gibi aslında kısa bir süre var. Bu süre her gün gelmeye başlayan şehit haberleriyle yüreğimizi dağlayacak 60 gün demek. Acılı günlerin geçmek bilmediği malumdur. "Şeb-i yeldayı müneccimler muvakkitler ne bilir./Müptelay-ı gamma sor çün geceler kaç saat." demişler. Teröre sığınanlar önümüzdeki iki ayı, gam geceleri gibi bitmek tükenmek bilmez hale getirmek istiyor.

Terör tırmandırılabilirse eğer, teröristle teröre lanet okuyanların aynı hedefi dövdüğünü hep birlikte seyredeceğiz. Siyasi kanatta BDP ile CHP ve MHP'nin aynı tarafta yer aldığı belli olmaya başladı bile. CHP'nin değişmesi çok zor ama MHP milliliği esas alan yeni bir söylem geliştiremezse girdiği türbülansa dayanamayabilir. MHP kurmayları bunu mutlaka düşünüyordu.

Burada karşı taraf AK Parti değildir. Türkiye'nin potansiyelini görerek daha cesur, daha ciddi ve daha geniş açığa sahip olmakla statükocu ve imkânlardan bihaber olmak karşı karşıya geliyor. AK Parti yeni durumu sezdiği için durduğu yer diğerlerinden ayrılıyor. MHP durum değerlendirmesi yaparak gelişmelere ayak uydurabilme potansiyeline sahip bir partidir.

Sonuçta terörle karartılmak istenen iki ay var önümüzde. Bu zaman zarfı, terörü, arkasındaki tüm odaklarla birlikte tarihe gömecek yeni bir sabahın gecesi de olabilir. Önemli olan burası zaten. Teröristle teröre lanet okuyanı birlikte kucaklayabilen statükocu konseptin sonunun görünüyör olması...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Referanduma ve teröre Diyarbakır'dan bakmak

Hamdullah Öztürk 2010.07.18

PKK-Ergenekon bağlantısını 2006 sonrasında "KCK-Ergenekon" olarak okumak daha doğru görünüyor. KCK iddianamesine göz atınca, örgütün PKK sonrası yapılanmaya geçtiğini ve bunda örgüt dışı odakların fevkalade etkili olduğu anlaşıyor.

Özellikle "Bölünmek istemiyoruz. Birlikte yaşamaktan yanayız." söylemleri, PKK sonrası aşamanın ve Öcalan'ın yakalanması sonrasında şaşkınlık yaşayan örgüte, yön tayininde yardımcı olanların biçtiği "uzlaşma alanının" çerçevesini gösteriyor.

Buna göre KCK, Ankara'dan ciddi şekilde ilham alıyor. İlhamın ana kaynağı, Köşk seçiminde etkili olmak isteyen ve AK Parti'ye cumhurbaşkanı seçtirmek istemeyen çevreler. Şimdi açılım politikasıyla işin ucu hükümete de yapışmış oldu. Yani Cumhuriyet mitinglerinin banileri hükümetle kozunu KCK üzerinden paylaşmaya devam ediyor.

Fikir vermesi açısından cumhurbaşkanını halk oyuyla seçmek üzere referanduma gidilecek günün gecesine Dağlıca baskınının denk getirilmesini ve halkın şehit ve kayıp acılarıyla sandığa gönderilmesinin ne demek olduğunu hatırlamakta fayda var. Daha sonra yapılan açıklamalar, hiçbir istihbarat eksiğinin olmadığını göstermişti. Teröristler iki ay boyunca katırlarla olay yerine silah ve cephane taşımışlar. İstihbarat bunu günü gününe rapor etmiş. Raporlar Ankara'ya ulaşmış. Nedense bir türlü tedbir alınmamıştı hani...

Şimdi referandum var. Terör sadece bir farkla yine sahnede. O dönemde bol bol askerlerin cenazesi gelirdi. Ordu sınır ötesi operasyon yapmak ister ama hükümet bir türlü izin vermezdi güya. Şehit cenazelerinde kadrolu protestocular hükümet aleyhinde sloganlar atardı.

Şimdi terörist cenazeleri geliyor. Cenazelerin geçtiği yerlerde KCK gençleri kepenk kapattırmak ve toplu eylemler yaptırmak için kolları sıvıyor. Bir gün Bismil, ertesi gün bakıyorsunuz Ergani...

Referanduma doğru mümkün olduğu kadar kalabalık toplayarak güç gösterisi yapma peşinde KCK ve bağlantıları. Asker vuracak, KCK eylem yapma fırsatı yakalayacak ve Kürtler, evlat açısından yakalanarak meydanlara dökülmeye çalışılacak. Referandumda "Evet" çıkmaması için benzer yollardan ne bulunursa kullanılacak...

Ne var ki, işler o kadar kolay değil. Diyarbakır temkinli. Eylemler hissedilmiyor bile. Önümüzde Ramazan var. Yani şartlar "Evet" için elverişli durumda.

Yine ne var ki, hükümetin il idaresini üstlenmiş kişilerinin, mahalli seçimlerden ibret alarak ciddi bir program yapmadığı gözleniyor. Kafalarını taktığı şeylere bakılırsa referandum gibi tarihî bir dönemeç varken, çok küçük işler için çok önemli yerleri incitmekten çekinmiyorlar. Tayyip Bey'in kendini çatlatırcasına uğraştığı şeyleri galiba tam anlamıyorlar. Ya da kendi dar çevrelerini memnun edebilmek için, bölgenin geleceğine bakan büyük adımlardan feragat edebiliyorlar. Merkezin seçim sebebiyle mahallî yönetimleri dikkate alacağını hesap ederek dar alanda olabildiğince kısa pas yapma peşinde koşuyorlar.

Oysa yapılacak şeyler belli. Görevin, konumdan önce geldiğini, merkez bu bölgelere hissettirmekte geç kalırsa, belediye seçimlerinde olduğu gibi bu insanlar, sandıkların başına adam bile koyamaz.

Bu arada, kendi muhalefet şerhini okuyarak Balyoz davasının mahkeme heyetini yuhalattıran Oktay Kuban'a dair bazı bilgilere de ulaştım. Güneydoğu'da, DTP'nin güç gösterisi yaptığı seçimde, Kuban'ın mütevazı katkılarına dikkat çekiyordu bu bilgiler. Ama biraz daha araştırmak gerekiyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yeni bir ağustos var kapımızda

Hamdullah Öztürk 2010.07.25

Tarihimizde zaferlerle yerini alan ağustos, son yıllarda terfi sancılarının ve kararname krizlerinin ayı haline geldi. Yine bir ağustosa giriyoruz.

Kapıda darbeye teşebbüsten yargılananların terfisi gibi acayip bir problem var. Ergenekon ve Balyoz davalarına bağlı olarak gündeme gelen yetkili mahkemelerin hâkim ve savcılarıyla ilgili kararname de ek kriz olarak eklenir herhalde.

Milli Savunma Bakanlığı'ndan yapılan terfilerle ilgili açıklama düşündürücüydü. Bu tür açıklamaları Genelkurmay doğrudan kendisi yapardı. Bakanlığın devreye girmesi yeni bir gelişme olarak algılanabilir. Ancak yoruma açık taraflar var. Mesela iddianamede adı geçen yani yargılanan şahıslardan terfi senesinde olanlar, terfi edemeyecek olsalar bile emekliye sevk edilmeyeceklermiş. Yani sanık olmaları bir yıl daha görevde kalmak için fırsat yerine geçmiş. Bu durumda bakanlığın açıklama yapması, sanki bu tercih hükümete aitmiş manasına gelsin diye mi yapıldı acaba?

Kim bilir? Belki de AB sürecindeki Türkiye'nin, askeri bürokrasinin bakanlığa bağlı çalışmaya alışma çabasının ilkidir bu!

Nitekim perşembe günü Genelkurmay Genel Sekreterliği'nden yapılan açıklama da farklıydı. Olayın üstünü örtme telaşı yoktu mesela... Süreç hakkında bilgi veriliyordu. Kanuni haklardan bahsedilse de parmak sallayarak tehdit etme tarzını yansıtmıyordu.

Bunlar güzel gelişmeler. Bir de "Hukuka saygılıyız." cümlesiyle başlayan ama "disk katili" programıyla bilgisayarları 35 defa sildirerek yargının adil bir sonuca varmasına fırsat vermek istemeyen dönemler vardı. İnşallah gelişmeler böyle devam eder. Bizler "Heronları düşürün. Çok kayıp veriyoruz." diyenlerin, üç yıldır bulunamadığı, acı ama üstünün örtülmeye çalışıldığı kanaati uyandıran dönemleri geride bırakırız.

Heronları düşürme pahasına teröristleri korumaya çalışanları bulamayan savcının Kayseri'de gariban bir astitubaya istediğini söyletebilmek için hipnoz dâhil her yolu kullanmasının manasını da anlamaya başlarız.

Belki de ağustos, kurumların kendi iç baskı unsurlarından kurtularak devletin menfaatleri doğrultusunda rahatlıkla çalışabilir hale gelmesi açısından da zafer ayı olur o zaman. Böylece anlaşılamayan pek çok şey vuzuh kazanır. Mesela, bir evvelki Hava Kuvvetleri komutanının adını "Golfçü Paşa'ya" çıkartıp, PKK baskını esnasında golf oynadığı haberleriyle istifaya zorlayanların, Balyoz sanığı olduğu için hakkında tutuklama kararı çıkartılan paşa için "Siperdeki Paşa" başlığı atmalarını da anlarız. Siperdeki Paşa'nın geçtiğimiz günlerde hangi olaylarla medyada yer aldığını hatırlatmadan, sadece sipere dikkat çekmelerini güzel güzel tartışırız.

Terör ve terörle mücadeleyi, şehit cenazelerini her fırsatta istismar edenlerin, Golfçü Paşa'yı hedef yaptıkları halde, "Heronlarla görüntüsü alınan teröristlerin tepesine neden uçaklarla binmiyoruz da ikide bir kara harekâtından bahsediyoruz?" diye düşünmeye başlayacağından ümitlenebiliriz. Belki de bu ülkenin Hava Kuvvetleri olduğunu ve bu kuvvetin Diyarbakır'da kocaman bir kolordusunun bulunduğunu bile hatırlayabiliriz. Heronlar canlı yayında terörist girişini seyrettirdiği halde neden bu kolordu uyuyor diye soranlar bile çıkar belki de.

Ağustos, Kurtuluş Savaşı dâhil pek çok zaferimizin zarfı gibidir. Heronları düşürün diyen "kimliği belirsiz askere" BDP Eşbaşkanı Bayan Kışanak'ın neden sahip çıktığını da belki bir ağustos ayında bütün detaylarıyla öğreniriz. h.ozturk@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tarihî şûra

Hamdullah Öztürk 2010.08.01

Rahmetli Ömer Lütfi Mete'nin serzenişiydi: "Fatih'in, Yavuz'un, Mustafa Kemal'in askerine evet. Ama ben NATO askerlerini sevemiyorum."

Türkiye'nin NATO üyesi olmasından sonra gelen darbelere ince yollu bir göndermeydi bu serzeniş; NATO'da görev yapan askerlerimize değil. Darbeye sebep teşkil eden olaylar dizini, askerlerin el koyması ve darbe sonrası dizayn ile NATO hedefleri arasındaki bağlantı kafasını bozuyordu Ömer Lütfi Bey'in.

Sadece onun mu? Elbette ki hayır. Birçok kimsenin aynı sebepten kafası bozuluyordu. Ama o tespitini böyle yapmıştı.

Türkiye'yi istikrarsızlaştırmak üzere zaman ayarlı bomba gibi çalıştırılan süreçler herkesin dikkatini çekiyordu. Kimi Sovyetleri görüyordu bu hadiselerin arkasında, kimi de Amerika'yı. O gün için sağ-sol çatışmasıydı derdimiz. Dünya iki kutupluydu güya! Şimdi bir de devletler içre bir kutup çıktı ortaya. Adı küresel sermaye. O zaman yok muydu bu üçüncü kutup? Elbette ki vardı. Ama Amerika ile özdeş ve onunla sınırlı görülüyordu. Acaba öyle miydi?

Sağ-sol çatışmasının kıyasıya yaşandığı günlerde öyle hadiseler meydana geldi ki, iki kutuplu dünya ile açıklanması çok zordu bu olayların. Mesela, Maraş, Çorum olayları gibi. Mesela, halkların kardeşliği türkülerini söyleyenlerin kucağında büyüyen PKK gibi... Sovyetlere karşı NATO zırhına bürünen Türkiye'de, Alevi-Sünni ve Türk-Kürt çatışmasının tohumları atılıyordu! 12 Eylül 1980'de ordu yönetime el koydu ve güya ortalık duruldu.

Doksanlı yıllara geldiğimizde Alevi-Sünni çatışmasının tohumlarına önce Madımak-Başbağlar suyu verildi, ardından bir kahvenin taranmasıyla başlayan Gazi olayları geldi. Özal hükümetinin başı o günlerde gemi aزیya almış giden PKK ile fazlasıyla ağrıyordu. Bu arada adı duyulmamış örgütlerin sakallı mensupları üzerinde kalan birtakım cinayetler çatışmaların finalini hazırlıyordu: Laik-antilaik çatışması. Kürtler açısından PKK laik, Hizbullah antilaikti mesela!

Özal hükümetinin bölgede inisiyatif almak ve Türkiye'yi bölgenin abisi durumuna yükseltmek isteğine, 33 eri öldürerek cevap verildiği günden itibaren, insanımız terörün azma sebebini iyice öğrendi aslında. Ortada şehitler ve kan olunca, kiminin Tansu Çiller gibi şahinleşerek kaybedişini, kiminin de askerin güdümüne girerek selamet bulmaya çalışırken kaybedişini gördü. 28 Şubat'a maruz kalanlar gibi.

Ama şimdi öyle bir noktaya geldik ki, eski oyun kolay kolay tutmuyor. Ekopolitik tarafından gerçekleştirilen "Türkiye'nin büyük çatısı" toplantılarında kendi adıma net bir tablo gördüm. Kürtler, haklarını elde edebilmelerinin önündeki engel olarak PKK'yı görmeye başlamış. Birisi diyor ki, "Keşke BDP referandumu boykot etse de boykotlarının nasıl çıktığını hep birlikte görsek." Ve soruyorlar: Öcalan yakalandıktan sonra, terör bitecekken, adaya gidip de Öcalan'a "Adamlarına söyle. Bir miktarı Türkiye'de kalsın. Hepsini sınır ötesine geçmesin." diyen asker kimdi? Bir miktarının Türkiye'de kalmasına askerin ne gibi bir ihtiyacı olabilirdi ki? Ve "Heron'u düşürün, çok kayıp veriyoruz" diyen asker kimin nesiydi?

Şimdi Türkiye, bölgesinde tavrını net olarak koyuyor. Dağlica'dan, Aktütün'den başlayan terörün garip tırmanışı, Hantepe'de Heronların sağladığı "Canlı yayında nasıl baskın yedik" utancına bürünüp, Hatay'da işin içine JİTEM gibi artık unutmaya başladığımız tiplerin bulaştığını gösteren emarelerle toplumu kemirmeye başlıyor.

Zaten insanlar, teröre karşı canını ortaya koyan kahraman askerlerimizin duyguları ile "Heron'u düşürün" diyen asker kılıklı kimse, işte onun farkını çözemediği için ebkem oluyor. Tasarım profesyonel ötesi ve olaylar içinden çıkılamayacak kadar karmaşık!

Ama ilk defa tablo bu kadar netleşti. Adalet, neşterini yaranın tam köküne vurdu. Kendi adıma itiraf edeyim. Bugün başlayan askerî şûra sonucunda Cumhurbaşkanı'ndan, Başbakan'dan ve Genelkurmay Başkanı'ndan, darbeye, cuntaya bulaşmışların önünü keserek, rahmetli Mete'nin dediği gibi, NATO'nun değil, Fatih'in, Yavuz'un ve Mustafa Kemal'in askerini bize göstermelerini istiyorum. Bence şûranın tarihîliğinin anlamı bu. Korkulması istenen değil, güvenilecek askeri bulmak... h.ozturk@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Komutanın onuru hâkimin korkusu

Jandarma Genel Komutanı Org. Işık kendi iradesiyle istifa kararı aldığını açıklamış. Baskı söz konusu değilmiş bu kararda. Onurlu davranmış ve arkadaşına vefa göstermiş.

İtiraz mahkemesinin başkanı da, haklarındaki yakalama kararına rağmen mahkemeye gelmeyen, hatta orduevlerine ve karargâhlara kapanıp, organizeli olarak gelmeme iradesi gösterdikleri halde Balyoz sanıklarının itirazlarını kabul etti. Günlerdir ve toplu halde kaçan kişiler hakkında, "kaçma şüphesi olmadığından" manasına gelecek bir gerekçeyle tutuksuz yargılanma yolunu açtı.

Gücenmesinler ama ne Işık Paşa'nın kararında vefa var ne de mahkeme başkanının kararında adalet...

Mahkeme başkanına bir vatandaş olarak gücensem de hiç olmazsa anlıyorum. Muhtemelen E. Korg. Tokat'ın, "Hâkim-savcı lojmanlarının yanında bomba patlatıp, sonra istediğimiz kararı alırdık." sözünde açıkça ifade ettiği tehditleri yaşayan kuşaktandır. Yeni nesilden olsaydı, darbeye teşebbüsten yargılanan kişileri, "Bak, seni serbest bırakıyorum. Mahkum olmak istemiyorsan elini çabuk tut. Bir an önce cunta mı, darbe mi ne yapacaksan yap!" der gibi ağır silahlara sahip birliklerin başına göndermezdi.

Işık Paşa'yı anlayamıyorum bile. İstifasının vefayla nasıl bir alakası olabilir ki? Kara Kuvvetleri Komutanlığı'na gelebilecek iki aday varmış. Birisi İkinci Ordu Komutanı iken karakolu aylar öncesinden istihbaratı alındığı halde baskın yiyen, askerleri teröristler tarafından esir edilen ve baskın yiyen karakoldan sorumlu olduğu halde omuzuna davul asıp kamera önünde davul çalan birlik komutanını ödüllendiren Hasan Paşa... Kameraların önünde karakolların kötü şartlarından bahsedip, 'ödenek yokluğundan dolayı karakolların fiziki şartlarını düzeltemedik' açıklaması yapıp, ardından helikopterle piknik yapmaya giden Hasan Paşa... Diğeri de bugüne kadar ismi herhangi bir şaibeye karışmamış Avni Atila Işık...

Işık Paşa, "Bunca şaibeye rağmen, üstelik bir de internet andıcından dolayı mahkemeye çağrıldığı halde, ifadeye bile gitmeyen Hasan Paşa'yı ısrarla tercih ettirmeyi gerektirecek hangi meziyeti vardır?" sorusunun cevabını kendisine verebiliyor mudur acaba?.. Diyelim ki, birileri bunu yaptı, hükümet de kanunların kendisine verdiği sorumluluğun gereğini yerine getirdi ve şaibesiz olan adayla çalışmak istediğini açıkça ortaya koydu. Bu durumda ille de Hasan Paşa demenin manası nedir? Vefa mı?

Vefa lazımsa eğer, Işık Paşa'ya mı düşer yoksa İğsız Paşa'ya mı? İğsız Paşa neden vefa gösterip, "Arkadaşım da en az benim kadar layıktır." diyemiyor?

Bakın şimdi bir de Heron ve Dört Yol skandalı yaşıyoruz. Teröristlerin gelişi otuz yerden izlendiği halde askerlerimiz öldürüldü. Komutanlar da canlı yayında seyretti. Böyle bir skandalı yaşadığı halde bir tane istifa eden var mı? Dört Yol olaylarında JİTEM izine rastlandığına dair haberler var. Onurlu bir çıkış var mı? Maalesef... Işık Paşa'nın arkadaşına vefası vardır mutlaka, ya millete vefa... Millete vefa yok mu?

Ama hükümet kanuni sorumluluğunu yerine getirmek istediği zaman istifalar gündeme geliyor. Kendi teamüllerini kanunlardan üstün görüp, tavır ortaya koyuyorlar.

Eskiden olsa, bu tafralara destanlar kesilirdi medyada. Şükür ki oralar geçildi. Bir askerinin burnu kanayınca onuruna yediremeyip istifa etmek isteyen komutanları da, kendi derdini geçip, "Milleti bu darbecilerin eline bırakmam!" diyebilen hâkimleri de görmek hayal değil artık...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bahçeli ve Kılıçdaroğlu'nun taktiği

Hamdullah Öztürk 2010.08.15

Hayır, cephesinin referandumu akamete uğratma planı belli oldu. Referandumu bir anayasa meselesi olmaktan çıkartıp, AK Parti'nin, özellikle de Başbakan Erdoğan'ın şahsı ile sınırlamak istiyorlar.

Eğer bu plan başarıya ulaşırsa evet oylarının toplamı yüzde 39'un altına çekilmiş olacak. AK Parti'nin oyu son seçimlerde o civardaydı çünkü. Bahçeli de aynı taktiği kullanıyor, hayır cephesinde yer alan başkaları da...

Fındık fiyatlarından evin önündeki havuzlara kadar her şey konuşuluyor. Referanduma konu olan maddelerin muhtevasına bir türlü sıra gelmiyor. Bugün Kılıçdaroğlu bir anayasa yapsa fındık fiyatını anayasa metnine mi yazacak? Elbette ki hayır.

Zaten konu anayasa değil. Tıkanan sistemi açmak değil. İktidarların elini kolunu bağlayan noktaları çözmek değil. Onun için konuşmalar ve taktikler referandumun özünden ziyade iktidarı yıpratmaya yöneliyor. Şunun şurasında genel seçimlere on bir aydan az kaldı. Referandumu genel seçim gibi görüp ona göre konuşan liderler acaba genel seçimlerde ne diyecekler?

Aynı şeyleri bir kere daha tekrarlamaktan başka bir şey söyleyemeyecekler. Bu iktidarın kusursuzluğundan kaynaklanan bir çaresizlik değil. Belki de muhalefetin iktidara gelme umudunu yitirmişliğinden kaynaklanan bir problem.

Hâlbuki değişiklik paketi, eğer iktidara gelirlerse, hayır kampanyası yürüten partilerin de güçlü bir iktidar olmasına yarayacak. Milli iradenin, yani büyük oranda iktidarı oluşturan milletvekillerinin, anayasa dâhil, problem olan her konuda çözüm ortaya koyabilecek kadar meselenin sahibi olmasını sağlayacak.

Muhalefet partileri, bugün için AK Parti'yi iktidardan uzaklaştırabilmenin yolunun, referandumda "hayır" dedirtmekten geçtiğini düşünebilirler. Onun için meseleyi AK Parti'ye ve Tayyip Bey'in şahsına kilitleme taktiği yürütebilirler; ama ya sonrası?

Mesela bu kampanyaların sonunda, yüzde ellinin üzerinde çıkacak her türlü sonuç AK Parti'nin ve Tayyip Bey'in oyu olacak. O zaman genel seçimlerde hayır cephesi ne yapacak?

Taktiklere bakınca, referandumun, bütün taraflar için "Ya hep ya hiç" noktasına geldiği görülüyor. Her zaman olduğu gibi "ya hep ya da hiç" önemindeki bir mevzunun muhtevasına asla girilmeyerek, halkın gözünü boyayıp sonuca gidilmek isteniyor. Halk ne anlar ki zaten!..

Siyaset ne zamana kadar gerçeği halktan saklayıp, "tavşana baktırarak" sonuca gidebilecek ki? Ya da şahsileşmiş polemikler üzerinden oy toplama taktikleri ile halkı arkasından sürükleyebilecek?

Zaman yorumunu mutlaka yapacak ve son kullanım tarihi gelmiş olanlar varlık sahnesinden ayrılacaklar. Hayatın kanunu budur. Tahliller ve terkiplerle kendisini sürekli yenileyemeyenler hayatını sürdüremez hale gelir.

CHP'yi de gördük iktidarda, MHP'yi de, AK Parti'yi de. Ortada bir gerçek var. Bal tutan parmağını yalamak istiyor. Bunu da bir hak olarak görüyor. Bu da parti meselesi değil, insan fıtratıyla ilgili bir meseledir. Yolsuzluktan bahsedip, servetine servet katanları gösterip, fakir halkın oyunu toplamak isteyen partilerin eğitim projeleri var mıdır? Bunlardan insana yatırım yapan var mıdır? İktidara geldiklerinde, hangi usullerle, kendi tabanlarının bal tutan parmaklarını, hatta avuçlarını ve kollarını yalamalarının önüne geçebileceklerdir? Bunun bir cevabı varsa şahsen o cevabı duymak isterim. Aksi takdirde evlerin havuzundan, anayasadaki fındıktan bahsetmek çok komik oluyor.

Hayır, cephesinin taktiğini adeta bir pas gibi değerlendiren AK Parti yetkililerinin oynadıkları topa iyi dikkat etmesinde fayda var. Başkasının kurduğu oyunda fazla eğlenmek, maksuda ulaşmaktan alıkoyabilir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ahret var! Biliyoruz değil mi ?

Hamdullah Öztürk 2010.08.29

Ahret var! Biliyoruz değil mi?

Hanefi Avcı'nın kitabı hakkında yazılacak çok şey var. Ancak Ramazan'ın son on günü daha önemli. Kitaba da olaylara da farklı açılardan baktırıyor.

Belki başka zamanda olsa sebepler üzerinde durmak gelirdi içimden. Ama oruç avurtları çökertip, göz çukurlarını derinleştirdikçe daha başka duygular kuşatıyor insanı. Daha uhrevi oluyor. İşte o zaman sonuçlar öne çıkıyor.

Soruyor insan kendisine. Hangi sebepten olursa olsun neticede sen bir şey yaptın. Sebepleri sâikleri geç. Onu sen yaptın. Şimdi sor kendine: Yaptın da ne oldu?

İyi mi oldu, kötü mü? Doğru mu oldu yanlış mı?

Öyle zamanlar vardır ki, yapılan en doğru işi bile, dünyanın en yanlış adamları kendi amaçları doğrultusunda kullanarak seni bin pişman edebilir. Yağmurdan kaçarken doluya yakalanmış olursun.

Ben yanlış bir şey yapmadım ki, demek yeterli olmaz işte o zamanlarda. Nasıl ki, Ramazan'ın son on günü "cehennemden azat" günleridir. Fitne zamanları da, tam tersine, insanların kitleler halinde cehenneme dökülme vaktidir.

Hele bir de Ramazan'ın son on gününde fitneye tutulanlar varsa! Oruçlu ağızla fitneye su taşıyorsa! Allah böylelerinden olmaktan da, böyleleriyle bir arada bulunmaktan da muhafaza etsin.

İnsan çevresine dikkat etmeli. Her bilenin üstünde bir bilen; her görenin üstünde bir gören vardır. Kendisine güvenen nice insan vardır ki içine düştüğü çevrenin boyasıyla boyanmış ve onlardan birisi olmuştur.

Ramazan'ın bereketine de. Gufranla tüllemiş bir ay olmasına muvafık düştüğü için Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem'den nakledilen 99 kişiyi öldüren adam hadisini hatırlamakta fayda var.

Malum 99 kişinin katili bir gün pişman olur. Kendisi için kurtuluş kapısı aramaya başlar ve çevrede alim bilinenlerin kapısını çalar. İlk gittiği kişi kendisine umutsuz şeyler söyleyince onu da öldürür. Sonra bir başka kapıya gider. Orada bulunan âlim kişi katile der ki, "Bulunduğun yerden ayrıl; bir başka yere hicret et."

O da afvıma sebep olacaksa der ve yola çıkar. Yolculuğun bir yerinde vefat eder. Bir tarafta cehennem melekleri, diğer tarafta cennet melekleri çekişir durur. Bir taraf katilliğini öne sürer diğer taraf hicreti... Derken Âlemlerin Rabbi hakem gönderir ve hakem onlara der ki, ölçün bakalım. Gideceği yere mi yakın, yoksa ayrıldığı yere mi?

Ölçerler. Sonuç, kıl payı gideceği yere daha yakın olduğunu gösterir. Cennet melekleri adamı alır, götürürler.

Hanefi Bey bir kitap yazdı. Niyeti ne olursa olsun, sonuç belki de çok farklı olacak. Ramazan'ın son on günü ile kitabın sonunu bir araya getirince, belki de dedim, oruçlu ağızlar içten bir istiğfarla kırırdar. Rahmet kapılarının sonuna kadar açıldığı günler, hepimizin günahını yıkayıp geçer.

Yoksa gerisi hikâye. Bir şey düşünürsün, bir de bakmışsın ki, ortaya bambaşka bir şey çıkmış. Bir ayette ifade edildiği gibi, insan dua dua hayır isterken bile kendisi için şerrin en büyüğünü talep ettiğini fark edemez. Her şeyi hesap edebilecek yalnız her şeyin sahibi olabilir. Onun kader planı ince ince çalışır. Kim ne düşünürse düşünsün, ne yaparsa yapsın, sonunda kader hükmünü icra eder ve herkese lazımını verir.

Müslümanlar kendi payına düşenlerin acı ve kederlileriyle günahlarına kefaretle bulur ve ahirete tertemiz gider. Önemli olan da bu zaten. Eğer bu dünyaya gelişimiz, kesret zehrinden vahdet balını çıkarmaksa, elbette ki bazen zehir yudumlayacağız. Ne de olsa ahiret var. Allah orada Kevser yudumlayanlardan etsin. .

h.ozturk@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kimin hakkı var yaşı bir kadını böyle germeye?

Hamdullah Öztürk 2010.09.05

Gazeteciler ve Yazarlar Vakfı'nın Ankara iftarında, Adalet Bakanı Sadullah Ergin önemli açıklamalarda bulundu. İngilizceye de çevrilen konuşmayı dinleyen renkli topluluk arasında bazı ülkelerin büyükelçileri ve elçilik personelleri de vardı.

Sayın Ergin, anayasa paketini, on beş dakikayı bulmayan kısa konuşmasında, iddiasız ama çok açık bir üslupla ele aldı. Mukayeseler yaptı. Türkiye'nin ekonomisi ile hukuk sistemini kıyasladığımızda Avrupa'nın altıncı büyük ekonomisine sahip olduğumuz halde, hukuk sistemi açısından dünyada örneği olmayan tek ülke olduğumuzun altını çizdi.

Konuşmanın ana fikri, "Yüksek yargının bu yapısı ile gelişmiş ülkeler arasında yer almak mümkün değil." cümlesiyle ifade edilebilir.

Eğer ekonomimiz gibi yargı sistemimizi, anayasa ve yasalarımızı da geliştirmesek daha büyük bir ülke olmak hayalden öte bir mana ifade etmiyor.

Yok, eğer daha büyük, güçlü ve güvenli bir ülke olmak istiyorsak, bu değişiklikler de yetmez. Mevcut değişiklik paketi sadece bir başlangıç olması açısından önem arz eder. Arkadan mutlaka başka değişikliklerin gelmesi lazım. Sadullah Bey'in konuşması ile Tayyip Bey'in "2011 yılında yeni anayasa" sözü aynı noktaya temas ediyor.

Kısaca söylemek gerekirse parça parça onararak eski kumaştan yeni bir elbise dikilemiyor. Mutlaka yeni baştan bir anayasa yapmak gerekiyor. Terörden çıkmış ve askerî şartlarda düşünülmüş yapılmış bir anayasa değil; gözünü dünyanın en büyük ekonomilerden biri olmaya dikmiş, devlerle rekabete hazırlanma şartlarında yapılacak bir anayasa...

Bu durumda referandumda evet çıkması değişikliklerin önünü açacak. Anayasa değişikliğini tabu olmaktan çıkaracak. "Ortalık karışınca askerler gelir. Yönetime el koyup, anayasayı değiştirir. Onunla bir otuz sene daha gideriz." anlayışını bitirmiş olacak.

Milletin huzuruna kim çıkıyorsa, onların vekâletini kim alıyorsa ve de kim bu vekâletin faturasını seçimlerde ödemek durumunda kalıyorsa yetki de onun olacaktır. "Meclis yasa yapar ama anayasa yapamaz." gibi hiçbir

yerde yazmayan ama büyük bir titizlikle uygulanan gizli hüküm ortadan kalkmış olacak.

Sadullah Bey'in kısa ama özlü konuşmasını dinlerken yukarıdaki konular geçti aklımdan. Sayın Bakan konusuna son derece hâkimdi. Ne yapacağını çok iyi bilen bir insanın duruşu, yaklaşımı ve tevazuu vardı konuşmada.

İşin hakikati ile sokağın bir kesimine yansıyan tarafı arasında yüz seksen derece fark var. Kızılay'ın göbeğindeyiz. Yaşlı bir teyze kaldırımda yürüyen başörtülü kadına parmağını sallaya sallaya bağırıyor: "Üç kuruş için yapıyorsunuz bunları, üç kuruş için! Sizin kocalarınız mutlaka AK Parti'nin korumalığını yapıyordur." Başörtülü kadın şaşırıp kalıyor. Hiç tanımadığı bu yaşlı kadını böylesine çileden çıkaran ne olabilir ki! Ama ne olmuşsa olmuş. Sokakta gücü yetse terör estirecek kadar kinlenmiş.

Acaba bu yaşlı teyze Sadullah Bey'in Gazeteciler ve Yazarlar Vakfı'nın iftar programındaki yaptığı kısa konuşmayı sadece dilemiş olsa yine bu kadar keskin olur muydu? Hiç zannetmiyorum. İnsanlar olandan değil, hayal ettirilenden korkuyorlar. İnşallah 13 Eylül hayal dünyasının bitip, hayatın gerçekleriyle tanışma fırsatını herkese verir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yetmez mi artık?

Hamdullah Öztürk 2010.09.12

Artık körler de görüyor ki, ülkeyi böldürtmeyiz diyenlerle, ülkeyi bölmek üzere masum insanları öldürenler omuz omuza... Bölünme üzerinden kirli bir oyun sahnelenmiş yıllarca.

Milliyetçi reflexler ustaca kullanılabilmiş bu oyunda. Şimdi başkalarının sahnesinde figüranlığı reddeden bir irade var. Değil sadece Kürtleri, bütün insanlığı kucaklayacak kadar sadrı geniş bu iradenin. Referandum sonrası atılacak müteakip adımlarla bu irade, milli iradeye dönüşme istidadına sahip. Bir avuç "seçkinin" yerine, millet iradesi ile devletin adımlarının uyum sağlamasını başarabilecek keyfiyette...

Dağlıca'yı yaşadıkdan sonra, millet iradesinin PKK'yı nasıl rahatsız ettiğini unutmak mümkün mü? Hani cumhurbaşkanını halkın seçmesi için referanduma gidecektik de, o gece PKK Dağlıca Karakolu'nu basıp, askerlerimizin bir kısmını öldürmüş, bir kısmını da esir olarak alıp götürmüştü. Neden o gece? Ve iki ay boyunca oraya ağır silahlar taşındığı istihbaratı Ankara'ya bildirildiği halde neden tedbir alınmamıştı da şehit acısıyla sandığa yollanmıştık? Ve o birliklerin başındaki Onur Dirik zamanın İkinci Ordu Komutanı Hasan İğsız tarafından madalya ile ödüllendirilmişti. Ve sabık Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ, istihbaratı aylarca önceden alınmış baskınları yedikleri halde Dağlıca'ları, Aktütün'leri Çanakkale Destanı'na denk ilan etmişti! Unutmak mümkün mü bunları!

PKK'nın halkoylamasından rahatsızlık sebebi aşikâr. Kürtlere kendi ideolojisini benimsetemedi. Kimlik siyaseti üzerinden duyulan aidiyet dışında "bütün Kürtlerin yegâne temsilcisi" olamadı. Kourdurduğu partilerin hepsinin isminde mutlaka "demokrasi" yer aldı. Ama Kürtlerin demokratik tercihlerine asla müsaade etmek istemedi. Milisleriyle sokakları kontrol etmeyi denedi. Sandıkların başına müşahit yerleştirdi. Kendi iradesi dışında oy kullananları tespit ederek cezalandıracağını ilan edip halkı sindirdi. Ortaya silahı koyup, "burada ben varım" demekten çok hoşlandı. Kapatılan parti isimlerini hatırlayalım. HADEP, DEHAP, DEP, DTP, BDP vs. vs... Hepsinde demokrasinin D'si mutlaka var. Ama ya demokrasi!

Kürtlere inat, ne Ramazan'ın mübarekliğini tanıdı örgüt, ne de bayramın. Bayram günü olay çıkarttı. Ramazan gecesi camiden çıkan imamı vurmaktan çekinmedi. O imam herhangi bir imam değildi. Kürt gençlerini

okumaya teşvik eden, sokaktan, yokluktan, cehaletten kurtararak standartlarını yükseltmek için çırpınan birisiydi. Yani ki, bir Kürt olarak kendi milletini gerçekten seven bir insandı. PKK gibi silahla değil, insanlıkla girmişti Hakkârililerin gönlüne. İnsanlığa silah çekti PKK. Böyle bir örgüt, bütün inisiyatifi ele geçirirse Kürtlere ne yapar? Tahmin edemeyen var mı?

Perinçek ve Yalçın Küçük riyasetinde büyük bir hamle başlayabilir mesela. Büyük Kürt Modernleşme Hamlesi gibi bir şey... Bu hamleyle hocalar zindana, melleler de sürgüne gönderilir. En büyük sıkıntıyı az da olsa hayatını sürdürme fırsatı bulabilen tekke erbabı çeker. Tekkeleri de bir gecede modernleşme hareketinin mabedine çevriliverir.

PKK imam vurdu. Çünkü imamlar Kürt gençlerine örgüt dışında yeni ve daha selametli yollar gösterebiliyorlar. Kürtlüğünden utanmadan, haklarını daha insanca arayabilecekleri yollar... Daha fazla taraftar bulabilecekler, şiddet dışında kalacaklar. Bölen değil ileriye götüren olacaklar.

İmam onlara yol gösteriyordu. İnsan denilen mükerrer varlığın hayatını beyhude harcamayacağını anlatıyordu muhtemelen. Kendi iktidarı için gençleri heder etmenin ödev olduğuna inanan örgüt tahammül edemedi buna. Bir seher vakti sıkı kurşunları. Kime sıkı? Kürtlerin sevilen bir ferdine. Güya saldırmayacaktı! Duramadı. Duramaz da. Kan bitince örgüt de biter çünkü...

Bitiyor da zaten. Çünkü Kürtler haklarına kavuşmakla örgüt korkusu altında yaşamanın farklı şeyler olduğunu fazlasıyla ayırt ediyor artık.

İmama sıkılan kurşunları PKK kendisine sıkı aslında. Zaman bunu ceste ceste gösterecek...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Halkın irfanı ve 1 milyon Zaman

Hamdullah Öztürk 2010.09.19

"Herkes kazandı." desek bile, referandumda "hayır" verdirmek için çalışanlar kazandıklarına inanabilmiş değil. Orada hırçılık var.

Diğer tarafta, referandum sonucunda çitanın yükselmeye başladığını görmekten kaynaklanan telaşlı bir gayret yaşanıyor. Her taraf kıpır kıpır.

Oylama öncesi duyduğum bir yaklaşım ümitlerimi artırdı. İlkokul mezunu iki esnaf konuşuyor. Birisi hayır diyeceğini söyleyince diğeri, "Olur mu?" diyor; "Evet, demek lazım." Hayır demek isteyen esnaf soruyor: Niye evet diyeceğim ki?

Cevap şu: Yahu bugüne kadar seni adamdan sayan mı vardı? Ama bu değişiklik gerçekleşirse sen gidip, Anayasa Mahkemesi'ne başvuruda bulunabileceksin. Seni adamdan sayıp, ciddiye alacaklar. Dana ne istiyorsun?

Hani derler ya "Anadolu halkının ilmi yoksa da irfanı vardır." Hayır tarafından zaman zaman yükselen "Şimdi benim oyumla dağdaki çobanın oyu bir mi?" büyülenmesine, sandıktan cevap verme hikmeti bu işte...

İnşallah milleti küçük görme devri kapanmış olur, her bir ferдин ben de varım diyerek meydana çıktığı bir döneme girilir. "Bizden köy de olmaz kasaba da." kötümserliğinin yerine, "Köyümüzü de kurmak zorundayız,

kasabamızı da..." cümlesiyle ifade edilebilecek mesuliyetin idraki dönemi başlar. Milli güç unsurlarının her bir ferdi mesuliyet olarak bu örfaneye katılır. Böylece atalet zincirleri kırılır, şevk içinde hizmet günleri yaşanır.

Zaten referandum için mümkün olsa ölüler bile mezardan çıkarıp sandığa götürmek üzere seferber olanlar, aynı seferberliği devam ettiriyor. Gazetelerinin referandum sürecinde ifa ettiği işleri görünce bu sefer aynı heyecan ve gayreti gazete kampanyasına çevirmişler. Üç toplantıya iştirak ettim. Hafta içinde yeni okur buluşmalarına katılma durumum var. Herkesin yüzü gülüyor. Müthiş bir ifade var yüzlerde. Sevinçler şükürlere dönüşüyor. Şükür, şevki tetikliyor ve insanlar referandum sürecinde şahit oldukları yanlış bilgilendirilmiş insanları aydınlatmak için gazetelerini daha fazla insana ulaştırmayı görev biliyor.

Çok güzel bir kampanya havası hâkim. Mümkün olsa Zaman gazetesinin herkese ulaşmasını sağlayacaklar. Referandumun insanlarla yüz yüze konuşma fırsatı vermesi; memleket meselelerinin partilerin dışında konuşulması yeni fikirler uyarmış Zaman okurlarında. Daha iyi bir Türkiye için, dünyada daha iyi bir yer edinebilmek için ne düşündüklerini birbirine aktarma fırsatı buldular. Bu tecrübe gösterdi ki, önümüzdeki dönemlerde daha hızlı yol alabilmek ve ortak paydalara daha çabuk ulaşabilmek için iletişimin sürekliliği şart.

Şimdi seferberlik Zaman için. Zaman her eve girsin. Her gün gelişmeleri benim adıma yorumlayarak ulaştırsın diye gayret ediliyor. Her ne kadar bazıları, Türkiye'nin yönünü görmemekte ısrar edip, hükümeti bir cemaatin emrinde hareket ediyormuş gibi göstererek tahrik etse de herkes biliyor ki işin aslı öyle değil. Kendileri de olumlu bir teklif ortaya koyabilse tıpkı hükümetin icraatlarında olduğu gibi sivil toplumdan destek alabilir. Tehdit etmek, hırçınlaşmak değil, AK Parti'yi aşan program ve projeler üretebilirse alternatif olabilecek. Yani bağışlamak değil, çalışmak lazım ki halkın desteği sağlanabilsin.

Şimdi gayret zamanı ve Zaman böyle bir zamanda milyonu hak ediyor... h.ozturk@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Zamanın altın dilimine doğru

Hamdullah Öztürk 2010.09.26

Dünyaya açılmak, farklı kültürlerin içinde, kendi değerlerini kaybetmeden yaşayabilme ihtiyacını derinden hissettiriyor. Müslüman hassasiyetiyle hareket edenler için temel gıda maddelerini tedarik bile mesele oluyor birçok ülkede.

Bizler yaygın olarak yabancı kültürlerin içinde özellikle de onlara muhtaç olarak yaşama pratiğini Avrupa'da tecrübe etmiştik. Avrupa kültürü ile bizim işçilerimizin eğitim ve kültür seviyesi arasındaki farka bağlı pek çok sebepten ötürü kaybolup gitme korkusu sardı içimizi yıllarca. "Alamanya kardeşimi geri ver" muhtevalı yanık türkü kasetleri yankılandı musiki dünyamızda.

Mesafeli durmak, yabancı kültürün etkisinden korunabilmek için gerekli görülüyordu. İnsanımız yaşadığı ülkenin dilini öğrenmemeyi milli duruşun icabı görüyor, hatta bundan gurur duyabiliyordu. Zaman ilerledikçe, uzak durmanın milli değerleri korumaya hiçbir faydasının olmadığı ortaya çıktı. Çünkü çocuklar ve torunlar, yani ikinci ve üçüncü nesil hiç de ataları gibi düşünmüyordu. Zaten Avrupa da geçen zamanla birlikte gurbet olmaktan çıkıp vatan olmuştu bile...

Efgan Yeşildağ'ın Avusturya'da yaşayan Türk aileler üzerinde yaptığı araştırmalar da vatandaşlarımızın üzerindeki korkuyu attığını gösteriyor. Mesela, "Entegrasyondan ne anlıyorsunuz?" sorusuna verilen cevaplardan sadece yüzde 3,7'si "asimilasyon" diyor. Yüzde 2,5'i ise "Avusturya'nın kültürünü benimseyip

yaşamak." diyor. Entegrasyondan "Avusturya kültürüne saygı duyarak ve yasalara bağlı kalarak kendi kültürünü yaşamaktır." diyenlerin oranı ise yüzde 56. "Avusturyalılarla diyalog kurmak" şeklinde anlayanların oranı yüzde 14,8; "Avusturya'nın dilini öğrenip, kendi kültürünü yaşamaktır." diyenlerin oranı da yüzde 7,7.

Amerika tecrübesi Avrupa'dan çok farklı bir biçimde girmişti hayatımıza. Yazları köye gelip, üç-dört katlı tuğla binalar diken Alamancılara mukabil Amerika'dan gelenler mesela, Süleyman Demirel gibi devletin başına geçiyordu. Korkut Özal gibi bakan oluyor, Turgut Özal gibi ekonomiye damgasını vurduktan sonra önce hükümetin, sonra da devletin başına geçerek Türkiye'nin yönünü değiştirebiliyorlardı. Akıbetleri pek hayırlı olmasa bile Özal'ın prensleri Türkiye'de liberal anlayışın kökleşmesi açısından bir hayli etkili oldu. Adnan Kahveci gönüllerde taht kurdu.

Yani Amerika'dan gelen Türkler farklıydı. Alamancılara benzemiyordu. Özal'lı yıllar "bir başka" insan olarak dönebilmenin yolunun Amerika'dan geçtiğini zihinlere kazıyordu. Amerika'daki Türklerin Alamancılara benzeyenleri de vardı şüphesiz. Bir dost kanalıyla geçim kapısı olarak kendisini uzak kıtaya atmış vatandaşlarımızdı bunlar. Sonra onlar da kendi dostlarının elinden tutmuş ve böylece Amerika'da küçük de olsa bir topluluk oluşturmuşlardı. Farkları Alamancılar gibi dil öğrenmeme ve katıldıkları topluma mesafeli durma taraflarının olmayışydı. Amerika'nın rahatlığı onları da bir hayli rahatlatmıştı.

Birinci ve ikinci körfez harbinin ardından Amerika gelip, Irak'a yerleşince bir anda komşu oluverdik.

Bu arada küreselleşme ve yeni bir dünya düzeni kurma ütopyaları kaplamaya başladı fikir ortamlarını. Amerika bu ütopyayı gerçekleştirme sevdasına kapıldıysa -ki öyle- farklı kültürleri ve etnik grupları tolere edebilecek yeni açılımlar geliştirmesi gerekiyordu. 11 Eylül ile birlikte farklı açılımların üzerine terör gölgesi düşünce Amerika'da muhafazakâr eğilimler güç kazanmaya başladı.

Bizim açımızdan da, mademki küreselleşme ve yeni bir dünya düzeni var gündemde, farklı kültürlerle pozitif ilişkiler içinde bir arada yaşayabilmenin imkânı önem arz etmeye başlamıştı. O günlerde fikrimi entegrasyon açısından Amerikan demokrasisini incelemek meşgul etmeye başladı. Temaslar ve çalışmalar belli bir noktaya geldi. Amerika'ya bir-iki ziyaret ve orada yapılacak görüşmelerin ardından haber inşallah tamamlanacak gibi. Ve ben haberi çalışırken geçen zaman gösterdi ki, gerçekten de sürprizlerle dolu bir zaman diliminde yaşıyoruz. Belki de zamanın altın diliminde... h.ozturk@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Amerikalı Cemal

Hamdullah Öztürk 2010.10.03

Kültürel entegrasyon açısından ABD'nin ilgimi ilk çekişi, Amerikalı Cemal vasıtasıyla oldu. Cemal, master yapmak üzere gitmiş. Masterini bitirdikten sonra Amerikalı beyaz bir hanımefendi ile evlenmiş. Türkiye'ye gelişlerinden birinde havalimanından aldım, birlikte Anadolu yakasına geçiyoruz.

Yol boyunca Cemal habire konuşuyor. Taşkınlık derecesindeki konuşma arzusunun memleket hasretinden kaynaklandığını hissediyorum. İlginç olan taraf, Cemal'in her yeni konuya "Bizim Amerika'da bu şöyledir." diyerek giriş yapmasıydı. Cemal, sanki bir çatışma yaşıyordu. Bir tarafta memleket hasreti, diğer tarafta Amerika...

Avrupa'ya giden gurbetçilerimizden o ülkelere dair sayısız övgü dinlemiştim. Sistemden, insanî ilişkilerden, çalışma disiplinininden... Birçok şeyden sitayişle bahseden gurbetçilerimiz kendilerini özenle ayırır ve

ayrıcalıklarını işte böyle bir ülkede yaşıyor olmanın gururuyla sınırlı tutarlardı.

Ama Cemal, doğrudan "Bizim Amerika" diyerek başlıyordu söze. Farkında olmadan gerilmişim. Ona hissettirmemeye gayret ederek takibe aldım. Karşımda asimile olmuş bir insan mı vardı?

Hayır. Cemal, son derece fitrî bir şekilde "Bizim Amerika" diyordu. Derinlemesine anlamak için Amerika'ya yolum düştüğü bir sırada Cemal'i ziyaret ettim. Asimile olmak bir yana Cemal iliklerine kadar millî bir insandı. Son derece millî bir insan, Amerika'da kendisini oradan birisi gibi hissederek yaşayabiliyordu.

11 Eylül öncesinde rüyalar ülkesinde geçmiyordu bu anlattıklarım. Cemal'in durumu fazlasıyla dikkat çekiciydi. Çünkü bir tarafta terör üzerinden fazlasıyla güç gösterisine giren bir Amerika vardı, diğer tarafta da Cemal gibi millî bir insanı entegre edebilen Amerika.

Konu gittikçe ilgi çekici oluyordu. Yeni bir dünya düzeni kurma iddiaları da entegrasyonun önemini fazlasıyla artırıyordu.

Bu sefer getto arayışına girdim. Herkes Cemal gibi rahat mıydı? Yoksa içine kapanan, toplumun dışında kalmışlar var mıydı?

Karşıma Paterson ve Yağlıdereliler çıktı. Paterson, Manhattan'a 12 mil uzaklıkta büyük bir getto. Burada özellikle Hispanic, Arap, İtalyan, Afrika kökenli Amerikalılar ve Türkler yaşıyor. İşsizlik ve suç oranı son yıllarda düşmüş olmasına rağmen yine de çok yüksek. Türkler, yüksek oranda suç işlenen bu bölgenin suça en az bulaşan topluluğu olma imtiyazına sahip. Yani Paterson'daki yabancıların en iyileri Türkiyeliler.

Yağlıdereliler belli yerlerde ve birbirlerine yakın bölgelerde yerleşmiş olmakla birlikte getto havasına bürünmüş değiller.

Türklerin özellikle Paterson gibi yerlerde suçtan uzak kalabilmesini açıklamaya çalışanlar 'Sosyal Kontrol Teorisi'ne bağlı olarak, özellikle ebeveyn tarafından çocuklara güçlü bir şahsî kontrol mekanizması kazandırılması üzerinde duruyorlar.

Yağlıdereliler ve Patersonluları da içine alacak şekilde ABD geneline bakınca, Türklerin Amerikan toplumu içinde geliştirdiği ilişkileri entegrasyon kelimesiyle açıklamak mümkün değil. Hatta fazlasıyla tenkis ve haksızlık sayılır. Yaşanılanları ifade edebilecek yeni kavramlara fazlasıyla ihtiyaç var.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hayru'l-İbad'ın yolunda...

Hamdullah Öztürk 2010.10.10

1990'lı yılların başını hatırlayınca "Akıbet müttakilerindir." hükmüne şahit olmanın hazzı doldurdu yüreğimi. Türkiye'den ve çeşitli İslam ülkelerinden ilim adamlarının teşrifiyle gerçekleştirilen "Peygamber Yolu" sempozyumu, 28 Şubat'ı da içine alan toplum mühendisliği çalışmalarının karşısına zamanın tefsirini koyuyor adeta.

İlmî mahfillerden gelenlerin ve peygamber sevdalılarının yoğun ilgisi Fırat Kültür Merkezi'ni de fuaye alanlarını da yetersiz bırakmıştı. Bir kere daha görüldü ki, konu Efendiler Efendisi olunca kapalı mekânlara sığmak mümkün değil.

Bu insanlar konjonktürel yaklaşımları ve o dönemlerin modern ilahiyatçıları görmüştü. Kaba kuvvetin baskısı altında ezilirken konjonktürel ilahiyatçıların damardan zerk ettiği baldıran zehirlerinin acısını tatmıştı. "Sabretmek boyun eğmek değildir." sözünün ifade ettiği gibi sabretmişlerdi. Biliyorlardı çünkü, Hz. Peygamber karşısında hiçbir sun'i teşekkülün tutmayacağını. Karın eridiği gibi, buzun çözöldüğü gibi, bir şubat soğuşunda sert rüzgârlar estirenlerin kıbleden esen ilk meltemlerle çözölüp gideceğini...

Yeni Ümit ve Hira dergilerinin organize ettiği sempozyumun açılışını teşrif eden Sayın Bakan Hüseyin Çelik Bey, ince bir nükteyle, "Bizim Yeni Ümit'lerimiz de Hira'dan doğdu." dedi. Evet bizim neyimiz varsa hepsi Hira'dan doğdu. Yunus'umuz da Mevlânâ'mız da ve onlar gibi bütün büyüklerimiz de Hira'dan doğdu.

1990'lı yılların başında Yunus ve Mevlânâ'yı Hz. Peygamber'den koparıp, yeni dönemin -haşa- eskiden yaşamış peygamberleri gibi sunmaya çalışanlar vardı. Toplumu bin yıllık mecrasından çıkartıp, kendi çizdikleri rotaya yerleştirebileceklerine inanıyordu bunu yapanlar. Mağrur ve mütekebbirdiler. Aldanmışlıkları, kuvvetlerinin vehimden ibaret olduğunu görmelerine mani oluyordu.

Yunus'umuz ve Mevlânâ'mız üzerinden bir Ali-Cengiz oyunu çevirip, İslamiyet'in eksenini kaydırarak, yeni bir din ihdas edebileceklerini zannediyorlardı. Türklüğü kutsayıp, İslam'ı, Araplıkla özdeşleştirerek, Hz. Peygamber'i Araplığın içine gömüp, İslam'ın mükemmel nizamını "Arap yorumu" adı altında aşağılayarak, Türkleri, İslam dünyasından koparmaya çalışanların maksadının hangi küresel değirmene su taşımak olduğunu zamanla gördük.

Bu meselenin küresel bağlamını görmek isteyenler Brzezinski'nin 1997 yılında neşredilen "Büyük Satranç Tahtası" kitabına bakabilir. Orada Türkler için çizilen coğrafi alanı gördükten sonra, 28 Şubat ve havalisinde yaşananların, "ulusalcı" dokusundan ne kastedildiği hakkında farklı fikirlere ulaşabilir.

Bu insanların, rüzgârlar biraz yön değiştirince, dün Arap İslam'ı üzerinden aşağıladıkları kitleleri bu sefer de GOP ve BOP, yani Genişletilmiş Ortadoğu ve Büyük Ortadoğu Projeleri üzerinden küresel güçlere yamamaya çalışmalarının sebeplerinin izleri "Büyük Satranç Tahtası"ndan sürülebilir.

Halbuki biraz ciddi ve gerçekçi olsalardı, "geniş" ile de "büyüğü" ile de Ortadoğu'nun, Hz. Peygamber'in neşrettiği nuru istiap edemeyeceğini görürlerdi. Değil Ortadoğu, dünyanın tamamı da o nuru istiap edemez. Çünkü Hz. Peygamber'in getirdikleri uzayın derinlikleri de dahil, bütün varlık âleminin nizamına ışık tutan hakikatlerdir.

Siz bu satırları okurken "Kulların en hayırlısının yolunda" sempozyumu bütün hızıyla devam ediyor olacak. "Kitap ve Sünnetin birbirinden ayrılmayacağı", "Hz. Peygamber'in yolunun evrenselliği ve makuliyeti" anlatılıyor olacak.

Ve bizler tekrar tekrar göreceğiz o "Sonsuz Nur"un hiçbir gölge ile karartılamayacağını. Gölgeler de tekrar tekrar görecek o Nur ile aydınlanmadıkça ebedi varlığa erilemeyeceğini...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İnsafın değil, aklın da o yerde namı yok

Hamdullah Öztürk 2010.10.17

Türkiye için belki de en önemli günü yaşıyoruz. HSYK'ya üye seçmek için birinci sınıf hâkim ve savcılar günün sonunda oylarını kullanmış olacak.

Cihaner'in Yargıtay vasıtasıyla serbest bırakılmasını ve Ergenekon davasına bakan savcılarının her kararname döneminde görevden alınması için yapılan girişimleri hatırlamak, bugünün manasını daha iyi anlamamıza yardım edebilir. Belki de seçilen yeni üyelere bağlı olarak, adalet sistemimiz, ideolojik tutumlardan arınma fırsatı bulacak.

Belki de o zaman, teröre karşı kahramanca mücadele edenlerin emeğini, faili meçhullerle kirletenler türeyemeyecek. Bu tür insanların suç dosyaları kapatılamayacak. Teröristlerin tehdit altına aldığı insanların devlete sığınma yollarını kapatarak, devlete güveni sarsıp, bölücülüğe destek olanlar kahraman gibi dolaşamayacak.

Malum, mustafi HSYK üyelerinin ısrarla görevden almak istediği hâkim ve savcılar, Ergenekon, Erzincan ve faili meçhul (meşhur olan adıyla Cemal Temizöz) davasına bakan kişilerdi. Son iki ayın değişmez gündemi Hanefi Avcı'nın da ısrarla üzerinde durduğu konulardan birisi, terör suçlarına bakan, 250'lerde vazifeli tüm hâkim ve savcılarının görevden alınmasıydı.

Sadece bu istek bile, problemi ortaya koymaya yeter aslında. Öyle bir kirlenmişlik var ki, bu kirlilik devletin yapması gereken zaruri reformları bile imkânsız hale getiriyor. Temiz insanların çoğalması kirlileri fark edilir hale getirdiği için temizleri tehlike addetmek zaruret haline geliyor.

Hanefi Avcı'yı dikkatle takip etmekte fayda var. Tartışmaların seyri, hangi etkinin, bir insanı bir yıl içinde yüz seksen derece değiştirebildiğini gözlerden kaçırıyor.

Bence bu "lügazın sırrı", müstafi HSYK üyelerinin ısrarla bitirmek istediği davalarda saklı. Hanefi Bey'in bilinen imajından hareketle dile getirilen, "Avcı bir oyun yazdı ve hepimiz onu oynuyoruz." görüşüne katılamıyorum. Bence Hanefi Bey de bu oyunda rol almak zorunda kalmışlığın huzursuzluğunu yaşıyor. Davranışlarındaki sekteler ve televizyon programlarında çizdiği portreden bunu görmek mümkün. Özellikle bir kesim fazlasıyla huzursuz. Midesini üşütmüş hasta gibi, en güzel nimeti bile görse içi bulanıyor. Malum böyle hastalar müşahade altına alınıp, serum vasıtasıyla bulantısı dindirilir. 'İçtimâî bulantıların serumu nasıl olur?' bilemiyorum. Sadece bir örnek verip, noktalamak istiyorum.

Dünkü gazetelerden birinin ilk sayfasının sürmanşetinde "Hukuk ayıbı bu yıl sonu bitecek, Ergenekoncular yeni yılda serbest" haberi vardı. Haberin içinde Ergün Poyraz'ın fotoğrafı var. Ayrıca Emin Çölaşan'ın köşesi kutu olarak gömülmüş; başlığı "Yeni oyunlar yeni figüranlar".

Manşette Fethullah Gülen Hocaefendi var. Başlık şöyle: "Asker, yargı, emniyet, eğitim, spor, sanat ve iş dünyası derken... Altın jenerasyon devleti sardı!" Alt başlığa da şunları yazmışlar: "Kim bunlar?.. Bunlar Fethullah'ın okullarında özel olarak yetiştirilen ve devlete sokulan çocuklar." Resim olarak Hocaefendi'nin talebelerine ders okuturken çekilmiş bir fotoğrafı konulmuş. Resmin altına da, Türkiye'ye şeriatı getirmek suçuyla yargılanan Fethullah Gülen'in Amerika'ya yerleştiği, orada hem müritlerini yetiştirip hem de Türkiye'nin iç siyasetine karıştığı yazıldıktan sonra, "Hatta dönme planları bile yapıyor..." denilmiş. Onun yanında da Çevik Bir'in resminin yer aldığı bir haber var: "Cemaatin dinlediği kişiler arasında Genelkurmay eski 2. Başkanı Çevik Bir de varmış."

İnsafı geçtik, aklın da bulandığını göstermez mi bu haberler? Çünkü aynı gün, başka gazetelerde Ergün Poyraz'a, ETÖ davasında yargılanan Jandarma Genel Komutanı Şener Eruygur'un örtülü ödenekten para aktardığının belgeleri vardı. Cemaat dinlemiş dediği olayın, Çevik Bir de dâhil olmak üzere 50 kadar kişinin, Hanefi Avcı tarafından dinlenmesiyle ilgili olduğunu sağır sultan bile duydu. Onlar da ifade verdikten sonra Hanefi Bey'den şikâyetçi olduklarını duyurdular. Hocaefendi'nin şeriat getirmek suçuyla yargılandığı söyleniyor,

kaziye-i muhkeme ile beraat ettiği söylenmiyor. Talebe yetiştirmek ve ülkesine dönmek suç gibi zikrediliyor. Eğer talebe yetiştirmek ve suçsuz bir insanın ülkesine dönmesi suçsa sizin adaletinizden Allah korusun!..

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İki suikast ve terörün eliyle sunulan siyaset

Hamdullah Öztürk 2010.10.24

Kürt açılımı konuşulurken eski dosyalar da bir bir açılmaya başlandı. Kim ne derse desin, Ergenekon ve Diyarbakır'da görülen faili meçhuller davası belli bir aşamaya gelmemiş olsaydı, referandumdan evet çıkıp, HSYK'nın yapısı değişmeseydi bugün bunları konuşamazdık.

Zaten konuşmaya başlayanlara bir bakın. Eğer bunlar sonuç alabileceklerine dair birazcık umut taşısaldı, bugüne kadar beklerler miydi?

Bence beklemezlerdi. Ama beklemek zorunda kaldılar. Çünkü başbakana suikast, cumhurbaşkanının "öldürülmesi" gibi, yine o dönemin yetkili kişilerinin bugünlerde dile getirdiği "Bütün devlet kurumları bize bağlıydı. Yapanların kim olduğunu biliyorduk." açıklamalarından da anlaşıldığı gibi bilinmeyen bir şey yoktu. Yapanların kim olduğu biliniyordu ama üzerine bir türlü gidilemiyordu. Üzerine gidilemedikçe onlar hamlelerini tazeliyor ve 1991-93 yıllarında yaşanan cinayetleri milletin başına sarıyorlardı.

şimdi o dosyalar tozlu raflardan indiriliyor. Eğer olaylar gerçekten çözülebilirse Ergenekon davası da faili meçhul cinayetlerin davası da kökleriyle buluşabilecek. Kronik hastalıklar gibi toplum bünyesine yerleşen korkular, adalet neşterinden yayılan şifayla yerini güven duygusuna terk edebilecek. İki suikastın çözümü bu açıdan çok önemli?

İki cinayetten birisi Eşref Bitlis cinayeti, diğer de Gaffar Okkan...

Her ikisi de üst düzey devlet görevlisiydi ve her ikisi de Güneydoğu ile alakalı görevlerdeyken öldü. Her ikisi de ani bir haberle programını değiştirdi. Bitlis hava şartlarının müsait olmamasına rağmen yola çıkacak kadar gözünü kararttı. Okkan da aldığı haber üzerine aniden karar verdi, arabasına atladı ve vilayete doğru yola çıktı. İki de ani karar değişikliğiyle çıktıkları yoldan bir daha dönemedi...

Her iki insanın da ölümü üzerindeki şaibeler ısrarla kapatıldı. Bugün konular tekrar açıldıkça failleri saklayan örgütlü yapının ne kadar güçlü olduğu görülüyor.

Bir taraftan böyle bir güç çalışırken diğer taraftan PKK eylemlerine hız veriyordu. Eylemlerin acısıyla tartışmalar iki farklı mecrada akıyordu. Birincisine göre "bu bir Kürt sorunuydu". İkinci görüş ise, PKK'nın Kürt halkının problemlerinden ziyade bölgeye ilgi duyan devletlerin bölge üzerindeki hesaplarına hizmet ettiğiydi. Aslında PKK projesinin gerçek bir problem üzerine bina edilmediği takdirde tutmayacağı aşıkardı. PKK yöneticileri de uluslararası hesapları değerlendirebilecek kapasiteye sahipti. Öcalan, Kenya'dan getirildiği uçakta yaptığı açıklama ile bölgeye ilgi duyan ülkelerden ziyade Türkiye ile birlikte hareket edebileceğini ifade etmişti. 28 şubat sonrasında yaşanan bu gelişmeler aynı zamanda Ergenekon'un yeniden organize tarihlerine denk düşüyordu.

şimdi Kürt arkadaşlar dâhil, son zamanlarda PKK tarafından yapılan ya da yapıldıktan sonra PKK tarafından üstlenilen olayların Kürtlerin yararına olmadığı ifade ediliyor. Öyleyse PKK bu olayları neden yapıyor veya üstleniyor?

PKK-Ergenekon ilişkisi bu bağlamda fazlasıyla dile getirildi. Şimdi terör sonrası normalleşmenin aracı olarak KCK/TM davası var. Konuya ilgi duyan bazı meslektaşlar KCK davasının normalleşmeye zarar verdiğini ifade ediyor. Bazı gazeteciler ise davayı Diyarbakır'da izledikten sonra KCK davasının ve yapılacak yeni operasyonların başka sivil hareketlerin bölgede alan bulmasına yarayacağını dile getirmeye başladı.

Kestirmeden söylenecek olursa bu ifade kuşku doğuruyor. KCK normalleşme midir? Yoksa PKK'nın BDP içinde ihtiyaçlara göre yeniden örgütlenmesi midir? Eğer silah bırakıp siyaset yapacaklarsa PKK'nın yeni örgütlenmesi olsa bile bu bir aşamadır. Ama parti kılığı altında halkı doğrudan tehdit ederek halkın iradesine ipotek koyuyorsa, o zaman bunun adı ne olur? İşte problem burada ortaya çıkıyor. KCK normalleşme mi? Yoksa terörü Kuzey Irak'tan Türkiye'nin içine taşımak üzere bir reorganizasyon mu? Belediye seçimleri ve referandum aslında çok şey söyledi KCK adına. Terör ruhunun siyaset bünyesine hululünden bakalım ne tecrübeler kazanacağız? h.ozturk@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İngiltere'de rengârenk bir gece

Hamdullah Öztürk 2010.10.31

27 Ekim'de, Londra'da rengârenk bir akşam yaşandı. Anlayışları, yaşayışları ve meslekleri birbirinden farklı pek çok insan bir arada aynı şeyleri alkışladı.

"Bir olalım, iri olalım, diri olalım" gibi kültürümüzde yer alan altın öğütlerin, nasıl gerçekleştirilebileceğinin güzel bir örneğini ortaya koyan bu güzel programın mimarı Business Network'tü.

Business Network, Türkiye'den giden işadamlarının Londra'da kurduğu bir dernek. Dernek başarıyı alkışlayıp başarılı insanlarımızı ödüllendirerek, umut aşıyor. Boş tartışmaların yerine, işe yarayacak adımlar atma düşüncesini koymaya çalışıyor.

Yapılan işin ehemmiyetine işaret olması bakımından aksisedalardan birine göz atalım:

Ödül alanlardan birisi sabah kahvaltısında, Türkiye'den iştirak eden milletvekilleri Necati Çetinkaya ve Mustafa Ataş Beyefendi'lerin de huzurunda dedi ki: "Bizler bir araya gelemezdik. Bu gençler geldi ve bizleri bir araya getirdi. Onları çok seviyorum."

Ödüle layık görülecek başarıların sahibiydi. Üniversitelerle ortak yaptığı çalışmalar vasıtasıyla restoran işini ve kendine ait lokantasını okula çevirmişti. Avrupa'da görmeye alışık olduğumuz dönerciliği aşmış; müşterisini İngilizler başta olmak üzere Türklerin dışındaki milletlerden oluşturmayı başarmıştı.

Hayat hikâyesine aşına olunca içim burkuldu. Kendisi cıvı cıvı bir insan ama kalbinde derin yaralar var. Ve başarının doğurduğu şevk, bunca yaranın izini geride bırakarak o insanın simasına kendi çizgilerini çekebilmişti.

Şevk muhteşem bir şey... Bediüzzaman Hazretleri'nin de özenle altını çizdiği gibi "kardeşlerin sa'ye şevkini kırmamak" çok önemli bir düstur. Şevk kırılınca atalet bataklığı öyle bir yutuyor ki insanları, o ortamda kime el atsan batırmaktan başka bir işe yaramıyorsun. Şevk yoksa el ele vermek de bir işe yaramıyor.

Atalet batağına saplanmış bir toplumda şevk uyarmak çok zor olsa gerek. Allah sıhhat afiyet versin, Hekimoğlu İsmail Ağabeyimizin altmış ve yetmişli yıllarda Fethullah Gülen Hocaefendi'nin durumunu anlatmak için yazdığı şu satırlar atalet toplumunda şevk uyarmanın ne demek olduğuna bir parça ışık tutuyor: "Milletine bir şeyler

anlatabilmek için yanıp-tutuşuyordu. Halden anlamayanlar 'Bu yanık kokusu da nereden geliyor?' diyorlardı. Izdıraptan yanan yüreği ızgara üzerinde kızartılan etin kokusundan ayırt edemiyorlardı."

Geceden, kendi adıma önemli bir ders aldım. Türk-Kürt, Alevi-Sünni, laik-antilaik gibi keskin tartışmalardan bir yere varmak çok zor. Eğer Business Network'ün yaptığı gibi hangi kesimden olursa olsun, eğer güzel bir iş yapan varsa, onu aidiyetine bakmadan tebrik edip, ödüllendirebilirsek, diğer ideolojik taraflarını daha rahat konuşabiliriz. Çünkü öncelik ayırım noktalarına değil, hangi kesimden olursa olsun iyi iş yapan kişinin bizzat kendisine ve yaptığı işe verilmiş oluyor.

O gece ödüle layık görülenler arasında zannediyorum yukarıda zikrettiğimiz bütün kesimlerden insanlar vardı. Görüntü öyle söylüyordu. Hepsi bir arada ve hepsi de son derece mutluydu.

Business Network'ün yaptığı iş gerçekten takdire şayandı. Çeşitli meslek mensuplarından öne çıkmış üçer kişi, ya kendi isteğiyle ya da başkalarının tavsiyesiyle aday gösterilmiş. Sonra adaylara oy verilmesi istenmiş. 72 bin oy kullanılmış ve oyların tasnifi sonucu birinciler İngiltere ve Türkiye'den katılan bakan, milletvekili, işadamları, gazeteciler ve çeşitli meslek gruplarına mensup kişiler huzurunda açıklandı. İngiliz vekillerin konuşmalarının bir kısmını Türkçe yapması çok alkış aldı.

Böyle bir jest aslında ince bir esprinin ifadesiydi aynı zamanda. Türkiye'den bakan olarak Selma Aliye Hanımefendi'nin katılmış olması bence çok anlamlıydı. Ve TUSKON yurtiçi ve yurtdışında pek çok organizasyona imza attığı gibi bu faaliyetten de nasibini almış, gurbetçilerin arkasında durmuştu.

Şevk, kuşatıcı bir anlayışla buluşup, el birliğine dönüşürse Business Network'ün programı gibi sonuçlar doğuruyor. Ne diyelim: "Aşk u şevk olsun sermayem. Başka şey istemezem." h.ozturk@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

CHP ve salih daireler süreci

Hamdullah Öztürk 2010.11.07

Arka arkaya yaşanan olumlu gelişmeler galiba salih dairelerin hızlandığına işaret ediyor. Salih daireler, salih insanlara Cenab-ı Hakk'ın ihsanlar silsilesini ifade ediyor.

Yani yaptıkları işi usulüne göre ve eksiksiz yapmayı vazife bilen ahlaklı insanlar iltifatlara ve yaptıkları işlerin ötesinde karşılıklara mazhar olurlar. Böyle bir mazhariyet şükür ve gayreti tetiklerse daire tamamlanmış olur ve döndükçe hayırlar, bereketler, yümünler dökülmeye başlar insanların önüne...

İmanı, irtica kafesine hapsetmeye kalkışanlar, kâinatı sahipsiz kabul ettiklerinden, her şeyi insanın iktidarına bağlamaya kalkıştılar. Mülk sahibinin müdahalelerini, mülkünü talan etmeye kalkışanlara mukabelelerini göremediler.

Hesap dışı gelişmeleri birtakım insanlara ve gruplara verip, karşı cephe oluşturdular. İçlerinde oluşacak eleştirileri "dış düşman icat ederek" aşmaya kalkıştılar. Yaptıkları şeyin, kendi hatalarını örtebilmek için memleketi onulmaz badirelerin kucağına atmak olduğunu biliyorlardı aslında. Belki de, "düşman ilan ettikleri" kişi ve grupların insafını bildikleri için, yaptıkları illüzyon seanslarına misliyle mukabele edilmeyeceğini düşünerek, eteklerinde ne varsa hepsini döktüler.

Tahminlerinde yanılmadılar da... Yaptıklarına misliyle mukabele eden olmadı. Onlar sadece, görmekten sakındıkları gerçeklerle karşı karşıya kaldılar. Önce anayasa değişikliği paketinde yer alan HSYK üyelerinin

seçiminde hâkim ve savcılarının birer oy kullanmasını öngören düzenlemeyi değiştirdiler. Yarsav'ın başarılı bir örgütlemeye tulum çıkarabileceğine inanıyorlardı. Olmadı. Sayı saymayı bilmiyor değillerdi; ama insanların robot olmadığını unutmuşlardı.

şimdi CHP olayı var gündemde. Kılıçdaroğlu belediye seçimlerinde İstanbul Büyükşehir adayı olduğu zaman farklı bir seçim kampanyası yürütebilmişti. CHP adına ümit verici bir çıkıştı bu. Hatta daha o günlerde Kılıçdaroğlu'nun zirveye tırmanma yürüyüşünü başlattığı konuşulmuştu.

Öyle olmadı belki ama neticede kader yoluna su serpti ve taşlı bir yoldan da olsa Kemal Bey zirveye tırmandı.

şimdi yargının yüksek gücünü etkin bir şekilde kullanan bir partiden, "Ne olacak şu CHP'nin hali?" noktasına gelindi. Ankara'da yıllarını gazeteciliğe vermiş Faruk Dinçer, tam da Kılıçdaroğlu'nun yeniden hatırlattığı Ecevit CHP'sinin üstüne, Bülent Bey'in ilginç bir cümlesini hatırlattı. Bülent Bey demiş ki, '12 Eylülün yaptığı en hayırlı şey CHP'yi kapatmak olmuştur.' Belki de Ecevit'e bu cümleyi söyleten şey "halkçı" olsun diye uğraştığı CHP'nin "devletçi" vasfını değiştirebilmekten umudunu kesmiş olmasıdır.

Kılıçdaroğlu aynı macerayı tekrar denemek istiyor. Daha şimdiden Berhan şimşek örneğinde olduğu gibi "halkçılığın" aslında "mezhepçilik" manasına geleceğine dair mayınlar döşenmeye başlandı. Bir tarafta CHP'nin başına hazırlandığı uzun zamandır telaffuz edilen Süheyl Batum'un genel sekreter olması, ikincisi mezhep meselesi.

Böyle bir darboğazda Kılıçdaroğlu'nun genel başkan olması çok hayırlı sonuçlar doğurabilir. Çünkü insanlar birinci dereceden sorumluluk makamına gelmedikçe problemleri tam göremiyor. Kılıçdaroğlu kendi taraftarlarının aşırı talepleriyle karşılaştıkça "olabilir" de "olamayacağı" da bütün netliğiyle görmeye başlayacak. Eğer salih daireler sürecinde nasibi varsa, baskıları değil "olabilir"leri esas alacak. Bu da mezhep taassubunu diğer inanç ve gruplarla birlikte huzurlu olabilmenin yollarına taşıyacak.

Salih daireler dönmeye başlayalı çok oldu. Ufuklar açılmaya başladı. Bu arada bir aile büyüğüm, çok farklı bir maksatla da olsa bir cümle taktı aklıma: Yüksek tepelerde kuş da bulunur yılan da... Kuşlar uçarak çıkar, yılanlar sürünerek. Sürünecek kadar eğilenlere bu süreçte çok dikkat etmek gerekiyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sosyolojik bir kavram olarak 'hizmet'

Hamdullah Öztürk 2010.11.14

New York'ta Beş Minare filmi Türkiye'de ve dünyada terör üzerinden Müslümanların başına dolanan belaları gösterime sokarken, aynı hafta bir kitap çıktı piyasaya.

ABD'li sosyolog Helen Rose Ebaugh Türkiye'de ve ABD'de yaşayan Türkler üzerinde yaptığı inceleme ve yüz yüze mülakatları kitaplaştırmış. Doğa Kitap da bu eseri "Gülen Hareketi: İnanç tabanlı bir sivil toplumsal hareketin sosyolojik analizi" adıyla tercüme edip, piyasaya sürmüştü.

Yine aynı günlerde Philadelphia'da gerçekleştirilen bir konferansa, Gülen Hareketi'nin şartları çok iyi okuyarak, onlara uygun çözümler üreten son derece fitri bir hareket olduğuna dair algı damgasını vurmuş. Dünkü Zaman'da Ahmet Kurucan Hocamız ırmakta boğulmak üzere olan çocukları kurtarıp, onlara sahip çıkma ve problemlerini çözmek zorunda kalan köylülerin hikâyesi üzerinden nakletmişti bu algıyı.

ABD'de harekete dışarıdan bakanların gözlem ve araştırmaları sonunda ulaştıkları sonuç, Türkiye'de karşımıza çıkan kuşkucu, evham dolu ve suçlu ilan etmek üzere inanılmaz bir hırsla dolu yaklaşımlara hiç benzemiyordu. Hocaefendi Philadelphia konferansını dinledikten sonra Türkiye haberlerine bakınca şöyle demiş: "Öyle bir konuma geldik ki, söven de kazanıyor takdir eden de!.."

New York'ta Beş Minare filminin resmettiği genel tablo, şerrin galebesiyle neticelense de bizler hayrın galip geleceğine inanıyoruz. Evhamların, şüphelerin ve bu toz duman içinde kötü niyetlerini gerçekleştirmek isteyen fırsatçıların, kast etmek istedikleri kişilerin insanlığı karşısında eriyeceği bir günün olduğuna inanıyoruz. Tıpkı Hz. Yusuf'un kardeşlerine "Bugün sizin için kınama yoktur. Allah sizi affetsin; O merhametlilerin en merhametlisidir." dediği zaman, kardeşlerin secdeye kapanması gibi.

Bu konuda ümitlenmek için yeterli sebep var. Helen Rose Hanımefendi'nin kitabını okurken hissettiğim gibi, dünya Türkiye'deki bir avuç insanın kaldırdığı tozlu mekândan ibaret değil. Onların mekânlarında bulanık görenler hariç koca bir dünyada ve Türkiye'nin ekseriyetinde meseleler akliselim ile değerlendiriliyor, bilimlerin ölçekleriyle tartılıyor.

Ebaugh Hanımefendi, yaptığı araştırmalar ve mülakatlardan sonra şöyle bir sonuca ulaşmış: Bu hareket ancak Türkiye'den çıkabilirdi. Çünkü hareketin tam olarak anlaşılıp, açıklanabilmesi, Türkiye'nin tarihi ve milli değerlerinin bilinmesiyle mümkün olabiliyor. Hareketin başarısı da, usulü de milli karakterle sıkı sıkıya bağlı oluşuna veriliyor. Gülen Hareketi ismini sıkça kullanan Helen Rose, milli karakterle hareketin sıkı irtibatından hareketle "Hizmet" kelimesini kullanıyor.

Hocaefendi'nin formüle edip, şahsında yaşayarak takdim ettiği hareket, başka insanlar tarafından benimsenip uygulanarak kıtalar aşırı hale geldi. Şimdi başka milletlerin fertleri tarafından da benimsenip uygulanarak, bir milletin, milletler arası değeri olma yolunda ilerliyor. Her renkten ve her ırktan insanın benimseyebildiği, kendi şahsında uygulayabildiği ve etrafına aktarabildiği bu hareketin sırrı "Hizmet"te saklı. İnsanlara hizmet etmeyi seçenler onların gönüllerinde müstesna bir yer edinebiliyorlar.

Helen Rose Hanımefendi'nin ocak ayında Türkiye'ye geleceğini şimdiden müjdelemek istiyorum. Kitabı dikkatle okuyanlar Türkiye'nin evhamlarla bulanmış havasından kurtulup, Hizmet'i bir Amerikalı bilim kadınının gözüyle bir kere daha görme fırsatı bulacaklar. Tabii ki, bir de onunla bilinçli bir tartışma fırsatı yakalayacaklar...
h.ozturk@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sultan, şah ve mat

Hamdullah Öztürk 2010.11.21

Alevilik Türkiye'nin sıcak gündemlerinin başında geliyor. Bu problem, Sultan ve Şah'ın siyasi mücadelesiyle gün yüzüne çıkıyor.

Şah, biraz Şamanizm geleneğinden, biraz Şia ve gulat şianın geleneklerinden yararlanıp, tasavvufun derinliğini de kullanarak büyük bir hükümdarlık hülyalarıyla yaşıyor.

Sultan, son nefesini verirken dudaklarından dökülen cümleye daha tahta oturmadan meftun olmuş ve hayatını o aşka adanmış: Hasan Can, ölüm sekeratı yaşayan Sultan'a, "Hakla beraber olma zamanıdır." diyor. Sultanın cevabı: "Ya sen bizi şimdiye kadar kiminle sanırdın!"

Şah, Uzun Hasan'dan kalma hayaller için Osmanlı devletini içerden çökertme peşinde. Rivayet o ki, Özbek Han'ını yenince, kafasını kesip Osmanlı Sultanı Bayezid'e göndererek niyetini en kaba şekliyle ortaya koymaktan çekinmemiştir.

Sultan, Türklerin ve Müslümanların ihtilafından küffarın yararlanmasına bir son verebilmek için Türk-İslam birliğini en kısa zamanda kurma peşinde. İhtihaf ve tefrika endişesini yenemedi kabre girerse eğer, orada bile huzursuz olacağını düşünüyor. Çünkü düşman savletinin ancak birlik ve beraberlikle parçalanabileceğini biliyor ve ne pahasına olursa olsun o kuşatmayı kırmakta kararlı. Karşısına çıkan değil şah, babası Bayezid de olsa, karındaşı şehzadeler ve ciğerpere yeğenleri de olsa aşmakta bir an bile tereddüt geçirmeyecek kadar inançlı.

İskender Pala Bey, biri devlet olmaya çalışan koalisyonun Şah'ı, diğeri Osmanlı devletinin Trabzon Sancak Beyi olan iki idealist insanın romanını yazdı. Alevilerden de rahatsız olanlar çıktı, Sünnilerden de... Bence roman gayet başarılı. Rahatsız olmayı gerektirecek bir şey de yok. Öncelikle İskender Bey akademik bir çalışma yapmadı; roman yazdı. Ve o romanda aynı kanı taşıyan iki insan arasındaki mücadelenin ciğersuz yanını en yanık şekliyle ortaya koymayı da başardı.

Rahatsız olanlar biraz da konunun güncel tarafından dolayı rahatsız oluyor bence. Birilerinin iktidar koltuğunu ele geçirebilmek için iç ihtilafları ve kavgaları körüklemesinin ne kadar acı ve pahalı olduğunu insan hissiyatını harekete geçirerek anlatabildiği için rahatsızlık sebebi oluyor.

Bu mücadele öylesine adaletsiz cereyan ediyor ki, bizler Sultan'ın Kızılbaş'lara neler yaptığını tarihî vesikalarla doğrulanması çok zor efsaneler üzerinden ezberlemiş bulunuyoruz. Ama Şah'ın Azerbaycan ve Fars illerindeki Sünnilere neler yaptığını daha yeni duymaya başladık.

Sultan'ın 40.000'e baliğ Kızılbaş'ı öldürttüğünün tarihî bir mittin ibaret olduğunu söyleyen Feridun M. Emecen, "Yavuz Sultan Selim" kitabında tarihî vesikalar hakkında kritik yaptıktan sonra basit bir soru soruyor:

Sultan'ın 40.000 Kızılbaş'ı kırdığı söyleniyor ama bugün Anadolu'da milyonlarca Alevi var. Varlıklarını sürdürüyorlar. Ama Şah'ın ele geçirdiği yerlerde Anadolu Aleviliğinden eser kalmadı. Hepsini Acem şiası bugün! Nasıl olmuş da Aleviler kırıldıkları söylenen yerde varlıklarını sürdürebilmişler ama bey yapıldıkları, serdar yapıldıkları yerlerde kaybolup gitmişler?...

Şah'ın Türkçe şiirler yazdığını ballandıra ballandıra anlatanlar acaba bu soruya ne cevap verir?

Sultan ile Şah arasında cereyan eden ilişkinin özeti iki hükümdarın kalbindeki aşkın derinliğinde gizli aslında.

Şah, Taçlı Sultan'ı bir türlü kalbinden atamıyor ve dağılıp gidiyor. Sultan ise Ahu bakışların, Şahların da Şehinşahların da pençelerinden daha fazla azap veren acısını iliklerine kadar hissettiği halde, asla takılıp kalmıyor. İdeallerinin aşkı öylesine kök salmış ki kalbinde, her türlü güzellik, tesirini icra ettikten sonra silinip gidiyor. Asıl aşkını gölgeleyemiyor.

Rivayet o ki, Şah, Taçlı Sultan'a şiirler yazıp, Osmanlı ülkesinde fitne çıkarmak için adamlar gönderirken, Şehzade Selim tebdili kıyafet edip, Şah'ın sarayına girmiş. Onunla satranç oynayıp, sarayında mat etmiş. Çaldıran'ın sonucu aslında daha o gün belli olmuş. Şah Taçlılar, halayıklar ve kendisine neredeyse uluhiyet atfederek müritlerin gözünde yenilmezliğine inandırılan insan üstü bir olabilme için uydurma kerametlerden medet umarken, Sultan olacak Şehzade, canını kılıcın ucuna takmış. Düşmanını tanıyabilmek için Şahın satranç masasına oturacak kadar risk almış.

İskender Bey'in de Feridun M. Emecen'in de ellerine sağlık. Bizlere, güncel problemlerin arka planına farklı açılardan bakabilme fırsatı verdiler. ... h.ozturk@zaman.com.tr

'Kalpsiz bir dünyada son sığınak'

Hamdullah Öztürk 2010.11.28

Amerika'dan, Brezilya'dan Çin ve Malezya'ya, oradan Belarus ve Güney Afrika'ya kadar bütün dünyadan temsilciler ortak bir noktaya parmak basıyor: Aile ciddi bir tehdit altında ve modern hayat, ailenin yerini dolduracak çözümler üretmiyor.

Problemi Amerika'dan gelen bir cümle ile ifade etmek gerekirse "Kalpsiz bir dünyanın son sığınağı" sarsılıyor. Eğer bu sarsıntıya çare bulunamazsa, "insan neslinin sonu geliyor" demektir.

İlginç istatistikler veriliyor. Netice itibarıyla ortaya tek bir sonuç çıkıyor. Her tarafta aynı tehlike çanları çalıyor. Bu çanlar aynı zamanda "insanların kendilerini tam bir güven içinde hissedecek" yeri kaybetmeleri anlamına geliyor.

Gazeteciler ve Yazarlar Vakfı'nın altında faaliyet gösteren KADİP, DA ve kadın platformlarının ortaklaşa düzenlediği Uluslararası Aile Konferansı'nın amacı, gelişmiş, gelişmekte olan ve henüz çok gerilerde olan ülkeler de dâhil olmak üzere dünya genelinin bir fotoğrafını çekmekti.

Fotoğrafta sürpriz yok. Herkes aynı dertten muzdarip. Modernitenin anavatanları da, henüz modernleşmenin acılarını tam olarak hissetmeyen ülkeler de bir şeyi iyi biliyor. Bu dönemi yaşamadan geçme şansı yok. Yaşayanların henüz üretilmiş bir çözümü yok.

Burada yeni bir felsefeye ihtiyaç vurgulanıyor. Bu fotoğrafın verdiği görüntü, aile konusunun modern dünyada çözüme kavuşturulması için ciddi çalışmalara ihtiyaç olduğunu gösteriyor.

Antalya konferansı, aile konusu için bir başlangıç oldu. Belki de Abant toplantıları gibi devam eden ve aile problemleri üzerine derinleşen toplantılar serisi halini alır. Buna ihtiyaç da var. İnsanların problemde ittifak etmesi de çözümün başlangıcı için umut verici bir netice.

Mevcut durumun psikiyatrik açıdan çekilen fotoğraflarına göre çözümün daha fazla gecikmeye tahammülü yok. Ne var ki bu problem, bugünden yarına halledilebilecek bir mesele de değil. Dünyayı yeniden kurmak gibi zor bir şey ve belki de bir yerden başlayacak yeni bir oluşumun dünyayı etkileyerek dönüştürmesiyle gerçekleşebilir. Bu konuda örnek insanlar, düşünen cins beyinler ve dönüştürücü ciddi bir güce ihtiyaç olduğu açık.

Aile üzerine ideolojik tezler konusu anlatılırken Almanya ve SSCB uygulamaları üzerinden verilen örnekler ürperticiydi. Ve büyük bir güce istinat eden bu ideolojik örneklerin model olamayacağı, daha doğrusu ailenin ideolojik olarak ele alınmasının problemi asla çözemeyeceğini göstermekten başka bir fonksiyonu görülüyordu.

Daha fitri ve insanın mutluluğu üzerine geliştirilecek modeller ihtiyaca cevap verecek aslında. Ali Bulaç Bey'in dikkat çektiği gibi kadınla erkeği eşitleyerek tek tipleştiren ve bu tek tip içinde kadına pozitif ayrımcılık öngörerek çelişkiye düşen yaklaşımlar doğru değil. Bulaç, Kur'an'dan hareketle kadınla erkeğin farkı üzerine kurulan ve bunu çeşitlilik olarak gören dikkate değer bir yaklaşım getirdi.

Konferans, herkes tarafından arzulanan ama genelde başarısız bir şeyi başarmış, tebliğleri önceden toplayarak kitaplaştırmıştı. Katılımcılar konferansa geldiklerinde kitaplarını çantaların içinde buldular.

Dolayısıyla da üç ayrı salonda ve aynı anda devam eden konferansta, bir salonda bulunanların, diğer salonlardaki tebliğleri kaçırma korkusu da ortadan kalkmış oldu.

Aile konferansı, dünyayı bir araya getirdi. İnşallah dünya da aile konusuna yeni çözümler üretecek konferanslarla karşılık verir. Aile, kalpsiz dünyaya pırl pırl bir kalp hediye eder... h.ozturk@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İnenler, çıkanlar ve HAS Parti'nin üç farkı

Hamdullah Öztürk 2010.12.05

Bizdeki ulusalcılarla ABD'deki neo-conlar, nedense, tek yumurta ikizi gibi gelir bana. İdealist, dinamik ve gözlerini karartarak, güç kullanmakta tereddüt etmeyen yanlarıyla da İttihatçıları hatırlatırlar. Neo-conları İttihatçıların yanına, ABD'yi de Osmanlı Devlet-i Aliyye'sinin yanına koyunca, Wikileaks sitesinde yayınlanan belgeler farklı şeyler fısıldıyor insana. Özellikle de ABD açısından...

İktidar mücadelesinin seviye kaybederek, belden aşağı vuruşlara sarıldığı dönemler daha evvel de yaşanmış olabilir. Benim hatırladığım kadarıyla ABD siyasetinde birisi Monica Lewinsky, diğeri de Wikileaks olmak üzere iki skandal yaşandı. Her ikisi de demokratların kafasına patladı.

Cumhuriyetçiler çok mu nezih yaşıyor? Yoksa neo-conlar gibi, Demokratlar içine yerleşmiş, rakiplerinin açıklarını ortaya çıkartmaya muktedir ekiplerden mi mahrumlar?

Bence ikinci şık daha doğrudur. Neo-conlar iktidarı yeniden elde etmek istiyor ve bunu şansa bırakmaya hiç de niyetli değiller. Her ne kadar ortaya çıkan belgelerin çoğu Cumhuriyetçilerin dönemine ait olsa da, yayını, iktidarı dövüyor; iktidarda da Demokratlar var.

Obama'nın parlamentoyu kaybedince, seçimleri kazanmak için Dışişleri'ne yükleneceği tahmin ediliyordu. Parlamentoyu alanlar da aynı şeyi düşünmüş olmalı ki, oraya da bir barikat kurmuşlar. Wikileaks sitesini yönetenler bu siyaset satrancının hiçbir yerinde olmayabilir. Zaten büyük ihtimalle de öyledir. Ama malzemeyi sağlayanlar, bu belgeler hangi gazetecinin eline geçse, yayınlamaktan kendisini alamayacağını çok iyi biliyor.

Dolayısıyla mesele alsında bir ABD iç siyaseti meselesidir. İyi komplo kuruyorsun diyenler için küçük bir not: Neo-conların iradeci tarafına bakılırsa iktidarı şansa, hele de halkın şirin sözlerle iknasına bağlayıp, bekleyemeyeceği bilinir. Bu yönleriyle de İttihatçılara çok benzerler. Ve tarih der ki, kendisine, ideallerine ve o idealleri gerçekleştirilme istidadına fazla güvenip, zamanın hükmünü komplolarla, komitacılıkla aşmak isteyenler hep aynı dersi görürler.

Kestirmeden söylemek gerekirse, "Acelecinin bostanında en çok bulunan şey hatadır." cümlesi bu dersin özetidir. Duruma bakılırsa Demokratların ABD ittihatçılarını frenleyebilmesi zor görünüyor. Ya da fevkaladeden bir şeyler yapabilmeleri lazım. Aksi takdirde Osmanlı örneğinin ABD sürümü kapıya dayanmış olacak.

Türkiye'de yeni nesil İttihatçılara fren konulabildi. Referandum yoluyla yapılan kısmi anayasa değişikliğiyle de üzerlerine bir düğüm atıldı. Eğer yeni yılda yeni anayasa ile ittihatçılıklarını ayırıp, ideallerine tam bir güvence sağlanabilirse, dinamizmleri aceceliliklerine kurban edilmeden değerlendirilebilirse memleketin çok faydasına olabilir.

Bu açıdan bakılınca Türkiye ile ABD, otobanda, aksi istikametlere giden iki otomobile benziyor. Biri yukarıya gidiyor, diğeri aşağıya...

AK Parti iktidarıyla başlayan ve devam eden süreç Türkiye'de siyasetin çıtasını yükseltti. CHP bile bizim neo-conlara yaslanarak iktidara gelme hülyalarının boş olduğunu fark etmeye başladı. Artık Mevlânâ'nın dediği gibi, "Şimdi yeni şeyler söylemek"ten başka çıkar yol görünmüyor.

Yeni durumu fark edip, en ısrarlı vurguları yapan da, kadim muhalefetin aksine, çiçeği burnundaki HAS Parti. Genel Başkan Numan Bey, partisinin ilk kongresinde "üslup, karakter ve muhteva" olmak üzere üç noktada diğer partilerden farklı olacaklarının altını çizdi. Ben de salonu dolduran partilileri, delegeleri, platforma çıkıp konuşanları ve Genel Başkan Kurtulmuş'un konuşmasını, hedefler ile vasıtaların uyumu açısından dikkatle takip etmeye çalıştım. Türkiye'de değil iktidar olup iş başarmak, muhalefette kalabilmek bile ciddi bir seviye istiyor artık. Çünkü iktidar yolu, otomatik pilota bağlanır gibi birtakım odaklara bağlanmaktan kurtuluyor. Türkiye'yi sırtına alıp sarp yokuşlara tırmanmaktan geçiyor...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Mesele, Hz. Yusuf gibi olabilmek

Hamdullah Öztürk 2010.12.12

Ankara kulislerinde referandum sonrası konuşulanlar, dost meclisleri ve dosttan da, kardeşten de öte ilişkilerin seyri... Kısacası hayat, insana ne muhteşem dersler veriyor! Hadiseler zaman şeridi üzerine öyle bir diziliyor ki, "Zaman en büyük müfessirdir." hakikati, işte o zaman bir parça da olsa anlaşılıyor.

Hele bir de Kur'an "mehcûr" değilse.. yani hiç olmazsa günde bir cüz'ünü düşünüp-taşınarak okuyabiliyorsak, hadiselerin Kur'an ayetlerini tefsiri, Kur'an'ın da hadiseler üzerinden insana telkini karşısında, ancak, "Şehadet ederim ki, bu kitap Allah'ın (cc) kelimasıdır." ikrarı, insanın heyecanlarını teskin edebiliyor.

Kur'an'ın nurlarıyla kafalarımızı aydınlatan, hayatı, Kur'anî mantık ve muhakeme usulüne göre kavrayarak, şekillendirmenin yollarını öğreten üstatlarımızdan Allah razı olsun. "et-Tefsîru'l-Vâqî'"yi, yani hayat ile kitabı birlikte okuyabilmenin pratiğini ve usullerini öğrettiler. O bilgiler bizlere gösterdi ki, gerçekten müminlerin işi çok hayret verici imiş. Musibet dediğimiz şeyler de, bizler için, tıpkı nimetler gibi birer rahmet eseriymiş aslında...

İsterseniz, insani ilişkilerin oluşturduğu girdaplar tarafından yutuluyormuş gibi olduğunuz bir zamanda Yusuf Sûresi'ni okuyun. Sonra sorun kendinize: Hangisini tercih edersin? Hz. Yusuf gibi olmayı mı? Allah'ın takdirine razı olmayıp, sanki takdiri hilelerle değiştireceğini zanneden diğer kardeşler gibi olmayı mı?

Hz. Yusuf gibi olmak sabır istiyor. Ah etmemek, ah edip de âhından ağyarı âgâh etmemek istiyor. Köz düşse yüreğine, o közü kin, intikam, haset, enâniyet, mukâbele-i bi'l misil gibi beşeri duyguları dağlayarak tedavide kullanabilmek istiyor. Bir gün bütün imkânlar ele geçse, kardeşini kuyuya atanlar da bütün imkânlarını yitirmiş olarak gelip, acz içinde diz çökse, hiçbir şey olmamış gibi kerim olup, kerimce davranabilmek istiyor.

Kalbe düşen korları, kendi kendisini pişirmekte kullanabilenler başarıyor bunu da... "Yalnız Sana ibadet ederim ve yalnız Senden yardım isterim." sözünü günde kırk defa söyleyenler, sözlerinde sadık olsunlar diye Allah hadiselerle terbiye ediyor. Bizleri yalandan arındırmak ve ağızından çıkanı kulağı duymayan gafiller olmaktan kurtarmak için düşünmeye, ders almaya zorluyor. Çünkü biz ibadetlerimizde ve işlerimizde ihlâslı olamasak bile teneffüs ettiğimiz havaya kadar her şeyi zaten o veriyor. Başkasının eliyle gelenleri de gerçekte O veriyor. Mesele, kulluğu yalnızca O'na yapabilmekte!

Hız. Yusuf'u kuyuya atanların eline ne geçiyor ki? Sonunda bin pişman bir vaziyette "Yemin olsun ki, Allah seni bizlere tercih etti." diyerek secdeye kapanmak zorunda kalmıyorlar mı?

Allah'ın (cc), Hız. Yusuf'u seçtiğini o gün mü öğrendiler? Hayır.

Kuyuya attıkları gün bunu çok iyi biliyorlardı aslında. Mesele bilmemek değil, razı olamamaktan kaynaklanıyordu. Rızı olamadılar da ne oldu? Maksatlarına ulaşabildiler mi?

Hayır.

Sadece bir hakikati çok iyi öğrendiler: Allah'ın (cc) tercihi karşısında secdeye kapanmaktan başka kulun elinden gelebilecek bir şey yoktur.

Hangi zamanda ve hangi hadisede olursa olsun, Yakup'lara gözyaşı döktürenler, ciğerini dağlayanlar, elindeki emaneti zayıf ettirecek işlere kalkışanlar beyhude uğraştıklarını yaşayarak öğrenecekler. Yusuf olabilmek oyun kurmaktan, senaryo yazmaktan değil, Cenab-ı Hakk'a kendini tercih ettirecek kadar has kul olabilmekten geçiyor. Ve hadiseler -Mısır'a sultan olmak ne ki- insanlar Hız. Yusuf gibi olabilsinler diye arkası arkasına geliyor. Mesele de, ister sarayda olalım, ister zindanda ve isterse kardeş eliyle itildiğimiz kuyunun dibinde, nerede bulunursak bulunalım Hız. Yusuf gibi davranabilmektir zaten...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Etme-bulma dünyası derler buna Çetin Paşam

Hamdullah Öztürk 2010.12.19

Çetin Paşa'nın, kendisini korumakla görevli askerlere emredip, ayakkabılarının çamurunu sildirmesi 28 Şubat günlerini hatırlattı.

Hani, Milli Görüş gençlerinden birisi ibrikle su döküyor, Erbakan Hoca da abdest alıyordu. Postmodern darbe günlerinin televizyonları o görüntüleri evire çevire vermişti. Şimdi aynı hadiseyi Çetin Paşa yaşıyor.

'Erbakan Hoca'nın abdestiyle Çetin Paşa'nın ayakkabıları arasında ne alaka var?' diyebilirsiniz. Önce bir kaideyi hatırlatalım. "El-Ceza min cinsi'l-amel" derler. Yani "Ne yaparsan karşılığını da o cinsten görürsün." Çetin Paşa da yapılanların karşılığını neredeyse bire bir aynı cinsten görüyor şimdi. Hafızalarımızı şöyle bir tazeleyelim. Çok uzak olmayan bir zamanda, BÇG denilen kanunsuz bir yapılanma vardı. Genelkurmay bünyesinde faaliyet gösterir, Gölcük'teki Donanma'yı da önemli bir üs olarak kullanırdı. Adı üstünde Batı Çalışma Grubu, "Doğulu" vatandaşı adım adım takip eder, takip altındaki "Doğulu" vatandaş da kendisini "Anadolu insanı" olarak isimlendirirdi.

Trabzon doğumlu Çetin Paşa, normalde Anadolu insanların arasından geldiği halde BÇG'nin başına geçirilmişti.

Malumunuz, Osman Pamukoğlu'nun ardından askerlerimizin kitap yazması moda oldu. Çetin Doğan da o modaya katıldı. Kitabının önsözünde BÇG'de geçen günlerine serenatlar yaptı. Balyoz'un acısını BÇG nostaljisiyle bastırmaya çalışıyor. Biraz daha geriye gidebilse ve geldiği yeri hatırlayabilseydi BÇG'li günleriyle övünebilir miydi?

Mesela çeşmelerin henüz evlerin içine alınmadığı, ibrikli leğenli çocukluk günlerine gidebilseydi, Erbakan Hoca'nın abdestini, psikolojik harekât adına evirip-çevirip veren televizyon yayınlarına razı olabilir miydi?

Leğenin başında abdest alan büyüklerin eline, ibrikle su döken gençleri kim bilir kaç kere görmüştür? Belki de babasının, dedesinin ya da babaannesinin abdest suyunu defalarca dökmüştür. Konu psikolojik harekât olunca, geçmişini de, büyüklerle saygı ve hizmette kusur etmemenin kültürümüz açısından önemini de unutup geçebildi.

Bugün bile BÇG'de yaptıklarıyla övünen bir insan, Balyoz planlarını başarıyla uygulayabilseydi neler yapmazdı? Belki de heykellerini diktirir, her sabah heykellerinin önünde saygı duruşuyla güne başlamamızı şart koşardı.

Bakın, on beş senede neler değişti? Kameraların, yani tüm dünyanın önünde emredip, postallarını sildirmekten sıkılmayanların günüydü o günler. Ve onlar gençlerin saygı ve hürmetinden kaynaklanan davranışlarını, içlerinden gelerek büyüklerinin eline abdest suyu dökmelerini utanılacak bir şey gibi sunarlardı. Şimdi herkes milletin evladına emirle ayakkabı sildiren kafayı sorguluyor.

Büyüklerin küçüklere sevgiyle yaklaşması, küçüklerin de büyüklerine hürmet ve hizmette kusur etmeme ahlaki bugün de yarın da yükselmeye devam edecek. Elindeki kuvveti düşmanı sindirmekte değil, millete emredip, ayakkabı sildirmekte kullananların yarın hayırla yâd edileceğini hiç zannetmiyorum.

Etme-bulma dünyası burası. Ne yaparsak yapalım, aynı cinsten karşılık göreceğimizi bilerek yapmakta fayda var. Ya da şöyle söyleyelim: Ne görmek istiyorsak, ona göre davranalım. Zira sadece Gölcük Donanması'nda değil, bu dünyanın ötesinde de kayıtlar tutuluyor. Kayıtlar açılmaya başlanınca kim bilir hangi yüzler kızaracak? h.ozturk@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İnsan için en zor şey ya da 'Hür Adam' olabilmek

Hamdullah Öztürk 2011.01.09

Hocaefendi'nin birkaç kişi ile sohbet ettiğini öğrenince salona girdim. "İnsanın sıyrılması en zor olan şey, kendisinden sıyrılmasıdır." cümlesi tevafuk etmişti kapıdan girişime. Tevafuktaki ince sırrı derdime deva saydım ve bazı şeyleri gözden geçirmeye başladım.

Gördüm ki, bilmek, hem de çok çok iyi bilmek yetmiyor insana. Bazı şeyleri hiç hatırdan çıkarmamak gerekiyor. Bunu başarabilmek de, tekrarı, metodolojik hale getirmekle mümkündür. Kendimiz için vazgeçilemez saydığımız şeyleri -gerçekten önemsiyorsak- belli aralıklarla tekrarlamak mecburiyetindeyiz. Hatta sadece bilginin tekrarı değil, bilgilerin hadiselerle birlikte mütalaa edilip, her hadisenin ardından, ortaya çıkan eksiklerin tamamlanarak bilginin güncellenmesi şarttır.

Bilgisayar ve internet sistemleri, en sık çağrılan dosyayı en üstte tutarak bunun ne demek olduğunu bize gösteriyor. Bilgisayar, neticede insan aklının kaba bir kopyasından ibaret olsa da, kendi kendisine yabancı kalmışlar için evladın dönüp, babasını irşat etmesi gibi ince bir fonksiyon icra edebiliyor.

Evet, bilmek bir iş, o bilgiyi hazmederek kullanılabilir hale getirmek ayrı bir iştir. Mesela "sabır" herkesin tereddüt etmeden "biliyorum" diyeceği kavramlardandır. Efendimiz'in (sas) sabrı anlatırken buyurdıkları gibi, eğer sabırdan bahsedebileceksek, belanın gelip tosladığı ilk anda refleks hızında ortaya çıkıp, durumumuza hâkim olması icap etmektedir. Şimdi kendimize soralım. Çok iyi bildiğimiz o sabır, bela tosladığı anda ortaya çıkıp, hiç sarsılmadan, metanetle durabilmemizi sağlıyor mu?

Bilmek, yaşamak ve bilgi ile hayat arasındaki ilişkiyi tefekkürle düzene sokarak "bilerek yaşamak", sonra da her hadisenin ardından bilgiyi güncelleyerek hayatı devam ettirebilmek başlı başına bir hadisedir.

Bugünlerde vizyona giren "Hür Adam"ın, hücre hapsine attıkları zaman bile, beşeri yanlarının vereceği reaksiyonların esaretine girmeden, dimdik durabilmesinde tekrarın rolü ne kadardır, mesela?...

Bilindiği gibi Bediüzzaman Hazretleri, İslam'ın temel kaynaklarına ait doksan eseri ezberlemiş ve her gün bir tanesini ezberinden okuyarak, ezberindekileri, doksan günde bir tekrarlamayı itiyat haline getirmişti.

Acaba, tabiatı gereği baş eğmesi mümkün olmayan Bediüzzaman Hazretleri, bu tekrarlar sayesinde İslam'ın temel kaynaklarını tabiatına hâkim kılarak mı başardı hür kalabilmeyi? Tabiatının asla razı olamayacağı davranışlarla karşılaştığında, hiç takılmadan yoluna devam edebilmesindeki müessir faktörlerden birisi, İslam'ın temel prensipleriyle beşeri duygularını belli aralıklarla törpülemesi olabilir mi?

Bu sorularla uğraşma sebebim yine onun bir tavsiyesidir. Malum, Bediüzzaman'a göre iman ve Kur'an davasının hâdimlerine en başta lazım olan şey ihlâstır. İhlâs ise yapılanların başka değil, sadece Allah (cc) için yapılmasıdır. Bediüzzaman Hazretleri bunu başarmanın gereği ve yollarını İhlas Risalesi'nde ortaya koyar. Sonra ekler: "Bu risale lâakal 15 günde bir okunmalıdır."

Yani insan, hususen de iman ve Kur'an'a hizmet etmek isteyen, insan her on beş günde bir beşeriyetinden doğacak sivriliklerin esiri olmamak için kendisini ihlâs düsturlarıyla yoğurmalıdır. Bilmek değil bilgiyi refleks hızında kullanıma sokabilmek esastır. Beşeriyetimiz, her on beş günde bir ihlâs düsturlarıyla yoğrulmadır ki, insan kendi kendisinden sıyrılabilsin. O en zor şeyi yani kendi kendisinden sıyrılmayı başarsın. Başarsın ki, eliyle tesis etmeye çalıştığı cihan çapında bir davanın en büyük engeli haline gelme talihsizliğine düşmesin...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ankara'da "hizmet" dolu iki gün

Hamdullah Öztürk 2011.01.16

ABD'li sosyolog Helen Rose Ebaugh, bugün Ankara'ya geliyor. Ankamall'da Gülen Hareketi'nin Analizi isimli kitabını imzalayacak.

Pazartesi günü de 'Türkiye'de Sivil Toplum' konulu bir panele katılacak. Prof. Dr. Suna Başak, Doç. Dr. Ergün Yıldırım ve Dr. Muhammet Çetin'in katılacağı panelde sivil toplum tarihi arka planıyla ele alınacak ve Bayan Ebaugh orada Hizmet (Gülen) Hareketi'ni sivil toplum açısından anlatacak.

Ebaugh Hanım'ın, bizim gazetede yer alan röportajında bir nokta çok dikkatimi çekti. Hareket içinde yer alan insanlarla görüşüp, mülakatlar yaparak çalışmış ama Hocaefendi ile görüşmemiş. Birkaç defa görüşme fırsatı yakaladığı halde çalışma sürerken görüşmemeyi tercih etmiş. Yani önce neler olup bittiğini, etki altında kalmadan görmek istemiş. Yapmakta olduğu çalışmanın bilimsel yönü açısından böyle bir tercih çok ilginç.

Ebaugh Hanım, ABD ve Türkiye'de görüştüğü kimseler ve yaptığı araştırmalar neticesinde kitabını yazdıktan sonra şimdi de konferanslar, paneller ve imza günleri ile toplulukların karşısına çıkıyor. Hareket hakkında sorulara, farklı yaklaşımlara muhatap oluyor.

Elde ettiği böyle bir birikimden sonra Hocaefendi ile görüşme fırsatı bulursa sosyal bilimlerin esasını oluşturan "anlama" açısından dev bir adım atmış olacak. Malum, fen bilimleri "açıklama"yı, sosyal bilimler "anlama"yı esas alır.

Kendi adıma böyle bir görüşmenin heyecanını şimdiden kalbimin derinliklerinde hissediyorum. İdeolojik tarafgirliklerin samimiyetten uzak ve maksatlı saldırılarının yerini, böylesine seviyeli teşebbüslerin alması herkes için çok daha faydalı.

Ebaugh Hanımefendi'nin araştırmaları ve Türkiye'deki şartlanmışlıktan uzak yaklaşımlarını okuyup da rahatsızlık duyanlar mutlaka çıkacaktır. Zira nisan yağmurları gibi bereket unsuru bile bazı bünyelerde hiç beklenmedik sonuçlar doğurabiliyor.

"Herkesin istidadına vabestedir asarı feyzi/ Ebr-i nisandan ef'i sem, sâdef dürdane kapar." mısralarının hikâyesinde olduğu gibi...

Derler ki, nisan yağmurları yağarken bütün varlık ağızlarını açar ve o bereketten istifade etmek istermiş. Sade, aldığı bir damlayı inciye çevirir, yılan ise zehir kesesini yine nisan yağmurlarından aldığı damlalarla doldurmuş.

Bir yabancı, araştırma aşkıyla yollara düşüyor. İnsanlara ulaşp onlarla mülakatlar yapıyor. Sonra kitaplaştırp, o kitabın konusuyla ilgili çok daha geniş kitlelere ulaşmak için tekrar yollara düşüyor.

İnsana yakışır bu gayretler elbette ki bazılarını rahatsız edecek. Eğer rahatsızlıklarını aşarak "anlamak" üzere makul ve mantıklı sorular üretseler daha büyük bir kazanç elde edilmiş olacak. Fasit daire kırılmış ve gerçekten ne olduğunun anlaşılması için onları huzursuz kılan sebeplere cevap verebilme ortamı oluşacak.

Sade misal insanlarımız ise bir kere de yabancı bir mantık ve kültür açısından kendi değerlerini dinleme fırsatı bulacak. Görüntüsünün yabancı kültürler tarafından çekilmiş fotoğraflarına bakacak...

Bugün Ankamall'de nisan yağmurlarıyla sadeplerin buluşmasına şahit olacağız. İdeolojiden uzak, insanların gönül dünyasından süzölüp, aksiyona dönüşen samimi faaliyetlerine sosyolojinin tuttuğu mercekten bakacağız. İnşallah bu adımlar, ilim ve araştırma aşkının, kısır çekişmeleri aşpılayarak tekamülüne sebebiyet verir. h.ozturk@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

"Türkler için bu bir devrim"

Hamdullah Öztürk 2011.02.06

Bazı güzel işler insanların şuuraltında ne varsa çıkartıyor meydana. Geçen hafta Frankfurt'ta gerçekleştirilen açılış programının da öyle bir tesiri vardı. Gurbetçilerimizin en başarılılarından bir işadamı, "Türkler için bu işi hayal edebilmek bile devrimdir." dedi. "Hayal edebilmek bile devrim" gibi gelen şey yapılmış ve insanlar açılış için bir araya gelmişti.

Frankfurt'ta ne mi oldu?

Bir süredir ABD'de İngilizce olarak yayın yapan kültür kanalı Ebru, arka arkaya iki senedir dört adet EMMY ödülü alarak takdir nazarlarını üzerinde toplamıştı. Perşembe akşamı da Almanya'da, İngilizce ve Almanca

yayına başladı. Bir süredir devam eden deneme yayınları açılış programıyla taçlandırılarak normal yayına geçildi. Artık, Alamancı vatandaşlarımızın İngilizce/Almanca ortak yayın yapan bir televizyonu var.

İşte o açılış programında başarılı işadamı "Bunu hayal edebilmek bile Türkler için devrimdir." dedi. Almanya'da kırk yıldır çalışıp da dil öğrenmeyen bizimkiler, sürpriz bir şekilde Almanca yayın yapan televizyonla çıkıvermişti orta yere. Neden meselenin böylesine önemsendiğini, eğer o günlerde Almanya Zaman Gazetesi'nin genç köşe yazarlarından İsmail Kul Bey'in kitabını okumamış olsaydım anlayamazdım. İsmail Bey'in kitabı vasıtasıyla yüzleştığım gerçekler, işadamlarımızın takdir hislerindeki abartılı durumu fark etmeme yardım etti.

"Misafirlik bitince" adını verdiği kitapta İsmail Bey, Almanların tarihi arka planından derlediği bilgiler ve ona istinat ettirdiği bakış açısıyla "uyum probleminin" zorluklarını "Gerçekler acıdır" kabilinden koymuş ortaya. Türkler uyum için elinden geleni yapsa da Almanların kendi kimlik problemlerinden kaynaklanan sebeplerle, isteseler de istemeseler de bir şekilde problem çıkacağını anlıyorsunuz kitabı okurken. Problem Almanların, Fransızlar ve İngilizler karşısında bir türlü milli kimliklerini sağlam esaslar üzerine oturtamamaktan kaynaklandığı için Türklerin yapabileceği çok az şey var bu konuda! Çünkü Almanlar ne zaman kimliklerini yeniden tanımlama lüzumu duysalar, mutlaka bir düşmana ihtiyaç duyuyorlar.

Türkler, Almanca yayın yapan televizyon kanalını devreye sokarak attıkları adımla o az şeylerden birisini yaptılar. Alman piyanist Wolfgang Schneider'in harika müzik ziyafeti eşliğinde, Muhammet Refii Kileci Beyefendi'nin topluluk huzurunda yaptığı birbirinden güzel ebrular fevkalade takdir topladı. Hessen eyalet başbakanı adına programa katılan Başbakanlık Genel Sekreteri ve bizdeki RTÜK kurumunun Almanya'daki mukabilinin başkanının yaptığı felsefi derinlikli konuşmalarla, Ebru TV Avrupa Genel Müdürü Mustafa Altaş Bey'in sempatik ve kıvrak konuşması, bundan sonra diplomasinin çok daha önemli olacağına dair ipuçları veriyordu.

Programda Ebru ABD Genel Müdürü Adem Bey, Samanyolu Yayın Grup Başkanı Hidayet Karaca Bey ve Almanya Zaman'ın Yayın Yönetmeni Mahmut Çebi Bey ile sohbet imkânı bulduk. Biebrich Şatosu'nda gerçekleştirilen programda Türklerin "Onlar ne yapıyor?" noktasına takılmadan, kendisine düşen doğru hareketleri yapmaya baktığını gözledim. Kabullenilme beklentisine girip, beklentisini bulamayınca kırılmalık yaşama dönemi geride kalıyor galiba. Reddedilemeyecek kadar kaliteli ve güzel işler yapma dönemine giriliyor. Bu ilerleme, işadamlarının dediği gibi belki de bir zihniyet değişikliğinin hızlanmaya başladığını gösteren kayda değer bir aşamadır ki, arkasından daha nice güzel şeylerin geleceğini müjdeliyor...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Türkan Saylan neticede açık konuşmuş

Hamdullah Öztürk 2011.02.13

Yakın geçmişte renkli devrimler yaşanırdı çevremizde, şimdi halk ayaklanmaları dönemine girdik.

Renkli devrimler muhalefet hareketi olarak başlar, yaklaşık altı ay içinde neticeye ulaşırdı. Hedeflenen ülke halkının psikolojisi iyi tahlil edilir, problemleri iyi kullanılır ve belli bir kadroyu iktidara taşımak üzere planlanırdı. Renkli devrimler döneminde Mısır ve bazı Kafkas ülkelerinin adı geçmişti. Rüzgâr kesildi ve bu ülkelerde herhangi bir hareket olmadı. En son İran'da gerçekleştirilen "yeşil" deneme başarısızlıkla sonuçlandı. Türkiye'deki bayraklarla çıkılan Cumhuriyet mitinglerine gelince, o da "Al Devrim" denemesinden başka bir şey değildi aslında. Dolayısıyla renkli furya ilk başarısızlığı Türkiye'de yaşadı.

Renkli devrimler Karadeniz çevresinde olurdu. Akdeniz çevresi halk ayaklanmalarıyla arz-ı endam etti. Halk ayaklanmalarının renkli devrimlerden farkı plansız, programsız ve ne yapacağını bilmeyen kitle hareketleri olmasıdır. 'Devlet başkanı gidince ne olacak?' sorusunun cevabı yok. İnsanlar bir an duruyor ve 'Örneğimiz Türkiye' diyorlar.

Oysaki Türkiye'de iktidar değişimi seçimle oldu. Ne renkli devrim yaşandı ne de halk ayaklanması. Halkı meydanlara toplayarak iktidarı değiştirmek isteyenler başarısızlığı tattı. Hatırlayalım o zamanı. Meydanlarda halka hitap edebilmek için otobüsün üzerine çıkma kavgaları yaşanırdı. Kavgacılar kendini göstermek istiyor, 'Bu işin mimarları arasında ben de varım.' mesajı verebilmek için can atıyordu.

Ellerinde bayraklarla meydanlara çıkarılan halkın üzerinden iktidara yürümek isteyenler, adres olarak Halk Partisi'ni, yani CHP'yi kullanmak istiyorlardı. Ne var ki, Baykal CHP'nin başında çok sağlam duruyor, 'CHP bu işe evet der. Ben de işin başında olurum' mesajı veriyordu. Bu ciddi bir problemli. Çünkü 'dip dalgası' ile iktidara yürüyenler, bu işin kaymağını Baykal'a yedirmek istemiyordu! Böylece Deniz Bey'siz bir CHP senaryoları ortalıkta dolaşmaya başladı.

Cumhuriyet mitinglerinin sembol isimlerinden biri hiç şüphesiz ÇYDD Başkanı Türkan Hanım'dı. Büyük Takip programı, konu Deniz Bey'in CHP'nin başından uzaklaştırılması olunca eğitim meleği olarak bilinen Türkan Hanım'ın nasıl şahinleştiğini bize yeniden gösterdi. Şahin kanadın gönlündeki genel başkan adayının Süheyl Batum olduğu konuşulurdu o günlerde.

Hanımfendi açık konuşmuş. Neticede Süheyl Batum genel başkan olamadıysa da genel başkan yardımcısı oldu. Çünkü deveden büyük fil vardı. Parti içinde daha etkin bir grup, 'Kılıçdaroğlu!' dedi, demesine ama bu değişiklik de tıpkı Türkan Hanım'ın açık açık söylediğine yakın bir yolla gerçekleştirildi. Baykal, özel hayatına girilip ilişkileri deşifre edilerek yoldan çekildi.

Geriye dönüp, Deniz Bey'in ilk açıklamalarına bakınca adresi gördüğü anlaşıyor. Kendisine bu komployu kuranları en azından tahmin ediyordu. Partisini bunlara kaptırmak da istemiyordu. Açıklamasını da ona göre yaptı. Önce parti içinden kendisine komplo kuranların hedef saptırmasını önlemek için nerelere güvendiğini açıkladı. Sonra da "Genel başkan benim." tavrıyla iktidar partisini hedef göstererek partinin içini toparlamaya çalıştı. Olmadı. Baykal'ı götürmek isteyenler hazırlıklıymış.

Tunus'ta sokaklar karışmadan önce ne ilginçtir ki, Türkiye'de bir sokak tartışması vardı. Malum, tartışma, CHP'nin yeni Genel Başkanı Kılıçdaroğlu'nun bir konuşmasından çıkmıştı. Başbakan da buna sert tepki göstermişti.

Başbakan'ın sert tepki vermesi son derece normal. Çünkü o iktidara sokaklar yoluyla değil, sandıklarla geldi. Tunus, Mısır ve benzer ülkelerin gözden kaçırmaması gereken nokta da belki burası. Eğer Türkiye gıpta edilecek bir ülke olarak görülüyorsa, Türkiye'nin sokak hareketlerine prim vermeyerek, tansiyonu düşürüp demokrasi çerçevesinde kalarak bu seviyeye ulaştığını gözden kaçırmamakta fayda var. Sokakları kullananlar sokak kavgalarını siyasete de taşımaktan kurtulamıyorlar çünkü. h.ozturk@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Bugün benim dilim lâldır'

"Çatıda kar varsa eğer ocakta kor vardır." dedi yan masadan birisi. Söz dikkatimi çekmişti. Saçların beyazlığını ille de ihtiyarlığa yoranlara verilmiş bir cevaptı bu.

Yürekteki kor ile gençlik arasında irtibat kuran rahmetli Necip Fazıl Kısakürek üstad da benzer bir hikâye anlatır kitaplarında. Hikâyeye göre, dede ile torun aynı kişiye âşık olmuşlar. Her ikisi de rakibini bertaraf edebilmek için çabalarken, bir ara torun bitirici hamleyi yapabilmek adına dedesinin yaşını ileri sürer ve 'Ben gencim, senin çekilmen lazım' der. Dede refleks hızında cevabı yapıştırır: "Mademki ızdırıp çekiyorum, öyleyse gencim."

Meselenin belki de en önemli tarafı bundan ibaret. Can, tende olduğu müddetçe bir şeyler yapabilmenin ızdırabıyla yanıp tutuşarak, sürekli aksiyon içinde olabilmek. Şartlara teslim olmak yerine, şartlara uygun bir mücadele ortaya koyabilmek.

Almanya'da Ebru Televizyonu'nun açılışı ve Zaman'da çalışan arkadaşların gayretlerine şahit olmuşum. Orada yaşayan kardeş ve hemşerilerimizin, gazeteleri için nasıl çırpındıklarını, gazete münasebetiyle düzenlenen bazı programlara katılarak müşahade etmişim. Bu arada ikisi Zaman çalışanı birisi de Zaman grubunda çalışırken daha sonra Almanya'ya yerleşmiş üç arkadaş birer kitap hediye ettiler. İsmail Bey, Türklerin Alman kültürüne uyum meselesini, Oğuzhan Bey, Almanya'da iş yapmak isteyenlerin ihtiyaç duyacağı bilgileri derlemişti kitaplarında. Arhan Bey ise bir roman denemesinde bulunmuştu.

İsmail Bey'le birlikte entegrasyon konusunu çalışan bazı Alman bilim adamlarıyla görüşmeler yapmıştık. İsmail Bey Türklerin Alman kültürüne uyumunu soruyor, ben ise entegrasyon konusunda, ABD-Almanya mukayesesi yapmaya çalıştığım için onların ABD politikalarına bakışını öğrenmeye çalışıyordum. Genel olarak kendilerini daha başarılı buluyorlar, "Çünkü," diyor ve ekliyorlardı: "ABD, zencileri kendi kültürüne adapte etmekte başarısız oldu."

Sorulacak ve yazılacak daha birçok şey var bu konuda. Ama arkadaşların hediye ettiği kitaplar araya giriyor. Hocaefendi'den duyduğum bir cümle, onların hakk-ı evveli olduğunu öğütlüyor bana içerden bir sesle... "Arkadaşlar zahmet edip yazmışlar. Okumazsam onlara vefasızlık etmiş olurum." demişti, Altunizade günlerinde. Ben de bu anlayışla ABD yolunda İsmail Bey'in kitabını okudum. Kalbim minnet hisleriyle doldu. Sonrası ise benim için tam bir yeniden inşa süreci gibiydi.

Niyet-hedef ilişkisi, hedefi büyük tutmak, onu gerçekleştirmek üzere meşru yolları noksansız olarak değerlendirmek, hedefe ulaşamazsak bile eksik kalan kısmın niyet tarafından doldurulacağına dair dinlediğimiz doyumsuz sohbetler, adeta taze kan olmuş ve damarlarımızda yüksek debili bir ırmak gibi çağlıyordu. Dünyada bir değişim ihtiyacı vardı ve bu ihtiyaca cevap vermekte geç kalmamak gerekiyordu.

Vakit tamam olmuş, Houston'da yapılacak Türkçe Olimpiyatı seçmelerini takip edebilmek için yeniden yola koyulmuştuk. Olimpiyatların, çalışma konum açısından kayda değer bir başka tarafı vardı. ABD-Almanya uyum politikalarını mukayese etmeye çalışırken, geline nokta açısından bu konunun eskidiğini fark ettim. Zira Türkler açısından yeni bir süreç başlamıştı. Uyumun çok ötesinde, geleceği birlikte inşa etmek üzere son derece başarılı işler ortaya konuluyordu. Ve bu sadece Almanya ve ABD ile sınırlı da değildi.

Uçakta Arhan Bey'in romanı eşlik etti bana. Roman tekniklerine, dil ve üsluba, romanın bir bütün olarak değerlendirmesine bakacak mecalim yoktu. Kulağımda çınlayan sohbetler, hissiyat denizinde kâh hortumlar oluşturuyor, kâh girdaplara dönüşüyordu. Bu arada, "Aşkın Son Müdafaası" adlı romanıyla Arhan kardeşim tarafından kendi tecrübesine çekilip, yeniden inşa niyeti açısından kamçı üstüne kamçı yiyordum. Aklım tekrar sohbetlere kaydı. Çok defa duyduğum ama nedense ilk defa bu kadar derinden hissettiğim bir dörtlük dolandı

dilime: "Bugün benim dilim lâldır. / Bu ne 'kîl'dir ne de 'kâl'dır./ Sofi söylediğim 'hâl'dır./ Medet ya Şah-ı Şîrvânî"

Çatılara kar yağmışsa ocaktaki korlara üflemede fayda var. İzdırıp, o korların üstünde yalazlar meydana getirecek bir dua olabilir çünkü... h.ozturk@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hazirana doğru adım adım...

Hamdullah Öztürk 2011.02.27

Dünyanın dört bir tarafından gençler, Türkçe Olimpiyatları'nın finaline katılabilmek için var gücüyle çalışıyor.

Bölge ve kıtalarını aşarak, Türkiye finaline katılabilmek gerçekten çok çaba isteyen bir şey.

Öğretmenler, öğrenciler, gurbetteki vatandaşlarımız ve o ülkelerin halkından kimseler de dâhil, çocuklarla birlikte görünmeyen pek çok kimse yarışıyor aslında. Olimpiyat heyecanı dalga dalga yayılarak her yaştan insanı tatlı bir rekabetin içine çekiyor.

ABD'nin Texas eyaleti seçmelerini seyrettik geçen hafta. Önceki senelere kıyasla ciddi bir seviye yükselmesi gözleniyordu. Houston'ın en iyi salonlarından birisi kiralınmış, Türkler ve Amerikalılar bütün katları ve locaları doldurmuştu. Henüz kendi seçmelerini yapmamış eyaletlerden merak saikiyle gelenler de vardı salonda.

İnsana yakışır işler, neticede insanca karşılık görüyor. Texas eyalet parlamenterleri, televizyon programcıları, sivil toplum temsilcileri ve bizim tabirimizle söylenecek olursa, Houston İl Emniyet Müdürü de dâhil, önde gelen insanlar Türkçe olimpiyat seçmeleri için salonda yerlerini almıştı. Sırası gelince de çok güzel konuşmalar yaptılar. Bizim Meclis'imizden bazı milletvekillerimiz de kıtalar aşarak teşrif etmişti bu güzel organizasyonu.

Programın başından sonuna kadar sürekli önde olan Amerikalı sunucu bayan, programı içimizden birisi gibi hissederek takdim ediyordu. Tabii haliyle işini yaparken, acı bir soruyu da zihinlere takıyordu farkına varmadan. Bölgede ünlü bir televizyon spikeri olan hanımefendi, bizim mahallî kıyafetlerimize bürünmüş, dolayısıyla saçından topuğuna kadar tam tesettür çıkmıştı sahneye. Programın sonuna kadar da aynı kıyafetlerle yaptı takdimlerini.

İnsan düşünmeden edemiyor. Bizim ünlü spikerlerimizden birisi bu şekilde Türkçe Olimpiyat finalini sunmaya cesaret edebilir mi?

"Neden olmasın ki?" deyip, geçilebilecek bir konu olmakla beraber, ülkemizin suni gerilimleri sayesinde, maalesef en basit şeyler bile devlet meselesi haline gelebiliyor.

Programın ünlü sunucusu, kültürler arası diyalogun sağlanması ve birbirini tanımamaktan kaynaklanan husumetlerin önünün alınabilmesi için bu tür faaliyetlerin önemine inandığından, bir kuruş almadan koca bir programı sundu. O program için ne kadar zamanını provalarda harcadığı da düşünülürse, fedakârlığın boyutları görülmüş olur.

Texas'ın horonlu, Kafkas danslı ve çoktan seçmeli yarışmasını geride bırakıp, Brezilya'ya yöneldik. Dünyanın yıldızı parlayan bu tropikal ülkesinde, şimdilik yarışmacılar arasından en iyileri seçme şansı bulunmuyor. Üç dalda ancak birer temsilci çıkartabiliyorlar ve onları en iyi hale getirmek için var güçleriyle çalışıyorlar. Onlar için ülke finali yok. En iyi seviyeye ulaşabilmek için yarışma gününe kadar sürekli prova yapmak var.

Yarışma bu. Netice ancak final gecesinin sonunda belli olacak. Çocuklar o gece sevinecekler. Ama bizler için her prova ayrı bir sevinç anı ve ayrı bir final gibi. Çünkü onların, kendilerine yabancı bir kültürün şaheserlerini, hissederek söyleyebilmek için gösterdikleri gayretin müşahedesini bize kaç final birden yaşıyor.

"Ülkedeki kuşlardan ne haber vardır ?/ Mezarlardan bile yükselen bir bahar vardır /'Aşk cellâdından ne çıkar?' mademki yâr vardır. / Yoktan da vardan da ötede bir Var vardır. /Hep suç bende değil. Beni yakıp yıkan bir nazar vardır. / (...) Sırların sırrına ermek için sende anahtar vardır. (...) Senden umut kesmem! Kalbinde merhamet adlı bir çınar vardır. / Sevgili! Ey Sevgili! En sevgili!" mısraları bir Brezilyalı gencin ağzına o kadar yakışıyor ki!

Bizler gittiğimiz yerin dilini öğreniyoruz. Onlar da bizim dilimizi öğreniyor. Biz onların ülkesine gidiyoruz, onlar da bizim ülkemize geliyorlar. Triandis gibi kültürlerin birbirinden farkını dil, zaman ve yer farkına bağlayanlara kulak verirse eğer, şimdi aynı dili konuşabilen, aynı mekânlarda bir araya gelebilen ve aynı zamanı birlikte yaşayabilen insanların dünyasına girdiğimizi fark etmeye başlayacağız. Bu dünyada farklar, ortak bir dünyanın zenginliklerini ve renklerini oluşturur herhalde...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Cemre burada insana düşmüş

Hamdullah Öztürk 2011.03.07

Allah (cc) hava, su ve toprağı bol bol ihsan etmiş. Yeşil daha da fışkırabılmenin telaşında sanki.

Sonbahar diye bir şey yok. Yapraklar hazan görmüyor buralarda. Birbiri üzerine düşen gazellerin ölümü hatırlatışı, Hayy isminin tecellilerine bırakmış kendisine ayrılan yeri. Mevta müşahade edebilmek için bitkilerin yaşanmışlarına bakmak gerekiyor.

Hava ve suyun ısınması, toprağın uyanışı için cemreler gözlenmiyor. Bu yerde cemre insana düşmüş. Karnaval, dans ve eğlencelerle anılan Brezilyalılar, dışa açılabilmenin yollarını arıyor. Ülkede her gün bir şeyler değişiyor. Birkaç sene öncesini bilenlerle konuşunca değişimin boyutlarını fark ediyorsunuz.

Devlet dairelerinin düzene girmesi, teknolojik donanım ve işleri kolaylaştırma konusunda alınan mesafe kayda değer bir hıza sahip. Her gün bir şeyler değişerek, insana daha yakışır hale geliyor. Türkiye'nin yaklaşık on iki katı büyüklüğünde ve iki yüz milyon nüfusa sahip bir ülkenin bütün problemlerini bir anda aşması tabii ki mümkün değil. Ama olup-bitenlere bakınca yakın gelecekte problemlerden birçoğunun adı dahi unutulmuş olacak galiba...

Amerika'nın önde gelen şirketlerinde ve çok iyi konumda bulunan iki arkadaşı dinlemiştim Brezilya'ya gelmeden önce. İki önemli noktaya dikkat çekiyorlardı. Birincisi, Amerika'nın ilk yüz şirketinin birinci gündeminde, ne yapıp edip, mutlaka Brezilya'ya girmek olduğunu söylüyordu. İkincisi de Brezilya'nın çok iyi

planlamalar yaparak gücünü belli noktalara odakladığına parmak basıyor ve, "Türkiye de mutlaka böyle yapmalı. Çünkü devlet bir alana tahsisat ayırınca zaten yabancı sermaye oraya kendiliğinden geliyor." diyordu. Örnek olarak da Brezilya'nın enerji politikalarını ve dünya çapında şirketler ortaya çıkartabilmesini veriyordu.

Brezilyalı yetkililer, Cenab-ı Hakk'ın kendilerine bahsettiği ülkenin tabii nimetlerine uyanıp, kadrini bilmeye başlamışlar. Son derece güler yüzlü ve ilişkiye açık duruyorlar. Devlet adamlığının, özellikle hariciyeciliğin mesafeli ve soğuk yüzünü silip atmışlar. Ülkelerinin hedefleri doğrultusunda ne lazımsa yapabilmek için ellerinden gelenin ötesine geçebilmek için çalışıyorlar.

Vize işlemleri için Ankara'da büyükelçiliğe ilk gittiğimde hissetmişim bu sıcaklığı. Sonrasındaki gelişmeler ilk izlenimi haklı çıkardı. Sayın büyükelçi, müsteşar ve elçilik çalışanları gerekirse işleri elden takip ederek hızlandırabiliyor, problem olabilecek şeyleri, bir yolunu bulup çözebilmek için ne lazımsa yapıyorlar.

Cemre düşünce uyanış başlıyor. Güney Amerika'nın devi de silkinmeye başlamış. Akıllı politikalarla, iddiasını gösterme zaafına düşmeden ilerliyor.

Brezilya'da bu hafta meşhur karnaval haftası. Karnaval demek aynı zamanda turist demek. Şehirlerde futbol sahaları gibi karnaval statları inşa edilmiş. Geçit yolunun iki tarafında yer alan tribünleri dolduranlar, karnavala katılan dans okullarının gösterilerini seyrediyor. Son gün kiliselerde yapılan törenlerle karnaval bitmiş oluyor.

"Zil, şal ve gül. Bu bahçede raksın bütün hızı" idi Brezilya'yı ilk akla getiren. Ama şimdi üreten, mallarını dünya pazarlarına sokmaya çalışan bir dünya devleti var karşımızda. Zil, şal ve gül yahut samba ve capoeira artık hayatın kendisi değil, elde edilen başarıların kutlama sesini oluşturacak gibi...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Vefa' büyük ödülleri topladı

Hamdullah Öztürk 2011.03.13

En derin ve güzel duygularla başlayıp, kültürün önemli unsurları arasına giren şeyler, zaman içinde aslından kopup çok farklı bir kılığa bürünebiliyor.

Karnaval da bunlardan biri. Toplumdaki değişime paralel olarak başkalaşmış ve bugünkü halini almış.

Karnavalın mevcut durumu ile en azından Türkiye'deki algılanışı arasında da ciddi farklar var. İnsanların hafızalarında, genellikle yarışmaya katılan okulların kraliçeleri yer ediniyor. Neredeyse hiç giyinmemiş bir kılıkta arz-ı endam ettiklerinden, koskoca bir kültür şöleninin imajı kraliçelerin vücut teşhirine mahkûm oluyor.

Samba okullarının yüzlerce kişiyle katıldıkları yarışmada, kraliçelerin yer aldığı sadece bir karenin silinmesi, karşımızda dev bir müzikal olduğunu görmeye yeter. Onlarca samba okulunun katıldığı ve her okulun önemli gördüğü bir konuyu işlediği dev bir müzikal çıkar karşımıza...

Okullar bir sene boyunca karnavala hazırlanıyor. Seçtikleri temaya uygun müzikler yaptırıp, "enredo" denilen fantezi kıyafetler tasarlıyorlar. İnsanlar gönüllü olarak yarışmalara katılabilmek için birbiriyle yarışıyor. Vakıt gelip çatığında, üç gün boyunca, yüz binlerce seyirci önünde ve sabaha kadar süren canlı yayınlarla tüm dünyanın gözleri önünde yarışıyorlar.

Bu sene hem S o Paulo hem de karnaval denilince ilk akla gelen Rio de Janeiro'da birinciliği "vefa" kazandı. Bizler "Vefa, dost ikliminde yetişen g llerdendir. O sevginin, m r vvetin bağrında boy atar, gelişir, düşmanlık ikliminde ise bir anda s ner gider." derdik vefa için. Birincilik kürsüsüne her iki şehirde de vefa gösteren okulları se ince "bir tatlı hüzün" sardı içimi. Vefalı insanların olduğu her yer bizler için dost iklimiydi çünkü.

S o Paulo'da birincilik kürsüsüne çıkan Vai Vai adlı samba okulunun seçtiği konu Joao Carlos Martin adlı bir müzik ustasıydı. Orkestra şefi, piyanist ve klasik müziğin yaşayan en önemli isimlerinden sayılan Martins, Bach'ı en iyi  alan kişi olarak tanınıyor. Sanatının zirvesine ulaştığı sırada sol elinde bir sinir kopması ve sağ elinde çıkan bir tümör vesilesiyle sanat hayatına erken veda etme noktasına gelmiş. Sadece orkestra şefliği ile sınırlanan meslek hayatı, altı sene süren tedaviler sonunda yeniden başa dönmüş ve Martins her iki elini de eskisi gibi kullanmaya başlamış. Vai Vai işte bu konuyu seçip, "Müzik Kazandı" temasıyla yarışmaya katılmıştı.

Karnaval denilince akla Rio gelir. Rio'nun şampiyonu "Beija Flor de Nilopolis" samba okulu ise bu sene ellinci sanat yılını kutlayan, "müzik kralı" Roberto Carlos'u tema olarak seçmişti. Hatta Carlos'u ikna edip, hazırladıkları alegorik arabanın üzerine  kartarak yarışmada bizzat yer almasını sağlamıştı. Okul yarışmaya dört bir kişi ile katılmış ve yaşayan bir müzisyene vefa göstermeyi "onur" kabul ettiğini açıklamıştı. Carlos da yarışma sonunda "elli yıllık sanat hayatında hiç bu kadar duygulanmadığını" açıkladı. Vefa yerini bulmuş, hayatta iken kadri bilinir insanlardan olmak çok farklı hisler uyarmıştı.

Brezilya'nın sembolü haline gelen karnaval ilk defa on birinci yüzyılda Paris'te ortaya çıkmış. Katolik Kilisesi tarafından "quarezma" adı verilen "kırk gün orucu" ile münasebeti varmış. Kelimenin kökü "carne vale" kırk gün orucunun öncesinde "ete son" manasına geliyor.    günlük karnavalın ardından kiliselerde yapılan t rene katılmak aynı  detin bu güne yadig r kalan kısmı galiba.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Türkiye, Mısır ve Endonezya'dan sonra Brezilya

Hamdullah  zt rk 2011.03.20

ABD Başkanı Obama'nın Brezilya ziyareti ile gelenek bozulmuş ve bir ilk gerçekleşmiş olacak. Brezilya başkanlarının seçildikten sonra ilk ziyaretlerini ABD'ye yapması geleneği, Dilma ile bozuldu.

İlk defa Brezilya Başkanı ABD'yi ziyaret etmeden, ABD Başkanı Brezilya'yı ziyaret edip, başkanı tebrik etmiş olacak. Bu değişiklik, Obama'nın yönetim tarzıyla ilişkilendirilebilirse de Brezilya'nın devlet olarak ortaya koyduğu gelişme performansı, geleneğin bozulmasındaki manayı daha fazla açıklıyor galiba.

Programın ilk düşünülen biçimine göre Obama Rio'da halka hitap edecekti. Konuşma açık alanda yapılacak, insanlar kimlik göstererek konuşmayı dinleyebileceklerdi. Önceden kayıt yaptırma, akredite olmak gibi şartlar aranmayacaktı. Sadece katılmak isteyenlerin, ellerinde çanta gibi şeyler olmaması isteniyor ve kimlik göstermesi yeterli görülüyordu.

Eğer program bu şekilde gerçekleşseydi, Brezilya ziyareti Türkiye, Mısır ve Endonezya'dan farklı gerçekleşmiş olacaktı. Ancak konuşmaya iki gün kala güvenlik gerekçesiyle açık alandan vazgeçildi ve kapalı me anda gerçekleştirilmesine karar verildi. Bu durumda isteyen herkes Başkan'ın konuşmasına katılamayacak tabii ki.

Obama, Brezilya ve diğ er Latin Amerika  lkeleri ile ilişkileri daha iyi seviyeye getirmek istiyor. Lula döneminde Obama, dünyanın en popüler politikacısı olarak adlandırılmış ancak, Irak ve İran gibi konularda istediğı desteğı alamamıştı. Obama'nın Dilma ile yapacağı görüşmenin önemli bir bölümünü, Lula döneminde alınamayan ABD dış politikasını destekleme konularının oluşturacağı biliniyor.

Görüşmede, enerji, teknoloji, eğitim ve Brezilya'nın BM Güvenlik Konseyi'ne tam üye olması gibi konular ele alınacak. Obama'nın ziyaretinde dikkat çeken hususlardan birisi de kendisi olmasa bile Bayan Obama'nın Brezilya'nın en büyük favelalarından (varoş) birini ziyaret etmesi. Favela ziyaretinde Bayan Obama'ya favelanın lideri rehberlik yapacak.

Her favelanın bir lideri bulunuyor ve Bayan Obama'ya refakat edecek lider, "Cidade de Deus" filminde hayatı anlatılan kişi olarak biliniyor. Tanrıkent olarak Türkçe dublajı yapılan film, favelaları gerçek hayat hik yesinden hareketle anlatmasıyla  nlenmiş ve çok başarılı bulunmuş. 1960'ta yaşananları konu edinen filmin merkezinde yer alan "Küçük Josef" bugün Bayan Obama'ya eşlik edecek.

Bu ziyaret, ABD'nin sadece kendi politikalarına destek değıl, ziyaret ettikleri ülkelerin problemleriyle de ilgili olduklarını göstermesi açısından önemli. Eğıer Obama konuşmasını halka açık yapabilseydi bunun da farklı bir manası olacaktı. Ancak Brezilya'dan 3500 güvenlik görevlisine ilave olarak, ABD'nin özel yetiştirilmiş ekipleri ve cihazlarıyla aldığı kendi güvenlik tedbirleri böyle bir konuşma için yeterli olamadı. Tehdit gerçekten bu kadar büyük m ? Büyükse eğıer tehdit eden kim?

Dünya dengeleri değıl sadece, iç siyaset dengeleri de bu konularda müessir oluyor. Türkiye'nin sıkıntılı dönemlerinde Bush, akredite insanlara da olsa, Ortaköy sahilinde ve açık havada hitap edebilmişti. Tehdit altında olmak galiba çok çetrefilli bir durum. Adamına göre değışiyor.

Türkiye, Mısır ve Endonezya'dan sonra ABD Başkanı Brezilya'da bir konuşma yapacak. Muhalif ve kendine has tavırlarıyla bilinen Brezilyalılar, Obama'nın İşlam  lkelerinde yaptığı konuşmaları didik didik ediyor. Nerede hangi mesajları verdiğı didiklenirken, asıl mesele Brezilya'da ne diyeceğı tabii ki. Dilma dönemi nasıl olacak? Başkan'ın ziyareti muhalif tavırların son bulup, Brezilya'nın mevcut programa uyumlu hale gelmesinin yolunu açacak mı? Yoksa gelişen ve büyüyen ekonomilere sahip ülkeleri, mevcut gidişatı dünyanın geleceğı açısından yetersiz bulup, makul itirazlar ortaya koymaya devam mı edecekler? Gelişmeler zamanla netleşecek.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağılantısı)

Fırsatlar göz kırıyor

Hamdullah  zt rk 2011.03.27

Bu hafta önemli bir hareketlilik yaşanacak. Türkiye'den sanayici ve ticaret erbabı insanlar S o Paulo'ya geliyor.

İki ülkenin işadamları masaya oturacak ve karşılıklı g r şecekler. Türkiye ayağı TUSKON tarafından organize edilen görüşmelerin Brezilya ayağını S o Paulo Ticaret Odası ile birlikte Brezilya-Türkiye İşadamları Derneğı (ASEBT) ayarlıyor.

Brezilya 19. yüzyılın sonları ile 20. yüzyılın başlarında kauçuk ve kahve üretimine dayalı bir zenginlik yaşamış. şimdi ikinci çıkışını yapıyor. Yabancı sermayeyi cezbeden ülkelerin başında yer alıyor. Brezilya'ya gelen

yatırımcılar arasına Türk işadamlarının da girebilmesi için psikolojik eşiği aşmaya yarayacak faaliyetlere ihtiyaç var. Aynı ihtiyaç Brezilyalı işadamları için de geçerli. TUSKON-FIESB-ASEBT işbirliğiyle gerçekleştirilecek görüşmeler bu açıdan önemli bir adım. Geçtiğimiz yıllarda Tayyip Bey'in öncülüğünde yapılan ilk ziyaretin arkasından bu şekilde getirilmesi hayırlı bir çıkışın kapısını aralayabilir.

Halen Brezilya'da birkaç firmanın temsilciliği ve kauçuk üretimine dayalı bir ortak yatırım var. Ticari ilişkiler bundan ibaret.

Geçen hafta konuştuğum sanayicilerden birisi çok ümit verici şeyler söylüyordu. Brezilya'yı çevre ülkelerle birlikte değerlendirmiş ve daha detaylı incelemeler yapmak üzere bir ekip göndermeye karar vermişlerdi. Güzel olan taraf ihtiyacın tespit edilmiş olmasıydı. Brezilya insanı ticarete yatkın. Alım güçleri var. Yapı olarak kalite arayan insanlar. Bununla beraber pazarda karşılına çıkan malların kalitesi düşük, fiyatları çok yüksek. Türkiye'den gelecek yatırımcılar da kalite ihtiyacına cevap verebilecek teknolojiye ve üretime sahip.

Ayrıca Brezilya için Türkiye, Gümrük Birliği'nden dolayı aynı zamanda Avrupa demek. Türkiye için de Brezilya, Güney Amerika ülkeleri arasında geliştirilmeye çalışılan birlikten dolayı aynı zamanda MERCOSUR ülkeleri demek. Brezilya, Arjantin, Uruguay ve Paraguay'dan oluşan birlik NAFTA ve AB'den sonra üçüncü sırada yer alan 1 trilyon doların üzerinde büyük bir pazar.

Sadece ekonomik ihtiyaçlar değil, siyasi bakış ve duruş da Türkiye ile Brezilya'yı birbirine yaklaştırıyor. Tabir caizse yeni herif olmaya başlamış gençlerin kabadayılığı ve arkadaşlığı var.

Türk Hava Yolları'nın direkt uçuş başlatmış olması da Brezilyalıların Türkiye'yi görmesini kolaylaştırdı. Karşılaştığımız insanlar arasında küçümsenmeyecek oranda Türkiye'yi görmüş kişi var. Hepsinde, Türkiye'ye ilginç bir şekilde alaka uyanmış. Seksen beş yaşında bir ihtiyar gazeteye ilan vererek Türkçe hocası aradı, mesela. Türkiye'ye yaptığı bir ziyaret sonrasında kalbine yerleşen Türkiye sevgisi onu Türkçe öğrenmeye sevk etmiş.

Brezilya'da Türkiye ve Türklere ait ilk imajlar olumlu. Kurulan ilişkilerle bunu daha da ileriye götürebilmek elimizde. Kültürel zenginliğimiz çok önemli bir artı değer. Ayrıca Türkiye, Brezilyalıların kültür değerleri açısından çok önemli merkezlerin bulunduğu bir ülke.

Yani kültürler arası diyalog için müsait bir ülke. Şu anda São Paulo'da bir sergi var. Ağırlıklı olarak Suriye ve İran'dan getirilen İslam kültür ve medeniyetine ait eserler çok özenle tasarlanarak sunulmuş Brezilyalıları. Aynı eserler São Paulo'dan evvel, iki ay boyunca Rio'da sergilenmiş. İslam kültür ve medeniyetini anlamaya yönelik, önyargılardan çok uzak bu sergi, insanda şükran hisleri uyandırıyor. 'Biz bu kadar yapabilir miydik?' sorusunu sorduracak kalitedeki sergiyi Brezilyalılar yapmış. Yani, onların İslam coğrafyasına ilgisi sadece ekonomik değil, kültürel alanda da başlamış. Güzel bir haberi fazlasıyla hak eden bu sergiyi önümüzdeki günlerde tekrar ele almak üzere bu kadarıyla iktifa edelim.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şeytan bin yıl beklese payına bir şey düşmez

Hamdullah Öztürk 2011.04.03

Renk, dil ve kültürel farkların varlık sebebi, tanışmaktan başka bir şey değil.

Tanışmak, kaynaşmanın yolunu açıyor. Evhamlardan beslenen ve kötü niyetliler tarafından körüklenen korkuların istilasına son veriyor.

Türkiye'den gelen bir grup işadami, yaptıkları görüşmeler sonrasında hem kendileri yaşadı bu gerçeği hem de Brezilyalıların yaşamasına vesile oldular.

Anlaşılan o ki, fazla bir şey beklemiyorlardı Brezilya seyahatinden. "Madem bu kadar konuşuluyor, hükümetler yakınlaşıyor, gidelim; hiç olmazsa bir ülke görmüş oluruz." gibi niyetlerle çıkılan yolculuğun dönüşü hiç de öyle olmadı.

"Burasının bir Afrika ülkesi olmadığını gördük." cümlesi her şeyi özetliyordu. Gidip görmek, görüp detaylara ulaşabilmek hem önyargıları silip süpürüyor, hem de fırsatları gözler önüne seriyor.

Sözün özü, Türkiye Brezilyalılar için, Brezilya da Türkler için kârlı birer pazar haline gelmiş. Belki de "Birçok gelenin her biri memnun ki gördüğünden / Çok geçmeden dönerler her biri seferinden." diyeceğiz uğurladığımız işadamları için. Merhum Yahya Kemal'in, "Birçok gidenin her biri memnun ki yerinden / Çok seneler geçti, dönen yok seferinden" mısraları Türkiye'ye giden Brezilyalılar için geçerli olacak. Onlar da ciddi ciddi umutlandılar çünkü.

Sadece iş imkânları değil, Cenab-ı Hakk'ın yarattığı tabii güzellikler de büyüledi insanımızı. Pão de Açúcar tepesine iki teleferikle çıkıp, Rio aynasında Cemil isminin cilverlerini seyretmek fevkaladeydi. Ertesi sabah günün ilk ışıklarıyla Jesus heykelinin bulunduğu tepeye terenle tırmanıp, insanların inançlarını taşlara kazımadaki gayretine şahit olmak gerçekten düşündürücüydü. Düşünce hayallerin ve düşlerin kapısını aralıyor, Pão de Açúcar ile Jesus heykelinin ortasında yer alan boş bir tepeye nazarlar ilişıyordu.

Cebel-i Nur gibi tevazuunu, resanetine yaslamış bu tepe, şehrin tam ortasında olmakla beraber insanlarla sanki hiç alakası yokmuş gibiydi. Granit kayaların üzerine zümrütten yeşillikleri sermiş, bir tarafına gölü, diğer tarafına da denizi alarak gelip üstüne konacak "üveyikleri" beklemeye koyulmuştu sanki. Bizim için belki de o tepe "kalbin zümrüt tepelerine" uzanan yolun mücessem bir basamağı olabilirdi. Bunca güzelliği yaratan Allah (cc), tecelliden isme ulaşmak isteyenler için merdiven lütfetmez mi? Neden olmasın? Yeter ki hakkıyla isteyebilelim.

Rio'nun ruhu dinlendiren güzellikleri, akşam Türkçe Olimpiyatları'na katılacak öğrencilerin şiir, şarkı ve skeçleriyle taçlandı. Ticari hava kendi yuvasına çekilmiş, kültür ortamında Türkler ve Brezilyalılar insan insana birkaç saat yaşamışlardı. Müdire hanım, öğrenciler ve işadamlarının yüzlerinde aynı ifade, bakışlarında aynı parıltı vardı.

"Gelin tanış olalım/ İşi kolay kılalım" adımı, "Sevelim, sevelelim/ Dünya kimseye kalmaz" neticesine doğru tatlı meltemlerle sürüklüyordu ruhları. Derken işadamları bir jest yapıp bu tatlı anı hediyelerle kalıcı hale getirdiler.

Yaşanan tatlı saatler geçecek, adeta cennetten süzülüp gelen bu İlahi neşveli duyguların yerini başka duygular almak isteyecek. Gündüzleri gecelerin takip ettiği gibi, umutları boğmak üzere yeisler, üşüşme telaşına düşecek. Olsun. Ne çıkar? "İnancın sihirli şarkısı dillerimizde / Mecnûn'unkine denk aşk var(sa) gönüllerimizde." Ve eğer nasip olur da "kalbin zümrüt tepelerinde" ağırlayabilirsek bir gün pırıl pırıl Brezilya insanını... Böyle bir tanışmanın, bilişmenin tadına tat yetişmez. Şeytan bin yıl beklese payına bir şey düşmez. İnşallah.

İnfilak: Sesimi duyun!

Hamdullah Öztürk 2011.04.10

Kadın-erkek ilişkilerinin daha serbest olmasını savunanlar, özellikle kadına karşı işlenen suçların ardından bir noktanın altını çiziyorlar: Yaşanmamış cinsellik büyük bir tehlikedir.

Bu tespitin haklılık payı olabilir. Ancak, "Her türlü serbestlik tanınırsa sonuç ne olur?" sorusunun cevabı, "Mevcut durumdan çok daha iyi olur." cümlesindeki zan ve tahminden öteye geçmez. Kendi derdiyle uğraşmaktan, başkalarını araştırmaya fırsat bulamayanlar, ilişkilerin alabildiğine serbest yaşanabildiği toplumlardan masal ülkesi gibi bahsediyorlar.

Hâlbuki en acı istismarlar o ülkelerde yaşanıyor. İnsanî duyguların üzerine vefasızlığın kezzap döküp geçişine de en çok oralarda rastlanıyor.

Geçen yıllarda ABD'de yaşanan silahlı okul baskınına hatırlayalım. Katil, baskın öncesi mesajını videoya kaydetmiş, sonra kendi okuluna girip etrafı taramıştı. Kanlı bir katliamın ardından ne var ne yoksa hepsi ortaya dökülmüş, katil etrafına sesini duyuramadığı için acı bir katliamla varlığını hissettirme yolunu seçmişti! Cinnetin temelinde vefa göremeyen hisler vardı.

Şimdi de Brezilya benzer bir hadise ile sarsıldı. 24 yaşındaki Wellington Menezes de Oliveira adlı kişi mezun olduğu okula girip, çift silahla iki sınıfı taradı. Tıpkı ABD'deki okul baskını gibi. Her şey ince ince düşünülmüş. Verilmek istenen mesaj bilgisayarda yazılmış. Beyaz bir çarşaf kefen olarak hazırlanmış ve yedi yaşındaki çocukların okuduğu birinci sınıflardan birine bırakılmış.

Wellington Menezes'in bıraktığı mektubun ilk cümlesi şöyle: "Öncelikle bilmelisiniz ki, kirli insanlar eldivensiz bana dokunamayacaklar, sadece iffetini evlilik sonrasında ilişkiye saklamış iffetli insanlar, zinaya bulaşmamış insanlar bana eldivensiz dokunabileceklerdir."

Eldeki bilgiler henüz yeterli değil. Ancak şöyle bir düşünelim: Menezes mesajına, neden iffetsizlerin kendisine dokunamayacağını söyleyerek başlıyor? Ve neden yedi yaşındaki çocukların sınıfına beyaz bir çarşaf bırakıp, 12-14 yaşındakilerin sınıflarını tarıyor?

Şimdilik, AIDS hastası olduğunu bildiğimiz katil, küçük yaşlarda istismara maruz kalıp, o istismardan AIDS virüsü kapmış olabilir mi? Annesini de küçük yaşlarda kaybeden Menezes, çocukluk ve ilk gençlik yıllarını utanç verici bir hastalıkla boğuşturmakla kaybetmekten bunalıp, infilak etmiş olamaz mı?

Henüz bunları bilmiyoruz. Ama bilinen bir şey var ki, çocuk istismarı ile ilgili suçlara bulaşanlar arasında her istediğine rahatlıkla ulaşabilenlerin sayısı hiç de az değil. İlişkilerin serbestçe yaşanabildiği ülkelerde, devlet çocuklardan gelecek bir telefonla hemen kapıya dayanıp, çocuğu ailenin elinden alma tedbirini geliştirmiş. Neden?

Yaşanmamış cinsellik suç sebebi olabilir. Ancak ilişkilerin alabildiğine rahat yaşandığı ülkeler incelenirse serbestlik faturasının çok daha kabarık çıktığına şahit olabiliriz. Bu tür toplumlar üzerinde yapacağımız araştırmalarla sonuca gideceğimiz gibi, bizzat insan üzerinde, hatta kendimiz üzerinde yapacağımız araştırmalarla da sonuca gidebiliriz.

Mesela önce, nefis hakkında söylenmiş şu enfes söze kulak verelim: "Nefsini seven başkasını hakiki manada sevemez." Sonra da Buseyri'nin meşhur kasidesindeki şu mısraları düşünelim: "Nefis çocuk gibidir. Vakti geldiğinde süttten kesilmezse, yirmi beş yaşına gelse de annesini emmek ister."

Nefsini şehvet girdabına kaptıranlar, bırakalım başkalarını duyma ve onların hislerine saygı göstermeyi, acaba kendi kendilerini duyabiliyorlar mı?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Konu Kadir Topbaş Bey

Hamdullah Öztürk 2011.04.17

"Türkiye uluslararası alanda çok iyi bir yere geldi." diyor, eski senatörlerden ve şimdi São Paulo Ticaret Odası başkan yardımcılığıyla birlikte Büyükşehir Belediyesi'nin Uluslararası İlişkiler Koordinatörlüğü'nü yürüten Alfredo Cotait.

Alfredo Bey'in ardından sözü, C 40 São Paulo Summit Koordinatörü Carlos Fukuhara alıyor. Adından da anlaşılacağı gibi Fukuhara Japon asıllı. Söylendiğine göre Japonya'dan sonra en fazla Japon'un yaşadığı ülke Brezilya imiş.

Fukuhara, mayıs ayı sonunda São Paulo'da dünyanın kırk büyük şehrinin belediye başkanlarının bir araya geleceği toplantıyı anlatıyor. Toplantıda büyük kentlerin büyük dertlerine kafa yoran kırk başkan, özellikle çevre şuuru merkeze alarak bilgi ve tecrübe aktarımında bulunacak, ortak problemlere birlikte çare arayacak.

Programa New York Belediye Başkanı Michael Bloomberg başkanlık yapıyor. Eşbaşkan da São Paulo Büyükşehir Belediye başkanı. ABD'den bir iki büyük kentin daha belediye başkanı geleceğini bildirmiş. Paris Belediye başkanı ve diğer davetlilerin çoğu çağrıya icabet cevabı vermişler.

Çevre şuuru esas alındığı için programa dair ne varsa çevreye uyumlu olarak tasarlanmış. Mesela başkanlar havaalanlarından elektrikli arabalarla alınacaklar. Programda tek bir kâğıt bile kullanılmayacak.

Başkanlar Güney Amerika'nın en büyük parkına kendi ülkelerinin plakasını taşıyan birer ağaç dikecekler. İbirapuera, Brezilya'nın bitki çeşitliliğini aksettiren çok güzel bir park. Özellikle hafta sonları dolup-taşıyor. "Ağacı yaşatmak da o ülkenin insanlarına düşecek." diyor Senatör Alfredo Bey.

Bu cümle Brezilyalıların dışa açık, sıcak tarafını gösteriyor. Japonlar gibi İtalyanlar ve Almanlar da çok bu ülkede. Şimdi Çinliler çok yoğun ilgi gösteriyor. Brezilyalıları için Alman ya da İtalyan olmanın menfi bir tarafı yok. Çeşitlilik Brezilyalıları korkutmuyor.

Belediye başkanları arasında Kadir Bey de bulunup, İbirapuera'ya Türkiye ağacını dikmesi üzerinden, "Türkler neden burada olmasın?" mesajını verdi Alfredo Bey. "İlk fırsatta İstanbul'a gitmek istiyorum." dedi ardından da.

İtilip-kakılan, varlığından haberdar olunmayan, olsa da hoş olmasa da, hatta bulunmasa daha iyi kabilinden mimiklerle karşılanan ülkeler var dünyada. Türkiye için bu tür şeyler tarih öncesinde kalmış gibi. Şükürler olsun, artık "Geliyorlar mı?" ya da "Yeter ki gelsinler" denilen bir ülkeyiz.

"Hangi belediye başkanları geliyor?" sorusunu cevaplarken, program koordinatörü Fukuhara hepimizi hüzünlendiren bir cümle söylüyor ve orada bir müddet sükût ediyoruz: Tokyo Belediye başkanı da mutlaka gelmek istiyordu ama deprem ve tsunamiden dolayı...

Belediye başkanları isterlerse, yanlarına bir grup işadamı alıp bir hafta önceden gelebileceklermiş. Brezilyalıları ticarete çok açık insanlar ve ticarî ilişkileri çok önemsiyorlar. Başkanlar kendi programlarını takip ederken işadamları için de iş görüşmeleri ayarlanacaktı.

Fukuhara, "Kadir Topbaş Bey'den davetiyenin ulaştığına dair yazı aldık ama..." diyor, sonra da "Eğer gelirse..." girizgâhıyla başlayan cümlesini ilave ediyor. Bayrakla, vatanla, sahip olduğumuz pasaportla kuru kuruya övünmek değil, başkalarının göz bebeklerinde "siz olmazsanız olmaz" manasını okuyarak şükretmek bir başka oluyor.

Mayıs sonunda São Paulo'ya dünyanın kırk büyük kentinin belediye başkanları gelecek. Ama görüşmeden edindiğim intiba ve duyduğum cümlelerden anlıyorum ki, diğer ülkelerin içinde bizim başkanımız Kadir Bey asla kırk kişiden birisi olmayacak.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kur'an ve insan

Hamdullah Öztürk 2011.07.24

"Kur'an'ın ilk muhatapları..." girişiyle başlayan cümleler her zaman çok soğuk geldi.

Elimizde tuttuğumuz, öpüp başımıza koyarak okumaya başladığımız ve sonra yine öperek yerine koyduğumuz kitabın yakınlığını bizden alıyor sanki o cümle. Nüzulün başlangıcından bugüne kadar geçen zamanı aşılamaz bir engel gibi yerleştiriyor araya.

Hâlbuki her birimizin Kur'an'a ilk muhatap olduğu bir zaman var. Evet, o bizim zamanımız. Ve bizler içinde yetiştiğimiz kültür gereği minik ellerimizi, çok büyük bir saygı ile uzatıyoruz "Kelam-ı Kadim'e".

Biliyoruz ki bu kitap, bizi geldiği yüce âlemlere yükseltmek üzere tenezzülen gelmiştir. Onun rehberliğinde dünyayı, yaratılışı, olayları ve kendimizi okuyarak gerçek insan olma ufkuna yürüeyebiliriz.

O yüzden Kur'an'ın muhatabı insandır. Hangi zamanda ve zeminde gelmiş olursa olsun, Kur'an muhatabını alır ve insanlığın mertebelerinde yükseltmeye başlar.

Zannediyorum Kur'an'ı anlama hususunda zaman, dil ve kültürdeki farklılaşma gibi problemleri aşma iradesi ortaya koyan ve bu konuda gerçekten çok çalışan insanlar bir yerde hata yapıyorlar. Zannediyorum kaydını bir kere daha koyarak, o hatanın, anlama iradesine karşılık, kendi yakınlığını hissettirerek, anlaşılma ihsanında bulunacak mutlak iradeye nazar etmemekten kaynaklandığını ifade etmek istiyorum. Anlama ve anlaşılma ilişkisi, bir insanın kâğıtlar üzerine yazılmış cansız satırlarla arasındaki tek yönlü bir ilişki gibi algılanıyor.

Kur'an bir söz mucizesiyse, ezeli kelam, ilm-i muhitten süzülerek gelmişse ve o sözün sahibi Âlemlerin Rabbi olduğu gibi aynı zamanda bize şah damarımızdan daha yakınsa, neden O'nun yakınlığını unutarak zamanı aşılmaz bir mesafe gibi düşünelim ki?

Evet, açıktır ki, Allah insanı yeryüzünde halife olarak yaratmıştır. Doğuşundan, hilafete yürüyüşüne kadar olduğu gibi, halife olarak nezaret vazifesini ifa esnasında da insanın rehberi Kur'an'dır.

"Kur'an'ın ilk muhatapları" cümlesi, bence, Kur'an vasıtasıyla insanların nasıl değişebildiğini ve etrafını da şekillendirerek dünyayı nasıl değiştirebildiğini göstermesi bakımından müstesna bir örnektir.

Hem kendimizi değiştirebilmek hem de halife olabilme yolunda önümüze çıkan engelleri aşarak yürüyebilme pratiğini Hz. Peygamber (sallallahu aleyhi vesellem) ve onun güzide ashabının hayatından alırız.

Kur'an, Hz. Âdem'den başlayarak insanlık tarihini çeşitli örneklerle önümüze nasıl seriyorsa, aynen öyle de, şimdiki muhatapların kendi zamanları ile ilk muhataplar arasında geçen zamanı ve olayları okumasına rehberlik eder.

Bize düşen, irade göstermek ve o yolda ciddiyetle çalışmaktır. Eğer üzerimize düşeni yapmakta kusursuz olabilirsek bize şah damarımızdan daha yakın olan zamanın sahibi ve yaratıcısı, inşaallah yakınlığını bize de hissettirir. Kur'an vasıtasıyla gönül gözümüze marifet sürmeleri çeker.

İlk nüzul anından günümüze kadar geçen zamanı engel olarak görenlerin yanında, Ramazan ve Kadir Gecesi gibi Kur'an'la hususi alakası olan zamanları, biz de yakınlığın inkişaf anları görebiliriz. Daha bir ihlâslı, daha gayretli ve turnayı gözünden vurmak üzere ele geçmiş özel fırsatlar sayabiliriz.

Zaten Âlemlerin Rabbi, "İsteyin, icabet edeyim!" demiyor mu? Daha da ötesi, kıymetimizin isteklerimizden geldiğini ifade ederek "İstemezseniz ne ehemmiyetiniz var?" demiyor mu?

Gelin biz de Kur'an ayını şah damarımızdan daha yakın olan Rabb'imizin yakınlığını hissetmek ve onun kelamının kapılarını bizlere açması için gayret etmekte değerlendirelim.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Bizi aldatan bizden değildir'

Hamdullah Öztürk 2011.07.31

Hayat pratiği ve benzer durumlardan birinin, diğerini anlama açısından sağladığı imkânlar, başlıktaki hadis mealini akla getirdi.

İnsan ilk anda, "Neden 'aldatan' demekle yetinmeyip, 'bizi aldatan' denilmiş?" sorusuna takılıyor. Biraz ince düşünüp, "kim söylemiş, kime söylemiş ve hangi makamda söylemiş" gibi söze kıymet kazandıran unsurlar açısından bakınca, "bizi" kaydının orada ne kadar manidar düştüğü daha iyi anlaşılıyor.

Evvela, mümince tavrın genel çerçevesini belirleyen iki ayeti hatırlayalım:

Muhammed (sas), Allah'ın resulüdür. Onun (sas) maiyetinde olanlar kendi aralarında son derece merhametli, küffar karşısında ise son derece şedit ve aşılmaz bir sur gibidirler. (Fetih, 29)

Ey iman edenler! Dininden dönenleriniz olursa, Allah (cc) bir kavim getirir. Allah (cc) onları sever. Onlar da Allah'ı sever. Müminler karşısında zillet denecek kadar alçak gönüllü, ama küffar karşısında son derece

izzetlidirler. Kınayıcıların kınamalarına aldırmaksızın Allah yolunda mücâhede ederler. İşte bu Allah'ın fazlıdır ve onu dilediğine verir. Allah, her şeyi kuşatan ve bilendir. (Maide, 54)

Küffar, yani her türlü nimetle perverde edildiği halde nankörlük edenler. Hakkı bildiği halde karalayıp, batılı hak yerine ikame etmek isteyenler. Yani insanlığı kökten aldatanlar, gerçekten sağlam, sert ve sarsılmayan, kararlı bir tavrı ve o tavrın gerektirdiği fiili yaptırımları hak ediyorlar.

Eğer bir zümre bu vazifeyi üstlenir, her türlü kınama, karalama, aşağılanma ve bunun gibi bilumum içtimai baskıları göğüsleyerek üstesinden gelmeye ahdederse, o topluluk içinde yer alanların son derece güvenilir olması lazım gelir.

Bir parantez açıp, "emin" olmanın, peygamberlerin temel vasıflarından olduğunu hatırlayalım. Sonra da soralım: Birbirinden emin olmayanlar, küffar karşısında Çin Seddi gibi durabilir mi?

Sonra da güvenmek ve güvenilir olmak ile birbirine karşı alçak gönüllü ve mütevazı olmak arasında nasıl bir ilişki olduğunu düşünmeye çalışalım.

Aldatma, münferit bir ahlaki mesele olduğu kadar, gruplar, milletler ve devletlerarası bir meseledir aynı zamanda. Münferit ahlaki bir mevzu olarak aldatma ne kadar mezmum ise savaşta taktik ve stratejinin temelini oluşturması bakımından o kadar memduh ve kaçınılmazdır. Harp hiledir.

Devletlerarası münasebetlerde taktik ve stratejiler biraz daha incelerek, medenileşir. Sonra diplomasi adı altında lacivert urbalara bürünerek salonlarda arzı endam eder. Söz, belağatle birleşip öyle bir sihre bürünür ki, normal şartlarda asla kabul etmeyip, savaşacak devletler, savaş sebebi gördükleri meselelerde gülerek imzaları atarlar. Böylece savaşı bir değişim başlar.

Efendimiz (sas), fertleri en mükemmel ahlaki seviyeye ulaştırmak kadar, nankör ve insanları batılla oyalamak üzere, dolap üzerine dolap çevirenlerin hilelerini başlarına geçirecek basiretli hamleleri de talim etmek durumundaydı. Mesela bir Mekke fethi, strateji ve diplomasinin en nadide örneklerine sahne olmuştur. Aldatma gibi ahlaken çirkin bir şeyin, hayatını aldatma üzerine kuranları bile hakka taşımakta nasıl değerlendirilebileceği orada fiilen gösterilmiştir. Ve her şeyi yerli yerine koyan Efendiler Efendisi (sas), dünyayı değiştirmeye ahdedenlerin bir noktaya dikkatini çekiyor. Aldatmanın bir yeri vardır. Eğer, mümin o yeri de ahlakileştirecekse, "Bizi aldatanın bizden olamayacağını" unutmayacaktır. .

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Rahmetin sesi

Hamdullah Öztürk 2011.08.21

Afrika'da kıtlık, kuraklık ve iç savaş yaşayan ülkeler için oruçlu ağızlarla istiska dualarına çıkılırken bir taraftan da uygulama farkları dikkat çekiyordu.

Zaten dört camisi bulunan yirmi milyonluk São Paulo'da birinde yirmi rekât kılınan teravîh, diğerinde sekiz rekât olarak eda edildiği için insanlar ister istemez soruyor. Buna bir de "teologların" ibadet ve kulluk şuurunu topa tutmak istercesine yaptıkları aşırı yorumlar eklenince, meseleye açıklık getirmek şart oluyordu.

Ergun Çapan hocamız, sağ olsunlar geçen hafta yorum sayfalarında yayınlanan yazısıyla konuyu enine boyuna ortaya koydular. Daha sonra Prof. Dr. Hüseyin Elmalı hocamızın aynı konuda yazdığı bir makale elime geçti. Elmalı hocanın, Hz. Aişe hadisi, Hz. Ömer zamanında başlatılan yirmi rekât uygulaması ve İmam Malik Hazretlerinden gelen Medine halkının 36 rekât olarak teravih namazını kıldığına dair haberi karşılaştırmasında bir nokta dikkatimi çekti.

Elmalı hoca yorumunda, Efendimiz'in (sas) Hz. Aişe'nin rivayet ettiği üçü vitr olmak üzere on bir rekât kıldığı namazlarda Kur'an'ı hatmettiğini zikrediyor. Mescid-i Haram ve İslam âleminin birçok yerde hatimle teravih geleneğinin menşeyinin bu sekiz rekâtlık "kıyam-ı Ramazan" olduğuna parmak basıyor. Sonra buna bağlı olarak 20 ve 36 rekât olarak kılma uygulamasını ez-Zerkani'nin, Muvatta şerhinde İbn Habib'den naklettiği bir yorumu zikrediyor.

Bu yoruma göre, Efendimiz'in (sas) mübarek dizlerinin şişmesine sebep olan uzun kıyam, müminlere ağır geldiği için -Allahu a'lem- Hz. Ömer, teravihte hatimi yirmi rekâta yayarak, kıyamın uzunluğundan kaynaklanan zorluğu hafifletmiş oldu. Aynı gerekçe ile daha sonra teravihte hatim 36 rekâta yayılarak eda edildi. Fakat Medine halkının bu uygulaması Hulefa-i Raşidin'in sünneti gibi kabul gören bir şey olmadığı için Medine dışında başka memleketlere yayılmadı. Hatta bir müddet sonra Medine halkı da teravihi yirmi rekât olarak eda etmeye başladı.

İbn Habib'in bu yorumu, Ramazan'da mukabele yaparak Kur'an'ı hatmetmenin yanında, bir de Kur'an'ın namazda hatmini kulluk ve ibadet âşıklarının gündemine sokmuş oluyor. Şeytanların zincire vurulduğu, açıklıkla nefis-i emmarenin ipinin çekildiği bir zamanda, ibadetlerle Allah'a yaklaşma adına dev adımlar atma imkânının varlığı, kaçırılmaması gereken bir fırsat olsa gerek.

Bir can dostundan gelen e-mail, İmam Azam'ın talebede aradığı bazı vasıfları naklediyordu. Büyük İmam dermiş ki; "Talebe kedi gibi mütemellik, köpek gibi sadakatli ve horoz gibi seheri olmalıdır."

İmam Azam'ın, talebenin istifadesi için lüzumlu gördüğü bu vasıflara bakınca sormadan edemiyor insan: Ya kul nasıl olmalı?

Eğer kuraklıktan ciğerleri kurumuş hemcinslerimiz için el açıp niyaz edeceksek, nasıl temellük etmeli, nasıl sadıkane duaya devam etmeli ve Cenab-ı Hakk'ın dünya semasına nüzul buyurduğu seher vakitlerini nasıl değerlendirmeliyiz ki, dua külliyet kazansın ve Arş-ı Rahman'ı ihtizaza getsin?

Yazıyı yazarken, yağmur sesi, tatlı bir musiki nağmesi gibi kulaklarımda tınılıyordu. İnsanları kucaklamak istercesine yere yaklaşan bulutların arasında parıldayan şimşek, farklı bir derinliğin kapılarını aralıyordu. Aklıma şimşeğin kamçıya teşbihi geldi. Acaba dualara icabet edilir de şimşek kamçısıyla, rahmet bulutları Afrika'nın naçar insanlarına doğru sürülür müydü? Neden olmasın ki? Teologlar tartışma çıkaradursun müminlere dua çok yakışıyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Güneşin battığı yerden

Hamdullah Öztürk 2011.08.28

Yedi bin metreye ulaşan yüksekliğiyle And Dağları, dünyanın batısına çekilmiş muazzam bir ihata duvarını andırıyor. O duvarın dışında, altı bin metre yükseklikten deniz seviyesine kadar inen eteklerde Bolivya ve Perulular ikamet ediyor.

Sırtını dünyaya yaslayıp, su ile semanın birleştiği noktaya bakarak yaşayan bu insanlar, İnka medeniyetinin çocukları.

İnkalılardan günümüze ulaşan Machu Picchu kalıntılarının afişi, bölgenin bugünkü durumunu hiçbir söze hacet bırakmadan özetlemeye yetiyor. O afişte mahallî kıyafetleri ile geçmişine bakan iki yerlinin yüzündeki hasret ve mağduriyet çizgileri ile bakışlarındaki gariplik, Ziya Paşa'nın, "Hem hevâ üzre seyr eder taht-ı Süleyman dediler/ Ol saltanatın yeller eser şimdi yerinde" mısralarını terennüm ettiriyor insana...

Balık bakımından dünyanın en zengin kıyılarına sahip olduğu gibi yeraltı kaynakları yönünden de fevkalade varlıklı bu garipler diyarında, geçen sene açılan sefaretimiz ve 2007 yılındaki depremde Peruluların imdadına koşan ve sonrasında yardımlaşmayı devamlı kılmak üzere başkent Lima'ya yerleşen "Kimse Yok mu" ekibi var milletimiz adına.

Büyükelçi Namık Bey, elden gelenin de ötesinde hizmetler verebilmek için çırpınıyor. Peru ve tarihi hakkında verdiği bilgiler ve geliştirdiği projeler insanın umutlarını kamçılıyor. Dinledikçe fark ediyorsunuz ki, hayal satan değil, nerde durduğunu ve ne söylediğini gayet iyi bilen bir devlet adamının huzurundasınız. O devlet adamının, aynı zamanda imkânlar el vermiyorsa eğer, kimseye göstermeden, sefaretin yerlerini silip, duvarlarını boyayarak, hiçbir engele takılmadan yoluna devam edebilecek kıratta, işinin dertlisi olduğunu fark ediyorsunuz.

Namık Bey, Türkiye'nin çevresindeki ülke büyükelçileri ile de çok güzel dostluklar kurmuş. Samimiyetin sağladığı kredi ile ülke temsilinin ötesinde, bölgesel temsil seviyesine ulaşmışlar hep birlikte. Kimse Yok mu Derneği'nin iftarında şahit olduğum ilişki biçimi, bölgenin geleceği için ellerin kenetlenmeye başladığını gösteriyordu.

Gecenin sürprizi, Kimse Yok mu kervanına katılıp, karaların bittiği noktaya hicret etmiş kızlarımızdan birinin program esnasında yaptığı ebruların hediye edilişiydi. Ebruların bu kadar muazzam tesir uyandıracığını tahmin edemezsiniz. Peru devlet başkanının kız kardeşi ve milletvekilleri hediye edilen ebrulara tekrar tekrar bakıyor ve birbirlerine dönüp hayret ifadeleri ile "çok güzel, çok güzel" diyorlardı. Perulular kadar Fas ve Endonezya sefirleri de çok beğenmişti ebruları. Kenarına "Türkiye ve Ebru" kelimelerinin yazılmasını rica ettiler. Herkes diğer konuklara verilen ebruları da görmek istiyordu.

Kimse Yok mu Derneği yetkilileri, depremzedelere gıda yardımı yapmakla yetinmemiş. Ardından kıt imkânlarla da olsa güzel bir anaokulu yapmışlar. Şimdi Mehmet Bey, Osman Bey ve Perulu müdire hanım, çocuğu birinci sınıfa başlayacak ailelerin "E şimdi ne olacak?" sorusuna cevap arıyorlar.

And Dağları'yla örülmüş ihata duvarının dışındaki hemcinslerimizi seddin içine almak için eğitim desteği çok önemli. Perulu aileler çocuklarına iyi bir eğitim aldırmanın önemini kavramış; bu konuda fedakârlıktan kaçınmıyorlar. Bir de Büyükelçimiz Namık Bey'in ısrarla üzerinde durduğu gibi işadamlarımızın bu bölgelerdeki potansiyeli fark etmesini hızlandırmak çok önemli. Çinliler buralardan maden ve arazi satın alıyor. İran altmış sene evvel açmış sefaretinin. Mısır da öyle... En sona biz kalmışız.

Hani mazeret ileri sürenlere yöneltilen "Allah'ın arzı geniş değil miydi?" sorusu var ya, işte o soruyu daha fazla geç kalmadan kendimize sormakta fayda var. Geç kalmak hem imkânları kaybetmek hem de mesuliyetleri yerine getirmekten aciz kalmak gibi çift taraflı bir hüsrana karşı karşıya bırakabilir bizleri.

Mehmet Bey ve Namık Bey'in bir şeyler yapabilmek için samimane çırpınışları inşallah karşılığını bulur. Bizler de Bayram arifesinde oruçlu ağızlarla hiç olmazsa güneşin battığı yerde bizi temsilen duranlara dualarımızla destek oluruz. Harabelerin üstünden garip garip maziye bakan yerlilerin gözlerini çevirir, hep birlikte istikbale bakarız.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gördükçe şaşırarak daha neler var

Hamdullah Öztürk 2011.09.04

"Aslına bakarsanız biz gelmek istemeyenlerdendik. Ama şimdi kalmak istiyoruz. Bir değerlendirme yapıp en kısa zamanda yeniden geleceğiz." diyerek ayrıldılar.

Arkalarından el sallarken "inşallah" diyorduk; sizi buralarda görmek istiyoruz.

İnsan, şevk veren nice yeniliklerle karşılaşılıyor ama ortam değişip, araya başka şeyler girince o şevk tatlı bir hatıra olarak mazide kalıyor. Allah'ın arzı geniş olmasına geniş de, o genişlikten nasibini alanlar, yollara düşenlerin arasından çıkıyor.

Gezdikçe görünen bir gerçek var. İki tip insan açılmış dünyaya. Birisi zulme maruz kalarak vatanını terk edenler. Diğeri de erbâb-ı ticaret. Her iki kesim de gittikleri ülkelerde yeni imkânlar ve zenginlikler bulmuş.

İslam dünyasının ticarî damarını Araplar temsil ediyor galiba. Nereye yolunuz düşse orada hatırı sayılır miktarda Arap'la karşılaşmak mümkün. Dünyaya açılmanın afetlerinden korunabilmek için cami etrafında toplanma yolunu bulmuşlar. Bütün faaliyetlerini cami merkezli olarak sürdürüyorlar.

Matto Grosso do Sul eyaletinin başkenti Campo Grande'ye yolumuz düşmüştü. Cuma namazını kılmak için mescit aramaya başladık. Şehirde bir tane mescit varmış. Cemaatin hepsi birbirini tanıyor ki, bizim yabancılığımız hemen fark edildi. Cemaatten bazıları yanımıza gelip, yemeğe davet ettiler. Elimize bir anahtar tutuşturup, "Yan tarafta misafirhanemiz var. Bir daha geldiğinizde sakın otel aramayın. Anahtarla kapıyı açın ve kendi eviniz gibi girin." dediler.

"Çocuklarınızı ne yapıyorsunuz? Okulunuz var mı?" dedi arkadaşlardan birisi. "Yok" dediler. "Bizler topu topuna seksen aileyiz burada. Okul açacak kadar sayımız yok ki."

Merkezden bin iki yüz kilometre uzakta bile Araplardan seksen aile var. Camilerini yapmışlar. Çocuklarının eğitim problemini çözmek için yerine göre modeller geliştirmişler. Brezilya'da sistemin esnekliği farklı uygulamalara imkân verebiliyor. Araplar da bir okulla anlaşıp, çocuklarını oraya gönderiyorlar. Okul sonrası ek ders olarak Arapça ve İslam dersleri istiyorlar. Böylece anlaştıkları okulda çocuklarına kendi dillerini ve dinlerini öğretmeye çalışıyorlar.

Biz daha farklıyız. Araplarda tüccarlar gidip, camilerini yapıyor ve onun etrafında çoğalıyorlar. Bizde ise eğitimciler gidip, okul açıyor, tüccarlara ülkeyi ve dilini bilen yetişmiş insanlar sağlayabiliyorlar. Arapların böyle imtiyazları yok.

Dünyada ticarî açıdan fevkalade fırsatlar sunan ülkeler vardır mutlaka. Fakat tekstil fuarının ardından bir kere daha ortaya çıktı ki, bizim insanımız henüz bilinenin arkasından gidiyor. Bilinmeyen yerleri keşfedip, ilk olmanın imtiyazlarını yaşayacak kadar iştahı açılmış değil.

Geçen altı ay zarfında, fuarlar vesilesiyle gelen tüccar arkadaşlardan defalarca duyduğum bir cümle var: Biz Brezilya'yı böyle bilmiyorduk!

Şaşıracak bir şey yok ama eklenecek bir cümle var buna: Daha bilmediğimiz neler ve nereler var. Ve gittikçe göreceğiz ki, birilerinin iki asır önce keşfedip, tezgâhını kurduğu yerlerin kapısını biz daha yeni çalmaya başlamışız.

Afrika'nın yeraltı zenginlikleri Avrupa'ya taşınırken, bizler Avrupalı yazarların yamyamlardan ve oraya giden insanları nasıl, pişirip yediklerinden bahseden kitaplarını okurduk. Brezilya'ya gelince de gördüm ki, yamyamların yerini karnaval ve futbol almış.

Okulda öğrendiğimiz tarihlere kendimizi kaptırmayalım. Bizler Amerika'yı daha yeni keşfediyoruz. Tarihteki örneğe benzeyen tek yanımız, Batılıların, Hindistan sevdasıyla yollara düşüp, Amerika'yı bulmaları gibi, bizim de Çin'den ağızımız yandıkça bu nispeten bâkir dünyayı keşfimiz olacak galiba...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Diaspora Ermenilerinden bir ses

Hamdullah Öztürk 2011.09.11

Ermeni ve PKK kartlarını kullanarak Türkiye'yi cezalandırma niyetine dair İsrail kaynaklarından gelen açıklamalar, asırlık problemlerin sebepleri arasında yer alan uluslararası parmaklara dikkatleri çekti.

Mehmet Kamış Bey'in bu konuya dair dünkü yazısında temas ettiği hususlar, daha evvel gözlerim dolarak okuduğum bir mektubu hatırlattı. "Ermeni tehcirinin kan davasına dönüşmesi; ancak Anadolu'yu hiç görmemiş üçüncü, dördüncü kuşaktan sonra oldu." diyordu Mehmet Bey. Diaspora Ermenileri ile temas, bu tespiti fazlasıyla teyit edecek deliller veriyor insana. İsrail kaynaklı açıklamaları bir de bu açıdan bakarak yorumlamak üzere hiç görmediği halde, sürekli Türkiye hakkında anlatılanları dinleyerek büyümüş bir Ermeni gencinin, Türkiye'yi gördükten sonra yazdığı mektuba göz atalım isterseniz:

"Ben Türkiye'yi dinleyerek büyüdüm... Tanıdığım Türkiye'nin, bir tarafı harika manzaralar, zengin sofralar, gelenekler, neşe ve sevinçti. Diğer yanı, haksızlık, tarihinin bir bölümü Türk milleti tarafından kesilmiş olan Ermeni halkının çektiği sıkıntılar ve dökülen kanların acısıydı.

Dünya sürekli dönüyor ve değişiyor... Ailemin tarihinin -ki o tarih bir o kadar da benim tarihimdir- bende bu aile duygusunu, geleneklerini, aynı zamanda acıları hissettirmesi için olgunlaşmam gerekiyormuş. Bu duygular beni, geldiğim yeri, kültürü ve tarihi, içinde doğduğum milleti, yani kökümü tanıma arayışına götürdü.

Birkaç yıl önce (2007), dili az biliyor olsam da, üniversitede verilen Türkçe kursuna başladım. Kursun, bu harika ülkeye götürecek yolun açılmasına vesile olacağı aklımdan bile geçmiyordu. Kurs öğrencileri ve hocamızla, Türk kültürünü tanımak üzere Türkiye'ye gittik.

Tam beklediğim gibi, gerçekten zengin sofralar, harika manzaralar, gelenek ve neşe buldum. Ancak bunun çok ötesinde şeyler gördüm: Acının yerinde iyilik; bir zamanlar çok savaşların olduğu yerlerde sevgi; gurur yerinde tevazu gördüm. Türk halkı, insanları hislendirecek kadar misafirperver. Başkası için kendinden geçecek kadar da fedakâr. Öyle ki, çoğu zaman bu kadar cömertliğe nasıl karşılık vereceğimizi bilemedik. Bu halkın ruhu, saflığından ve temizliğinden insanı hislendiren bir çocuğun ruhunu hatırlatıyor.

Bir Ermeni çocuğu olarak, Türk topraklarında Ermeni milletin tarihi ile ilgili beni en çok etkileyen ve duygulandıran cümleyi duyabilmem için hakikaten dünyanın dönüp değişmesi gerekiyormuş. Misafir olduğumuz evde, benim Ermeni soyundan olduğumu öğrenen hane sahibi, ortak kültürel değerlerimizi ifade ederek gönlümü alabilmek için: 'Her Türk biraz Ermeni'dir...' diyebilmişti.

Türkiye'de duygulanmamak mümkün değil. Türk milletine sonsuz teşekkürler. Bu tecrübe, pek çok açıdan hayatımı değiştirdiği gibi aynı zamanda dünyaya bakış açımı, cömertlik anlayışımı da değiştirdi ve karşılık beklemeden başkaları için bir şeyler yapmayı öğretti.

Kültürü tanımak için gittim, yeni duygularla döndüm. Eğlenmeye ve dinlenmeye gittim, yeni hislerle döndüm. Hediyelikler almaya gittim, sevgi ve neşe dolu döndüm.

Belki kafamdaki şeylere cevaplar bulmaya gittim, ancak kalbim saygı ve minnet dolu döndüm.

Bu tecrübeyi nasip ettiği için Allah'a şükrediyorum. Bu cömert ülkenin insanlarına, misafirperverlik ve ikramlarından dolayı teşekkür ediyorum. Ve bilhassa sizlere sonsuz şükran ve minnet borçluyuz; yorulmadan ve hep sevgi dolu bir şekilde her zaman her sorumuzu cevapladığınız için..."

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir mesele, iki bakış

Hamdullah Öztürk 2011.09.18

Diaspora Ermenilerinin hikâyelerini dinleyerek büyümüş bir Ermeni gencinin, Türkiye gezisi sonrasında duygularını anlatan mektubuna yer vermiştim geçen hafta.

Gelen e-mailler arasında, özellikle iki tanesi, mevzu ile ilgili iki farklı bakış ve o iki bakışın uzun uzun tahlilini ihtiva ediyordu.

Birisi Osmanlı Devleti Aliye'sinin kuruluşundan alarak, İttihat ve Terakki Partisi'nin, Osmanlı Devlet harcını darmadağın edişine kadar inceliyordu süreci. İşin derdini gerçekten çekenlerden birisi tarafından yazıldığı anlaşılıyordu mektubun. Samimiyet ve hazmetmişlik emareleri fazlasıyla mevcuttu satırlarda. Diğer ise tam da birinci mektupta, İttihat ve Terakki'nin taksiratına dair ifade edilenlerin hepsine sahip çıkıyordu.

Birbirinden habersiz ve samimi duyguları dile getiren her iki mektup bir araya gelince ortaya şöyle bir tablo çıkıyordu:

Diaspora'nın politikalarına katılmayan Ermeni vatandaş, aşırılıkların özellikle tehcir görmüş ve Lübnan civarından dünya ülkelerine dağılmış Ermenilerin nesillerinden kaynaklandığını anlatıyordu. Son zamanlarda

hükümet politikalarının ümit verdiğiinden bahsediyor ve bulunduğumuz coğrafyada beraber geleceğe yürüyebilme emarelerinin görüldüğünü ifade ediyordu.

Tehcir görmüş Ermenilerin nesilden nesle aktarılan duyguları, diaspora politikalarının ve belki de seksenli yılların kanlı örgütü ASALA'nın doğuşunda önemli rol oynamıştır. Bunların varlığını bilmek problemlerin sebeplerini anlamaya, dolayısıyla da çare arayışlarının daha gerçekçi olmasına yardımcı olabilir.

Aynı yerden bakınca, ister İttihat ve Terakki örgütlenmesini hazırlayan sebepler diyelim, isterse o örgütlenmenin sonuçları olarak değerlendirelim. Ortada madalyonun öteki yüzü diyebileceğimiz başka bir dram vardı.

Osmanlı'nın, Balkanlar ve Kafkaslar'da yaşayan Müslüman tebaasının yaşadıkları, Anadolu'ya sığınmak üzere yollara düştükleri zaman başlarından geçenler tehcir hikâyelerinden daha az dramatik değildi. Onların içinde sadece Türkler de değil; Arnavutlar, Boşnaklar, Pomaklar ve Kafkas halkları vardı.

Eğer bugün devlet içinde, çok seri harekete geçen sert refleksler varsa, arkasında, tıpkı diasporanın tepkilerindeki tarihi arka plan ve oradan aktarılan kırık duyguların bir benzerinin bulunduğunu unutmamakta fayda var.

İttihat Terakki damarlarına sahip bir Balkan göçmeni ile konuşurken yapıcı ve çare arayıcı yaklaşımlarımıza karşı şu soruyu sormuştu: 'Siz bir insanın topraklarından koparılmasının ne demek olduğunu biliyor musunuz?'

Geleceğe doğru yürürken sırtımızda tarihin yükünü taşımak gibi bir mecburiyetimiz var. Olanları yok sayamayacağımız gibi onlara takılıp geleceği kaybetme riskini de kabullenemeyiz. Hele bir de tarihin tozlu raflarını sürekli kurcalayanlar varsa.

Ermenilerin tehcirini de Balkan ve Kafkas halklarının Anadolu'ya sığınmak üzere gözleri arkada vatanlarından kopuşunu da kendi çıkarları namına değerlendirmek üzere hesap yapan uyanıklar varsa. Ve de diasporanın soykırım politikalarını desteklemekle kalmayıp, daha başkaları üzerinden hesapları çoğaltma çalışmaları yapılıyorsa...

Güzel olan şey, artık bu hesapların yüze vurmasıdır. Ha bire fitne çıkartarak bir yerlere varmak isteyenlerin fazlasıyla rahatsızlık verici hale gelmiş olmasıdır. Ermeni vatandaşı da ümitlendiren reformlar, olması gerektiği gibi tamamlanabilirse eğer tarihi yüklerden ziyade, gelecek hesaplarına koyulma imkânları artmış olacak inşallah.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Türkiye'den 'Demir Lady' geçecek

Hamdullah Öztürk 2011.09.25

"Demir Lady" denilince akla gelen tek bayan bir zamanların İngiltere Başbakanı Margaret Thatcher'dı. Bu günlerde dünyanın en güçlü kadınlarını sayarken birinci sıraya Almanya'nın Merkel'ini, ikinci sıraya ABD'nin Hillary Clinton'ını ve üçüncü sıraya da Brezilya Başkanı Dilma Rousseff'i koyuyorlar.

Bu tarz sıralama şüphesiz ülkelerin gücüne göre yapıldığı için devletlerin gücünü gösteriyor, bayanların değil. Eğer ferdî özellikler dikkate alınarak değerlendirme yapılsaydı, sıralama tam tersine döner, Brezilya Başkanı birinci sıraya yerleşirdi. Hatta İngiltere'nin Demir Lady'si ile mukayese edilse, zannediyorum Margaret Thatcher, Dilma Rousseff'in yanında tatlı su balığı gibi kalırdı. Neden mi?

Çünkü Başkan Dilma, sistemi oturmuş bir devletin siyâsî elitleri arasından sıyrılarak oturmadı koltuğa. Askerî rejimlerin karşısına dikilerek, hapislerden ve işkencelerden geçerek geldi başkanlık makamına. Başkan seçilişinin ardından gelenek tersine dönmüş, Dilma'nın ABD'yi ziyaretini beklemeden Başkan Obama Brezilya'yı ziyaret ederek Rousseff'i tebrik etmişti. Geçen hafta ABD'de gerçekleştirilen toplantının gözdesi de yine Brezilya Başkanı idi. Obama neredeyse yanından hiç ayırmadı Başkan Dilma'yı. Gençliğinden beri sosyal adalet mücadelesi vermiş birisi olarak Başkan, şimdi en üst düzey çözüm merciinde bulunuyor. Altı aydan beri yaptığım gözlemler, özellikle fakir kesimin kalbinin kazanıldığını gösteriyor. Zengin tabakada ise bir hoşnutsuzluk var.

Eleştiri olarak fakir iktidarlarının devamını sağlayabilmek için fakir kesimi siyaseten koruma tezi her ne kadar ileniyor olsa da tutarlı bulunamaz. Sahip oldukları fikri gelenek dikkate alınırsa "zenginin parasıyla fakiri doyurup iktidarda kalmak" şeklinde kabaca söylenebilecek eleştirilerin değil, kendi fikirleri doğrultusunda, şimdilik tam neticelenmemiş olsa bile, zengin-fakir uçurumunu kapatarak gelir dağılımında adaleti sağlama derdinde olduklarını söylemek daha tutarlı olabilir. Başkan, iktidarına yönelik "yolsuzluk" isnatlarında son derece net ve kararlı davranıyor. Birkaç ay gibi kısa bir sürede kabinesindeki beş bakanı açığa almakta tereddüt etmedi. Muhalefet ise tıpkı Türkiye'deki gibi. İktidardan şikâyet ediyor ama neden şikâyetçi olduğunu bir türlü net bir şekilde ortaya koyamıyor. Muhalefet milletvekillerinden bazılarının şikâyetleri üzerine sordum. "Benim yerimde olsaydınız ve Başkan Dilma ile röportaj yapma imkânı bulsaydınız, ne sorardınız?" Ortaya çıkan manzara, kısa bir duraksamanın ardından, "Sorun bakalım, olimpiyatlar için ne yapmışlar?" demekten öteye geçemedi.

Olimpiyatlara daha iki seneden fazla var ve bu süre içinde yapılması gerekenlerin yetiştirilemeyeceğini söylemek kolay değil. Bu tür yaklaşımlar akla Mimar Sinan'ın Süleymaniye Camii'ni yaparken uğradığı eleştirilere benziyor. Malum Mimar Sinan, caminin temellerini attıktan sonra uzun süre bir şey yapmaz. Bu zaman zarfında "Yapamıyor. Yapamayacak. İnşaatı süründürüyor." gibi eleştirilerin bini bir para olmuş. Neticede Sinan cami inşaatını bitirmiş ve eleştirilere şöyle cevap vermiş:

"Evet, temelleri attım ve uzunca bir süre bekledim. Çünkü temeller iyice oturaklaşmadan üzerine cami inşa etseydim, cami uzun ömürlü olmaz, zamanla çatlaklar oluşmaya başlardı." Dilma iktidarını da, tıpkı Sinan meselesinde olduğu gibi Brezilya halkının spora düşkünlüğü üzerinden, olimpiyatlarla yıpratmaya çalışanlar, sonucun kendilerini üzebileceğini daha şimdiden hesap etseler iyi olur galiba. Sonuç Süleymaniye gibi olabilir.

Brezilya'nın mücadeleci başkanı ekim ayı başında Türkiye'ye gelecek. Yapacağı görüşmeler arasında TUSKON tarafından düzenlenecek iş forumuna katılmak da var. Brezilya ile ilişkileri geliştirmeye önem veren, Büyükelçilik ve São Paulo Başkonsolosluğu'na ilaveten Rio'da da başkonsolosluk açmayı düşünen AK Parti iktidarı için Dilma'nın Türkiye ziyareti birçok konuda ilerleme sağlama fırsatı verecek. Zannediyorum bu ziyaret, yıldızı parlayan iki ülkenin yakınlaşması bağlamında birçok ülke tarafından dikkatle takip edilecek.

Bugünkü Brezilya dünkü Antep'ten daha uzak değil

Hamdullah Öztürk 2011.10.09

Gelişmekte olan iki ekonominin, aynı zamanda dünya barışının da teminatı olma isteği, dün bir kere daha Başkan Dilma Rousseff tarafından ilginç bir cümleyle ifade edildi.

Brezilya'ya gelen işadamlarımızın birçoğundan duyduğum, "Burası biraz uzak ya..." cümlesi, muhtemelen Brezilyalı işadamları tarafından da dile getiriliyor ki, Rousseff bu konuya ilginç bir yorum getirdi: "Uzak olmamız, dünyayı birlikte kucaklama imkânı veriyor."

Aynı noktaya Ekonomi Bakanı Zafer Çağlayan da dikkatleri çekerek, "Aramızda 12-13 saatlik uçuş mesafesi olsa da kalp mesafemiz sıfır noktasındadır. Orada bir mesafe yok." dedi ve Güney Amerika'da iş yapmayı düşünenlere adres olarak Brezilya'yı gösterdi.

Başkan Dilma'nın dikkat çektiği çok önemli bir nokta daha vardı. Başkana göre içinden geçmekte olduğumuz ekonomik kriz her iki ülkeye de fırsat olarak dönebilirdi. İkinci krizin henüz görünmediği günlerde, "ikinci bir kriz geleceği ve buna karşılık işadamlarımızın Brezilya gibi kendi bağımsız ekonomisini oluşturabilmiş ülkelere yatırım yapmasının önem arz edeceğine" dair bir mütalaasını dinlemiştim Fethullah Gülen Hocaefendi'nin.

İkinci bir krizin geleceği çok önceden öngörülebilen bir şeydi. Zor olan, krizden batarak değil, faydalanarak çıkabilmek için ne yapmak gerektiğini erken fark edip yol alabilmektir. Şimdi Brezilya Devlet Başkanı, Hocaefendi'nin işaret ettiği noktaya parmak basıyor ve işadamlarının atacağı adımların arkasına, Türkiye ile birlikte dünya barışına giden yolun siyasi cenahını döşeme iradesini ekliyor.

Bu tür krizler, velev ki, birtakım büyük sermaye gruplarının gizli marifetleriyle ilişkili olsa da, neticenin planlanan gibi olacağını kimse garanti edemez. Hatta tam tersine insanların ekmeği üzerine plan yapanlar ellerindeki yağlı dilimlerden olabilirler.

Bizim gibi, insan iradesini önemli bir esas kabul eden bir dinin mensupları bilir ki, satrancını insanların ekmeğiyle oynayanlar varsa eğer, onların hırsını sınırlayabilecek tek şey o ekmeği eline alıp kadrini bilecek yeni bir iradenin ortaya çıkmasıdır.

Türkiye ve Brezilya, kendilerini "iki barışçı güç" olarak tarif ediyorsa, bu siyasi iradenin gerçekleşebilmesi, ekonomik adımlarla arkasının pekiştirilmesinden geçiyor.

Başkan açılacak ihalelerde Türk işadamlarını görmek istediğini söylüyor. Burs verdikleri talebeleri Türkiye'ye de gönderdiklerini, Brezilya üniversitelerine de Türkiye'den öğrencilerin gelmesini istediklerini ifade ediyor. Sonra uzaklık meselesine takılanlara hedefin büyüklüğüne yakışır şık bir cümleyle sesleniyor. Bakan Çağlayan işadamlarımıza Brezilya'yı adres gösterirken aynı noktayı açıklama gereği hissediyor.

Uzaklık denilen nedir ki? Aktarmasız, tek uçuşla 12-13 saatten ibaret. Yani daha otoyollar yapılmadan önce Ankara'nın biraz doğusundaki illerden İstanbul'a otobüsle geliş mesafesi. O tarihlerde mesafeye takılmayıp İstanbul'a gelenler Brezilya Devlet Başkanı Dilma Rousseff'in konuşmasını dinleyenler arasında çoğunluğu oluşturuyordu, zannediyorum.

Yani ki Brezilya, dünkü Malatya, Van, Urfa, Erzurum, Antep... gibi illerden daha uzak değil. O gün yola çıkanlar, çıkmayıp, yerinde kalanlara göre neler elde ettiyse, -doğrusunu Allah bilir- bugün yola çıkanlar da tıpkı dün

olduğu gibi çıkmayanlardan çok farklı olacak galiba. Bakan Çağlayan'ın dikkat çektiği gibi "geç kalmamakta" fayda var.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Harekette bereket var

Hamdullah Öztürk 2011.10.16

Türkiye'nin günde birkaç defa değışen gündeminden kendimi ısrarla uzak tutuyordum.

Geniş, ferah ve hayatın, deniz dalgalarının taşıdığı köpükler gibi sathi yaşandığı Brezilya'da, mecramı arıyordum. Her yerde bir hız var; Türkiye'de cereyan eden köklü değışimin baş döndürücü hızına mukabil, burada ateş böceğinin feneri gibi yanıp sönen, anlık hayatların suni hızından yanılan gözlerin, seyrine doyamadığı ışıık şehrayinleri var.

Her şey o kadar kanıksanmış ki, pürneşe görünenlerin kahkahalarına biraz dikkat edince, öyle olması gerektiği için atıldığını fark ediyor insan. Öyle olması gerektiği için yaşanan hayatların düşüncesi bile yoruyor. Ya o hayatı yaşayanlar?

Var olmanın, hayatın ve ölümün manasını bilerek yaşamak başta olmak üzere, şükredecek ne çok şeye sahibiz.

Bu duygularla haşır ü neşir iken, takriben bir senedir kendimi bilerek tecrit ettiğim Türkiye gündemine dönmek ve olup bitene bir göz atmak istedim. Biraz da, hafta içi aldığım bir elektronik mesaj sebep olmuştu bu isteğe. Mesajın altında yazan ismi hatırlamasam da üslubu tanıyordum ve muhtevanın kime ait olabileceğini kesin denilebilecek kadar kuvvetle tahmin edebiliyordum.

Bir uçtan öteki uca, Türkiye'nin renklerine ait ne kadar yayın varsa, fikir alabileceğim kadarıyla hepsine göz attım. Gelen mesaj tahmin edebildiğim kadarıyla İslami gruplardan birisinin ön safındandı.

Üzüldüm.

Vahy gibi müstesna bir kaynağa yaslandığını iddia edip, sonra ne diyeceğini bilememek ne kadar da acı!

Türkiye'nin seküler kanadında, kayda değeri bir dalgalanma göze çarpmıyordu, görebildiğim kadarıyla. İslamî taraftan bazıları ise boşalan alanı görüp, meydana çıkmak ve bir şeyler demek istiyor, ne diyeceğini bilemediğini için okunan sabah ezanlarına sataşmayı tercih ediyordu.

Ne yazık ki, bunu yaparken de gecenin örtüsüne sarılıp, maziye gidenlerin karanlıkta ürettiği malzemeleri kullanıyordu. Hiçbir iddiam yok. Sadece bildiğim kadarıyla ben de kulağımı vahye verip, bu ses kime ait olabilir diye o kutlu kaynağa müracaat ettiğim zaman, adresi çok net gördüm ve bir kere daha üzüldüm.

Türkiye'nin güneş i yükseliyor; bunda hiç şüphem yok. Bu fani dünyadan ebedi hayat için lazım olanları toplarken, aynı camide saf tutanlar, ihlâs gibi kıymetli bir esasa rağmen, ganimet toplama sevdasına düşen "Müslüman" kardeşlerinin kayboluşunu da ibretle seyredecek galiba.

Neticede "Burası dünya. Gülün bile diken i var." diyerek, Brezilya gündemine döndüm. Bu hafta, Brezilya'daki bir avuçtan biraz fazla yer tutan bizler için önemli bir hafta. Sao Paulo Başkonsolosluğumuz 29 Ekim eksenli

olarak yoğun faaliyetler planlıyordu. Şimdi icra vakti geldi. 11-23 Ekim arasında üç etkinlik birden gerçekleştiriliyor.

Birisi mutfağımızı Brezilya'da tanıtmak üzere Sao Paulo'nun elitlerinin yemek yediği Alex Atalan'ın lokantasında devam eden yemek haftası. Aynı program Brezilya yemeklerini Türkiye'de tanıtmak üzere buraya gelen Murat beylerin lokantasında da yapılacak. Diğer iki program ise Servet Somuncuoğlu'nun Orta Asya'da çektiği fotoğraflardan oluşan "Orta Asya'da Türk İzleri" sergisi ve Hikmet Barutçugil'in "Su Düşleri" ebru sergisi.

Harekette bereket var. Allah ne yapacağını bilemeyenlerden etmesin.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Olanlar ve görünenler

Hamdullah Öztürk 2011.11.27

Olanlar, görünenler için tehlikeli olmaya başladı. Çünkü Türkiye artık eski Türkiye değil.

Deniz kenarında kumdan kaleler yapılmıyor ki, gülüp geçebilsinler. Eskiden olduğu gibi her rüzgara yelken açıp, her devrin adamı olabilsinler. Son zamanlarda çıkan gürültünün önemli bir sebebi bu bence.

Mesela PKK. Silah zoruyla Kürtlerin temsilcisi olmaya kalkmış, aksini düşünenlere namluyu göstererek ikna etmeyi tercih etmişti. Sanki kendi partilerinin dışında Meclis'e giren onlarca Kürt vekil çakma Kürt'tü. Onlar bölgeyi ve Kürtleri temsil etmiyordu!

Örgüt yapısı gereği İslam'a karşıydı. Aynen 28 Şubat'ın yedeğinde canlandırılmaya çalışılan İslam öncesi Türk inancına özlem oluşturma çabaları gibi örgüt de aynı izi takip ederek Zerdüştlüğe sarılmıştı. Tutmadığını görünce, Kürt milliyetçiliğine meyyal hocalar üzerinden, örgüt kontrolünde İslamiyet denemelerine geçildi. Model de belliydi ve bu modelleme aynı zamanda Öcalan'ın neredeyse Kemalistliğinin delili haline getiriliyordu bazıları tarafından.

İslam'dan uzaklaştırılmış Kürtlerin geleceğe hazırlanmasında rol almak için çırpınanlardan biri de Perinçek idi. Emekli paşaları koluna takar, köy hareketleri örgütlemeye çalışırdı. Kılıf malum; sol jargon üzerinden feodalizme ve aşiret düzenine karşı halkı bilinçlendirerek halk devrimine katkı sağlamak.

Yoksa, dağ başında örgüt elemanlarını selamlayıp, Öcalan'a Gül verirken çekilmiş fotoğraflarına bakarak kimse yanlış değerlendirme yapmasın!

Aynı seriden Yalçın Küçük'e göre bu ilişkiler ancak müstesna kafaların algılayabileceği, devlet yönetimi gibi ciddi bir işin olmazsa olmazıydı! 'Hangi devlet?' gibi soruların, bu bapta alemi olmadığı gibi, Öcalan önderliğinde kurulacak müstakbel Kürt devletine yormanın da alemi yok!

Bu uzun bahsi kısa kesip, sadede gelelim. Şimdi örgüt bağıyor. En iyi bildiği konuşma tarzı terör olduğu için üniversiteli kızları, hamile kadınları vurarak ortalığı velveleye vermeye çalışıyor.

Ve Perinçek de her zaman olduğu gibi namlunun ucuna bir ölüyü sürerek bağıyor. Ne tesadüf değil mi? Adam notları Perinçek'e teslim edip, sonra huzur içinde ölmüş!

Kaşif Bey de ne adammış ki, vazifesi olmayan ne kadar mevzu varsa hepsiyle ilgili konuşmuş da konuşmuş. Bunları gördükçe Ergenekon davasının ne kadar doğru ve dikkatli gittiğine bir kere daha inanıp, şükrediyorum. Düşünenler için, hiçbir şey olmasa, Kozinoğlu üzerinden döktürülenler Silivri'dekilerin nasıl bir yapılanmanın parçası olduğunu göstermeye yeter.

Bunca bağırış arasında İslamî kisveye bürünmüşlerinin de fısıltısı geliyor, alttan alta...

Efendiler! Türkiye'de sahici şeyler oluyor. Bağırıp durmanın âlemi yok. Ne İslam'ı bastırabilirsiniz, ne Kürtlerin İslam bağının yerine Marxizm gömleği giydirilmiş dinler koyabilirsiniz. Ne de bu saatten sonra silah zoruyla doksanlı yıllardaki işlemleri yapabilirsiniz.

Olanlar oldukça görünenlerin foyası meydana çıkıyor. Daha da çıkacak bence. O zaman herkes anlayacak bunca güültünün gerçek sebebini.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İlginç bir sadakat hikâyesi

Hamdullah Öztürk 2011.12.04

Kültürler Arası Diyalog Platformu'nda dua eden insan fotoğraflarından oluşan bir sergi düşünülmüştü.

İnancı batıl da olsa, hatta inançsız da olsa acziyet içinde yakarışa geçen insanların yüz ifadelerindeki benzerlik dikkatini çekmişti bir arkadaşın. O sergi açılabilirdi mi bilemiyorum. Bildiğim, o konuşmaların uyardığı dikkatle olsa gerek sık sık rastlaşıp, selamlaştığım birisinin hali bende fazlasıyla alaka uyarıyordu.

Bir ara konuşma fırsatı oldu. İnançlı ve idealistti. Din merkezli bazı değerler etrafında oluşturulan hatırı sayılır bir comunidadenin mensubuydu. Derken bir gün ani bir kararla çantasını alıp, doğup-büyüdüğü diyardan ayrılmış. Gelmiş bizim Zaman ofisinin arkasındaki ince sokağa yerleşmiş.

Sebebini sordum, "Boş ver." dedi. İnançlısın, herkes senin gibi ceketini alıp giderse meydan kimlere kalır, türünden cümleler sarf ettim. "Öyle değil, comunidadenin içinden geldi." dedi. "Nasıl yani?" der gibi gözünün içine baktım.

Durdu, iç geçirdi ve "Sadakatime çamur attılar." dedi. İyi ya "Madem sadakatinden eminsin, neden kendini ifade etmedin ki? Beyan kabiliyetini Allah insana neden vermiş?" gibi şeylerle biraz daha açmak istedim. Konu fazlasıyla ilgimi çekmişti. İnançlarının ona nasıl bir referans teşkil ettiğini merak ediyordum.

Ben dedi, erkeğin sadakat ve şerefini kadının namusuna benzetirim. Bir kere lekelenince bir daha ne yapsan da eskisi gibi olmaz. Hem böyle şeyler konuşuldukça duyanlar daha da çoğalır. Kim sana ne kadar inanır, belli olmaz ki! En iyisi sineye çekmek! Allah biliyor ya o bana yeter.

Elbette ki Allah biliyor. O takdir etmese bunları yaşamazdın. Mademki çok samimi bir comunidadeniz vardı, şimdi senin sadakatsizlik meselen hiçbir şey olmasa bile, "Burada da böyle şeyler olabiliyormuş fikri uyarmaz mı? Sadakat ve şerefine çamur atanlar yokluğunu fırsat bilip, bunu daha geniş çevrelere yayarak seni de comunidade içinde daha da itibarsızlaştırmazlar mı?"

"Kendi itibarım umurumda değil." dedi. Sol kulağım uzun uzun çınıyor zaten. Bir gün kulak zarım delinecek zannettim. Muhtemeldir ki, arkadan pek hoş şeyler söylenmiyor. Düşünüyorum da, olsun, sen sus diyorum kendime. Çünkü yapılacak işleri konuşurken, yeri gelir insanlar hakkında bir sürü ihtimal sıralardık. İş konuşmakla, dedikodu yapmayı birbirine karıştırdığımız olurdu. Belki de bunlar da onun cezasıdır. "Konuşup, kendini savunmak mı, yoksa susup, hasarı azaltmak mı?" diye düşününce susmayı tercih ediyorum. Çünkü bizim comunityde gerçekten de iyi bir topluluk. Değerlerimiz çok iyi değerler. Jesus insanların günahları için kendisini feda etmişse, biz günahkârlar da bu kadar fedakârlık yapalım kendi topluluğumuz için...

Adamla konuştukça, muharref de olsa bir inancın, insan ahlakını yüceltişine şahit oluyor ve ona İslam'dan bir şeyler söyleme arzusu hissediyordum. Aklıma Yusuf Suresi geldi. "Biliyor musun?" dedim, "Hz. Yusuf bir gün söylememesi gereken bir şeyi kardeşlerine anlatmış. Onlar da onu kuyuya atmışlar. Ardından Mısır sarayına köle olarak satılmış. Sarayın efendisine sadakatle hizmet eden Hz. Yusuf, adamın namusuna ilişmekle itham edilmiş. Deliller haklılığını gösterdiği halde yedi sene hapis yatmış. Ama sonrası tatlılardan tatlı gelmiş. Bizde bir söz vardır. Başı zehirden acı, sonu da baldan tatlı bir şey varsa o da sabırdır, derler. Bir şiirde de der ki: "Şair der incitenden./ İncinme incitenden./ Kemalden noksan imiş/ İncinen incitenden." İnşallah kader ağlarını örер ve bir gün sen de temize çıkarsın. Ama madem comunitydeni düşünüyorsun, size söylediğim şiirdeki gibi, size bunu yapanlara kırılmayıp, onları affedebilir misiniz?" dedim.

Kırılmamak çok zor. Ama onlara dua ediyorum. İnşallah bir gün incinmişliğim de geçer, galiba ben de Kur'an'da söylendiği gibi ağızımdan bir şey kaçırdım, dedi

Adamdan ayrılırken içimden dua ediyordum: Ne diyeyim. Allah yolunu yanlış yerlere uğramaktan kurtarsın ve seni Habibi'ne hakiki ümmet etsin.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Simyacı'nın yazarı mı Orhan Pamuk mu?

Hamdullah Öztürk 2011.12.18

'Davet edelim, güzel bir akşam olsun buradaki Türkler için.' dedi bir arkadaş. Bir başkası, 'Değmez, beklediğinizin tam tersi olabilir. Tanıyorum ben o şahsı, sonra üzülürsünüz.' dedi.

Bahsi geçen, Nobel ödüllü yazarımız Orhan Pamuk'tu. Sao Paulo'ya yayınevinin hazırladığı bir program çerçevesinde gelmiş ve buralarda meşhur bir üniversitede konuşma yapacaktı. Programının sadece üniversite ayağını takip ettik. Gerçekten de davet edilse zaten bir avuçtan ibaret Türk toplumu gerçekten de üzülürmüş.

Belki de ciddi bir araştırma yapmak lazım. Neden insanlar biraz alkışlanıp, birtakım ödüller aldığı zaman kendi köklerine tükürmeyi marifet sanırlar? Bu nasıl bir psikolojidir?

Kar romanını yazdığı zaman hakkında yapılan eleştiriler arasında Nobel'in fazlasıyla politik bir ödül olduğunu, bu ödüle, kendi toplum yapılarını küçümseyen, kodlarını farklı şekillerde çözerek ilgili yerlere hizmet verenlerin mazhar olduğunu yazarlar olmuştu.

Doğrusunu söylemek gerekirse o zaman bu tür yazıları yadırgamıştım. Şimdi de yadırgarım. Çünkü ortada eserleri olan insanları, ödül veren yerlere göre değil de eserleri üzerinden tenkit etmek daha doğru geliyor. O

yüzden falanlar ödöl verdiyse şöyledir, filanlar ödöl verdiyse böyledir gibi değerdendirmelere hiç sıcak bakmadım.

Nobel gibi ciddi bir ödölü alan insanların belli bir seviye insanı olarak davranacaklarını düşünüyordum. Yazmak gibi zahmetli ve beyin çatlatan düşünce ameliyelerinin insanlara çok şey kazandırdığını biliyorum. Hem böyle emek verip hem de neticesinden mahrum kalmak ciddi bir hüsrana olsa gerek.

Orhan Pamuk'un Mackenzie Üniversitesi'nde, topu topuna on dakikalık konuşmada devirdiği çamları görünce "Aman Allah'ım!" dedim. İnsan bu durumlara da düşebiliyormuş.

Tehlike altında olduğundan dolayı Türkiye'de yaşayamadığından başlayıp, Ermeni soykırım iddialarına kadar uçan yazarımız, en son bugün Türkiye'yi yöneten iktidar ile Ermeni meselesi gibi yüz yıllık olaylar arasında bağlantılar kurabildi. Dinleyenler sanır ki o zaman tehcir kararının altında Tayyip Erdoğan'ın imzası varmış!

Brezilyalı soruyor: "Doğu kültürünün üzerinizdeki tesirleri nelerdir?" Sayın yazar, Doğu kültüründen hiçbir tesir almadığını, Fransız ve İtalyan kültürü ile yoğrulduğunu anlatıyor. Doğu'dan hiçbir tesir almamış! Doğduğu, büyüdüğü, havasını teneffüs ettiğı, ekmeğini yiyip suyunu içtiğı toprakların tesirinden nasıl kurtulabilmişse! Böyle bir şeyin imkânı var mı?

Bunu bir de Paulo Coelho gibi, genel olarak Doğu'da değil, İslam kültürünün hamuruyla malzemesini yoğurarak Simyacı adlı eseri yazan bir insanın ülkesinde söylüyor. Bizim Pamuk'un hiçbir etki almadığı kültürü, Coelho oralardan fark etmiş. O kültüre ait değerlerle yoğurduğu eseri de, otuz ülkede on sekiz milyon gibi ciddi bir satış rakamına ulaşmış.

Ne kadar ilginç değil mi? Bizim dünya çapında yazarımız ise hiçbir etki almadığını iddia etmeyi marifet biliyor. Bir de ekliyor: Türkiye kadar zulme maruz kalınan, kadınların durumunun korkunç olduğu başka bir dünya ülkesi yokmuş.

Türkiye bütün dünyanın gözlerini kamaştırarak yükselirken meğer Orhan Pamuklar bu yükselişten hiç nasip alamamış. Ya da yükseliş bazı insanlar için tam ters manaya geliyor. Ne denir ki? Coelho kadar kendi kültüründen nasiplenemeyen, hatta farkına bile varamayan insan için söylenecek bir şey kalmıyor, "Haktan ayan bir nesne yok. Gözsüzlere pinhan imiş." demekten başka.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Günah çıkarmanın Fransızcası

Hamdullah Öztürk 2011.12.25

Fransa'nın Ermeni meselesi ile ilgili çıkardığı kanuna sert tepkiler verip, Cezayir ve Ruanda'yı hatırlatıyoruz.

Biraz geriye gidip, kısa bir tarih gezintisi yapsak ve Batı adı altında topladığımız Avrupa milletlerinin ve onların şekillendirdiğı medeniyetin -tabiri yerindeyse- psikolojisine nazar kılsak, karşımızda herhangi bir sürprizin olmadığını görürüz.

Ne Cezayir'e gitmeye gerek var ne de Ruanda'ya. Avrupa'nın kendi tarihinde dökülen kanlar, Avrupai milletlerin fitratını görebilmek için fazlasıyla yeterlidir.

Ermenilerle ilgili çıkan kanun ilk değil. İlk olma ayrıcalığı Yahudi soykırımına ait. Yahudi soykırımının faili daraltılarak Hitler'e indirgense de Yahudilerin Hitler dışında hiçbir kimse veya millet tarafından Arupa'da rahatsız edilmediğini, ayrımcılığa tabi tutulmadığını söylemek mümkün değil.

Önce soykırım tescili yaptırıp, sonra da aleyhinde konuşanı mahkûm ettirme dehası da Yahudilere ait. Hatırlayalım, Fransa'nın namlı şanlı isimlerinden Roger Garaudy'nin seksenine yaklaşmış olmasına rağmen, Yahudi soykırımı konusunda kanuna muhalefet sayılacak sözlerinden dolayı nasıl da mahkûm edildiğini.

Şimdi Ermeniler aynı yola sokuldu. Bence bu işaret Ermeniler üzerinden yapılacak işler olduğunu gösteriyor. Sarkozy, Türkiye'nin büyük bir devlet olduğunu belirterek, Fransa'nın kararına saygı duyulması gerektiğini söylüyor. Son zamanlarda cereyan eden hadiselerle biraz geniş perspektiften bakıp, şöyle bir soru sorsak: Fransa'da çıkarılan bu kanun, gerçekten Fransızların düşünce ve kararı olabilir mi?

Buna evet demek mümkün değil. Türkiye, 'Tarihçilerden bir komisyon kurulsun ve soykırım meselesi ilmî olarak incelensin' teklifinde bulunmuş bir ülke. Fransa ise araştırmaların önüne kanun engeli koymuş bir ülke. Fransa bir referandum yapsa; sorsa kendi halkına. Dese ki: "Türkiye'nin teklif ettiği gibi tarihçilerden bir komisyon kurup, mevzuun ilmi olarak ortaya çıkartılmasını mı isteyelim, yoksa kanun çıkarıp, Ermeni meselesinde karşı fikir beyan edecekleri mahkûm mu edelim?" Böyle bir referandumdan nasıl bir karar çıkar acaba?

Evet, Fransa'da bir kanun çıktı ama bu kanunun arka planı en çok da Fransızların yüzünü kızartacak. Belki de en az üzülmeye gereken bizim insanımız olacak. Niye mi?

Çünkü düşünce, ifade ve ilmî araştırma özgürlüğünü bir kanunla imkânsız hale getirmek Avrupa tarihindeki engizisyonlara uygun bir sonuç. Ve Batı ilginç bir şekilde kadim yapısını tekrarlamaya başladı. Engizisyon her ne kadar Kilise ile bire bir örtüşerek hatırlansa da, sömürgeci Avrupa devletlerinin hakimiyet kurma siyasetinden tamamen arındırılması mümkün olmasa gerek.

Kiliseyi ayrı düşünürsek ortaya şöyle bir netice çıkıyor: Batılılar Hristiyanlaşırken de katliam yapmış, Hristiyanlığı atıp, sekülerleşirken de katliam yapmış, medeniyet götürme iddiasıyla gittikleri ülkeleri sömürgeleştirirken de katliam yapmış.

Bunlar, ispatlanabilir tarihî vakalar. O yüzden tarih komisyonları kurmak ve hakikati ortaya çıkarmak gibi vicdanî meseleler, bu tiplere azap gibi geliyor. Onlar hazır Ermeni soykırımı gibi bir alet bulmuşken, onunla geçmişlerini perdeleyip, bir nevi günah çıkarıyorlar. Her şeyi yaptıktan sonra gidip kilisede anlatarak sıyrılıp çıkmaktan farklı bir şey değil. Fakat bu kanun Fransa'nın hangi günahını çıkarmak için yapılmış olabilir?

Ermenilere vefa borcu mu? Bence hayır. İplerin gerildiği bir zamanda Ortadoğu'yu şekillendirmek isteyenlere Fransa devleti bir diyet ödemiş oldu. Bu diyetin bir gün en fazla Fransızları utandıracağına hiç şüphem yok.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

At binenin, kılıç kuşananınsa eğer...

Hamdullah Öztürk 2012.01.01

Ne acayip ki, hakikatte hiçbir değeri olmayan şeyler uğruna insanların izdiham yaşadığı bir çağda bulunuyoruz.

Eldeki ne kadar kıymetli olsa da, değeri, muhatap kitlede uyarılabilen alaka miktarıyla sınırlı kalıyor. İletişim imkânlarının artması, insanların iyi şeylerden haberdar olup, onları tercih etmesine yetmiyor. Devir, bizler yadırgasak da satış devri ve allanıp, pullanıp dikkatleri üzerine çekenler pazarda yer ediniyor.

Bu noktadan bakınca, ahir zamanda belagatin kıymet kazanacağına dair bilgilerimiz, değerlerimizi çok farklı şekillerde sunabilmeyi de hatırlatıyor olsa gerek. Bir noktaya kaç farklı açıdan baktırılabilirse o kadar farklı kesimin alakası çekilmiş oluyor. Eğer tarifinde olduğu gibi belâgat, halin gerektirdiklerini tespit edip, hitabı onlara göre ayarlamaksa, neredeyse herkese özel bir hitap geliştirmeye kadar işin ilerletilmesine ihtiyaç var.

Bugün yeni bir yılın başlangıcı. 2011'e veda ve 2012'yi karşılamak için yapılanlar insanı gayrete getirip, farklı şeyler yapmaya zorluyor. Çünkü 24 ve 31 Aralık akşamlarının arasında gerçekte bir münasebet olmamasına rağmen, ihtiyaçlar iki şeyi birleştirmiş. Böylece son yedi günü adeta parantez içine alan iki akşam için aralık ayının tamamında geceler ıslı ıslı hale getiriliyor. Aralık ayının başına yetiştirilen süslemeler ve ışık taklalarının hazırlığının kasım ayında başladığını da dikkate alırsak iki ay öncesinden itibaren insanların dikkati bu iki geceye çekilmeye başlıyor.

24 Aralık akşamı Hristiyanları ilgilendiren tarafı ile dinî, 31 Aralık ise tamamen seküler taleplerin akşamı. Satış mantığı ikisini bir araya getirebilmiş. Hristiyanlık açısından yapılanlara bakınca insanların gündeminde yer almak ve özellikle çocukların hafızasına kendi değerlerini kazımak açısından yapılan süslemeler ve şovlar gayet iyi bir fırsat. Ticarî açıdan bakınca dinin insanlar üzerindeki tesirini alışı-verişe yöneltmek son derece etkili bir yöntem.

Kasımda başlayan Natal ve Yılbaşı odaklı kampanya nihayete ermiş olsa da marketing açısından süreç devam ediyor. Şubat sonunda Hristiyanların oruç günlerine ayarlanmış karnaval hazırlıkları insanların gündemini meşgul etmeye başlayacak. Böylece kasımdan şubat sonuna kadar tam bir mevsimlik satış-pazarlama takvimi tamamlanmış olacak. Sonra insanların ilgisini çekmek üzere başka kampanyalar gelecek.

Aynı şey sinema sektöründe de yaşanıyor. Harry Potter serisiyle uzun bir süre dikkatler büyüye odaklandı mesela. İletişim vasıtalarını iyi kullanabilenler elindekini insanların gündemine sokabiliyor. Zaten derinleşme imkânı bulamayan kitleler de bu suni gündemlerin peşinden sürüklenip gidiyor. İçine çekildiği girdabın kritiğini yapabilecek kaç kişi var ki?

İncir çekirdeğini doldurmayacak meseleleri dünyanın her yerinde insanların gündemine sokmayı becerebilenlerin muvaffakiyeti insanı derinden sarsıyor. At binenin, kılıç kuşananınsa eğer fazla söze hacet kalmıyor. Eğer elimizdekenden eminsek, geriye çılgınca çalışmak kalıyor. Çağı idrak ederek, insanların gerçek ihtiyaçlarını onların alaka göstereceği şekilde sunabilmek için çılgınca çalışmak... Fazla söze gerçekten hacet yok. Zira hiçbir şey olmasa Kur'an'ın iki ayetle gösterdiği istikamet yeter.

Birincisi, "İnsan için çalışıp çabaladığından başkası yoktur." İkincisi de "Bizim için çalışanları biz yollarımıza ulaştırırız."

Görüldüğü gibi her iki ayette de ortak nokta çalışmak. Hele bir de ikinci ayette vurgulandığı gibi çalışma Allah için olursa... İşte o zaman çalışıp-çabalamasının sonucunu insanları büyü film ve kitaplarına kilitleyenlerden kat kat fazla netice alınacağı ortada olsa gerek...

Yaşamak, dolu dolu yaşamak

Hamdullah Öztürk 2012.01.15

Büyük şehirlerin keşmekeşi insanı belli belirsiz koşuşturmaların labirentlerinde oyalayıp duruyor. Bir fırsat yakalayıp, beşer elinin çok az değdiği, tabii ortamlara çıkınca seçilebiliyor hayatın gerçek yüzü.

Metropollerin semadaki yıldızları bile görünmez kılan sahte ışıklarının ulaşmadığı yerlerde fark ediyor insan sayısız mahlûkattan sadece biri olduğunu. Oysa şehirler, insanı, insanların içinde bile kaybedebiliyor.

Kaç kişi faturaları ödeyebilme telaşını aşıp da fark edebiliyor etrafındaki hayat parıltılarını? Kudretten birer mektup gibi adresimize gelen mesajları kaç kişi okuyabiliyor? "Haber yok çoğunun bu yaşanan dünyadan. Dalgınlıkta eriyor sabahlar ve akşamlar" mısraları durumumuzu gayet güzel özetliyor.

İnsanlık bu mu? Hayır... Akıl, fikir, gönül ve daha nice muhteşem merkezlere sahip âdemoğlunun tek derdi fatura peşinden koşmak olamaz! Ne ki, çok büyük bir ekseriyet için yaşanan acı gerçek bu.

Hayatın rengârenk aynalardan cilvelenen görüntüsünü kaç kişi fark edip de hayrete varıyor. Sübhanallahlarla hayretini dindirmeye çalışıyor? Bir parça ekmekle yetinerek yaşamının, insan olarak hayatı ve onun muhteşem sergilerinden ibaret olan dünyayı anlayamadan sürdürülmeye çalışılan hayatlardan daha tercihe şayan olduğunu...

Modern dünyanın mükellefiyetlerinden birkaç günlüğüne de olsa sıyrılıp, şehrin biraz dışına çıkabilmek bile yeterli oluyor Hayy isminin tecellilerini müşahede için. Hele bir de Brezilya gibi tabiat harikası bir coğrafyada bulunuyorsanız.

Neredeyse bir seneyi doldurmuştuk bu güzel diyarda ama Sao Paulo'nun dışına çıkabilme fırsatı bulamamıştık. Birkaç aile ve arkadaşla şehrin az ötesinde bir yere gitmeye karar verdik. İyi ki de gitmişiz. İstanbul Boğazı'nın erguvanlarına ne şiirler yazan hisli şairlerimiz, bu ormanlardaki ağaç ve çiçeklerin oluşturduğu renk cümbüşünü seyre dalsalar daha kim bilir neler yazarlardı...

Hayatın adeta fıskırdığı bu münbit arazinin insanları ne yazık ki Kudret kaleminin yazdığı satırlar üzerinden ya Hayy, ya Kayyum, ya Muhyi, ya Mu'id, ya Bedi', ya Mübdi', ya Vacid, ya Musavvir gibi isimleri zikrederek gönlünü serinletecek bilgilere sahip değil. Üzerine ayş u işret örtüsünü çekip, yatıyor.

Keşke diyor insan, Bediüzzaman Hazretleri'nin tasvir ederek konuşturduğu gibi çevremizde her biri Hak'tan bize birer mesaj mahiyetindeki oluşu idrak edip mukabele edebilseydik:

"Dinle de yıldızları, şu hutbe-i şirinine,

Nâme-i nurunu hikmet bak ne takrir eylemiş.

Hep beraber nutka gelmiş, hak lisaniyla derler:

Bir Kadîr-i Zülcelâlin haşmet-i sultanına,

Birer burhan-ı nurefşânız biz vücud-u Sânie,

Hem vahdete, hem kudrete şahitleriz biz."

Ardından dalgınlıkta eriyen ömürlerin ve ömrünü eritip yok edenlerin dalgın ve gamsızca yaşayışına getirir sözü:

"Böyle yüz bin dille yüz bin burhan gösteririz

İşittiririz insan olan insana.

Kör olası dinsiz gözü, görmez oldu yüzümüzü,

Hem işitmez sözümüzü. Hak söyleyen âyetleriz biz.

Sikkemiz bir, turramız bir, Rabb'imize müsebbihiz, zikrederiz âbidâne

Kehkeşanın halka-i kübrâsına mensup birer meczuplarız biz."

İnsan tabiatın bağrında bu satırlar eşliğinde gezmeye başlayınca fark ediyor hayatın, yaşamanın ne demek olduğunu. Her saniyenin nasıl da bereketlendiğini...

Dolu dolu yaşamak böyle bir şey olsa gerek. Aynı şeyi olaylar ve insanlar üzerinden de yaparak, metropollerin baş döndüren keşmekeşinden marifet dersleri çıkarıp, hayatın her salisesini manalandırarak ömrü bereketlendirebilmek...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fransa'ya bakıp karikatür krizini hatırlamakta fayda var

Hamdullah Öztürk 2012.01.29

Fransa'da çıkan ve "Ermenilere soykırım yapılmamıştır." demeyi suç sayan kanunu değerlendirirken, Danimarka'dan başlayıp, Fransa ve Belçika'ya uzanan karikatür krizini hatırlamakta fayda var.

Hristiyanlıkla alakası olmayan başka din mensubu bir hin kafa, İbn İshak'ın Sire'sini tercüme ettirip, çocuklara göre bir kitap yapacakmış da onun için on tane karikatür çizdirmiş. Çocukların kafasında oluşturmak istediği önyargıları pekiştirecek şekilde karikatürleri çizdirmiş. Sonra da akl-ı selim sahibi insanlar yayımlamak istemeyince, fikir özgürlüğü gibi önemli bir değerden yaklaşıp, daha başka hangi yolları kullandıysa yayımlattırmayı başararak fitne ateşini tutuşturmuştu. Karikatürlerin yayın tarihi, tünelde sıkışarak çok sayıda hacının ölüm günlerine rastlaması da bir başka tecelliydi. Şimdi gelelim bu olayla ilgili en azından hatırd tutulması gerekenlere:

1. Karikatürleri çizdiren adamın kitabı satış patlaması yapmış ve cepleri para dolmuştu. Bu husus şahsın kendi ifadesine dayanmaktadır. Yani kendi beyanlarına göre karikatürleri çizdiren adamın yaptığı, aslında bir marketing olayından ibaretti ve para ihtiyacını karşılayabilmek için ormanı yakmaktan çekinmemişti!

2. Suudi Arabistan, Danimarka'ya sert tepki göstermiş ve yaptırım uygulamakla tehdit etmişti. Bu yaptırımlar Danimarka'dan aldıkları süt ürünleri ve daha başka mamullerle birlikte -yanlış hatırlamıyorsam- beş milyar dolara baliğ bir rakamı ifade ediyordu. Suudlular tehditlerine karşılık "Bizden almazsanız almayın." cevabıyla karşılaştılar. Gerekçe de fikir özgürlüğü gibi bir değerden asla vazgeçemeyecekleriydi. Sonra da ilave ettiler:

"Suud'un derdi aslında karikatür değil; hacıların ölümünden dolayı gözünü üzerinde hissettiği Müslümanları başka yerlere baktırmaktı!"

3. Suud'un boykot tehdidi altında kalan Danimarka'nın imdadına Fransa'dan bir gazete aynı karikatürleri yayımlayarak yetişmiş, arkadan da Belçika gelmişti. Yani Suud gibi ticareti kesme yaptırımı uygulamaya niyetlenenlere, "Buyurun yaptırımlarınızı uygulayın!" denilmiş oldu.

4. Türkiye'de de o zaman olay bazı mitinglerle protesto edilmiş, mitinglerdeki hava AB'ye girmek isteyen bir ülkedeki protesto biçimi ve yapılan işe gösterilen tepkinin üslubu açısından, "Böyle bir ülke AB'ye nasıl girebilir?" sorusunu soranlara haklılık gerekçesi oluşturmuştu.

5. İş yapan kişi Hristiyan olmamasına rağmen İslam dünyası meseleyi Haçlı Seferleri'nden itibaren seslendirerek Hristiyanlarla karşı karşıya geldi.

Yani sonuçta karikatür olayı, çizdiren kişinin kitabına satış patlaması yaptırdı. Karikatürden daha da öte, girdiği her evde çocukları Âlemin Efendisi hakkında yanlış bilgilendirip, şartlandırma isteğini amacına daha fazla yaklaştırdı. İslam dünyasının "esip yağsa da yapacak hiçbir şeyinin olmadığını", İslam ülkelerinin yöneticileri açısından da toplumun havasını alıp, siyaseten işi kurtaracak şeyler yapmanın yeterli görüldüğünü tescil etmiş oldu. Türkiye'yi, AB'ye almak istemeyenlere fırsatı vererek, karikatürün çizilmesiyle alakalı olabilecek ve Türkiye'nin AB'ye girmesini bulunduğu bölge planları açısından istemeyen ülkenin maksadına hizmet ettirmiş oldu.

Şimdi Fransa'da çıkartılan kanunu karikatür tecrübesi ışığında isterseniz bir kere daha düşünelim. Böyle bir kanunun Ermeni Diaspora temsilcilerinin hoşuna gideceğinde kuşku yok. Onlara Ermeni kamuoyuna karşı propaganda fırsatı da vermiş oldu. Ama böyle bir kanun öncelikle Ermeniler için mi yapılmıştır? Yoksa tamamen başkalarının maksadına hizmet ederek, bölgede fitne ve fesadın eksik olmasını istemeyenlerin amaçları doğrultusunda Ermeni arzuları istismar mı edilmiştir? Mahçupyan'ın yazısını okuduktan sonra aklı eren Ermenilerin böyle bir gelişmeden memnun olamayacağına dair kanaatim pekişti. Bence karikatür olayında Suud'un düştüğü pozisyona düşmek istemeyenlerin de karikatür olayını güzelce hatırlamasında fayda var.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Daha kaç 24 Nisan sayacağız?

Hamdullah Öztürk 2012.02.05

Ezilenin yanında yer alma psikolojisi, insana yakışan bir haslet olmakla beraber, eğer bilgi noksanı varsa istismara kapı açıyor.

Görebildiğim kadarıyla, Güney Amerika'daki soykırım anıtlarının altında biraz da bu sebep ve istismar var.

Ermeni lobilerinin temaları ve oy potansiyellerinin siyasiler üzerinde baskı unsuru olarak kullanılmalarının rolü elbette ki görmezden gelinemez. Aynı şekilde hakikatin ve vicdanın kararlar üzerindeki rolü de görmezden gelinemez. Haklılık ve vicdanı harekete geçirme faslı ihmal edilmiş olsaydı, baskı gruplarının faaliyeti ancak geçici faydalar sağlayabilirdi.

Ermenilerin 2015 planlarından bahsedenler, önümüzde kalan birkaç yıl içinde yüz senedir sürdürülen hedefli çalışmayla baş etmenin zor olduğunu düşünüyor ve daha pratik yollar keşfetmenin zaruretiyle dile getiriyorlar. Bu endişelerde haklılık payı olabilir. Ancak biraz da muhayyel bir durum üzerine tezler üretiliyor gibi. Yüz yıllık bir plana kafalar kilitlenince Fransa'da çıkan kanun da bu planın finale gidişinin başlangıcı olarak görülüyor.

Şahsen Ermenilerin birkaç sene içinde yüz yıllık planlar neticelendirebileceğini zannetmiyorum. Aksine karşı tezi kanunla konuşulamaz hale getirmenin altında ciddi korkular olmalı. Görüşüp konuştuğum Ermeni temsilcilerinde fazlasıyla parçalı bulutlu bir hava müşahade ettim. Ermenilere destek olmak amacıyla anıt diken ve kutlamaları finanse edenlerle görüşünce de tek kanaldan beslenmenin zafiyetine şahit oldum.

Yani bazı ülkelerde -özellikle ABD- seksenli yıllardan beri Ermeni konusu gündeme geliyor, birtakım tedbirler alarak da savuşturuluyordu. Ama işin harareti geçtikten sonra bu konuyu bir daha gelemeyecek şekilde çözücü çalışmalar başlatılamıyordu. Son zamanlarda Yahudi lobilerine para ödeyerek yasak savmaktan vazgeçip, kendi göbeğimizi kendimiz keselim düşüncesinin ağırlık kazanması önemli bir gelişme. Ne var ki burada da çözüm bekleyen bazı problemler var.

Mesela devletin sivil toplum algısı bunlardan birisi. Henüz sivil inisiyatif tarafından gerçekleştirilen faaliyetler hususunda kuşkular devam ediyor. Kendi vatandaşını kendisine rakip görme anlayışı maalesef geçilebilmiş değil. Emir-komuta işleyişi dışında cereyan eden işler, kuşkunun da ötesinde öfkeyle karşılanabiliyor. Bir nevi iktidarın şeriki gibi algılanabiliyor. Küçümsenemeyecek reformlar yapıldı ama ne yazık ki sivil inisiyatif konusundan yararlanabilecek nokta-i nazarların oluşması için daha çok zamana ihtiyaç var. Devletin halkından, halkın devletine geçebilmek epeyce bir iç değişiklik istiyor.

Devlet sıfır düşman politikasını uygulayabilmek için güçlü olmak zorunda. Gücü sınırlı devletlerin bizim coğrafya gibi yerlerde bunu başarması çok zor. Zaten bu zorluklarla her gün yaka-paça olunuyor. Ama sivillerin diyalogunda devletin gücü etkili olmakla beraber hissesi diğerine göre çok daha az.

Avrupa ve ABD gibi ülkelerde hadise tarihten gelen siyasi boyutlarıyla arz-ı endam etse de Brezilya ve diğer Güney Amerika ülkelerinde öyle değil. Buralardaki Ermeni diasporasının gücü de abartılacak kadar değil. Mağdurun yanında yer alma psikolojisi zannediyorum ki daha ağır basıyor.

Mesela Başkan Dilma Rousseff Yahudilerin soykırım gününe katıldı. Yahudi ileri gelenlerinin önünde yaptığı konuşmada, Ortadoğu'nun da artık barış içinde yaşama zamanının geldiğini ifade etti. Sonra soykırım meselesinin bir daha asla olmaması gerektiğini vurguladıktan sonra Filistin meselesini ustaca ifade etti. Yani soykırım programında rahatlıkla İsrail'in yaptıklarına dikkat çekerek Filistin'e arka çıkmaktan çekinmedi.

Böyle bir coğrafyada Ermeniler gibi bizlerin de kendimizi ifade etme imkânlarımız var. Bu ülkeler, Ermeni anıtının açılışından dolayı, Başbakan'ın programını keserek Arjantin'e gitmemesinden etkilenmekle beraber "özgürlükçülükleri" Ermenilere verdikleri desteği geri almalarına asla izin vermiyor. Bunun yolu hadiseyi bir de bizim açımızdan anlatıp, ikna etmekten geçiyor. 24 Nisanları savmak değil, tezi çökertmek gerekiyor yani.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Büyük resme neresinden bakmalı?

Hakkın hatırını her zaman yüksekte tutabilmek kolay değil. Az insanın nasiplenebildiği bir muvaffakiyet bu.

Hatırı çok defa başka hatırlara feda edilen hak, kendisini her türlü faziletin teminatı görmeye başlayanların elinde daha da örseleniyor. Zira, "Her ne ki, ben yapmışımdır; işte hak denilen şey odur." noktasına gelip düğümleniyor hadise. Daha da acayibi ise, kim bilir kaç kişi tarafından müteselsilen mıncıklanarak cılkı çıkartılmış konuların, şahsi kredilerle kapatılmaya çalışıldığında ortaya çıkıyor.

Hulki Cevizoğlu'na canlı yayında tebessüm ettiren bir örneği var bu meselenin. Bir zamanların meşhur paşası Kemal Yavuz, masum insanlar hakkında şüpheler oluşturabilmek için çırpınıyor, akla gelmedik ithamlarda bulunuyordu. Cevizoğlu sordu: "Efendim bu söylediğiniz şeylerin belgesi var mı?" Kısa bir duraklamanın ardından sesini bir perde daha yükselterek cevap verdi Emekli Orgeneral: "Şahsımı temin ederek söylüyorum." Paşanın cevabı, Cevizoğlu'na tebessüm etmekten başka bir tercih bırakmamıştı. Sıraladığı ithamların kendinden menkul olduğunu dört kelime ile tescillemişti çünkü.

"Hakkın hatırı mı yoksa şahısların hatırı mı?" sorusunu, "Hakikatbin olanlar asla hakkın karşısında yer almaz. Eğer bir şekilde karşı tarafa düşerse hakkı yükseltebilmenin gereğini yapar." diyerek geçip, büyük resme göz atalım.

'Türkiye manzarasına, on bin kilometre öteden bir göz atalım ve büyük resmin uzaktan çekilen görüntüsünü verelim.' demek daha doğru galiba.

Brezilya, birkaç ay içinde altı tane bakanını yolsuzluk ithamlarından dolayı görevden almış bir başkan tarafından yönetiliyor. Aynı dergide arka arkaya yayımlanan haberlerin ardından bakanların görevden alınışı, "Birileri saydırıyor. Birkaç ay içinde hükümet düşer." kanaatini oluşturuyordu ilk anda. Ve gerçekten de birileri saydırıyordu. Başkan Dilma Rousseff önce bakanlarının arkasında durdu. Ama mesele tavazzuh etmeye başlayınca da görevden almakta tereddüt etmedi. Birkaç ay içinde altı bakan gitti ama bu gidiş muhaliflerin değil, başkanın işine yaradı. Rousseff, ortaya koyduğu net duruş ile oturduğu koltuğun emanetçisi değil, sahibi olduğunu gösterdi. Halkın güvenini kazanarak konumunu daha da güçlendirdi.

Türkiye gerçekten zor bir dönemden geçiyor. Şunu da bilmek gerekiyor ki, Türkiye güçlendikçe, kendi hedeflerine doğru kararlılıkla yürümekte ısrar ettikçe bu zorluklar artarak devam edecek. "Hele şurayı bir geçelim. Ondan sonrası rahat." denilecek bir durum yok artık. Türkiye değiştikçe dertlerin de şekli değişiyor, o kadar.

Burada gönül dünyasına dönüp, "Bu dünyada Allah'ın yaratmadığı şeyi aramayın." ikazına kulak kesilelim. Sorarlar: "Efendim, Allah'ın bu dünyada yaratmadığı şey nedir?" Cevap tek kelimedenden ibaret: "Rahat."

Allah bu dünyayı rahat ve rehavet yeri olarak değil, imtihan, sa'y ve gayret yurdu olarak yarattı. Öyleyse buranın rahatı, doğru yol ve usullerle mücadele ederek başarılı olmaktadır.

Ülkemiz iç içe mücadelelerin yaşandığı bir yer. Ne ki, mücadeleleri artık iç ve dış diye ayırmak o kadar kolay değil. Dışın içi var için de dışı. Hele bir de yıldızı parlayan bir ülke olunca herkesin gözü Türkiye'ye çevriliyor.

Altı tane bakanı arka arkaya görevden alabilmiş bir ülkeden bakınca, Ergenekon gibi bir davanın görüldüğü mahkemeye bazı bürokratların gitmemesi anlaşılır gibi değil. PKK'nın faili meçhulleri gibi dosyaların açıldığı bir zamanda, Kürtlerin hakları ile kanlı bir örgütün hedeflerini ayırma imkânı göz kırpmaya başlamışken, birçok bilgiye sahip bu insanlar mahkemeye neden gitmezler? İşte bu dışardan anlaşılacak ve cevabı da kolayca verilebilecek bir soru değil.

Hele yıldırım hızıyla kanun hazırlayıp, bürokratların icraatlarından doğacak sorumluluğu üzerine almak gibi bir riske buralarda hiçbir siyasi girmez. Dolayısıyla resmin uzaktan görünüşü pek anlaşılır bir şey değil. İç meselenin dış meselelerden bağımsız kalamadığını bir kere daha hatırlayıp, büyük resme bir de dışardan bakmakta fayda var.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Böyle psikologlar da var

Hamdullah Öztürk 2012.05.20

Hastanedeydi aradığımızda. Görüşme için 'Elinden gelen ne varsa yapacak.' dedi oğlu.

Görüşemezsek bile ziyaretine geldiğimizi biliyordu en azından. Yakalandığı bir hastalıktan dolayı kanını değiştiriyorlarmış ve o esnada da kan değişikliği yapıyormuş. Yaklaşık yetmiş yaşlarında bir hanımefendinin, o haliyle ziyaretçi kabul edememesinde yadırganacak bir şey yoktu. Allah ömür verirse başka bir zaman tekrar geliriz, düşünceleriyle mahdumu ve yirmi senedir yanında çalışan bir psikologla birlikte geliştirdikleri tedavi usulünün tanıtım videosunu seyretmeye başladık.

Bize göre görüşmenin gerçekleşmeyeceği aşikârdı ama onlar zaman zaman "Gelirse bu kısmı kendisi anlatsın." diyerek geçiyorlardı. Bir ara oğlu Amintas'ın telefonu çaldı. Kısa bir konuşmanın ardından yüzünde tebessümler belirdi. Bize dönerek, "Gelmek üzereymiş." dedi. Heyecanlanmıştık. Çünkü bir tarafta 1999 Gölcük depreminden bir ay kadar önce onları Türkiye'ye davet edip ve Zaman Gazetesi'nde görüşmeler yapan büyüklerimizin, "Önemli bir kadın, mutlaka bulmak lazım." ikazları vardı; diğer tarafta da videosunu seyrettiğimiz tedavi usulünün sahibini tanıma merakı.

Dikkatimi çeken ilk şey, yüzlerindeki tebessüm ve dillerindeki tatlılıktı. Kısık sesle konuşuyorlardı. Şevkleri ne kadar taşarsa taşsın sesleri yükselmiyordu. İnançlıydılar. İman ile bilimin ayrı dünyalarda ele alınıyor olması ciddi bir zorluk çıkarsa da karşılına, onlar yılmadan bütün milli ve uluslararası programlara katılıp, yöntemlerini bilimsel ölçüler içinde ortaya koymaya gayret ediyorlardı.

Dr Renate Jost de Moraes ile görüştüğümüzde anladık, imanlarının bedeli ödenmiş bir netice olduğunu. Dr. Moraes yirmili yaşlarda ciddi bir inanç krizi yaşamış ve sahil-i selamete çıkmış. Sonra hakikat bir iken insanların neden onu farklı farklı görüp, ifade ettiğine takılmış kafası. Araştırmalar Bergson'un Sezgi'sinden ilham alıp, Sokrates'in soru sorma usulünü inceleyip, yoluna devam ederek neticeye ulaşmış: "Allah dermanını vermediği bir dert yaratmamıştır."

Eğer insanlar değişmek istiyorlarsa -ki bu tedavi olmak manasına geliyor- neticeye ulaşılır. Değişme isteği önemli bir esas, inanç ise hızlandıran unsurlardan. İmanı olmayanlar da tedavi oluyor çünkü. Mesele yaratılışla ilgili, iradi tercihlerle değil.

"Araştırmalar neticesinde gördük ki," diyor Dr. Moraes, "İnsan, sperm olarak anne karnına düştüğü andan itibaren kendisi ile ilgili her şeyi biliyor." İşte bütün mesele o bilgide. Psikoloğun yaptığı şey doğru ve yerinde sorularla o bilgiyi açığa çıkarmak. Sorularla hastanın derdine sebebiyet veren noktaya ulaşılabilirse, problemin çözüm noktasına da gelinmiş oluyor. Yani ulaşılan nokta, dini dille söylenecek olursa, imam-ı mübin ve kitab-ı mübin gibi her şeyin yazıldığı kitaptan, insanın kendisine ait kısmın bilgisinin bir nüshası da kendisine

kaydediliyor. O bilgiye ulaşınca insanlar zan, tahmin ve evhamlarıyla ördüğü ağın kısılcından kurtularak sağlıklarına kavuşuyorlar.

Yapılanlar çevrede duyuldukça ilgi uyanmaya başlamış. Psikologlardan bir ekip oluşmuş ve ibadet neşvesiyle çalışmalara hız verilmiş. Binlerce hasta mülakattan geçirilmiş. Neticeler hayır sahiplerinin de ilgisini çekince içinde bulundukları binanın sahibi binasını yapılan hizmetlere vakfetmiş. Oğul Amintas, "Biz de geçimimizi başka yerlerden temin ediyoruz. Buradan para almıyoruz." diyor.

Dr Renata, "Bazı hastaların iyileşmesi için annesiyle mülakat yapıyoruz." diyor. Sonra irsi hastalıklarla ilgili bir noktaya temas ediyor: "Bazı hastalıklar çözülmezse kalıtım yoluyla çocuklara geçiyor. Hatta" diyor, "Anne ile mülakat yapıp, hastalığın sebep noktasına ulaştığımızda, 'Eve gidince bizi ara çocukta düzelme var mı?' diyoruz. Anne eve gidince hayretle çocuğun düzeldiğini gördüğünü söylüyor." diyor.

Çok ilginç örnekler var. Haftaya onlardan bir ikisini arz ederek, yetmişindeki bir hanımefendinin hasta haliyle bize ayırdığı üç buçuk saatte anlattıklarını kısmen de olsa sizlere ulaştırmak istiyorum.

Ayrılırken saat gecenin on bir buçuğuydu. Evine girerken "Buyurun bir çay içelim." dedi ve ekledi: "İzmir'de bizi misafir eden ailenin yüzündeki o ifadeyi hiç unutamadım. Saat 23 uçağıyla İzmir'den ayrılacaktık. Fakat uçağa yetişemedik. Gündüz bizi gezdiren ailenin evine tekrar döndüğümüzde saat gece yarısını geçmişti. Öyle bir sevinç ve coşkuyla bizi evine aldı ki, onu hiç unutmadım."

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Söz ola kese savaşı

Hamdullah Öztürk 2012.06.24

Suriye'nin "Türk uçağını karasularımızda vurduk." açıklamasını yaptığı dakikalarda, kulağımda hocamızın "Mü'min sözü yörüngesine oturtmalıdır." cümlesi çınliyordu.

Suriye sözünü söylemişti ve bu sözün bir yörüngesi vardı. Türkiye de sözünü söylemek üzere toplantılar yapmaya başlamıştı. Haberlere göre, uçakların bir kilometrelik alan ihlali ile vurulması arasında geçen süre 3,5 saniye idi. Yani Suriye tarafı bu sözü söylemek üzere gardını almış bekliyor olmalıydı ki, üç buçuk saniyede karar alıp-icra etmek gibi imkânsız bir işi yapabilsin. Ardından da hiç tereddüt etmeden "vurdum" demesi, planlı bir sürecin sonucu olduğuna işaret ediyor. Türkiye de sözünü söyleyecek ve o söz de gidip bir yörüngeye oturacak.

Bugün dünyanın gözü-kulağı Ortadoğu'da. İsrail hariç, nüfusu Müslüman olan ülkelerin coğrafyası Ortadoğu ve orada mü'minler fert olarak, cemaat olarak ve devlet olarak sözlerini söylüyor. Türkiye devlet olarak yüksek sesle konuşuyordu son zamanlarda. Suriye sesini yükseltmek yerine, sözü, fiilen söylemeyi tercih ederek mecrayı değiştirdi.

Hakikatte, Müslümanların kardeş olduğu ve bu tür durumlarda arayı bulup, kavgaya meydan vermemek gibi mühim bir vazifenin kardeşlere düştüğü müsellemdir. Ancak Suriye'nin, Rusya ve Çin'e ziyadesiyle yakınlığının

yanında, İran'dan başka kardeş tanımama gibi müstesna bir tutumu var.

Bizde de "kardeş İran" konusu bazıları tarafından fazlasıyla önemsenir. Nükleer konularla alakalı olarak Türkiye'nin arabuluculuğa kalkışmasından rahatsızlık duyan "müstesna kardeş" için şimdi ilginç bir zemin oluşuyor. Rehin iki gazetecinin İran vasıtasıyla kurtarılması misalinin üzerine bu meselenin çözümünde de aynı yolu hatırlayan ve hatırlatan önemli zevat olabilir ve böylece İran da devlet olarak sözünü bir şekilde söyleme fırsatı bulabilir. Böylece, -farz-ı misal olarak- "Malatya'yı vurabileceğine" dair söylemiş olduğu sözün ya yörüngesi değişir ya da iyice belirginleşir.

Söz, ister dille söylenmiş olsun ister ima, işaret, remiz, hal ya da fiille; ister doğrudan olsun isterse dolaylı; isterse bürokrasi, diplomasi yahut en son ve en istemeyeni olan savaş vasıtasıyla söylenmiş olsun, eğer söyleyen Mü'min ise sözü eksenine oturtmalıdır.

Mü'min eğer gerçekten Mü'min ise sözünü hangi eksene oturtmalıdır? Bu sorunun kısaca verilecek cevabı, "sohbet-i Canan"dır. Hani Taşlıcalı Yahya Efendi'nin "Keşke sevdiğimi sevse kamu halk-ı cihan. Sözümüz cümle hemen sohbet-i Canan olsa." beytinde geçen, sözün neticede Âlemlerin Rabbi'ne bağlanmalı meselesi...

Maksadı, söz, hal ya da fiille karşı tarafa aktarırken, sohbet-i Canan eksenine oturtabilmenin ciddi bir aşk işi olduğunu, kuru kuruya başaramayacağını ifade sadedinde Hazret: "Demir'den bir dağı delil, omzuna almak gibidir. Her kişi âşık olurdu eğer asan olsa." der.

Abdülhamit Bilici Bey'in de dikkat çektiği gibi Başbakan, Latin Amerika'ya yöneldiği zaman ortalık karışıyor. Uçak vurma hadisesi de Başbakan'ın Meksika-Brezilya seyahatine tevafuk etti. Başbakan'ın temasları esnasında ardı ardına baskınlar ve Şanlıurfa Cezaevi'ndeki yangın haberleri geldi.

Anlaşılan o ki Suriye gerilimi Esed ve etrafıyla sınırlı olmanın çok ötesine geçmiş. Dünya sanki 1914'lerin, 1929'ların halet-i ruhiyesine bürünmüş. Akdeniz'in güneyi bahar havasına çarpılmış, sendeliyor; kuzeyi de ekonomik kriz sebebiyle arka arkaya çöküyor. Burada Türkiye'nin duruşu ve sözünün eksenini fazlasıyla önemli.

Devletler arası meseleler bizi aşıya da Mü'min olarak biliyoruz ki, "Sultanların kalpleri Allah'ın elinde"dir. Bizler boş sözlerden vazgeçip, kalbimize ve dilimize sohbet-i Canan'dan gayrısını haram kılarıysak O da Sultanların kalplerini çevirir. Bir hadis-i kudside böyle buyruluyor ve bu yük teker teker her birimizin omzunda duruyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bel'am İbn Baûra cenahından fısıltılar geliyor

Hamdullah Öztürk 2012.07.08

Göğüslerin saklamaktan aciz kaldığı birtakım müzmerat, dillerden dökülmeğe ve bizim mahalle gazetelerinin bazı köşelerine gizliden gizliye bağdaş kurmağa başladı. "Ne oldu da buraya geldik?" diyerek geçmişe göz atınca, aslında değişen bir şey olmadığı görülüyor.

Şubat soğuğu ve Ergenekon kumpaslarından biraz kurtulup, "karaya ayak basınca" birilerinde eskiye dönüş başladı.

Acı olan şey, yaşanan bunca hadiseden ders çıkarmak varken, eski ezberlerin tekrarlanmasıdır. Yaşananlar, ezberlere yeni şeyler katmamışsa eğer, aynı şeylerin tekrar başa geleceğinden korkmak gerek. Bir de "ilkeli olma" meselesini, yerinde iftihar unsuru, yerinde de insafsızca atılan eleştiri oku gibi kullananlar var.

Başlı başına ele alınması gereken "ilkelilik" konusunda temel ilkeyi şöyle yazıp geçelim: Allah birdir. Şeriki yoktur. Mülk de, hüküm de O'nundur.

Sonra ezber tekrarı yapan arkadaşlara takılıp, geçmişe doğru kısa bir gezinti yapalım. İstanbul İmam-Hatip Lisesi'nde öğrenci iken en çok duyduğumuz kelimelerden birisiydi "Bel'am." Boş derslere üst sınıflardan gelen ağabey, Kur'an'a dikkat çekerse eğer, ilk sıralara yerleşen kavramlardan birisi mutlaka Bel'am olurdu.

O gün için bunları anlatan ağabeyler de siyasi bir slogan gibi kullanmanın ötesinde, Bel'am meselesinin inceliklerine vâkıf değildi. Değişen şartların ne Bel'amlar üreteceğini fark edebilmek için yaşlar da tecrübeler de yetersizdi.

Kâfir, münafık ve zâlimlerin değil, inanmışların problemi olduğuna bilirdik o zaman. Ama ömür boyu temkin, teyakkuz ve dikkat gerektiren bir husus olduğuna bilemezdik. Kendini seçilmiş addedip, hizip, grup ve siyasi tercihlerine uymayanları itham etmekte kullanmanın cahillikten öte bir mana ifade etmediğini fark edemezdik mesela. Hele Allah'ın (celle celalüh) rızasını kazanmak için, yoldaki herkesi geçerek en ileriye gitmek üzere azmetmişlerin, çok yaklaştıkları bir anda, temel ilkeye bağlı olarak geçirdikleri, ihlâs ve samimiyet testinde kaybetmenin remzi olduğuna âşına bile değildik.

Bel'am'daki ani ve sert düşüşün, çevrenin iğvasına kapılıp, içine düştüğü rekabet hissiyle Allah'ın (celle celalüh) muradını ortadan kaldırımağa yeltenip, hükmüne karşı çıkmaktan kaynaklandığını hiç düşünemezdik.

İnanan insanlar, Rablerinin rızasını kazanmak üzere herkesten çok çalışmayı gaye edinmelidir. Herkesle rekabet edip, geçmeye azmetmelidir. Ama hiç unutmamalı ki, O kimi tercih etmişse, o 'mustafa'dır; işte o, en samimi ve en gayretli olandır. Hükme razı olup, gayreti ve samimiyeti artırmak, yarışın bundan sonraki bölümü için şarttır.

Allah'a (celle celâlüh) giden yola girip de ihsanlara, iltifatlara mazhar olmayan var mıdır? Sofiler, dervişler, müritler, vekiller, postnişinler ve çokluğu mahlûkatın nefeslerini aşan bu kutlu yolların sâlikleri ellerini vicdanlarına koyup, sorsunlar, "Rablerinin hangi nimetlerini edebilirler inkâr?" Ve o ihsanlar için kendileri seçip, hususi manada "mustafa" kılana şükür gerekmez mi daha fazlasına mazhar olabilmek için?

Bilirler elbet, müspet rekabeti şevk unsuru yapıp, yollarda yürüyüş temposunu artırmak varken, ters yola girip ona bir tekme, buna bir yumruk atıp, öteki hakkında örgütlü tezvirat yapanların ne Kadir bileceğini ne de Mustafa olabileceğini. Hoca olur belki, yazar olur, bir dergâhta iyi yerler de edinebilir. Kibar-ı vüzeranın sohbetine mahrem de olabilir. Ama bu yolda Rakîb'in Allah (celle celalüh) olduğuna bir an gözden kaçırıp, şeytana papucunu ters giydiren insîlere uyarsa, mukarreb melekler arasında Azrail iken şeytan olur gider. Duası asla geri çevrilmeyen Bel'am ibn Baura iken dili bir karış dışarı sarkmış, telesen köpeğe dönüverir. (Bu ağır tabir ve kıssa için A'raf Sûresi 174-176. ayetlerin tefsirine bakınız.) Unutmayalım ki, Kur'an ve içindekiler başkalarına değil, başta biz Müslümanları irşat ve ikaz için geldi.

Brezilyalıların Kapadokya dizisi

Hamdullah Öztürk 2012.07.15

Brezilya dizisi denilince, irkilenlere "Haksırsınız..." demeyeceğim; ama "Bir dakika!" demeden de edemeyeceğim. Önce bir hatırlatma yapıp, sonra dizi hakkındaki bilgilere geçelim: Gerçekte, ne Brezilya, Türkiye'den görüldüğü gibi ne de Türkiye, Brezilya'dan görüldüğü gibi. Daha doğrusu Türkiye, Brezilya'dan daha yeni yeni görünmeye başladı. İşte çekilen dizi bu noktadan bakınca çok önem arz ediyor. Neden mi?

Öncelikle Rio'da bulunan beş ayrı yerleşkesi ile diziyi çeken televizyon kanalı adeta küçük ölçekli bir şehir gibi. Sahip olduğu mekânlarda platolar kurarak en çok seyredilen dizileri çekiyor. Her Brezilyalı mutlaka bir dizi takip eder ve kaçırdığı günleri de dizilere özel dergilerden okuyarak telafi eder. Globo kanalı bu geniş seyirci kitlesinin yüzde yetmişine hitap ediyor.

İkincisi; Türkiye'de çekilmekte olan dizi, türünün ilk örneği değil. Daha evvel aynı şekilde iki ayrı dizi çekilmiş ve çok ilgi çektiği için Türkiye kendilerine hatırlatıldığında çalışmaya değer görmüşler. Dolayısıyla ne yapacakları belli olmayan bir hadiseyle değil, ne olabileceğini iki farklı örnek üzerinden takip imkânına sahip olduğumuz bir hadise ile karşı karşıyayız.

Üçüncüsü; Brezilya'ya geldiğimizde ikinci tekrarı yayınlanan "Kloni" dizisi, tekrar olduğu halde en çok seyredilen diziler arasında yer alıyordu. Bir kısmı Fas'ta bir kısmı da Brezilya'da çekilen bir diziydi. Arapları ve Arap kültürünü konu ediniyordu. Kloni gibi Türk kültürünü konu edinen bir dizinin hazırlanmakta olduğunu duyunca Brezilya'daki Arap toplumu ile temasa geçtim. Dizi boyunca senaryo yazarıyla görüşen ve hem danışmanlık yapan, hem de muhtemel yanlışların önünü almak üzere adeta denetim yapan bir beyefendi ile görüştim. Netice itibarıyla aramızda geçen bütün konuşma iki cümlede toplandı. Diyordu ki: "Bu çok harika bir fırsat; Amazonlardaki kabilelere kadar herkes Türkiye'yi, Türkleri ve kültürünüzü tanıyacak. Dizi boyunca bütün kanallar sizleri davet edecek. Hatta başka ülkelerden aranacaksınız. Kloni oynarken Almanya, Rusya, Japonya gibi ülkelerden telefonlar alıyorduk. Çünkü bu diziler elli-elli beş ülkeye satılıyor. Brezilya ile sınırlı kalmıyor."

Dördüncüsü; "İyi de kültürümüzü nasıl tanıtacaklarını nereden bileceğiz?" diyenlere öncelikle, "Haklısınız..." dedikten sonra bir bilgi aktarmak istiyorum. Bir avuç da olsalar, buradaki Türkler hem dizinin yapılmasına karar verme aşamasında etkileyici olmuşlar hem de senaryo yazarının yanına bir Türk yerleştirmişler. Başından beri atılan bütün adımlara vâkıflar.

Beşincisi; senaryo yazarı Gloria Perez, sahasında başarılı işlere imza atmış, olgun bir hanımefendi. Tabii olarak, macera ve sansasyon peşinde koşmak değil, kariyerini ustalık eserleriyle taçlandırmak istiyor. O yüzden "dediğim dedik" bir havadan ziyade, dizinin başarısı için gelebilecek her türlü katkıya açık duruyor. Kültürümüze dair güzel hikâyeleri, anekdotları, yemek hikâyeleri, nükteleri, esprileri ve Brezilyalıların diline pelesenk olacak sözleri olanlar e-mail yoluyla gönderebilirlerse Gloria Hanım'a ulaştırılabilir.

Altıncısı; dizinin adında yer alan Aziz Jorge, Kapadokya'da yaşadığına ve savaşlarda imdada yetiştiğine inanılan bir nevi Hızır figürü gibi. Brezilya ordusunun da manevi koruyucusu olarak telakki ediliyor.

Yedincisi; diziler bir konu etrafında örgüleniyor. Mesela, Arap dizisinin adı ilk defa Doli isimli koyunun kopyalanmasıyla gündemimize giren canlıların klonlanmasını işlemek üzere düşünülmüş, Arap kültürünün diziyeye girişi senaryoda yer alan hadiselerin geçtiği mekânlar itibarıyla olmuş. Kapadokya dizisinin konusunu da sosyal bir yara olarak insan kaçakçılığı oluşturuyor. İş vaadiyle İspanya'ya götürülüp, orada satılan bir kızın hikâyesi var merkezde ve bu hikâye yaşanmış gerçek bir vak'adan alınmış. Kız Türkiye'ye kaçarak kötü

adamların elinden kurtuluyor. Kapadokya ve Türk kültürü böylece diziye giriyor. Dizi ile ilgilenen Türkler "Gece Yarısı Ekspresi" filminin tahribatını tekrar tekrar anlatarak senaristi uyarıyorlar.

Sekizincisi; elbette ki, dikkatli olmak ve diziye her aşamasıyla takip etmek gerekiyor. Bir de haftanın altı günü bu diziye seyreden Brezilyalıların Türkiye ile yatıp Türkiye ile kalkacağını düşünerek zamanın kıymetini bilip, değerlendirmek gerekiyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kader kamçısı

Hamdullah Öztürk 2012.07.22

En küçük makamların sahipleri bile hâkimiyetleri altında başka irade istemiyor. Temel esas, iradeleri karşısında kendilerinden gayrı herkesin tam bir inkiyat ve itaat içinde olmasıdır. Eğer makam bunu gerektiriyorsa, o zaman mutlak irade karşısında nasıl bir teslimiyet ve itaat ortaya konulması gerektiğini bunlardan daha iyi kim bilebilir?

Diğer taraftan bakınca, makamlarının itibari olduğunu unutanlar, o kaide üzerinde bir benlik inşa edenler, kendi durumlarından çıkaracakları bir kıyasla mülkün de makamın da gerçek sahibinin mutlak iradesi karşısında takınılması gereken tavrı bulup, yaşayabilirler mi?

Kolay bir şey değil. İnsan, nisyarla maluldür neticede, unuttur; ne olduğunu, nereden geldiğini, dünyanın faniliğini ve ölümü unuttur. Hatta mü'min oldukları halde imanın gereklerini bile unuttur. "Ey iman edenler! Allah'a ve Resul'üne iman edin." ayeti ne kadar da irkilticidir.

Bu unutkanlıkla, Allah mü'minlere bakarken, mü'minler başkalarına bakarsa ne olur? Bu sorunun cevabını yaşanıp, bitmiş olaylardan vermek daha kolay. Sıcaklığı sıcaklığına fark edilmiyor çünkü. O yüzden İsrailoğullarının esaretten kurtuluşu, önlerinde deryanın yarılışı, acıktıklarında bildircin eti ve kudret helvasıyla beslenişleri, buna rağmen buzağı heykeli yapıp, tapınmak gibi bir alçalışa düşmelerine iyi bakmakta fayda var. Nihayet arz-ı mukaddese girmek üzere vermeleri gereken son mücadele noktasında: "Sen git rabbinle beraber savaş. Biz burada oturuyoruz." tavırlarına karşılık, lanetlenerek çöllerde avare avare dolaşma dönemine girmelerinden ibret almak lazım. Bunlar Tevrat ayetleri değil, Kur'an-ı Kerim'in ayetleri çünkü. İsrailoğullarına değil, önce Müslümanlara sonra bütün insanlara hitap ediyor.

Muradım ümitsizlik üflemek değil, tam tersine ümitvar olmanın altını çizmek. Felaketlerden değil, ihsanlar, lütuflar ve himayeler kuşağından bahsetmek. Kader kamçısı inmeye başlayınca itibari makamlarında ahkâm kesenlerin hükmü yel olur gider çünkü. Bugünlerin moda tabiriyle söylenecek olursa, rol kapmaya çalışanların, darası da bürütü de çıkar ortaya.

Bir zamanlar Afgan cihadı diye bir gündemi vardı Müslümanların. Cihadın olgunlaştıran, pişiren taraflarından çok bahsedilirdi. Ne zaman ki, Ruslar geri çekildi, haline gıpta edilen mücahitler birbirini yemeye başladı: Hikmetyar mı, Şah Mesut mu, Rabbani mi, Dostum mu kavgası aldı yürüdü. Hâlbuki cihat demek savaş demek değildi. Allah'ın adı en yüce olsun diye verilen mücadelenin tamamının adıydı. Ruslar karşısında çelik gibi

duranlar, düşman aradan çıkıp, mevzu nefislere gelince hasım olmaktan kurtulamadılar. Sonuç ortada: O isimlerden hiçbiri yok şimdi. Ama bakiyesi devam ediyor. Otuz üç senedir silahlar susmadı Afgan diyarında. Dünyaya gelen bebeklerin ilk duyduğu sesler mermi vızıltısı, top gürültüsü oldu.

"Neden?" diye soranlara verilen cevap çok basit: Dış güçler. Nasıl bir güçse bu dış güç, seçim sabahı bizi sandık başına götürüp, elimizden tutarak mühürü nereye basacağımızı bile belirleyebiliyor! Faili dışarıda aramak, içerde gücü buharlaştıran sebepleri görünmez hale getiriyor.

İşin doğrusu şu: Efendimiz (sas) bir gün ashabına gelecekten bahsederken, haşeratın bulaşık kaplara üşüştüğü gibi bir gün Müslümanların üzerine üşüşüleceğini anlatıyor. Soruyorlar: "Ya Rasülellah! O gün Müslümanlar çok mu az olacak?" "Hayır," diyor Efendimiz, "Aksine sayıca çok olacaklar." "O zaman nasıl olur?" diyorlar. Efendimiz, "Kalplerine vehen girecek" de ondan diyor. Sonra açıklıyor: Vehen, dünyayı sevmek ve ölümü kerih görmektir.

Allah'a çok şükür ki bugün dünyayı kucak kucak infak edenler var. Yemeyip, yedirenler; giymeyip, giydirenler var. Kıyamet kopsa bile aldırmadan, dünyada başka hiçbir şey yokmuş gibi yaptıkları işi artırarak devam ettirenler var. İnşallah bu varlar, hadiseler üzerinde duyulan kaderin kamçı seslerinden payımıza müjdeler düşeceğini gösterir. İtibari makamların vehmi hükümlerinin de dağılıp, gittiğini...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Derin rekabet

Hamdullah Öztürk 2012.07.31

Rekabet bir bakıma insanın var oluş sebepleri arasında önemli bir yere sahip kılınmış.

Çok sayıda spermin arasından sıyrılıp, yumurtayı aşılayabilen ancak insan olarak hayat sahasına çıkabiliyor. Yarışı kaybedenlerin akıbeti ise kimsenin aklına bile gelmiyor. Yani temeldeki rekabette kazanana insan diyorlar.

Dünya bir rahm-ı mader kılınıp, milyarlarca insan dünya tarlasına saçıldığı zaman da aradan sıyrılıp, kemale erenler hakiki insanlığın ufkuyla yürüyor. Ve onlar hakiki insan denilince, ulaşılmaz bir performansla en birinci olanı, Hz. Muhammed Mustafa (sallallahu aleyhi vesellem)'i biliyorlar. O ki, bulmadan konuşmayan, bulduktan sonra da hedefe kilitlenip bir lahza bile yolundan dûr olmayandı.

Semalar arayışına ses verinceye kadar kırk yıl putperestlerin dar dünyasında kıvrandı durdu. Dağlara çekildi; mağaralarda yüzünü yere koyup inledi. Ama şehirdeki çarpık hayata dair kendisini sevimsiz kılacak tek bir şey söylemedi.

Ne zaman ki, buldu; o andan sonra da ne bir saniye durdurulabildi, ne de hedefinden bir milim saptırılabilirdi. Amcası çıktı karşısına engelleyemedi. Hayatına kastettiler; mü'minlerini öldürdüler çare olmadı. Mekke'den çıkınca içeri sokmadılar, boykot üstüne boykot uyguladılar, yollar hicrete uzadı ama yıldıramadılar. Bir gün muhterem validelerimiz "Bizim de evimizde az bir şeyler olsa!" deyince, mescidine çekildi, "İsterseniz sizi

boşayayım." dedi. Hayat arkadaşları da olsa çizgisine dünyadan bir desen eklenmesine müsaade etmedi. Savaşlardan payına düşen altın ve gümüşler yığın yığın dizilince, dağıttı; evine geldiğinde her zamanki gibi yiyecek ekmek yoktu. "Allah en yüce dost" diyerek gözlerini yumduğu zaman, borcundan dolayı kalkanı bir Yahudi'nin elinde rehindi.

Dünyayı cebine, arabasına, evine sokup da kalbine sokmamak mümkün olsaydı, buna Hz. Muhammed (sallallahu aleyhi vesellem)'den daha layık kim vardı? Dünya altın oldu, gümüş oldu, deve, sığır, koyun oldu geldi; şehir şehir, vaha vaha Ceziretü'l-Arap ayaklarının altına serildi ama tedbirini baştan alıp, geldiği gibi gönderdi dünyayı, eline bile bulaştırmadı.

Öyle bir yarış koymuştu ki ortaya, kimse rekabet edecek kadar yaklaşamadı bile. Her şey gibi, insan olma yarışını da O öğretti. Kemale ermek isteyenler için caddeler açıp, gitti.

Rekabetin derin kısmını, insanın içinden, kendi kendisine rakip çıkartarak intihara götüren eneyi, hasedi, kıskançlık ve kini arabanın benzini gibi yakarak enerjiye çevirme sanatını öğretti ardından gelmek isteyenlere.

Ve derler ki, O, arkasından gelenleri hiç yalnız bırakmazmış. Cenab-ı Hakk'ın nuruna nazar kıldığı anda bile gözü kamaşmayan "Miraç Şehsuvarı"nın takipçilerini görebilmesi için gözünü hedeften ayırması gerekmezmiş. Celaleddin Suyuti gibi yakazaten yetmiş defa görüşenler olduğu gibi, rüyasında göremediği zaman ağlayıp feryad edenlerin sayısı bilinmezmiş. O'nun ardına düşmeden bu tür mevzuları anlatıp duranlar ise kavanozu dışından yalayanlar gibi dilini çıkartıp dururmuş. O pazarda kalp altın bulunmadığı için paylarına muhabbetin lezzeti düşermiş sadece.

Ey milyonlarca spermin içinden sıyrılıp da hayata ulaşan ben! Hakiki insan olmak istiyorsan O'nun ümmetinden olduğunu ikrar edip de, enesinin altında ezilen şeytana uymaktan utan artık! Gel, oruçla şeytanlar bağlanmış, sahur sofralarının cazibesiyle uykun bölünmüşken hazır, gecenin derinliğinde iki kelime istiğfarın, O'nun ümmeti üzerine oyun üstüne oyun kurulurken elinden hiçbir şey gelmediği için dökülmüş iki damla gözyaşın olsun. Belki bu bir başlangıç olur da sen de "Miraç Şehsuvarı"nın ardından bir iki adım atabilirsin.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)